

МАРИЯ БАРЕТ

НЕПРИМИЧНО ПОВЕДЕНИЕ

МАРИЯ БАРЕТ НЕПРИЛИЧНО ПОВЕДЕНИЕ

Превод: Дори Габровска

chitanka.info

Теа напуска Оксфорд, когато бащата на детето ѝ я зарязва. „Разкрепостената“ ѝ майка я изхвърля на улицата и младото момиче трябва само да издържа сина си. Теа е на ръба на отчаянието, но случайно посещение в нощен клуб в Сохо ѝ дава интересна идея... Скоро Теа и добрата ѝ приятелка Кора са сред най-платените стриптийзьорки в Лондон. Когато богатството и щастието най-после ги спхождат, Кора е жестоко изнасилена от клиент. Предадена от закона, тя решава сама да потърси възмездие...

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря първо на всички от екипа: на Уилям, който разкраси репутацията ми, като разказа на приятелчетата си, че мама не пише детски книжки, а романи само за възрастни; на Лили, която е идеален обект за изследване сложността на емоциите, и на Едуард, който спи толкова много. Моите благодарности и към Ема, която се справя с тези тримата и още повече с мен. Задължена съм ѝ за търпението и обичта към децата, без които не бих могла да работя.

Благодаря на скъпия си приятел Саймън Уейли за правните консултации, които ми даваше, докато работех върху сюжета, и че ме напътстваше и поправяше, където бе необходимо. Благодаря за помощта и на детектив Дел Къф от Службата за защита на децата в Кроли. Бях впечатлена от професионализма и чувствителността му към проблема с изнасилванията, както и от упоритостта, с която се бори отношението към сексуалните престъпления да се промени. Ако има грешки в описанията на процедурите или разследванията, те са изцяло мои. Благодаря на Ели Гудсън, че ми разказа толкова много за света на стриптийза; на Хелън Андерсън, че се справи чудесно с работата си, както винаги; на Барбара Бут, която продължава да ме подкрепя като писателка, и на Мик Чийтъм, моя агент.

Накрая благодаря и на теб, мамо, защото винаги ми помагаш; на Джун и Пат, които винаги са така всеотдайни, и специално на Джулс. Бъдете щастливи — с Божията помощ.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Теа Маршъл бе зачената в един необичайно топъл ден в средата на септември 1969 г. Родителите ѝ — Хеда и Джейк, току-що се бяха върнали в дома си, на „Парк Роуд“ 59 в Айлингтън, след месеци обикаляне на азиатския континент със своя фолксваген комби и бяха напълно завладени от идеите на тантристкия секс. Беше истинско чудо, че Теа изобщо бе зачената, като се има предвид, че Джейк поддържаше ерекцията си по шест часа, а Хеда лежеше отпусната върху чувал с грах в очакване на усещания, по-скоро духовни и умствени, отколкото чисто физически. Все пак Теа бе зачената и се роди съвсем според очакванията, четирийсет и две седмици по-късно, в басейн с топла вода и на фона на звуците на индийски ситри и ужасните крясъци на майка си.

— Беше невероятно — каза Джейк, като помилва Хеда по веждите и втри малко тигров балсам в слепоочията ѝ. — Най-удивителното преживяване в моя...

— Махни се от мен, по дяволите! — извика Хеда. — И вземи тази гнусотия със себе си. — Тя погледна с насълзени очи младия лекар, който тъкмо се захващаше с шевовете. — Удивително, а? Невероятно! Зашийте всичките тези кървища, всичко! Хайде! Защото нямам никакво намерение втори път да стигам дотук!

И тя не стигна. Теа бе единственото дете на това бурно и либерално семейство на университетски преподаватели и често оставаше съвсем незабелязана в тълпата от колеги и студенти на родителите си от факултета по социални науки към университета „Уест Грант“, които изпълваха кухнята, пушеха и пиеха билков чай по всяко време на деня и нощта. Човек би очаквал тя да е преждевременно развита, шумна и неразбрана, дори да се е разболяла от булимия или анорексия, само и само да привлече върху себе си вниманието на майка си от другите общо значими каузи, на които се бе посветила. Но Теа не бе нищо подобно. Тя бе уравновесено, тихо и интелигентно

момиче, което избягваше чуждото внимание и предпочиташе да потъва в света на приказките. Поддържаше стаята си чиста и подредена, обичаше да бродира и да рисува малки, много детайлни рисунки с цветя или купи с плодове в часовете по изкуство.

Разбира се, родителите ѝ стимулираха интелектуалното ѝ развитие, даваха ѝ подходящите играчки в подходящото време, водеха я на балет и опера, открито и директно ѝ разказаха какъв е животът още когато беше на осем години. Но тя нямаше истински дом, поне не такъв, за какъвто си мечтаеше, такъв, какъвто имаха другите деца в прогресивното ляво ориентирано училище, където учеше. Никога не ѝ даваха полуфабрикати, никога не ѝ направиха истински детски рожден ден с чай, сладкиши и глупави игри, в които да участват всички. Никога не се сгушваше при родителите си на дивана да гледат заедно телевизия, нито я задължаваха да присъства на официалния неделен обяд. Бяха ѝ дали пълна свобода, насърчаваха я да експериментира и я отглеждаха в духа на еманципацията. Изненадващо обаче, когато стана на петнайсет години, Теа можеше да готви добре, познаваше цената на парите и след училище почистваше идеално къщата, следвайки умело изготвен от самата нея график.

Хеда бе отчаяна.

— Откъде, по дяволите, се извъди такава домошарка? — постоянно питаше тя Джейк, приятелите и колегите си. — Това сигурно е някакво отмъщение на прабабите ми. Ето ме мен, феминистка до мозъка на костите си, с добра кариера, открит брак, лично пенсионно осигуряване, всъщност всичко, с което да се чувствам завършена личност, а дъщеря ми се заглежда по рекламите за тоалетни сапуни — нелогичността на това положение я поразяваше. Хеда бе желала дъщеря, която да следва примера ѝ, да се възхищава от същите героини и да яде богати на протеини соеви храни.

И тогава Теа се запозна с Хал.

Беше през първия ѝ семестър в университета. „Поне едно нещо направих както трябва“, бе казала Хеда на Джейк, когато отвориша писмото, съобщаващо, че Теа е приета в „Ню Колидж“ в Оксфорд. Хал учеше математика и физика, имаше гъста руса коса, тен на сърфист и високо слабо тяло с гладка кожа с нежен мъх. Произхождаше от голямо, шумно семейство някъде на север, състоящо се най-вече от жени, които го обожаваха. Той бе най-малкото от пет деца и

единствено момче в семейството, бе свикнал някой да се грижи всичко в живота му да върви гладко и по тази причина бе израснал прям, чаровен и непринуден по характер. Теа се влюби със страстна, помитаща, открито сексуална любов, която бе споделена, макар и не със същата сила, от Хал. Най-после родителите на Теа научиха нещо за дъщеря си. Тя стоеше будна до късно нощем, на кухненската маса вечно имаше празни бутилки от вино, вратата на стаята ѝ бе неизменно заключена и старото чамово легло постоянно скърцаше. Това бе младостта, това бе независимостта. И тогава, през юни, по средата на летния семестър, Теа се прибра вкъщи един следобед и каза на родителите си, че е бременна.

— Какво, по дяволите, значи това „бременна съм“? За Бога, Теа, още като стана на шестнайсет, те заведох лекарят да ти изпише противозачатъчни!

Теа стоеше в кухнята, пъхнала дълбоко ръце в джобовете на якето си, а една колегка на Хеда от женския приют — Мариан, седеше на масата и я гледаше притеснено и със съжаление.

— Просто не мога да повярвам — продължаваше Хеда. — След всичко, което съм ти казала, след всичко, което съм направила, за да съм сигурна, че няма да допуснеш точно тази грешка! — Хеда се протегна за цигара, запали я и приседна на ръба на масата. Тя размени поглед с Мариан. — Толкова съм разочарована, Теа, наистина! Това е проява на чист егоизъм от твоя страна и точно сега, когато сме по средата на проекта, в който двете с Мариан вложихме толкова усилия! Само това ми липсваше! Още един повод за стрес! — тя изгаси цигарата си, едва начената, в големия стъклен пепелник, препълнен с фасове и пепел. На излъскания дървен под падна малко пепел и Теа едва се сдържа да не я изчисти веднага с мокра кърпа. — Ще трябва да се обадим на Майк — заяви Хеда, като имаше предвид лекаря, когото викаха при необходимост в приюта. — Предполагам, че той би могъл да уреди нещата бързо. Май е най-добре веднага да му звънна, какво ще кажеш, Мариан? Дали в момента е в болницата?

Мариан погледна часовника си — пластмасова джунджурия в неоново розово и червено, и кимна.

— Свършва след половин час — отговори тя. — Позвъни и остави съобщение.

— Добре, така и ще направя — Хеда се изправи и заобиколи Теа на път за коридора. Запрелиства един огромен и опърпан кафяв кожен тефтер, накрая откри търсения номер и вдигна слушалката. Започна да набира и едновременно се провикна през рамо към дъщеря си: — В коя седмица си, Теа? Майк сигурно ще пита — изведнъж тя остави слушалката на мястото. — О, Божичко! Нали са минали само няколко седмици? Не си била чак такава глупачка, че да чакаш три месеца?

Теа гледаше майка си зяпнала. Ръцете в джобовете ѝ вече бяха мокри и хлъзгави от пот.

— Аз, ами... — гласът ѝ съвсем се изгуби и тя се прокашля. — Мисля, че... тъъ... че са седем или осем седмици.

Хеда погледна към тавана.

— О, благодаря ти, Господи! Добре тогава! Теа, защо не се качиш горе да си разопаковаш нещата, а аз ще се обадя на Майк. Да се надяваме, че всичко ще се уреди за не повече от седмица.

Теа отново се опита да проговори.

— Да се уреди? — прошепна тя. — Аз...

За втори път Хеда остави слушалката и се обърна към дъщеря си:

— Нека да изясним нещата веднъж завинаги, преди да продължим нататък. Предполагам, че нямаш намерение да провалиш добрите си перспективи за академична кариера, обещаващото си бъдеще и въобще целия си живот с товара на едно бебе в този момент, нали?

— Аз... тъъ... аз... — Теа се насили да проговори. Премигна бързо няколко пъти и стисна до болка мокрите си длани в юмруци, без да ги вади от джобовете. — Аз... тъъ... — гласът ѝ отново изтъня и тя се втрени в пода.

Хеда взе слушалката и започна да набира.

— Добре, значи е решено.

— Не! — внезапно извика Теа. — Не, тоест да, искам да кажа, не, не си разбрала, аз искам детето, аз...

Хеда сграбчи ръба на масата, стисна гневно устни и прониза Теа с поглед.

— Мариан! — извика тя с писклив и измъчен глас. — Мариан, ела тук, моля те — Теа потърси опората на стената зад себе си. Майка

й продължаваше да я гледа разярено. — Мариан, ела веднага — извика тя отново, — защото иначе няма да се сдържа и ще я ударя!

Много по-късно същия ден Теа седеше в стаята си, положила длани върху все още плоския си корем, и слушаше разярените гласове долу в кухнята. Джейк се бе прибрал, бяха извикали и Майк, лекаря, и сега седяха заедно с Мариан и Джуд, друга приятелка на Хеда, и всички си разменяха разгорещени аргументи за бременността при тийнейджърките, абортите, помощите за самотни майки и правото на избор за жената. Теа затвори очи, беше й писнало, цял следобед. Можеха да се карат колкото си искат, можеха да спорят, да изтъкват всякакви идеи и доводи, нищо нямаше да я накара да промени решението си. Теа знаеше какво иска или поне си мислеше, че знае. Искаше да роди бебето си, искаше вниманието, любовта и нежността, които появата му щеше да донесе, искаше идиличен семеен живот. И можеше да има всичко това, сигурна беше. А и вниманието вече я бе споходило.

В девет и половина Джейк сервира на масата чили със зеленчуци и извика Теа да слиза за вечеря. Той бе сложил масата, без да обръща внимание на насядалите около нея хора, и в момента сипваше с черпак тъмночервената задушена смес в чиниите, като гарнираше всяка порция с лъжица кафяв ориз с булгур. Теа прекоси стаята и застана до него. Той се усмихна, подаде й една чиния и каза толкова тихо, че тя не бе сигурна, че е чула правилно:

— Изяж всичко, мила, ти и бебето имате нужда от пълноценна храна.

Теа потисна внезапния импулс да се разплаче и отнесе чинията си до масата. Седна, огледа за момент лицата на хората около себе си, после сведе глава и започна да се храни. Хеда стана да си вземе нов пакет цигари от скрина. Въздухът вече бе съвсем наситен с дим и Джейк се изкашля:

— Хеда, сега ще вечеряме.

— Не мога да ям! — обяви Хеда. — Не и в такъв момент! — тя взе чашата си за вино, напълни я и отпи голяма глътка. — Изненадана

съм, че можеш да ядеш, Джейк, сега, когато дъщеря ни се кани да захвърли живота си на боклука заради някакъв романтичен идеал за брак и деца!

— Не я чух да казва нищо за брак — възрази Джейк.

Хеда се изкашля демонстративно и седна обратно на масата.

— Добре, даже и да не е брак — съгласи се тя с едва сдържано раздражение. — Деца! Сигурно ще се съ согласиш с мен, Джейк, че това не е шега работа. По-скоро е адски трудно и изтощително. Изтощително до изнемогване, Теа, умора и тонове сълзи, това е да имаш дете. Не е като рекламите, дето ги гледаш по телевизията, с чисти усмихнати дечица, подкачащи наоколо в снежнобели памперси. Кажи й, Джейк! Кажи й какво всъщност е да имаш бебе!

Джейк въздъхна. Какво можеше да разкаже на Теа за бебетата? Спомняше си изтощението, безкрайната работа, фанатичното споделяне на отговорностите, за което Хеда толкова настояваше, но си спомняше и топлината на Теа, сладкото ухание, безпределната любов. Един-единствен път през живота си, в онези кратки няколко години, докато Теа бе съвсем малка, Джейк се бе чувствал обичан безусловно и той пазеше дълбоко в сърцето си този спомен. Остави черпака в тенджерата с чилито, обърна се и каза:

— Хеда е права, Теа, не е лесно да имаш бебе и аз не бих се решил на такова нещо сам...

— Но аз не съм сама — възрази Теа. — Имам Хал.

Хеда изсумтя подигравателно, но Джейк смекчи тона си и продължи:

— Разбирам това, Теа, но той може да реши да си отиде. Ти си още толкова млада и двамата сте такива...

— Само да му замирише на повръщано или акано — намеси се Хеда, — и ще се изстреля като куршум.

Лицето на Теа съвсем помръкна и тя сведе глава, а от очите й потекоха едри тежки сълзи и западаха в чинията й.

— Хеда, не трябваше да говориш така — обади се Джейк.

— Не трябваше ли? — не отстъпи Хеда. — А аз мисля, че трябваше. Тя си представя някаква блажена семейна идилия! Но в живота не е така! В живота има непосилни отговорности и компромиси на всяка крачка! В живота никога не става така, както искаш!

Джейк погледна жена си. Съвсем предпазливо той я попита:

— Така ли е, Хеда?

Тя отвърна навъсено на погледа му и прочете в очите му, че се чувства наранен. Смути се.

— Обикновено — завърши тя.

Джейк се върна при тенджерата.

— Чили, Мариан? — гласът му звучеше съвсем спокойно, той отново се бе дистанцирал от всичко.

Мариан, която имаше алергия към житни продукти и не можеше да яде домати, нито лютивата храна, поклати глава и си наля още вино. Вече се чувстваше доста замаяна, крайниците ѝ бяха олекнали и тя облегна лакти на масата, като се втренчи в празното пространство. Майк, лекарят, се изправи и отиде при Джейк да вземе чинии за себе си и Джуд. Джейк видя две малки огненочервени чушлета, загреба ги и ги пусна в чинията на Джуд. Той не я харесваше. Никога не я бе понасял.

— Няма да се справиш, Теа, знаеш това. Няма да смогнеш с бебето и с толкова учене в Оксфорд — продължи Хеда, която не можеше да спре да коментира дори когато се хранеха. — Не знам какво може да са ти казали за майчинството и помощите за самотни родители, но повярвай ми, положението съвсем не е розово.

Теа не каза нищо. Джейк седна на масата, остави чинията си и изгледа продължително Хеда, която отново се канеше да си запали цигара, после потупа нежно крака на Теа под масата.

— Божичко, виждала съм стотици жени като теб, Теа, умни, способни, но изнемогващи в усилието си да се справят с всичко и навсякъде. В резултат на това се чувстват крайно неудовлетворени — още преди десетина години Хеда бе напуснала преподавателското място в „Уест Грант“ и оттогава работеше като социален работник и психотерапевт. Имаше доста успешна и с добри доходи практика в Хамстед — така бяха изплатили ипотеката на къщата в Айлингтън — и освен това се занимаваше с благотворителна работа в женския приют. — А даже и да стои при теб, не виждам каква полза ще има от Хал. Симпатичен е, вярно, но...

Теа повдигна глава. Това, че Джейк седеше до нея, ѝ вдъхваше поне малко от куража, от който се нуждаеше.

— Хал нае малка къща за нас и бебето близо до Банбъри.

Хеда повдигна въпросително вежди.

— Къща? Чудесно!

Теа погледна майка си, понечи да се усмихне, но долови сарказма на Хеда и усмивката ѝ се стопи. Преглътна голяма хапка от чилито, после каза:

— Аз... въз... всъщност не смятам да започвам втората година в университета, Хеда.

Хеда замръзна, вдигнала чашата на половината път към устните си.

— Там не ми харесва. Всъщност... въз... никога не ми е харесвало особено и мисля... — Теа погледна баща си. Той се прокашля.

— Тя всъщност не искаше да постъпва в „Ню Колидж“ — обади се той. — Доколкото си спомням, Хеда, мисля, че ти я убеди да го направи — той се изкашля отново. — Повтаряше ѝ каква невероятна възможност е това и че така ще стане част от академичния елит, от каймака на обществото.

— Джейк! — Джуд остави вилцата си. — Никога не съм смятала, че Хеда би проявила и най-малка склонност към елитаризъм. Сигурна съм, че това не е вярно, нали, Хеда?

Хеда глътна виното си.

— Е, поне не съм го изразила с толкова много думи. Джейк се обърна към дъщеря си:

— Ти какво искаш, Теа, скъпа? Хеда е права, тя мисли за бъдещето ти, но решението е изцяло твое, ние нямаме право да ти се месим.

— И защо не, по дяволите? — рязко го прекъсна Хеда. — Та тя е на осемнайсет години, Джейк! Какво знае тя за живота, за Бога? Какво знае за децата? Самата тя бе дете едва ли не до вчера!

— Винаги сме я учили да бъде самостоятелна, Хеда, дори и когато беше съвсем мъничка.

— Да, но... — Хеда размаха отчаяно ръце. Всъщност искаше да каже: „Но само ако разсъждава трезво, ако мисли като нас“ — и осъзна, че това не е честно. Не можеше да го изрече. Макар че се бе развивала в съвсем различна посока, Теа бе свикнала на самостоятелност.

— Теа, ти си решила, че искаш да родиш бебето, но още ли си на същото мнение след всичко, което Хеда ти каза, след като изслуша всички доводи и спорове днес, още ли смяташ, че така е правилно?

Теа остави ножа и вилицата върху чинията си съвсем внимателно, успоредно един на друг.

— Да, Джейк — отвърна тя. Никога не ги бе наричала „мамо“ и „татко“, въпреки че толкова пъти бе копняла да се обърне към тях по този начин. — Чувствам, че това е правилно, не мога да обясня защо, просто така го чувствам. Искам да съм нормална, това е истината. Искам нормална къща, нормален живот, партньор, бебе. Искам съвсем обикновен живот.

— А образованието ти?

На Хеда ѝ се искаше да скочи и да зашлеви дъщеря си, Джейк или Джуд, най-добрата си приятелка, чиято усмивка едва успяваше да прикрие ехидния присмех. „Какво ще стане с образованието ти, с Оксфорд — искаше ѝ се да извика, — с тази невероятна възможност, каквато аз никога не съм имала, с най-големия шанс в живота ти?“ Тя стисна зъби и изчака отговора. Теа я погледна през масата.

— Може и да го завърша, а може и да се откажа, не знам засега — каза тя и Хеда избухна в сълзи.

ВТОРА ГЛАВА

„Мейсън Котидж“ бе в покрайнините на селцето Дънс Тю, близо до Банбъри. Опушена, малка, изолирана и много студена, но поне не е влажна, каза Теа на баща си по телефона първата вечер, след като се премести в къщата. Каза му, че ако беше и влажна, не би го понесла. Не че Теа се оплакваше. Прекара добре лятото, стоеше навън през по-голямата част от горещите юлски и августовски дни, готвеше, грижеше се за къщата, направи си малка градинка с билки и подправки, шиеше непрекъснато дрешки за бебето, които никога не се получаваха така, както изглеждаха на снимките на моделите. Беше доста самотна, разбира се, но това можеше да се очаква, мислеше си Теа. Хал не се застояваше много: първо трябваше да отиде да навести семейството си, после дойде пътешествието до Индия, планирано отпреди месеци, което той не можеше да отмени. Все пак Теа не си позволяваше да скучае, постоянно си намираше работа, запълваше времето си възможно най-добре, въпреки че нещата не се оказваха такива, каквито си ги бе представяла. Мисълта за бебето я крепеше и поддържаше ентузиазма ѝ.

Щом настъпи есента обаче, на Теа започна да ѝ става все по-трудно. Към края на октомври времето изведнъж захладня и нощем в къщата ставаше леденостудено. Хал имаше ужасно много за учене и през седмицата спеше в колежа. Прекъснаха телефона заради неплатени сметки и го пуснаха отново само по настояване на Джейк, който плати и останалите сметки. Теа наедряваше все повече — чувстваше се тромава, тежка и непохватна. С всеки изминал ден всяка част от тялото ѝ се подуваше все повече. Гърдите ѝ бяха натезжали и напрегнати, коремът ѝ бе толкова голям, че бе променил центъра на равновесието ѝ, и постоянни болки пронизваха бедрата ѝ, изнемогващи под тази тежест. Бебето мърдаше непрестанно, преобръщаше се денем и нощем, не ѝ даваше да заспи, риташе с крака и размахваше ръце толкова силно, че тя понякога виждаше очертанията на крачето му под опънатата си кожа.

Някъде преди Коледа — прекара я съвсем самотно в Айлингтън, в компанията на Хеда и Джейк, които мълчаха почти през цялото време — Хал се отказа от секса с нея. Каза ѝ, че не иска, за да не ѝ навреди нещо или да не разстрои естествения ритъм на бебето. Но веднъж, когато терминът ѝ бе съвсем наближил, Теа го улови, че я гледа, докато тя стоеше гола и навличаше нощницата си, и на лицето му бе изписано шокирано изражение, а устните му се бяха свили от отвращение. След този случай Хал оставаше в колежа и през уикендите и Теа се бореше с всеки нов ден, говореше с нероденото си дете и вземаше стари списания от чакалнята на лекаря, само и само да има нещо за четене.

Разговаряше от време на време с Джейк, но никога с Хеда. Очакванията ѝ, че ще бъде отрупана с внимание и нежност, бяха напълно излъгани, живееше съвсем сама и в гробна тишина. Хеда малко или много се бе примирила с положението, защото обичаше дъщеря си, макар че не одобряваше и не разбираше решението ѝ. Все пак цял живот тя бе подкрепяла толерантността към околните. Понякога Теа бърбеше с бодър, опасно приповдигнат глас, а друг път не казваше почти нищо. Джейк се притесняваше за нея, тревожеше се непрестанно, но никога не би признал това пред жена си.

— Разбира се, че е ужасно студено — каза Теа една вечер. — Ужасно студено и затънтено, но поне не е влажно, ако беше...

— Теа — опита се да я прекъсне Джейк.

— ... влагата би била опасна както за бебето, така и за мен. Човек не може да се пребори с нея, така че...

— Теа! — Джейк леко повиши глас и на другия край на линията за момент настана тишина. — Теа, добре ли си? В този адски студ и ние с Хеда... — той замълча. Не бе свикнал с ролята на родител, който се меси в работите на детето си. Двамата с Хеда бяха решили още от деня на раждането на Теа, че ще ѝ позволяват да живее собствения си живот и че ще се намесват само ако тя ги помоли за това. — Ами ние просто се чудехме... — продължи той — дали не си сама там? Хал при теб ли е?

— Не, не съм сама — отвърна Теа бързо, опитвайки се да потисне болката от разочарованието, което изпълваше цялото ѝ същество. Хал не бе при нея и ужасно ѝ липсваше. — Тоест в момента съм сама, но... Хал ще си дойде малко по-късно — това, което Хеда и

Джейк не бяха осъзнали, бе, че Теа всъщност не знае как да помоли за помощта им. — Не се притеснявай за мен — добави тя съвсем тихо. — Добре съм.

— Добре — Джейк видя, че Хеда се бе появила откъм кухнята и се опитва да му каже нещо. — Теа, изчакай за момент, аз... — видя, че Хеда го пита дали Теа е добре, и сви рамене. — Добре, радвам се, че е така. Тогава няма да те бавя повече. Кога очакваш Хал да си дойде? — видя, че Хеда се мръщи, и отново сви рамене. — Разбира се, Теа, можеш да звъниш по всяко време. Добре, чао засега — той остави слушалката и обърна гръб на Хеда. Живееха заедно повече от двайсет години, винаги се бяха държали открито и като равностойни партньори, обсъждаха работата си, ходеха на почивка поотделно, освен когато водеха Теа, но сега, когато дъщеря им вече не бе при тях, Джейк не можеше да не се запита дали всичко това все още имаше смисъл. Дали не бяха загубили нещо още преди много време, дали сега и двамата не бяха прекалено заети и егоцентрично настроени, за да си правят труда да търсят загубеното. Дали това всъщност не бе самата Теа.

— Ще ходя в приюта тази вечер — каза Хеда, докато си слагаше червило пред огледалото в антрето. Удивляваше го, че тя никога не пита по-подробно какво е казала Теа. — Искаш ли да вечеряме заедно по-късно, да речем, към девет?

— Това е намек, че трябва да сготвя ли? — попита той раздражено.

Хеда спря и го изгледа.

— Не, съвсем не — отвърна тя също толкова раздражено. — Знаеш правилата в този дом също толкова добре, колкото и аз, Джейк. Никой не е длъжен да прави нищо, освен ако сам не го желае.

— Знам — може би точно това бе проблемът. — Разбира се — може би ако бяха наложили някакви правила на Теа, може би ако се бяха държали по-строго с нея... Джейк проследи с поглед как Хеда поставя капачката на червилото си. — Смятах да направя гювеч с тиквички.

Хеда се усмихна. Усмивката ѝ бе широка, виолетова и продължителна, но в нея нямаше никаква топлина. Тя не можеше да говори за Теа, беше се провалила като майка и не разбираше как Джейк не го осъзнава.

— Значи до по-късно?

— Да — Джейк я изпрати до входната врата, сякаш не му се искаше да я пусне, но и не можеше да измисли как да я задържи. — Червено или бяло?

— Моля?

— За довечера. Червено или бяло вино?

— О, Боже, каквото и да е — отвърна тя леко раздражено. Джейк затвори вратата след нея и за пръв път забеляза, че къщата сякаш бе потънала в безкрайна тишина.

Теа остави слушалката и опря гръб в студената каменна стена. Цял следобед усещаше тъпа болка в основата на кръста си, навярно защото бе разчиствала навеса за въглища, за да могат да държат там бебешката количка. Зачуди се кога ли количката ще се появи. Хал отговаряше за нея, беше казал, че ще се погрижи, но кога или как всъщност не бяха неотложни въпроси за него. Теа само се молеше той да не е забравил, предположи разочарована, че сигурно точно това бе станало, и бавно тръгна към мивката, за да напълни чайника. Вдигна тежкия стар железен чайник, напълни го и го понесе към котлона. Точно в този момент водите ѝ изтекоха. Изведнъж бедрата, роклята и чехлите ѝ станаха мокри.

— О, Боже! — прошепна тя и се преви одве от болката, която я сряза. „О, Боже! — помисли си. — Май бебето ще се ражда!“

Остана неподвижна и задържа дъх, опитвайки се да превъзмогне болката, после се сети за правилата за дишане. Започна да вдишва и издишва ритмично, стисна рамката на вратата и някак издържа до края на контракцията — въпреки мократа и леденостудена рокля, която беше залепнала за бедрата ѝ. Болката утихна, Теа си пое дълбоко дъх и започна да разсъждава по-трезво и по-спокойно, отколкото ѝ се бе случвало от месеци. Бавно се качи в спалнята.

Там си извади чисти дрехи, пригответената вече чанта за болницата и принадлежностите за къпане. Наплиска лицето си със студена вода, преоблече се възможно най-бързо, доколкото ѝ позволяваше тромавото тяло, грабна чантата и тръгна надолу. Стигна до телефона и набра номера на колежа на Хал. Говори с портиера, който ѝ каза да изчака, и сякаш след цяла вечност чу, че Хал не си е в

стоята. Не знаеше какво да прави. Изплашена и паникьосана, че всеки момент болката ще се върне, Теа затвори телефона, без да остави съобщение за Хал. Отиде до вратата с едничката мисъл, че трябва да намери помощ. Бе толкова объркана и уплашена, че не се сети да се обади за линейка, а бързо пъкна крака в гумените ботуши, облече палтото си и тръгна към фермата по-нагоре по пътя.

Стигна до фермата за двацет минути, като междуременно спира два пъти, за да изчака отшумяването на контракциите. Знаеше какво се случва, бе посещавала курс за бъдещи майки, но не бе очаквала, че всичко ще стане толкова бързо.

— Нали уж това траело часове — мърмореше си тя през стиснати зъби, докато превита изчакваше да отmine третата контракция, която я свари точно до вратата на фермата. Стисна леденото желязо на вратата и затвори очи. Започна да брои и да си мърмори някакъв монолог от „Крал Лир“, доколкото си го спомняше.

— Боже Господи! — Теа усети една топла ръка да я докосва по рамото. — Да не би?... — тя изстена, стисна желязната врата още по-силно, въпреки че студът пронизваше непоносимо пръстите ѝ. — Да, явно. Изчакай минутка — топлата ръка изчезна и Теа чу стъпки, после някакви приглушени звуци. Изправи се, когато болката започна да отшумява, и видя, че една жена на средна възраст върви право към нея, следвана от кола с включени фарове. — Хайде, мила, трябва да стигнем до болницата — гласът бе силен и настоятелен. — Колата идва, просто се опитай да останеш права, докато отворя вратата, после ще те качим и за нула време ще стигнем до болницата. Начесто ли са болките?

Теа усети как някой внимателно отделя ръката ѝ от желязната врата.

— На около десет минути.

— Чудесно, значи имаме достатъчно време, не се тревожи — Теа отстъпи няколко крачки назад, за да мине колата, после жената я отведе и настани внимателно на предната седалка, след което седна отзад. — Карай към болницата в Банбъри — каза тихо жената на шофьора. — Нямаме време да стигнем до Оксфорд — Теа затвори очи, наведе се напред, срязана от поредната контракция, и заплака мълчаливо.

— Хайде, вече всичко е наред, недей да плачеш повече. Пристигнахме. Седни на количката. Така бързо ще стигнем до родилната зала.

Теа усети как я настаняват на едно твърдо легло и се озърна назад за жената, която я бе довела. Ярките лампи на тавана я заслепиха.

— Къде е...

— Майка ти ли, скъпа? Отиде в чакалнята.

Теа нямаше сили да обясни ситуацията.

— Чантата ми! — изстена тя. — Къде е чантата ми? — караха количката с такава скорост по широкия, миришещ на дезинфектанти коридор, че на Теа ѝ се догади. — Чантата ми, аз...

— Тук е чантата ти, скъпа, не се тревожи — Теа опита да диша ритмично, но новата контракция я накара да изплаче от болка.

— Аз... Аз ще...

— Внимавай, Мери — извика акушерката на една своя колежка. Количката не спря и Теа повърна така, че изпръска колосаната синя униформа на акушерката и излъскания под.

— Така ми се пада, като не съм си сложила найлоновата престилка — каза жената. Колежката ѝ се усмихна. Тя бе извадила отнякъде пластмасов леген и Теа се зачуди дали не халюцинира. — Опитай да се облекчиш тук, скъпа — каза ѝ акушерката. Количката зави по коридора, мина през една летяща двойна врата и спря в леко затъмнена стая. — Хайде, стигнахме до родилното отделение, тук вече всичко ни е подръка, не се притеснявай... ъъъ... Тео? Тео ли беше?

Теа поклати глава.

— Теа — прошепна тя. — Теа, с „а“ на края — раздиращата болка бе изместена от някакво странно чувство, което тя разпозна след минута. — Усещам напън. Май е време да напъвам.

Една от акушерките застана до главата ѝ и нежно изтри челото ѝ, после хвана Теа за ръка.

— Може да усещаш напъни, Теа, но още не трябва да напъваш. Хайде, опитай се да дишаш дълбоко. Не трябва да напъваш, докато не получиш пълно разкритие, докато не си напълно готова да родиш бебето. Сега по-добре ли си?

Теа стисна ръката на акушерката.

— Сякаш напъва! — извика тя през зъби. — Май бебето излиза!

— Всичко е наред, Теа, успокой се, това е първото ти бебе, рядко излизат толкова бързо, просто се опитай да дишаш дълбоко и да си спокойна. Мери ще те прегледа и ще види какво е положението. Хайде, дишай, а аз ще броя заедно с теб: едно, две...

— Усецам главата на бебето! — изстена Теа. — Не мога да не напъвам! — акушерката пусна ръката ѝ и отиде до долния край на леглото.

— Мери! — извика тя и погледна през рамо. — Мери! Раждането започва!

Тя разтвори краката на Теа и я погледна. Лицето ѝ бе съвсем спокойно — нещо, което Теа щеше да си спомня и след години: че при всичкия неин страх и паника лицето на акушерката бе останало съвсем спокойно.

— Браво, Теа, права беше! Бебето е тръгнало да излиза! Хайде сега, знаеш как да напъваш, сигурно усецаш какво трябва да правиш, това е съвсем естествено. Главата почти се показва, така че трябва да напънеш силно, за да излезе. Сега малко си почини, добре. Напъвай с корема си. Хайде, браво, напъвай, напъвай, напъвай! Готово! Браво, момичето ми! Главичката се показва, сега напъни, за да издърпаме телцето. Готова ли си? Хайде, поemi си дълбоко дъх и напъвай! Хайде, Теа, напъвай!

Другата акушерка бе влязла в стаята и бе хванала ръката на Теа, без тя да усети кога е станало. Сега стисна пръстите на жената, изстена силно и напъна с всички сили.

— Готово! Хайде, хайде, ето го! Ето го бебето ти! — Теа усети как я залива вълна от облекчение. — Боже, толкова бързо стана! — промърмори акушерката. Теа погледна свитото кърваво телце на бебето, което акушерката ѝ подаде. Другата акушерка разтвори ризата ѝ и положи бебето — Томас Маршъл, на гърдите ѝ. Теа изпита най-невероятната радост и най-помитащата тъга в живота си.

— Здравей, Том! — прошепна тя. — Толкова дълго те чаках.

Два часа след раждането на Том, Хал се изправи в леглото на едно момиче на име Люси Кокс и се протегна. Тя също учеше

математика, беше много умна и доста симпатична. Потупа голото ѝ рамо, тя се завъртя и се усмихна.

— Ще се обличаме ли?

Люси се прозя. Знаеше, че тази вечер има купон в града и бе чула Хал да обещава на един приятел, че ще отиде, но самата тя не бе сигурна дали изобщо ѝ се става от леглото. Навън бе ужасно студено и Люси не се бе стопляла така, както в момента, от седмици. Къщата, в която живееше с още три момичета, бе леденостудена, мръсна и пълна с буболечки.

— Май не ми се излиза — каза тя. — Ти иди, ако искаш, стига да оставиш електрическата си печка тук.

Хал се наведе и уви една от плитките на Люси около пръста си.

— За да си сигурна, че ще се върна ли?

Люси се дръпна и придърпа завивките до брадичката си.

— Не, защото умирам от студ в тази ледена дупка и твоята печка е, честно казано, най-хубавото нещо в теб.

Хал се разсмя, пъкна се под завивките и придърпа Люси в мечешка прегръдка. Нищо не можеше да засегне Хал, той не забелязваше обидите или това, че някой не го харесва. Беше доволен от себе си и изобщо не се смущаваше, че някои хора може да не мислят така. След като успя да разсмее Люси, се измъкна от леглото и започна да събира дрехите си, разхвърляни по целия под. Облече се и приседна на ръба на леглото, за да завърже обувките си.

— Може ли да използвам телефона ти, преди да тръгна? — той се изправи и потърси монети в джобовете си. — Искам да се обадя на Теа и да проверя дали е добре.

Люси усети някакво парване, което не можа да определи. Ревност? Съжаление?

— Разбира се. Кога се очаква бебето?

Хал сви рамене. Не избягваше да отговори, просто наистина не знаеше.

— Каза, че ще ми се обади, ако започне да ражда.

Люси кимна. Последва мълчание. Люси се чудеше дали изобщо си е струвало, а Хал — дали ще трябва да вземе такси, за да отиде на купона навреме.

— До скоро значи.

— Да, чао — Люси се надигна на лакът, наслаждавайки се на топлината в стаята. — Някой ден ще се видим.

Хал се усмихна.

— Не, не някой ден, а скоро. Трябва да си прибера печката — той ѝ изпрати въздушна целувка и излезе от стаята.

Долу, в кухнята, съквартирантката на Люси — Луиз, тъкмо излизаше и се суетеше заради чантата си.

— О, здрасти, Хал. Да си виждал чантата ми? Таксито вече ме чака, а не мога да намеря пустата чанта!

Хал огледа кухнята.

— На купона на „Ларсън Роуд“ ли отиваш?

— Да, ако изобщо се добера дотам. Ще можеш ли да изтичаш навън и да кажеш на шофьора на таксито, че ще дойда ей сега?

Хал сви рамене. Не му бе за пръв път да прави подобно нещо. Тръгна към вратата, напълно забравил за Теа, и забеляза една кожена дръжка под струпаните палта на закачалката.

— Чантата ти да не е кафява кожена? — извика той.

— Да! Намери ли я? — Луиз изтича откъм кухнята. Хал се пребори с палтата и освободи дръжката на чантата.

— Ето!

Луиз грейна.

— Хал, ти си истински гений! — тя се втурна към него и го целуна по устните, после грабна палтото си и хукна към вратата. — Не искаш ли да те закараме донякъде? — тя отдавна си падаше по Хал, но досега не бе имала възможност да го опознае.

— Например на купона?

Луиз се усмихна още по-широко.

— Да потегляме тогава! Хайде, че броячът на таксито вече е отброил цяло състояние.

Теа лежеше на първото легло в отделението с осем легла, точно до вратата и уж заградена отстрани с избелели перденца на цветя. В действителност чуваше и виждаше всеки, който влизаше в стаята, всеки шепот, плач или движение. Беше четири часът сутринта. Том бе дошъл на този свят преди около седем часа и почти през цялото време оттогава насам бе плакал. Теа се чувстваше изтощена, гладна,

изтръпнала от болката. Мечтаеше си за чаша чай. Томас имаше нужда от утеха, но тя явно не успяваше да му я даде. Цяла върволица от акушерки се бе изредила край леглото ѝ — всяка даваше различен съвет, стискаха и мачкаха гърдите ѝ, опитваха се да приучат бебето да засуква, но бебешката уста си оставаше стисната — навярно последица от шока, ярките светлини, студа и усещането, че вече не е в утробата. Нищо не се получаваше, Томас не искаше нито да яде, нито да заспи. Теа опита да го носи напред-назад, даде му да смуче пръста ѝ, полюля го, опита с включена нощна лампа, после с изключена, говори му, пя му, опита да го сложи легнал върху гърдата си, но малкото личице си оставаше изкривено от плач, писъците продължаваха, а по страните на Теа се стичаха безмълвни сълзи.

В шест сутринта, с помощта на дежурната сестра, Теа най-после успя да напъха набъбналото до болка зърно на гърдата си в устата му и той засука. Тя се облегна на възглавниците и заспа веднага. В седем, след по-малко от час, лампите в цялото отделение светнаха и пристигна количката, с която им караха по чаша чай за събуждане.

Теа се събуди стресната, сепването ѝ събуди и Томас и той отново се разплака. Теа направи същото. Избута го с пластмасовото легълце на колелца до банята и го остави да плаче, докато си вземе душ с доста хладка вода, после, без той да престава да плаче, си облече чисти дрехи и го върна до леглото си. Там го взе на ръце и отново се забори с него, за да го накърми. След половин час той най-после засука, и то само с нейна помощ. От радост тя отново се разплака, с което накара жената, която разносяше закуската, да седне до нея и да я прегърне с ръка. Това бе първата физическа и емоционална подкрепа, която Теа получи, и по този повод изпадна в силни и неконтролируеми хлипания.

— О, Боже! Нали не трябваше да е така. Не си го представях точно така.

— Рядко е каквото си го представяш — каза жената и се върна при количката със закуските. Искаше ѝ се да добави, че нищо в живота не е такова, каквото го искаш, но реши, че не ѝ е работата да разправя подобни неща. Подаде на Теа хартиена носна кърпичка.

— Хал не беше тук — каза Теа, като се поуспокои. — Каза, че ще дойде, обеща ми, а когато моментът настъпи, нямаше време да дойде. Беше излязъл. Обадох се, но не оставих съобщение, така че той още не

знае... — гласът ѝ потрепери и тя издуха носа си. След няколко минути добави: — Никой не знае — каза го съвсем тихо: — И нямам монети да се обадя.

Жената погледна купчината закуски, които вече изстиваха, и въздъхна дълбоко. Беше си мека душа, цял живот бе такава. Хвана ръката на Теа, потупа я и каза:

— Виж, миличка, когато го накърмиш и самата ти хапнеш нещо, ела в кухнята и аз ще ти услужа с монети за телефона. Можеш да ми ги върнеш, когато се появи бащата на бебето. Става ли така?

Теа кимна, свела поглед. Знаеше, че ако погледне в очите тази мила и състрадателна жена, ще се разплаче отново.

— Благодаря — прошепна тя.

— Няма нищо — каза жената и се изправи. Погали Том по главичката. — Чудесно бебе е! Имаш късмет, момиче — при тези думи Теа отново избухна в сълзи.

Хал най-после научи за обаждането на Теа към обяд. Върна се в колежа с печката си и тъкмо я мъкнеше нагоре по стълбите, когато портиерът го спря.

— Вашата млада дама се обади тази сутрин — каза той намръщено. Не му харесваха занизаните млади мъже, а този бе толкова зализан, че чак хлъзгав. — Обади се и снощи, към седем, после тази сутрин от болницата в Банбъри.

Хал рязко се обърна и блъсна печката в стената.

— Болница? А каза ли нещо, остави ли ми съобщение? Добре ли е?

— Не, никакви съобщения. А дали е добре или не, на мен не би тръгнала да обяснява. Вие трябва да проверите сам.

— О, да! По дяволите, точно така — Хал понечи да се усмихне, после се отказа и продължи по стълбите към стаята си. Щом стигна в нея, пусна печката на пода, извади някакви чисти дрехи от гардероба и се преоблече, без да си прави труда да се мие. Нямаше време за миене. Премести портфейла си в новия панталон, грабна палтото си и хукна надолу по стъпалата, като едва не събори някакъв студент, в когото се блъсна. Десет минути по-късно, без да се сети за подарък за бебето или майката, той вече пътуваше към болницата в Банбъри.

Теа се бе обадила и на родителите си и те също пътуваха към Банбъри, като по пътя се отбиха в един цветарски магазин да купят цветя. Хеда се чувстваше напрегната, така че предпочете да шофира тя, а Джейк да се ориентира по картата. Хеда караше много лошо, не спазваше указанията, които той ѝ даваше, завиваше не където трябва, забравяше да използва пета скорост и през цялото време говореше за Теа, сякаш сега, след раждането на бебето, всичко можеше да се върне постарому. Джейк се почуди дали Хеда си спомня какви огромни промени бяха настъпили в живота им, когато Теа се бе родила, после се сети, че тя естествено не би могла да си спомня, защото се бе върнала на работа шест седмици след раждането и той бе човекът, който остана вкъщи и гледа Теа през първата година. Усмихна се и се замисли дали и Том ще е така лесен за гледане, каквато бе Теа като дете, и осъзна, че за пръв път от месеци се усмихва, защото се чувства щастлив, а не просто развеселен. Това му се понрави. „Май ще ми хареса да съм дядо — помисли си той. После погледна жена си и видя напрегнатото ѝ лице. — Ако Хеда ми позволи естествено.“

Хал пристигна пръв. Дойде точно преди да сервира обяда. Из цялото отделение се носеше мирис на макарони със сирене. Хал мразеше това ядене, защото му напомняше за детската градина, където го бе ял насила. Като влезе в отделението, мина точно покрай Теа, без да я забележи, и продължи навътре. Теа бе съвсем бледа, със зачервени и подпухнали от плач очи. Хал стигна до края на стаята, обърна се и се огледа повторно. Най-последно забеляза Теа, погледна корема ѝ и се втурна към нея.

— Още не си го родила! — извика той и хвана ръцете ѝ. — Дошъл съм навреме! О, слава Богу, помислих си, че...

— Хал! — Теа дръпна ръцете си. — Хал, родих момченце снощи. Ето го тук, в креватчето.

На лицето на Хал се изписа пълно объркване, той погледна бебешкото креватче, после корема на Теа.

— Но аз си помислих, ами... видях корема ти и... — Теа извърна поглед настрана.

— Не може да стане веднага плосък, трябва да мине известно време — очите ѝ отново се бяха напълнили със сълзи.

— О, аха... въз... добре — Хал бе смутен и малко шокиран. Последва кратко мълчание. — Значи си го родила!

— Да — отвърна Теа сломено.

— Страхотно!

Теа го погледна.

— Наистина ли?

Хал се вгледа в лицето ѝ. Когато се бяха запознали, тя бе красива, висока, силна и сияеше от здраве. Беше се влюбил в тялото ѝ, стегнато и гъвкаво, в гъстата ѝ непокорна коса, в странния, малко отнесен поглед. У нея имаше някаква противоречивост, бе много умна, но не си придаваше тежест, дори се чувстваше уязвима заради интелигентността си. Бе очарователна и невинна. Сега той едва можеше да разпознае в нея онова момиче и се изпълни със съжаление. Не знаеше какво им предстои — на него и Теа. Докосна подпухналите ѝ клепачи с върха на пръста си и се наведе да я целуне по главата.

— Разбира се, наистина — каза той, въпреки че не бе никак сигурен как всъщност се чувства. Отиде до малкото креватче и надникна. — Никога не съм виждал новородено. То изглежда доста странно, нали?

— Той — поправи го Теа. — И се казва Том. Томас Маршъл.

— Значи не Хал Младши? — той погледна Теа и тя най-после се усмихна.

— Не — отвърна тя. — Със сигурност не Хал Младши — и двамата се закикотиха.

Хеда и Джейк не бяха очаквали да чуят смях. Хеда не бе сигурна какво точно очаква, но със сигурност не Хал, превиващ се от смях на стола до леглото, докато бебето спи спокойно в скута му. Не бе очаквала и че Теа ще изглежда толкова изтощена, бледа и измъчена и не бе очаквала собствената си реакция — на неконтролируем гняв: гняв към Хал, че е направил дете на дъщеря ѝ, към Теа, че се бе държала като глупачка, и към мъничкото бебе, родено едва преди петнайсет часа, за всичкия хаос и объркване, които щеше да причини.

Хеда и Джейк се изправиха до леглото и Джейк погледна внука си с нежност, която напълно го изненада. Хеда си спомни за подаръците и се опита да разсее връхлетелите я емоции. Извади своите подаръци от чантата и каза:

— Донесох някои неща за теб, Теа, защото все едно ще те затрупат с подаръци за бебето и ще ти се прииска да има и нещо за теб. Заповядай.

Тя подаде един красиво опакован пакет — всички подаръци на Хеда бяха винаги красиво опаковани. Теа го пое и внимателно свали хартията. „Откъде ли — помисли си тя — ще ме затрупат с подаръци за бебето?“ Та тя нямаше дори количка. Като махна всички опаковки, видя красива кутийка.

— О, много е красива!

Отвори я: беше комплект за ароматерапия с две ароматизирани свещички.

— Избрах лавандула, защото действа успокояващо — обясни Хеда, — и розмарин, защото стимулира концентрацията — тя се усмихна, напълно доволна от себе си. — О, но това върви с другия ми подарък. Хайде, Теа, отвори втория пакет.

Теа пое втория подарък, несъмнено книга, и се опита да се усмихне. Отвори го и с мъка сдържа реакцията си. Беше „Кралицата на феите“ на Спенсър.

— Помислих си, като знам колко обичаш Милтън, че тази ще ти хареса, а и е толкова важна при изучаването на литература, ако изобщо смяташ да подновиш учението си... — Хеда не довърши изречението си, а просто сви рамене.

Джейк извърна глава настрана. Виждаше, че Теа се опитва с всички сили да не заплаче, а Хал гледаше към една от сестрите в дъното на отделението. „О, Хеда — помисли си Джейк, — никога ли няма да мирясаш?“ Бързо подаде на Теа голямата торба със своите подаръци и каза:

— Е, опасявам се, че това няма да ти помогне в учението — той се усмихна, Теа пое торбата и погледна вътре. Нищо не бе опаковано. Имаше два комплекта бели хавлиени бебешки гащеризончета, пелени, бебешки крем против подсичане, тоалетни кърпички, пакет бебешки гащички, биберон. — Ако плаче постоянно, няма да ти е излишен — усмихна се Джейк. В следващата торба имаше мече, шест бледосини

камизолки, едно официално костюмче в тъмносиньо и бяло, две памучни одеялца, два спални комплекта за бебешко креватче, едно вълнено одеялце на синьо-бели карета и кутия скъпи белгийски шоколадови бонбони. — Тези са за теб — поясни Джейк. — Не те съветвам да ги даваш на Том, колкото и гладен да ти изглежда.

Теа се усмихна, после се засмя, сетне отново заплака и промълви:

— О, Джейк, благодаря ти, благодаря ти много.

Хал се обади:

— Леле, каква купчина неща! Не предполагах, че ще трябва толкова работи!

— Има си хас! — отвърна Хеда саркастично. — Сигурно има още доста неща, които не си предполагал, Хал!

— Хеда! — опита се да я спре Джейк.

— Моля те, Джейк! — сопна му се Хеда. — Погледни всичко това! Абсурдно е ти да го носиш! Не е наша отговорност!

— Да, не е — намеси се Теа. — Но е чудесно, че си го направил. Още нямам нищо за бебето, Джейк, направо е страхотно...

— Супер е, Джейк! — вмъкна Хал.

Всички извърнаха глави към него.

— Супер? — избухна Хеда и повиши глас. — Супер? Бащата на Теа е купил всичко, което би трябвало да осигуриш ти, а ти просто казваш, че е супер? — бе загубила всякакъв самоконтрол. Може би заради вида на Теа, може би заради това, че Джейк я бе засенчил с подаръците си, или заради това, че бе осъзнала собствената си неадекватност като майка — да купи книга вместо мече за бебето, може би всичко това, събрало се накуп, я раздразни. Вече нищо не можеше да я накара да се овладее. — Виж се само, седнал безгрижно, не, направо си се излегнал на стола и не ти пука за нищо! За нищо! И защо ли? Не ти пука изобщо нито за Теа, нито за бебето!

— Хеда — прошепна Теа, — моля те, недей!

— Чакай, чакай! — обади се Хал. — Питаш ли ме нещо или само ми крещиш?... — той се опитваше да успокои нещата. Заради нещастното лице на Теа, а и просто защото не обичаше да спори. — Мислех, че не поддържаш тези идеи за традиционните задължения на мъжа и жената. Какво стана с еманципацията? — той млькна и вдигна ръце нагоре, сякаш се предава, опитвайки се да обърне всичко на шега.

Но Хеда бе неумолима.

— Не ги поддържам! — изръмжа тя. — Но вярвам, че всеки трябва да поема отговорност за действията си, а ти очевидно не правиш това!

— Хеда — повтори умоляващо Теа, която всеки момент щеше да се разплаче.

Обаче Хал вече бе изтръгнат от обичайната си пасивност и изгледа Хеда войнствено.

— Това бебе не беше моя идея, Хеда! Така че не ми приписвай отговорности, ако обичаш. Никога не съм обещавал нищо! Така ли е, Теа?

Теа се взираше в леглото си и само кимна, а Хал се изправи и ѝ подаде Том.

— Не съм се месил на Теа в решението ѝ за детето, а и докато бяхме заедно, тя ми казваше, че пие хапчета!

— Хал! — Теа погледна смутено към жената на съседното легло, която вече дори не се преструваше, че не ги слуша, а само клатеше глава и цъкаше. Теа гушна Том и затвори очи.

— Толкова типично! — не се предаде Хеда. — Винаги жената е виновна! Тя да се оправя! Божичко, направо ми се повдига от мъжете! — тя изгледа унищожително Хал, но той ни най-малко не се смути и издържа на погледа ѝ.

Том, който се бе събудил от местенето, започна да плаче тихо. Теа осъзна, че е време да го накърми, и се изчерви силно.

— Явно нищо не може да те трогне! — Хеда държеше последната дума да е нейна. — И нямаш намерение да кажеш нищо повече. Не е било твоя идея и сега не е твой проблем. Така ли?

Хал отвърна грубо:

— Да, точно така. Какво ще ми направиш?

— Страхувам се, че... — опита се да ги прекъсне Теа.

— Да ти направя? Да ти направя?! — лицето и шията на Хеда бяха станали тъмночервени от гняв. — Веднага бих те обесила за топките, ако зависеше от мен! — извика тя.

— Хеда! — намеси се Джейк. — Стига толкова!

— Не, не стига. Няма да спра, докато не чуя как това безотговорно и дебелокожо момченце ще се погрижи за Теа!

— Ще ме обесиш за топките, а? — ухили се Хал. — Много либерално, няма що!

Теа започваше да се паникьосва.

— Трябва да... — плачът на Том се засилваше.

— Мислех, че винаги сте учили Теа на самостоятелност! — вече и Хал нямаше спиране. Бе израснал в семейство предимно от жени и бе свикнал на подобни свади. — Ето, сега може да е самостоятелна! Това си е неин избор! Съжалявам, че не ти харесва и че положението не пасва на твоите уж интелектуални ценности. Но не аз съм виновен за това!

— Слушайте, съжалявам, но трябва да... — Теа се опита да повиши глас, за да я чуят. Плачът бе преминал в писъци. — О, за Бога! — извика тя отчаяно. — Най-добре е всички да си отидете и да ме оставите сама! — и за ужас на шокирания Хал, тя извади едната си гърда и Том засука веднага, както никога.

Теа бе готова да я изпишат от болницата два дни след раждането на Том — двата най-дълги дни в живота ѝ. Беше подписала всичко необходимо и седеше на леглото, изчаквайки да ѝ донесат документите за изписването и бележката за личния ѝ лекар. Седеше сама, с Том на ръце, чантата с подаръците на Джейк бе до нея, а книгата от Хеда — в чантата с багажа ѝ. Хеда и Джейк я чакаха в малката мрачна чакалня, мълчаливи и напрегнати. Хал се бе отбил при тях по-рано сутринта, но се бе върнал до колежа с автобус след нова кавга с Хеда, която отказа да го вземат с колата или да му даде назаем пари за такси. Така че Теа щеше да си тръгне от болницата, придружавана от родителите си, а не от бащата на бебето. Джейк също бе бесен — на Хеда, която не отстъпваше, и на Хал, който не се държеше мъжки. Но не бе в характера на Джейк да изразява чувствата си и да се конфронтира, както правеше Хеда, затова просто си мълчеше.

Сестрата на отделениято се приближи до леглото и Теа вдигна глава. Жената постоя за миг с папката с документите в ръце, после бързо дръпна завеските около леглото и седна до Теа.

— Не си предполагала, че можеш да плачеш толкова много, нали?

Теа поклати глава, потърка с ръка подпухналите си очи и после я отпусна на главичката на Том.

— Няма да ти е лесно, Теа, да гледаш бебето си сама — сестрата я погледна. — В повечето време ще си сама, нали?

Теа се поколеба дали да излъже, после осъзна, че няма смисъл да продължава да се преструва. Щеше да е сама, както през цялото време, откакто бе взела решението да роди бебето си. Хал се бе опитал, поне в началото, през лятото, когато всичко изглеждаше прекрасно и идилично, но нещата се бяха променили още през октомври, с началото на семестъра. Теа се бе заблуждавала, че живеят заедно, само така можеше да издържи.

— Да. Сама ще съм — тя сви рамене. Този безобиден израз отприщи такава болка и мъка, че тя едва не заплака отново. — Общо взето.

— Искаш ли да се свържа със социалните служби? Те могат да ти помогнат.

Теа поклати глава. Бе видяла достатъчно социални работници в кухнята на „Парк Роуд“ 59 и имаше твърдо изградено мнение що за стока са.

— Не, благодаря. Родителите ми ще ми помагат, те и сега са тук, Хеда е психотерапевт — ако имам нужда от съвет, тя ще ми помогне.

Сестрата от отделението не познаваше семейството на Теа — а и как би могла, — така че не долови иронията в този коментар. Тя просто кимна и каза:

— През следващата седмица всеки ден ще те посещава акушерка, така че ако имаш някакви притеснения около бебето, можеш да се съветваш с нея. След това периодично ще те посещават от женската консултация, там също са акушерки по професия. Можеш да се съветваш с тях, ако имаш някакви проблеми с възстановяването след раждането — тя подаде папката на Теа. — Номерът ни тук, в болницата, е написан най-отгоре на болничния лист. Можеш да ни се обадиш, ако има нещо спешно — сестрата стана. Това момиче бе много странно, бе изплакало цели кофи сълзи през изминалите два дни, в един момент изглеждаше съвсем съсипано и отчаяно, а сега беше твърдо, решително и вече не така уязвимо. „Дано има късмет — помисли си сестрата, която също бе чула почти всичко от скандала,

разразил се край леглото на Теа първия ден. — И дано намери сили, защото определено ще ѝ трябват.“

ТРЕТА ГЛАВА

Беше изминал първият ѝ ден сама. Теа изстиска изпрания нов бебешки гащеризон, отнесе го на сушилката пред камината в предната стая и се замисли какво я чака оттук нататък. Гащеризончето бе третото изпрано за деня и докато се навеждаше да сложи нова цепеница в огъня, Теа си каза: „Три изпрани, три сухи.“ Том лежеше върху едно одеяло на пода, продължаваше да хленчи и сега Теа го взе на ръце. Той веднага млъкна.

— Аха, вече знаеш какво ти харесва, така ли? — прошепна тя, галейки нежната кожа на бузката му. Притисна го към себе си, после го облегна нежно на едното си рамо и се върна в кухнята.

С една ръка си наля вода в чайника, за да си направи чай, и пъхна две филийки в тостера. Когато Хеда и Джейк я бяха довели предния ден, в къщата нямаше никаква храна и Джейк бе отишъл да напазарува в селския магазин. Мисълта, че сега може да хапне яйца, запържен боб и препечена филийка, накара Теа да се почувства по детски въодушевена. „Странна е тази работа с хормоните — помисли си Теа, — да съм въодушевена, когато се чувствам изтощена, премръзнала, не мога да спра да плача и след като съм носила Том на ръце цял ден въпреки болките в корема.“ Тя се усмихна, осъзнала колко крехки са настроенията ѝ, и се зае, доколкото можеше да действа с една ръка, да си приготвя вечеря.

Когато всичко забълбука и закипя, Теа погледна Том и видя, че той най-после е заспал. Внимателно го занесе в предната стая, където бе по-топло, сложи го върху купчина възглавници и го зави с едно дебело одеяло. Върна се да сипе храната в една чиния, но точно когато чайникът кипна, телефонът иззвъня.

— По дяволите! — изруга тя и отиде в антрето. Звънът бе събудил Том, който веднага нададе вой и заплака, препечените филийки изскочиха от тостера, бобът вече къкреше и съскаше в тигана. Теа грабна слушалката. — Ало?

— Здравсти, Теа, аз съм.

— О, Боже, извинявай. Тъкмо си приготвих вечерята и...

— Не се тревожи, скъпа, ще ти звънна по-късно, сега...

— Не! Не, няма нищо, вечерята ще почака — толкова се радваше да го чуе: беше се тревожила цял ден, че няма изобщо да ѝ се обади. — Добре ли си? Тоест извинявай заради Хеда вчера, тя...

— Тя е непоносима. За Бога, Теа, вече не се учудвам, че искаше да се махнеш от дома им!

— Не съм искала...

— И аз бих родил бебе, само и само да се махна от Хеда! — Хал се засмя непринудено.

Теа се изчерви.

— Не беше така, Хал, просто исках да имам някого...

— Извинявай, скъпа, нещо не те чувам добре. Гледам футбол в бара и „Челси“ тъкмо вкараха гол! Слушай, ще намина по-късно, става ли?

Теа се замисли за Том и дали той изобщо ще заспи. Сети се, че трябва да разтреби и може би да сготви нещо за Хал и тази мисъл ѝ подейства потискащо. Но тя така отчаяно желаше да го види, че каза:

— Да... тъъ... да, разбира се, както решиш.

— Супер. Слушай, ще дойда към десет. Сега тук имам разни приятели, дето настояват да ги черпя за бебето.

— Ясно — промълви Теа тихо.

— Ще дойда веднага след бара.

Теа кимна.

— Да, чудесно, ще... — не довърши изречението си, защото „Челси“ явно пак вкараха гол и Хал затвори телефона.

Теа остави слушалката и изтича в кухнята. Тъкмо навреме. Бобът бе започнал да загаря, яйцата бяха станали твърдо сварени, а филийките бяха изстинали. Все пак нищо не бе непоправимо. Теа си сипа в една чиния, намаза филийките с масло и си направи голяма чаша чай за по-малко от минута. Сложи голяма лъжица захар в чая, струпа всичко на една табла заедно с кутията бонбони, която Джейк ѝ бе подарил, и се върна при Том в предната стая. Там взе Том на ръце, остави таблата на пода, седна до нея и въздъхна дълбоко, чувствайки се напрегната и потисната. После намести Том на рамото си, така че да може да яде по-лесно, и загреба с вилицата малко боб. Точно когато лапна първата хапка, чу как коремчето на Том се разбунтува и той повърна на рамото ѝ, като изцапа целия ѝ гръб.

Хал допи последната халба и се усмихна. Не можеше да фокусира добре компанията около масата. Беше пил прекалено много, след като бе изпушил и една цигара с марихуана, и сега седеше с омекнали крака и изпразнена глава в топлия задимен бар.

— Хал, десет и петнайсет е, не трябва ли да вземеш такси до селото? — сръга го един от приятелите му.

Той премигна и въздъхна:

— Уф, да, да, трябва да ида да видя Теа. Някой може ли да ми послужи с петарка за таксито?

Люси Кокс поклати глава, но все пак бръкна в чантата си.

— Ето — подаде му банкнота от пет лири. — Но държа да ми ги върнеш!

— Да, разбира се — Хал се усмихна, пъхна парите в джоба си, изправи се с олюляване и си запробива път през масите. Люси също стана.

— По-добре да те изпратя до таксито. Може да не успееш да стигнеш сам — другите от компанията започнаха да подсвиркват и подвикват и тя се намръщи. — Вижте го! — но всички други се смееха.

Хал се облегна на рамото ѝ, махна на приятелите си и извика:

— Елате утре на гости при Теа, към четири, за чая — чу се някакво мърморене в съгласие и Хал излезе от бара. — По дяволите! — извика той навън, като почувства студения въздух. — Не усетих кога съм се напил толкова — направи няколко несигурни крачки.

Люси го хвана за ръка.

— Хайде! Като повървиш малко, ще се оправиш. От студеното ще се освестиш.

— Много си добра, Люси! — каза Хал и облегна глава на рамото ѝ. — Май беше права, нямаше да стигна до таксито сам — говореше леко завалено и Люси погали косата му. — Хммм — той затвори очи и не видя едно стъпало.

— Ей! — сръга го тя силно с лакът. — Не заспивай! Трябва да идеш при Теа, забрави ли?

Той отвори очи и пак въздъхна:

— Божичко, наистина трябва. Колко е часът, Люси?

Люси го хвана пак за ръката и го поведе към стоянката за таксита.

— Време е да отидеш да видиш бебето си, Хал — каза тя, като устоя на изкушението да го покани в квартирата си. Харесваше Хал, даже много, но не бе наивна романтичка. В една малка къщичка недалеч от Оксфорд Хал имаше приятелка и бебе. Люси не искаше да се забърква в тази история. — Ето, стигнахме — застанаха до първото такси и Люси се наведе към прозореца на шофьора. — Към Банбъри. Какъв е точният адрес, Хал?

— Дънс Тю, Мейсън Котидж. Като стигнем до селото, ще ви упътя.

— Добре, приятел — шофьорът отвори задната врата, а Хал се обърна към Люси:

— Ще дойдеш ли утре на чая? — тя сви рамене и Хал я придърпа към себе си и я целуна. — Много бих искал — тя отново сви рамене, Хал направи разсърдена физиономия, целуна я пак и се качи в таксито.

— Не съм сигурна, че е редно да идвам — каза Люси.

— Защо не? — Хал всъщност нямаше никаква представа за морал. Беше млад и знаеше, че животът е пред него.

— Не знам — Люси знаеше много добре, но не искаше да го обсъжда сега. — Ще реша утре.

Хал се усмихна.

— Е, както искаш — никога не се замисляше върху едно нещо прекалено дълго. За него „Ще видим“ бе съвсем добър отговор, такъв, какъвто и той би дал. Люси затръшна вратата на таксито и той ѝ махна, когато колата потегли. Видя, че Люси се отправя пак към бара и без да мисли повече нито за нея, нито за Теа, облегна глава назад и затвори очи.

Теа най-последно бе успяла да приспи Том и тъкмо се канеше и тя да си ляга, когато на вратата се почука. Въздъхна, наметна жилетка над нощницата си и отиде да отвори. Знаеше, че е Хал, но вместо вълнение, изпитваше някаква тъпа болка, не толкова яд, колкото обичайното вече разочарование.

— Хал, ти ли си?

— Да, здрасти. Да имаш някакви дребни, Теа? Дължа на шофьора още половин лира.

Теа отвори вратата и без да поглежда Хал, каза:

— Да, почакай, сега ще донеса — върна се с една от драгоценните лири, които Джейк ѝ бе дал, за да има някакви пари, докато започне да получава социалните помощи, и я подаде на Хал.

— Къде е портмонето ти? Трябва да му дам и бакшиш на човека!

Теа придърпа жилетката си.

— Нямам повече, съжалявам.

— По дяволите! Добре де, няма значение! — той даде на шофьора едничката лира, благодари му и се ръкува с него. Теа не видя това, защото вече бе влязла вътре. — Теа?

Тя бе в кухнята и пълнеше чайника. Хал застана на прага и няколко минути я наблюдава. Нощницата ѝ бе памучна, синя, до средата на прасците и отгоре Теа бе облякла стара тъмносиня жилетка. На краката си носеше дебели вълнени чорапи и кожени чехли. Докато тя пълнеше чайника, вадеше млякото от хладилника и слагаше чаши на масата, Хал се загледа по извивката на гърдите ѝ, наедрели и изпънали нощницата, и усети как се възбужда.

— Ако правиш чая за мен, няма нужда — каза той.

Теа вдигна глава. Беше пребледняла, със синкави сенки под очите и изтощено лице.

— Сигурен ли си?

— Да — Хал прекоси кухнята и застана зад нея, прегърна я и постави ръце на гърдите ѝ. — Страхотни са — промърмори той и целуна врата ѝ. Усети как Теа се напруга и прошепна: — Хайде, Теа, миличка, отпусни се — тя миришеше странно, на нещо сладко, на мляко, но това го възбуждаше още повече. — Гърдите ти са просто невероятни, като...

Теа рязко се дръпна настрана.

— Недей, Хал — обърна се тя с лице към него. — Съжалявам, но нямам настроение за това...

Хал отмести кичур коса от челото ѝ.

— Хей, няма проблем, сладурче, уморена си, разбирам — и той наистина я разбираше, това бе една от причините Теа да се влюби в него, той сякаш разбираше всичко, никога не я насилваше за каквото и да било.

— Да — тя пристъпи към него и усети мирис на бира и цигари и след като цял ден бе усещала сладкия мирис на Том, сега ѝ се догади. Върна се при чайника и каза: — Аз ще изпия една чаша все пак.

Хал отстъпи крачка назад.

— Да, разбира се — той отиде до хладилника. — Сигурно няма нищо за ядене? Нещо огладнях — отвори вратата на хладилника и надникна вътре. — О! Бонбони! — той извади кутията, която Джейк бе подарил на Теа, отвори я и започна да лапа бонбон след бонбон. — Има ли хляб да си препека? — попита с пълна уста.

Теа кимна, защото не бе сигурна, че ще може да говори. Защо всичко все се объркваше? Тя взе чашата с чая и се дръпна настрана.

— Мисля, че ще си лягам.

Хал погледна през рамо, после усети, че нещо не е наред, отиде при Теа и я погали нежно по бузата.

— Поспи си, скъпа. Аз ще дойда при вас с Том след минута. Става ли? — той ѝ се усмихна и тя кимна, чувствайки се по-спокойна. Вдигна глава към него, за да му се усмихне, но той вече ѝ бе обърнал гръб и се занимаваше с тостера. — Искаш ли филийки?

— Не, благодаря.

Той не я погледна повече, въпреки че Теа го изчака известно време. За него тя бе излязла и от стаята, и от мислите му. Теа тръгна към стълбите. Чувството ѝ за отчаяние и гняв се засилваше все повече, притискаше я като непоносим товар. Бяха ѝ казвали, Хеда я бе предупредила, че няма да ѝ е лесно. Стисна чашата с две ръце, за да ги постопли, и промълви:

— Лека нощ, Хал.

Хал, който търсеше масло в хладилника, вдигна сепната глава.

— Какво? — видя Теа до вратата. — О, да, добре, лека нощ, миличка — наведе се пак към хладилника, откри маслото и се сети нещо. — А, Теа?

— Да?

— Поканих няколко приятели на чай утре, към четири-четири и половина. Нямах нищо против, нали?

Теа задържа дъха си за момент, прекалено отчаяна, за да проговори. Най-после промълви:

— Нямам, разбира се. Защо да имам?

Иронията в гласа ѝ убягна на Хал, който не бе изтрезнял достатъчно, за да я усети. Сега се ухили.

— Знаех си. Лека нощ, скъпа — и той се зае да маже препечените филийки с масло.

В пет сутринта, в непрогледната тъмнина на зимната утрин, Теа се събуди от почти мъртвешкия си сън и обзета от паника, се протегна към Том. Той си лежеше на мястото, сгъшен до гърдите ѝ, под дебелиите завивки. Облекчението я заля и тя отново се унесе в сън. Том се размърда, издаде странен звук с носа си, сякаш изхърка, и заплака. Теа отвори очи, размърда се леко и пак затвори очи. Заспа почти на секундата и се събуди стресната след десет минути, когато Том изплака с пълно гърло.

Тя се надигна леко, завъртя глава наляво и надясно, за да раздвижи схванатия си врат, и разгърси изтръпналата си ръка. Смътно си спомняше предишната вечер. Не можеше да разбере будна ли е или спи и осъзна, че е прекарала нощта полулегнала, с Том на гърдите си. Беше го кърмила няколко пъти през нощта и доколкото си спомняше, бе ставала два пъти да го преоблича, но не бе сигурна. До нея, легнал по гръб, тихо похъркваше Хал, потънал в дълбок, безчувствен сън.

Теа не помръдна от леглото, защото вече бе усетила студа в стаята, само седна по-удобно, за да накърми Том. Той започна да суче и тя отново затвори очи. Останаха в това положение двайсет минути. Том сучеше блажено, а Теа бе жадна и все по-раздразнена от хъркането на Хал. Искеше ѝ се Хал да се събуди и да ѝ предложи да отиде да направи чай. Той не помръдна.

Когато Том се засити, заспа веднага и Теа внимателно го постави в кошчето му. Погледна Хал, с мъка се сдържа да не го цапардоса с нещо тежко и отиде в кухнята.

Когато Хал най-после се събуди и се претърколи в празното легло, Теа бе будна и на крак от почти осем часа. Бе успяла да се изкъпе и да измие косата си, да си намери някакви чисти и по-представителни дрехи. Коремът ѝ още беше доста издут и провиснал — като леко спаднал балон, и Теа изобщо не можеше да влезе в обичайните си дрехи, но поне нямаше стрий и гърдите ѝ вече не бяха така напрегнати и твърди, както предния ден. Бе накърмила Том, беше

го изкъпала, преоблякла два пъти и сега той си лежеше, облечен в чисто гащеризонче. Изтощена и неспособна да помръдне, Теа бе легнала до него на протритото, твърдо и неудобно канапе.

Когато стана сутринта, се надяваше да успее да свърши много повече: да изчисти, да изглади изпраните дрехи, да запали камината, да приготви закуска и още куп неща. Бе очаквала да е пример за идеална майка и домакиня, свежа и очарователна, ухаеща на сапун, с бебенце с розови бузки на ръце, в къща, из която се носи аромат на нещо вкусно. Вместо това, тя се мотаеше безкрайно из къщата, потисната и изтощена до краен предел. Нямаше никакво желание да измие чиниите, които Хал бе изцапал предната вечер, камо ли да намери сили да му приготви закуска. Чувстваше се в много мрачно настроение. Това, което изпитваше, не беше точно отчаяние, а смазващо чувство за безнадеждност. Чувстваше се някак изпразнена, а не предишната Теа.

— Теа?

Тя вдигна глава от канапето и видя Хал, по боксерки и пуловер, рошав, с мръсна коса, набола брада и от появата му чувството за празнота у нея се засили още повече. Тя се усмихна за момент и осъзна, че всъщност изобщо не го познава, въпреки че се бе влюбила в него.

— Здравсти — той прекоси стаята и коленичи до нея. Наведе се и я целуна нежно и внимателно по устата, после погали бузката на Том с върха на пръста си. — Здравей, малко човече. Има ли чай?

— Не — наблюдавайки лицето на Хал, тя се замисли дали всичко не му се струва лесно просто, защото нищо не може да го развълнува истински. Бързо прогони тази мисъл. Беше прекалено мрачна. Нали все пак той бе тук?

— Добре ли си, миличка? — попита той.

Теа се замисли дали да му каже истината, но той не бе задал въпроса, с цел да получи конкретен отговор, ако изобщо очакваше някакъв.

— Да. Малко съм изморена, но иначе съм добре.

Той се изправи и протегна дългите си и все още леко загорели крайници.

— Добре. Яла ли си нещо?

Теа поклати глава.

— Искаш ли бекон с яйца?

Тя се поколеба за момент, чудейки се дали Хал не ѝ предлага да сготви, но той се ухили и Теа си спомни изявлението му, че си няма никакво понятие от готвене.

— Не, защо? Ти искаш ли?

— О, с удоволствие ще хапна! — възкликна Хал. — Видях бекона в хладилника още снощи и оттогава си мечтая за него!

Теа въздъхна. Отпусна крака на пода и седна на канапето, като подаде бебето на Хал.

— Ето, вземи Том и ще ти приготвя нещо за хапване.

— О... въз... добре, да — Хал взе бебето с очевидно нежелание и проследи с поглед Теа, която тръгна към кухнята. — Той спи сега, защо да не го оставя тук, на канапето?

— Не може — отвърна му Теа. — Не е безопасно.

— Нима? Наистина ли? — Хал гледаше с истинско удивление и Теа едва се сдържа да не му отговори много рязко. — Ами на пода? Можем да го оставим на пода, нали?

— Какво? Като прочетен вестник? Моля те, дай ми го тук, щом не искаш да го подържиш! — сопна му се Теа.

Хал се намуси обидено.

— Просто предложих, миличка, не знам нищо за бебетата, какво толкова?

Теа се обърна и го прониза с поглед.

— Аз да не би да знам!

— Е, това бебе беше твоя идея — оправда се Хал.

— Да, постоянно ми го напомняш! — ядоса се Теа. Гневният ѝ изблик събуди Том, който отвори очи, видя я и започна да плаче. — О, Боже! — извика тя отчаяно. — Току-що го накърмим!

Хал вдигна ръце ужасен.

— Е, не гледай мен!

— Да не би да го правя! — извика му Теа несдържано. — Кога ли си свършил нещо полезно?

Хал повдигна въпросително вежда.

— Преди девет месеца например? — той се усмихна, опитвайки се да развесели атмосферата, но не успя.

— О, за Бога! — изхлипа неочаквано Теа, без да успее да сдържи сълзите си. — Махай се! Хайде, тръгвай си! Писна ми от теб и от глупавото ти чувство за хумор!

Хал остана неподвижен и само продължи да гледа Теа. Изкушаваше се да послуша думите ѝ, да си опакова вещите и да си тръгне, да се махне веднъж завинаги, но това би означавало да вземе окончателно важно решение, а той не бе сигурен, че е готов да го направи. Остана със сведена глава няколко минути, за да даде на Теа възможност да се успокои, после изрече най-разумното нещо, което измисли:

— Ще ида до бара. Да се поуспокоим малко и двамата. Ще се върна навреме за чая.

Поради някаква неясна причина Теа просто се обърна и тръгна към кухнята, като затръшна вратата зад себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нещата между Теа и Хал вървяха все по-зле. Хал съвсем не си даваше сметка колко ѝ е трудно на Теа и предпочиташе за по-лесно да стои настрана. Беше млад и без опит, нямаше чувство за отговорност, а и основната му цел си оставаше да завърши образованието си.

И Теа не бе осъзнавала каква отговорност е да си родител, преди да се роди Том. Сега единствено от нея зависеше той да бъде нахранен, топло облечен и спокоен през целия ден и Теа разбра истинското значение на думата „отговорност“ — при това само деветнайсетгодишна.

Не бе лесно, съвсем не бе така, както си го бе представяла. Разбира се, Хеда би могла да ѝ го обясни и би го направила, ако Джейк ѝ бе позволил. Но Джейк предпочиташе да ги държи настрана една от друга и навестяваше Теа сам направо след работа, във вечерите, когато Хеда ходеше в приюта. Пристигаше с кола, натоварена с храна и покупки за бебето.

Естествено Теа се научи как да се справя. Успяваше. Създаде си някакъв режим и живееше, като го спазваше в някакво полуосъзнато, объркано състояние, посрещайки ден след ден без почти никаква радост. Обичаше Том, но не по начина, по който си бе представяла, не с всепоглъщащата възторжена любов, за която бе чела в книгите. Може би покрай ежедневните грижи около бебето в къща без пералня или сушилня, без телевизор и почти без пари, тя нямаше време да разсъждава за любовта към детето си. Просто трябваше да се справя. Може би ако се замислеше за любовта, щеше да се наложи да мисли и за Хал, а не би могла да понесе това. Така че тя живееше по инерцията, която бе завладяла живота ѝ, грижеше се за Том и виждаше Хал само в редките случаи, когато той се появяваше в малката им къщичка. Постепенно дните започнаха да се удължават, земята — да се затопля, и яркожълтите нарциси грейнаха сред тревата, възвестявайки настъпването на пролетта. Тогава, точно преди великденската ваканция, най-неочаквано се появи Хал.

Теа бе в градината, когато той пристигна. Простираше голяма купчина бебешки гащеризончета да съхнат на слабото пролетно слънце и носеше Том, завързан на гърба ѝ. Бе със същите дрехи, които бе носила цяла зима: клина, с който бе изкарала бременността, фланелка с дълги ръкави, тъмносинята жилетка, дебелите вълнени чорапи и грубите кожени чехли. Раменете ѝ бяха превити под тежестта на бебето, бедрата ѝ все още бяха доста пълни и еластичният клин не можеше да скрие отпуснатия ѝ корем.

Хал постоя няколко минути край оградата, гледайки я, несигурен дали изобщо познава жената, в която се бе превърнала Теа. Още по-малко сигурен бе, че познава самия себе си или че знае какво трябва да направи при това положение. Ето защо той постъпи, както винаги изобщо спря да мисли по въпроса. Приблужи се и извика:

— Теа? — опита да се усмихне, когато тя се обърна. — Здравсти.

Теа му се усмихна, но това бе съвсем машинално движение на устните.

— Здравсти. Как вървят нещата ти?

— Ами горе-долу добре.

Теа кимна.

— Ей сега ще свърша с простирането.

— Да, разбира се — той не предложи да ѝ помогне, а се облегна на стената, извади слънчеви очила от джоба си и ги намести на лицето си. Теа не приключи толкова бързо, движенията ѝ не бяха енергични, а бавни и машинални, но накрая все пак изпраните дрешки свършиха и тя отиде при Хал. Той взе празната кошница от ръката ѝ и тръгна към предната страна на къщата. — Сигурно е хубаво, като може да се отварят прозорците — вметна Хал, докато влизаха.

— Да.

Теа отиде в кухнята и напълни чайника. Постави го на печката и се пресегна да пипне дрехите, които се сушаха, прострени на сушилката над нея.

— Това ново ли е?

— Да. Джейк я закачи там.

— Хубава е.

Теа примигна, извърна се с гръб към него и се зае да прави чай.

— Как е Том?

Тя погледна през рамото си.

— Добре е — последва мълчание, прекъснато от свиренето на чайника. — Искаш ли чай?

— Не, нямам време. Един приятел се отби, докато си приготвях багажа, и... — Хал замълча. Не бе свикнал да прави нищо насила и сега му бе изключително трудно. Последва отново мълчание. Теа си сипа чаша чай и в този момент Хал внезапно заяви: — Виж, Теа, дойдох да ти кажа, че си отивам, напускам Оксфорд след една седмица, в края на семестъра.

Теа се обърна. Лицето ѝ бе съвсем пребледняло.

— Отиваш си? — тя го изгледа объркано за момент, после кимна. — А, искаш да кажеш, за ваканцията, нали?

Хал пристъпваше от крак на крак.

— Не, не само за великденската ваканция — той спря, пое си дъх и сведе поглед. — Завинаги. Прехвърлям се в университета в Нюкасъл, там ще уча само математика. Тук май няма изгледи да завърша втората година, преподавателите смятат, че нямам нужното отношение към учението. Местя се, преди да са ме изхвърлили.

Теа стоеше неподвижно. Още държеше чая си, но ръката ѝ се разтрепери толкова силно, че остави чашата на масата, като малко я разля. Втренчи се в Хал и сведената му глава.

— Ами ние с Том? — промълви тя. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. — Какво ще стане с нас?

Хал присви рамене:

— Виж, Теа, не мисля, че нещо ще се получи между нас. Наистина. Не мога да ти помагам с пари, защото нямам почти нищо, а и без това не съм се задържал кой знае колко при вас, така че няма да ви липсвам особено. И бездруго все ме нямаше.

Теа заплака. Всичко, което той казваше, беше вярно, но също така бе верен и фактът, че сега той я напускаше окончателно.

Хал прокара пръсти през косата си.

— По дяволите! Теа, не плачи, моля те! Не исках да стане така. Наистина. Не знаех, че ще се получи така — той се приближи към нея, но Теа веднага се дръпна. — Не съм се обаждал, че ще освобождавам къщата, можеш да останеш в нея, само че ще трябва ти да плащаш наема. Виж, съжалявам.

Теа издуха носа си.

— Не плачи. Моля те, не плачи! Няма да е чак толкова зле. Наистина.

Тя не каза нищо, но сълзите продължиха да се стичат по лицето ѝ.

— Боже Господи, Теа! Та аз и без това изобщо не ти помагах — избухна Хал. — Ами аз даже не знаех какво трябва да правя. Дойде ми прекалено много. За Бога, аз дори още не съм казал на родителите си! Умирам от страх какво ще направят, ако им кажа! — той скри лице в дланите си, безпомощен и засрамен.

Теа го погледна. Взира се известно време в косата му и хлипанията ѝ постепенно стихнаха. Двамата с Хал бяха на еднаква възраст, но сега той изглеждаше толкова млад, толкова различен от самата нея, че за момент тя се почуди как изобщо бе успял да стане баща на детето ѝ. Тя изтри лице в ръкава на жилетката си и каза:

— А аз все се чудех защо родителите ти така и не дойдоха да видят Том, даже и по телефона не се обадиха.

Хал я погледна.

— Ще им кажеш ли изобщо някога?

Той се почуди, после сви рамене.

— Поне си честен — промълви Теа. Откъсна си парче хартия от рулото над мивката, отново издуха носа си, после взе чая си и отпи голяма глътка. — Искаш ли да си събереш нещата?

Хал кимна.

— Горе са.

Той се обърна към вратата, после пак към нея, сякаш очакваше още нещо: още гневни думи, още сълзи. Но Теа бе притихнала. Беше вцепенена, изпразнена, безизразна, сякаш всичките ѝ сълзи бяха изплакани.

— Теа, аз...

Тя вдигна ръка и Хал млъкна.

— Остави ми домашния си адрес — каза — и ще ти пиша понякога как е Том.

Хал кимна. Стоеше смутено до вратата и се чудеше дали това е всичко.

— Ще изведе Том на разходка — продължи Теа. — Заклучи вратата и остави ключа под саксията отзад.

— Добре.

— Това е — Теа тръгна към него и Хал се отдръпна, за да ѝ направи път. Докато минаваше покрай него, Хал усети за миг допира на топлото гръбче на бебето и се протегна да го докосне. Теа го спря. — Недей — каза му тя рязко. — Не започвай нещо, което не искаш да продължиш — ръката му увисна във въздуха, а Теа излезе от къщата, без да погледне повече Хал. Само така можеше да понесе факта, че той ги изоставя завинаги.

Дълго след като се върна в къщата и видя, че Хал е заминал, Теа седя в студената предна стая, държеше Том на ръце и се взираше в стената. Кърмеше го, когато той проплакваше, и веднъж го преобу, но не направи нищо друго. Стана съвсем студено и тъмно, но тя не запали огън в камината, нито светна лампите. Зави Том в одеяло и го остави на пода под едно въженце, на което бе закачила различни формички от сребърно фолио, но нито му говори, нито си игра с него.

В седем телефонът звънна, ала Теа не му обърна внимание. В осем стана, взе Том и го отнесе в банята, за да го изкъпе и облече за спане. Докосваше топлото му коприненомеко телце със загрубелите си пръсти, но с безкрайна нежност. Когато бе готов, го отнесе в спалнята си. Там бе студено — стаята имаше три външни стени — и Теа потрепери от хладината. Включи електрическото одеяло, пъкна се в леглото с дрехите и чорапите и сложи Том на гърдите си. Той сука и заспа, а Теа цяла нощ лежа и се взира през малкото прозорче в черното небе, пометена от чувството за отчаяние.

Беше десет и половина. Джейк стоеше в коридора със слушалката на телефона в ръка и напразно чакаше отговор. За трети път тази вечер звънеше на Теа, но тя не му отговаряше. Започваше да се притеснява. Казваше си, че няма причина да се тревожи, но не беше убеден в това. Теа никога не излизаше вечер, не бе излизала, откакто се бе родил Том — още един повод за тревога — така че защо сега не вдигаше телефона? Молеше се на Бог нищо да не ѝ се е случило в онова затънтено място. Забарабани с пръсти по масичката, изчака телефонът да звънне още няколко пъти, после затвори. Точно в този момент Хеда се прибра.

— Здравей. По телефона ли говореше?

— Никой не вдигна.

Тя свали палтото си и го окачи на закачалката заедно с чантата, и остави куфарчето си на пода.

— Добре ли мина денят ти? — попита тя междувременно.

— Не зле — Джейк тръгна към кухнята.

— Добре ли си, Джейк? — Хеда стоеше на вратата и развързваше копринения си шал.

Джейк взе отворената бутилка червено вино от кухненския плот и напълни отново чашата си.

— Чудесно — отвърна ѝ той. — Искаш ли и ти?

Хеда направи физиономия, после каза:

— Ами добре, защо не — той ѝ наля и тя пие чашата си. — Хайде, изплюй камъчето — рече тя и отиде с чашата си до масата, където си издърпа стол и седна. — Обикновено не си толкова намусен.

— Благодаря! Това значи, че обикновено съм намусен, но не чак толкова ли?

Хеда повдигна въпросително веждата си.

— Ти го каза — тя отпи от виното си. — О, хайде, Джейк. Пошегувах се.

Джейк прекоси кухнята и седна срещу Хеда.

— Опитвах да се обадя на Теа — обясни той. Хеда се напрегна. — Не отговаря. Звънях ѝ три пъти тази вечер, но никой не вдига.

— Може да е излязла — сопна се Хеда.

— Не, Теа никога не излиза, Хеда. Не е излизила изобщо, откакто се роди Том.

— Не си ми казал това!

— Не си ме питала.

Тя отпи голяма глътка вино, после възкликна:

— Но това бе преди седмици! И не е излизила нито веднъж?

Джейк поклати глава.

— Дори до супера или на някакво събиране на млади майки? Нито веднъж?

— Ходи до селския магазин веднъж на три-четири дни, за да си напазува, но с изключение на това — не.

— Божичко! — Хеда не можа да сдържи изненадата си. — Защо не си ми казал по-рано? Трябваше да ми кажеш, Джейк, трябваше да

ми кажеш! Това съвсем не е добре, не е нормално! Тя би трябвало вече да си е намерила приятели, да е започнала да се среща с други майки, да внесе някакъв ред в живота си.

— Знам.

Последва напрегнато мълчание, после Хеда каза укорително:

— Трябваше да ми кажеш.

Джейк я погледна.

— „Не искам да знам нищо“ бяха точните ти думи, доколкото си спомням. „Не ми се слушат безкрайни разкази за бебето и колко е чудесно да си край него.“ Така каза, нали, Хеда?

Хеда не отговори. Тя се изправи и отиде в коридора, за да вземе цигара от чантата си. Опитваше се да намали цигарите и затова оставяше пакета в чантата си с идеята, че като се принуждава всеки път да ходи до коридора, за да си вземе цигара, си създава бариери пред пушенето. Сега си взе една, запали я, остави отново пакета в чантата си и се върна в кухнята.

— Да не би да се е повредил телефонът? — попита тя.

— Не знам, предполагам, че това е следващата стъпка. Ще се обадя на „Повреди“ и ще помоля да проверят.

— А ако не е от телефона? Тогава какво?

Джейк извърна лице от пронизващия поглед на Хеда. Едно време би хванал ръката на Хеда, за да усети подкрепата ѝ, но сега просто се вираше в часовника и не помръдваше.

— Ако и сутринта никой не отговори, ще отида да видя какво става.

— Ще отидеш? Сам?

Той я изгледа.

— Да, както го правих през всички тези седмици.

Хеда прие упрека в гласа му без смущение. Тя знаеше, че Джейк посещава Теа, но бе предпочела да се прави, че не го забелязва. Това бе нейният начин да се справи със ситуацията.

— Но ако всичко се е провалило, ако тя се чувства нещастна, тогава трябва да я приберем вкъщи, Джейк. Явно ѝ трябва помощ и — при цялото ми уважение към теб — аз съм човекът, който може да ѝ помогне.

— При цялото ми уважение към теб, Хеда, не мисля, че Теа има нужда от нещо, освен ако самата тя не помоли за него. Ако иска да се

върне вкъщи, ще я приберем тук, но само ако тя го желае.

Хеда изсумтя презрително и Джейк усети, че е на път да избухне. Пое си дълбоко дъх, задържа го, после издиша съвсем бавно. По-рано толкова се гордееше с открития си, либерален брак с Хеда, бе възприемал отношенията между двамата им като напредък в тази отмираща институция. Сега се чудеше, след като толкова години всеки бе правил каквото реши, дали не се бяха отчуждили безвъзвратно и дали тяхното изобщо бе брак, или просто независимо съвместно съществуване на двама души под един и същ покрив. Каза:

— Мисля, че Теа може би се нуждае от малко самостоятелност, за да си изясни какво ще прави с живота си. И тъкмо това трябва да й осигурим, ако тя реши да се върне тук, вкъщи.

За негова изненада, Хеда кимна в съгласие.

— Мисля, че си прав — каза тя, после изгаси цигарата и допи виното в чашата си. Изправи се. — А после можем да я върнем в университета и животът ѝ отново да си влезе в релсите — тръгна към вратата. — Лека нощ, Джейк — без да изчака отговора му, тя се качи в спалнята.

Теа се събуди на следващата сутрин, след като два пъти бе ставала да кърми Том през нощта и бе заспала след второто хранене, седнала на леглото до спящото бебе. Отвори очи, усети обичайното присвиване в стомаха и отново ги затвори. Трябваше да стане, да се измие, да се преоблече и да се заеме с ежедневните задължения, благодарение на които все още се държеше, но не успя да събере сили да го направи. А и какъв бе смисълът? Не ходеше никъде, не се срещаше с никого. Нямаше защо да става. Така че намести възглавниците си и се отпусна на леглото, опитвайки се да не мърда, за да не събуди Том. Продължи да лежи така, без да обръща внимание на телефонния звън от долния етаж, докато Том се събуди. Тогава се принуди да стане и да се заеме, неизмита и все още с дрехите от предния ден, с редовните сутрешни задължения.

Джейк паркира на ливадата пред къщата, възможно най-встрани от тесния селски път, слезе, заключи колата и се отправи към къщата.

Завесите бяха още спуснати, не светеха никакви лампи и не се чуваше шум.

— Теа? — извика той изведнъж и побягна към вратата. — Теа? Вътре ли си?

Теа седеше сама в мрака. Беше сложила Том да спи и тъй като не бе успяла да събере сили да отиде да си направи чай, се бе отпуснала на пода в предната стая, заровила лице в дланите си.

— Теа? Там ли си?

Тя се стресна. Не бе чула добре и за момент се зачуди дали да стане да види дошъл ли е някой, но се отказа.

— Теа?

Подскочи рязко, когато от тропането по прозореца стъклото задрънча.

— Теа? Ако си вътре, отвори проклетата врата! — крещеше Джейк. Вече бе съвсем изплашен. — Теа! Къде си, по дяволите?

Беше Джейк! Теа се изправи. Краката ѝ бяха изтръпнали от дългото стоене в една поза. Залитна към вратата, отключи я, отвори и примигна от ярката светлина навън. Пред нея беше Джейк. Теа се вгледа в лицето му, видя как пристъпва да я прегърне и без дори да осъзнае, заплака. Не хлипаше, не издаваше никакви звуци, мълчеше, но от очите ѝ се стичаха огромни, неутешими сълзи.

— О, Теа! — Джейк я прегръщаше, усещаше уязвимостта ѝ и внимателно галеше гърба ѝ. — Всичко е наред — прошепна той. — Всичко е наред, вече съм тук, няма защо да плачеш.

Теа се отдръпна. Тя поклати глава и се взря в него, а лицето ѝ се изкриви от болка.

— Има — промълви тя. — Има. Всичко се провали, съвсем всичко. Хал ме напусна и аз не знам как ще се справя... — спря, за да избърше лицето си в ръкава на жилетката, което не правеше за пръв път, ако се съдеше по вида на ръкава.

— Ще се справиш — успокои я Джейк. — Ще го преживееш, Теа, знам, че...

— Не! — изплака Теа и размаха ръце. — Не се притеснявам, че той ни напусна, хич не ми пука за него! И без това все го нямаше, аз... аз... — тя погледна назад, защото в този миг се чу оглушителен плач. — Не мога да се справя с Том, не знам как мога да го направя сама,

аз... — плачът продължаваше, секна само колкото Том да си поеме дъх, после продължи. Теа скри лице в дланите си и също заплака.

За момент Джейк не помръдна от мястото си, после взе моментално решение. Теа не би казала с повече думи, че се нуждае от помощ. Той постави ръце на раменете ѝ и каза:

— Стой тук, не мърдай. Ще отида да взема Том, ще прибера нещата ви в една чанта и си отиваме вкъщи. Съгласна ли си?

Теа не му отговори, но това нямаше значение. Той я остави, отиде в кухнята и набързо прегледа какво има в шкафовете. Остави малкото неща за ядене и взе само неотвореното шише бебешки парацетамол и кутията таблетки за стерилизиране. В предната стая събра дрешките, които съхнеха на сушилката, вдигна едно одеяло от пода и някаква дрънкалка, захвърлена на дивана. На горния етаж откри пътната чанта на Теа и буквално нахвърля вътре всички нейни и на Том неща, които откри. Когато провери чекмеджетата, гардероба и шкафчетата в банята, с удивление откри, че пътната чанта не е дори наполовина пълна. Затвори я, взе Том, както си лежеше в бебешкото кошче, и ги отнесе долу.

— Трябва ли да го храниш? — попита той в коридора. Теа не бе помръднала, стоеше и продължаваше да плаче и само поклати глава в отговор. — Тогава ще проверя дали памперсът му е чист — каза Джейк. Том, който за момент се бе успокоил, усетил, че го носят, сега отново нададе вой, докато Джейк не го извади от кошчето, постави го на пода и му се усмихна. — Какво сърдито личице — той охлаби леко памперса и надникна. — Не е мръсен, явно просто си в лошо настроение, а? — вдигна Том, задържа го за момент на ръце, после го остави в кошчето му и отиде при Теа. — Добре, значи сме готови — той ѝ подаде бебето. — Да се качваме в колата. Ще спрем в Оксфорд да купим столче за кола.

Тя взе Том, погледна към къщата и тръгна към колата на Джейк. Не каза нищо и Джейк не бе сигурен, че тя осъзнава какво става. Не бе сигурен дали не е дотолкова отнесена, че напълно да е загубила връзка с реалността.

Той я последва, като затръшна вратата на къщата зад гърба си. После ѝ отвори задната врата на колата. Теа се поколеба и Джейк си помисли, че може да промени решението си или да запита какво става, но тя не го направи. Само попита:

— Какво да правя с Том?

— Хайде да го извадим от кошчето. Ти си сложи колана и го вземи в скута си. Ще го настаним както трябва, щом купим специалното столче.

Теа кимна, взе Том и се качи в колата. Джейк издърпа колана и го закопча. Прибра чантата в багажника, седна отпред и запали колата.

— Добре ли сте? — попита, докато включваше на скорост. Теа не отговори, просто гушна Том в скута си и се загледа неவிждащо през прозореца. Джейк не попита повторно. Подкара колата, чудейки се какво ще правят оттук нататък.

ПЕТА ГЛАВА

Докато пристигнат в Айлингтън, Джейк бе решил какво да прави. Паркира колата пред дома им на „Парк Роуд“ 59, помогна на Теа да слезе от колата и я поведе към къщата, носейки Том в новопридобитото му столче за кола. Щом влязоха, той се захвана за работа.

— Теа, защо не се качиш горе и не си вземеш една продължителна гореща вана, а аз ще се грижа за Том.

Теа погледна бебето, което още спеше, удобно разположено в столчето си.

— Нямам никакви чисти дрехи — каза тя. — Нямам какво да облека след това.

— Ами тогава просто облечи един халат, а аз ще заредя пералнята.

Тя продължи да се колебае, сякаш очакваше още нещо.

— Хайде — подкани я Джейк. — Има предостатъчно топла вода, а ако ти трябва чисто бельо, можеш да вземеш назаем някое от нещата на Хеда.

— На Хеда?

— Или един от моите слипове, все едно.

Най-после Теа се усмихна. Бе съвсем колеблива усмивка, но все пак бе начало. Тя целуна върха на пръста си и го допря до челото на Том.

— Никога не съм го оставяла сам — каза тя, стъпила вече на първото стъпало. — Дори и докато се къпех.

— Винаги има първи път за всяко нещо — отвърна Джейк и без да даде възможност на Теа за още колебания, отнесе Том в кухнята и включи чайника.

Когато чу, че горе водата тече, Джейк се отправи към телефона. Първо се обади в универсалния магазин „Джон Люис“ и поръча да му доставят бебешко креватче, чаршафи и завивки, гащеризончета, камизолки, поставка за преобличане, люлеещо се столче и пеещата играчка, за която продавачката настояваше, че всяко бебе трябва да има

такава. След това той се обади на Хеда в работата ѝ, остави съобщение, че Теа е при него и помоли жена му да му се обади, когато има възможност. Накрая позвъни във фризьорския салон в Кенсингтън, който Хеда посещаваше, и записа за Теа час за следващия ден.

— Ще ѝ трябва подстригване, маска и изсушаване — обясни той.
— Да, при най-добрия фризьор, моля. Единайсет и половина? Да, удобно е. Добре, благодаря ви — той си записа часа и понечи да затвори. — О, впрочем имате ли нещо против кърмене в салона? — последва кратка неловка пауза и му казаха, че нямат нищо против. — Добре. Ще се видим утре тогава — той затвори телефона и отиде да види как е Том, който по чудо продължаваше да спи в столчето си. Джейк го взе и го отнесе в кабинета си на горния етаж.

Когато Хеда се прибра вкъщи, Джейк вече бе разглобил бюрото си. Тя го свари да подрежда внимателно частите една върху друга и да събира болтовете в един стъклен буркан.

— Джейк? — тя стоеше намръщена до вратата. — Къде е Теа и какво, за Бога, правиш?

— Теа е в банята — отвърна Джейк, — а аз разчиствам кабинета си, за да освободя място за детско креватче. Ще го доставят утре.

— Детско креватче?

Той прекрати за момент заниманията си и се обърна към Хеда:

— Да, детско креватче. Том трябва да спи някъде и това „някъде“ не трябва да бъде стаята на Теа. Смятам да мина един слой бяла боя на тези стени довечера, щом разчистя книгите, и да преместя един скрин тук — по-точно викторианския чамов скрин, който стои на площадката — тъкмо има нужната височина за преобличане на бебето. Ще донеса и креслото от спалнята за гости, за да има Теа къде да сяда, когато кърми Том през нощта — той пусна последните болт и гайка в буркана и зави капака му.

Хеда се облегна на рамката на вратата.

— Джейк, мисля, че си се побъркал — заяви тя. — Определено.

Той повдигна вежди.

— Така ли? Ясно — после се обърна към прозореца. — Забравих да ти кажа за щората. Реших да купя една навиваща се — в

яркочервено или синьо — и утре да подменя тази стара венецианска щора, която не си знае годините.

— Джейк! — възкликна Хеда. — Какво, по дяволите, става тук? Довел си Теа и бебето вкъщи, защото мислим, че е болна и че навярно има следродова депресия. И ти смяташ, че с малко „направи си сам“ занимания ще оправиш всичко? — тя поклати глава. — Не ти вярвам. Теа има нужда от подходяща помощ, от съвети на терапевт, има нужда да продължи живота си, да...

— Тя има нужда от няколко съвсем прости неща, Хеда! — прекъсна я Джейк. — Като креватче за бебето ѝ, стая, където то да спи отделно от нея, така че тя да разполага с пространство за самата себе си. Има нужда от дрехи за бебето и за нея, необходимо ѝ е време, което да отделя за себе си, и време, което да прекарва с Том, има нужда от повече увереност, от съвсем практична помощ — той гледаше Хеда ядосано, но не повиши глас. — Няма нужда от проклетите ти съвети на терапевт — заключи с леден глас. — Не и сега. Не още.

Хеда също го изгледа навъсено.

— Това си е твое мнение.

— Да, и така ще процедираме — Джейк се наведе и струпа краката на бюрото върху плоскостите. Изправи се и продължи: — Няма да спорим по този въпрос, Хеда, ѝ нямам намерение да отстъпя. Мога да помогна на Теа, вече се водя в творчески отпуск, а изследването ми може и да почака.

Хеда изсумтя: и двамата знаеха какво означава този дълъг творчески отпуск. Джейк бе станал излишен на поста си като старши преподавател по социология в университета „Уест Трант“, който се бе слял с „Норт Ландън Юнивърсити“. Все още не си бе намерил нова работа. Хеда се ядосваше на това, смяташе съпруга си за прекалено бездеен в търсенето на нова работа и подценяваше изследването му.

— А кога ще си търсиш работа? — настоя тя.

— И това може да почака. Имаме достатъчно пари — с моето обезщетение при напускането и твоята заплата, която не е никак малка. Не сме затруднени...

— Ти не си затруднен! — сопна му се Хеда.

Джейк не обърна внимание на упрека ѝ.

— Виж, Теа има нужда от помощ за Том — продължи той въпреки гневния ѝ поглед. — Дълго се чудих как точно можем да ѝ

помогнем. Обмислях идеята за бавачка или домашна помощница и Бог знае още какво, но най-добрият вариант си остава да помагам самият аз.

— Ти? — Хеда влезе в стаята и затвори вратата зад гърба си. — О, чудесно! Сега със сигурност знам, че си се побъркал — изсъска тя. — Значи всички мисли за нашето собствено бъдеще излетяха през прозореца, така ли?

— Не, просто...

— Просто какво? Какво, за Бога, мислиш, че можеш да й помогнеш, Джейк, на този етап от живота си?

— Мога да гледам внука си като начало! — сопна й се Джейк. — Може да е минало доста време, но съм го правил и преди, ако си спомняш.

— Как бих могла да забравя — процеди Хеда язвително. — Отвратителни, вонящи памперси из цялата къща, пълен хаос и ти — прекалено изтощен, за да можеш да го вдигнеш вечер!

Джейк не отмести поглед от лицето й.

— И затова ли ми намери заместник? — попита той.

Хеда отстъпи крачка назад. На лицето й се изписа изненада, после нещо като болка, която тя прикри почти незабавно.

— Беше преди много време, Джейк, а и мислех, че сме се разбрали да не проявяваме собственически чувства един към друг.

— Ти се бе разбрала.

Последва тишина, в която Хеда се взираше в дланите си и въртеше халката около пръста си.

— Това не засяга Теа — каза тя накрая.

— Не, не я засяга — съгласи се Джейк.

Хеда коленичи и погледна Том, който тъкмо започваше да се размърдва.

— Изглежда здраво бебе — отбеляза тя.

Джейк коленичи до нея.

— Искаш ли да го подържиш?

— Не, не още — бързо отвърна тя. — Остави го да спи.

Джейк развърза каишките на столчето, взе Том на ръце и го притисна към себе си.

— Той остава тук, Хеда. Не можем да променим това. Може да мислиш, че е бил грешка, може дори да си била права, но сега той има

право на шанс — хвърли ѝ поглед над главичката на Том. — Хайде да му го дадем, а?

Хеда прехапа устната си, после чу, че Теа излиза от банята, и стана да отвори вратата.

— Теа — извика тя. — В кабинета на Джейк сме.

Когато се обърна с гръб към Том, Джейк осъзна, че тя дори не бе отговорила.

ШЕСТА ГЛАВА

Една вечер, няколко седмици по-късно, когато Теа и Том напълно се бяха настанили, Хеда се прибра по-рано от очакваното. Бе решила да пропусне посещението си в приюта, чувстваше се изморена; напрежението от присъствието на бебе в къщата бе много по-голямо, отколкото си бе представяла или си спомняше, и фактът, че Джейк приема с възторг това положение, започваше да ѝ дотяга. Чувстваше се изолирана в собствения си дом, Джейк почти нямаше време за нея, а тя почти нямаше време за бебето. Нямаше с кого да си поговори, което в действителност бе много странно, след като тя по цял ден изслушваше чуждите проблеми, а никой не искаше да чуе за нейните.

Имаше приятелки, разбира се, Мариан и Джуд, но в приятелството им имаше нещо, което напоследък караше Хеда да се чувства неловко. Въпреки че никога не би го признала, Хеда изпитваше превъзходство спрямо приятелките си, винаги тя бе давала, защото можеше да си позволява да дава. Сега имаше проблеми, сериозни и неизбежни, и заради тях превъзходството ѝ се бе стопило, а тя не искаше да си го признае. Въпреки всичко, което бе постигнала в живота си, Хеда не бе избегнала изпитанията, с които се сблъскват обикновените смъртни. Бракът ѝ бе под огромно напрежение, бракът, заради който някога им завиждаха всичките им познати, дъщеря ѝ — която не ѝ бе създала никаква грижа като дете — бе захвърлила възможността за значима академична кариера заради това да стане майка, преди да е навършила двайсет, и на всичко отгоре сега често се будеше нощем и всяка сутрин в шест от плача на едно бебе, което според нея бе виновно за целия този хаос.

Така че когато влезе, окачи палтото си и отиде в кухнята да си налее дългоочакваната чаша изстудено шардоне, тя не беше особено изненадана да види Джейк с червен нос, зелена перука и един кремав копринен шал да се прави на клоун — забавление, в което никога не бе откривала смисъл — пред Том, който бе настанен в столчето си върху кухненската маса. Основата на столчето вече бе оставила дълбоки отпечатъци върху ръчно полираната повърхност на масата.

— Какво, по дяволите, става? — извика тя, като хвърли чантата си на пода. — За Бога, Джейк! Погледни масата! А моята възглавничка — и тя я издърпа от ръцете на Джейк. — Боже Господи! Виж я на какво прилича! Цялата е измърляна! — Том се разплака.

— Но това е само една възглавничка, Хеда — отвърна Джейк студено, после взе Том на ръце и добави: — Разплака го!

Хеда изпухтя дълго и ядосано.

— Боже, дай ми сили! — заключи тя. — А и къде впрочем е майката на бебето?

— Майката на бебето, както обичливо я наричаш, е горе и се приготвя за излизане.

— За излизане? Ще излиза?

— Да.

— О, страхотно! Просто прекрасно. Значи пак сме вързани с него, така ли? Да не говорим за вечеря, само ще го разнасяме, за да не реве, никакво спокойствие, никаква музика, за да не го събуди, и, разбира се — никакъв секс. Не сме правили секс, откакто е тук, а той дори не е наш син!

Джейк бе успял да успокои Том и да го накара отново да се усмихне, докато траеше избликът на Хеда, и сега се разхождаше напред-назад, като го държеше изправен, за да може спокойно да наблюдава какво става в стаята.

— Усмихни се на баба — бърбреше той на бебето, а ноздрите на Хеда се разтвориха застрашително. После Джейк добави: — Има пица, готова е, така че мога просто да я стопля в печката, когато огладнееш.

— Пица — повтори Хеда през зъби. — Джейк, на това трябва да се сложи край! Веднага ще се кача да говоря с Теа и да ѝ кажа, че просто не може ти да гледаш Том.

Джейк не отговори. Знаеше, че Хеда може да говори, да прави изявления, да настоява, да креци, да опява и дори да вилнее, но той няма да се откаже да гледа Том, освен ако Теа не пожелаеше това.

— И докато сме още на тази тема — продължи тя, — това дете има нужда от конструктивни игри, не от клоунадите на някакъв уморен възрастен мъж, който се опитва да съживи младостта си. Има нужда от подходящо стимулиране, от играчки, подпомагащи интелектуалното му развитие, има нужда от насърчение, за да разгърне пълния си потенциал, има нужда...

— О, Хеда! — въздъхна Джейк. — Моля те, спести ми това. Той току-що се научи да се усмихва и има нужда да упражнява усмивката си. Има нужда от любов, внимание и смях. Ще има време да се обучава — целуна Том и го върна в столчето му. — Както и да е — допълни той, — ако исках да съживя младостта си, щях да си купя мотоциклет — после взе Том със столчето и го отнесе в дневната, за да си играят на спокойствие.

Хеда се качи на горния етаж. Чу шум от сешоар и почука на вратата на Теа.

— Да! Влизай!

Хеда отвори вратата. Теа стоеше пред огледалото и се опитваше да изсуши косата си. Новата подстрижка, която бе по инициатива на Джейк, ѝ отиваше, но Теа нямаше никаква представа как да я оформя и следователно косата ѝ увисваше от едната страна на главата и се извиваше по странен начин от другата. Хеда въздъхна. Прическата на Теа изглеждаше много странно.

— Така ли ще излизаш?

Теа погледна дънките си, прекалено опънати и с неизлично петно на единия крачол — навярно от крема против подсичане на Том, обувките, които носеше от две години и доста различни от модната линия в момента, пуловера — една тъмносива фланела на Джейк с шпиц деколте.

— Да... тъъ... — тя усети неодобрението на Хеда и се изчерви. — Нямам друго.

— Ясно — Хеда прехапа устната си и целият ѝ гняв се стопи при вида на безнадеждните опити на Теа да изглежда добре. Съчувствието ѝ се събуди и тя каза: — Почакай, имам едно червило, което ще ти отива — излезе от стаята, прекоси площадката до собствената си спалня и се върна след минута с чантичката си с гримове. Разкопча я, затършува из нея и извади червило „Шанел“. — Опитай това.

Теа го взе, внимателно си го сложи пред огледалото и се обърна.

— Добре ли е?

Хеда се намръщи веднага: не беше добре, беше ужасно.

— Хммм — измърмори тя и пак затършува из несесера. — Не съвсем. Опитай това — тя извади ново червило, подаде го на Теа и

изчака тя да изтрие неуспешния опит с първото и да опита отново.

— Това по-добре ли е?

Хеда я изгледа, направи физиономия и поклати глава.

— Чакай. Мисля, че имам подходящия цвят долу в чантата. Ще ида да го донеса — тя излезе, Теа чу стъпките ѝ по стъпалата и се погледна в огледалото. Имаше тъмнокафява коса, нищо особено, без по-светли кичури или кестеняв блясък, бледа кожа, не розова или маслинена, както на повечето brunetki, а съвсем светла и лесно изгаряща на слънце. Изтри червилото, от което устните ѝ останаха леко оцветени и подути на вид, и изчака завръщането на Хеда. След минута Хеда се върна, подаде червилото на Теа и я попита: — Искаш ли аз да ти го сложа?

— Не, не, няма нужда, мисля, че мога да се справя — Теа отново се обърна към огледалото, направи голямо О с устни и си сложи червилото. Отдръпна се назад и осъзна, че този цвят е по-зле и от предишните.

— О, Боже! Май тези наситени тъмни цветове никак не ти отиват.

— Да — съгласи се Теа, — никак не ми отиват — без да изчака друг коментар, тя бързо изтри устните си от ужасния виолетов цвят. — По-добре да тръгвам. Закъснявам.

— Да, да, разбира се — Хеда бе притеснена от безуспешния си опит да помогне. — Къде отиваш?

— В „Роял Оук“ — Теа почти потрепери, когато го изрече. — Само за едно питие.

— Ясно — Хеда отстъпи, за да направи път на Теа, после предложи: — Може да излезем по магазините някой ден, ако искаш, Теа. Да ти купим някои нови дрехи. Няма да са ти излишни, а така и аз ще помогна с нещо.

Теа спря. Никога не бяха ходили по магазините двете с Хеда. Никога. Когато бе малка, направо ѝ донасяха дрехите, които ѝ бяха купили. Това бяха разнообразни „унисекс“ дрехи в тъмни цветове, винаги ужасно практични. После, когато стана по-голяма, ѝ купуваха дрехи от магазините за юношеска мода, отново по преценка на Хеда. Теа също си избираше някои дрехи, но само когато излизаше с Джейк, който никога не коментираше избора ѝ и се радваше, че тя търси собствения си стил.

— Божичко! Благодаря, ще е страхотно! — усети съвсем лек блясък на смущение в очите на Хеда и осъзна, че предложението е било направено от съжаление. Сърцето ѝ се сви и тя сведе поглед, заобиколи майка си и тръгна надолу по стълбите.

В коридора взе якето си от гардероба. Беше стар тъмнозелен анорак на Джейк и за ужас на Хеда вдигна качулката си. Теа викна на Джейк, който дойде в коридора с Том и я целуна, после ѝ подаде бебето, за да го целуне тя. Хеда наблюдаваше тази мила домашна сцена от горната площадка, незабелязана и изолирана. Видя как Теа отвори вратата, после се обърна и погледна нагоре към нея.

— Чао, Хеда — извика Теа и ѝ махна с ръка, но Хеда осъзна, че в гласа на дъщеря ѝ нямаше топлина, и отново се зачуди защо в нищо не бе успяла да се справи както трябва.

Теа зави по пресечката от „Парк Роуд“ към бара и вече скрита от поглед, спря. Погледна напред, към „Роял Оук“, където всички прозорци светеха ярко, а през отворената врата се дочуваше шум и глъчка, и си помисли: „Не мога да го направя, не мога да вляза там.“ Закова се на място като парализирана, вцепенена от смущение, сърцето ѝ биеше до пръсване, а изпотените ѝ длани стискаха чантата. Това бе идея на Джейк. Тя само спомена, че няколко познати, които бе видяла предния ден, ще ходят в бара и той заяви усмихнат:

— И ти трябва да идеш, Теа. Разбира се. Сега, като мога аз да гледам Том.

— Разбира се — измърмори Теа, въодушевена, че най-после бе обърнала страницата и че не долавя паника в гласа си.

Сега Теа пристъпи напред. Насили се да измине последните няколко метра до бара и спря почти пред входа. Скръцна със зъби. Шумът бе непоносим: оглушителна музика, смях и гълчава от гласове.

— Трябва да вляза — каза си тя. — Трябва да вляза.

И тогава, съвсем изневиделица, нещо я блъсна с такава сила, че цялото ѝ тяло политна към тухлената стена на бара. Друго тяло се стовари отгоре ѝ, Теа изпищя или поне си помисли, че е изпищяла, но от устата ѝ не излезе никакъв звук и тя се строполи на тротоара и извика от болка.

— Шибано копеле! — крещеше някакъв писклив глас в ухото ѝ. Теа се притисна още по-плътно към студения мръсен бетон, докато тялото отгоре ѝ се опитваше да се изправи. — Проклето шибано копеле! — продължаваха писъците. — Само да си ме пипнал пак с пръст! Чу ли ме?

— Я се разкарай, Кора! До гуша ми дойде от теб. Хайде, разкарай се!

Някаква врата се затръшна, дочу се приглушен смях и после:

— Копеле! Ще ти го върна аз, копеле такова!

Теа лежеше съвсем неподвижно. Инстинктивно бе вдигнала ръце нагоре да предпази главата си и продължаваше да ги държи така, без да посмее да стане. Чу шумолене, кашлица, после рязко изхлипване. Теа отвори очи, дръпна ръце надолу и погледна настрани. На тротоара до нея имаше друго тяло, облечено в розово палто от изкуствена кожа. Теа се претърколи и се надигна на един лакът, примижа от болката, която я срязва в рамото ѝ, поело първо сблъсъка със стената, после се изправи на колене и приседна на една страна.

Розовото палто принадлежеше на съвсем младо момиче. Беше свело глава и се опитваше да си запали цигара, стискайки запалката с разтрепераните си пръсти. Теа се изправи.

— Копеле! — продължаваше да нарежда момичето. Най-после запали цигарата си и вдигна глава. Едната страна на лицето ѝ, около дясното око, бе току-що ударена и започваше да се подува.

— Това не изглежда никак добре — обади се Теа.

Момичето не отговори. Дръпна продължително от цигарата си и продължи да се взира във входа на бара. Лицето ѝ бе обляно в сълзи.

— Добре ли си? — осмели се да попита Теа.

— Да, просто чудесно! — сопна се момичето. Огледа бързо Теа и добави: — Имаш ли да ми дадеш пари за един чай?

Теа кимна:

— Къде можем да отидем?

Момичето поклати глава невярващо.

— Ние? — озъби се тя и нараненото ѝ лице придоби съвсем странен вид. — Не си спомням да съм те канила.

Теа стана на крака.

— Мисля, че има едно кафене близо до спирката на метрото. Хайде, ще ти купя чай и нещо за хапване.

Момичето я погледна. Пъхна кичур тънка платиненоруса коса зад ухото си и присви очи.

— А трябва да се погрижим и за раната ти — добави Теа. — Онзи подлец явно има здрав юмрук.

Момичето се усмихна. Стисна цигарата между начупените си устни и протегна ръка на Теа. Тя я пое и издърпа момичето на крака.

— Аз съм Кора — каза то, като изтупа клина си и го огледа да не е скъсан. — А ти?

— Теа Маршъл.

— Теа? Странно име — забеляза една дупчица на клина си. — По дяволите! Скъсал ми е и клина.

— Това е гръцката дума за богиня.

Кора извади цигарата от устата си.

— Кое? — дръпна си за последен път от цигарата и я загаси с крак. Обувките ѝ, розови, с високи токчета и каишки на глезените, продължиха да мачкат цигарата, докато не стана на парченца. — Не искам някой скитник да ми допушва фасовете — заяви Кора. — Хайде да тръгваме, преди негодникът да е надникнал да види дали съм още тук и да ми шибне още някой юмрук — намести изкуствената кожа на раменете си и я пристегна около тялото си. — Добре ли е ръката ти? — попита тя Теа, която закрачи заедно с нея. — Здравата те блъснах.

— Не съм сигурна — отвърна Теа. — Навярно. Попитай ме покъсно и тогава ще знам.

Кора я погледна косо.

— Ти си нещо от богатшите, нали?

Теа сви рамене:

— Не знам. Така ли смяташ? — двете продължиха мълчаливо и в тишината отекваше единствено тропането на токчетата на Кора! Меките подметки на обувките на Теа не издаваха никакъв звук. Две пресечки по-надолу двете завиха към станцията на метрото, където беше денонощното кафене „При Лена“.

— Тук ли?

— Да. Това е — Теа отвори вратата и пусна Кора напред. Кора се намръщи, сякаш току-що бе пристигнала от друга планета, и прекрачи прага. Преди да влезе напълно, тя спря и погледна през рамо.

— Не си някоя лесбийка или нещо такова, нали? Защото отсега ти казвам, не си падам по такива работи, ясно?

Теа премигна няколко пъти, но не изрази по никакъв друг начин това, че е шокирана от думите на Кора. Просто поклати глава и каза:

— Не, съвсем нормална съм си — после тръгна след Кора и намери маса за двете. — Искаш ли нещо за ядене? — попита тя, докато си издърпваше стол.

Кора, която тъкмо вадеше пакет цигари от джоба си, погледна към дъската с менюто, присви очи, поколеба се, после отмести поглед. Беше очевидно, че не може да чете. Каза:

— Да, какво има?

Теа прикри смущението си и без никакъв коментар изчете менюто от дъската край бара. Кора си избра яйца, бекон, пържени картофи и боб.

— И чаша чай — провикна се тя — с две захарчета.

Теа поръча на бара, изчака да ѝ сипят чая и го донесе на масата. Остави го, постави и в двете чаши по две бучки захар, разбърка ги и подаде едната на Кора.

— И Кора не е обикновено име — каза тя, докато чакаше чаят да произстине.

Кора отпи от своя, изгори устата си и изруга шумно.

— Не е истинското ми име. Чух го по телевизора отдавна, преди години, и реших, че ми харесва да се казвам така.

— Хубаво е. Наистина.

Кора се изчерви.

— Ами, нищо особено.

— Кой беше онзи негодник и защо те удари?

— Сега какво, на въпроси и отговори ли ще си играем?

Теа сви рамене:

— Не е необходимо да ми отговаряш, питам просто от любопитство.

Кора погледна пакета с цигарите си, видя, че е останала само една и реши да си я запази за след яденето. Започна да си играе с пакета и затропа с пръсти по масичката.

— Негодникът е гаджето ми — каза тя след известно време. — Юърт. Хем ми е гадже, хем не съвсем. Той... — тя замълча, промени решението си за цигарата и я запали. — Той не го направи нарочно — посочи с палец насиненото си око. — От време на време го вбесявам,

това е. Почвам да го дразня, да му играя по нервите. Аз съм си виновна.

Теа не каза нищо. Изчака Кора да продължи, но жената зад бара извика, че поръчката им е готова и тя стана да донесе на Кора чинията с храна.

Кора попита:

— И защо правиш това всъщност?

Теа пак сви рамене:

— Не знам. Би трябвало да съм в бара, на чашка с приятели, само дето те не са ми истински приятели, а и аз не съм много общителна, нали разбираш...

— Общителна? — Кора натъпка голяма хапка в устата си. — В какъв смисъл? — попита тя, дъвчейки.

— Как в какъв?

Кора преглътна.

— Общи... какво не си била?

— Общителна. Да излизам с приятели, да си прекарваме добре заедно и така нататък.

— А ти не си падаш по това, така ли? — Кора топна хапка хляб в жълтъка на яйцето и я лапна.

— Не, не особено. Но казах вкъщи, че ще изляза тази вечер и не ми се искаше да се върна и да призная, че не съм се пристрашила да вляза в бара.

— И защо?

Теа се усмихна.

— Сега какво, на въпроси и отговори ли си играем?

Кора отвърна на усмивката ѝ. Имаше хубави равни бели зъби и усмивката напълно преобрази лицето ѝ.

— Тогава защо не искаш да се прибереш?

— Ами... — въздъхна Теа. — Много е сложно за обясняване.

— Така ли? — Кора, която не спираше да тъпче храната в устата си, сега остави вилицата и ножа върху чинията си и отпи голяма глътка чай. Преглътна, изтръска пепелта от цигарата, която още димеше в пепелника, и си дръпна. — И аз никога не съм харесвала особено дома си. Особено след като Гордън се премести при майка ми — изпусна дима през крайчеца на устните си. — Бягах от къщи толкова често, че ме пратиха в пансион — тя се усмихна и обърна очи нагоре. — А това

определено бе още по-зле, казвам ти. Да бях си останала вкъщи, въпреки че Гордън ме опипваше — отново дръпна от цигарата си и продължи: — Хайде, сега е твой ред.

— Мой?

— Да, твой ред е. Каж ми защо не ти се прибира вкъщи.

— О, Боже! — Теа отпи от чая си. — Не знам откъде да започна — Кора я гледаше изпитателно и Теа се почувства неловко. — Имам бебе.

— Ами? Майтапиш ли се?

— Не. Наистина. Казва се Том и е на три месеца. Но не той е причината да не ми се прибира.

— А какво?

— По-сложно е. Всъщност няма значение.

— Така ли?

Теа сви рамене, но осъзна, че не може да убеди нито себе си, нито Кора в това.

— А къде е бащата на бебето ти?

— Не знам. Навярно вкъщи, при родителите си. Запознахме се в университета...

— Казах ти, че си богаташка — Кора изгаси цигарата си и отново се зае с храната в чинията си. — Богаташка, и то глупава — поклати глава тя. — Да ти тръснат бебе.

— Не беше така.

— А как?

— Когато забременях, аз бях доволна, облекчена... — Теа млъкна. Канеше се да каже, че тогава за пръв път е успяла да привлече изцяло вниманието на майка си и че за известно време това някак си е имало смисъл, но се спря. Беше прекалено объркано за обясняване. Вместо това завърши: — О, Боже, не знам, може пък да съм се държала като глупачка.

— А бащата на бебето, той зарадва ли се?

Теа сведе поглед и замълча. Кора довърши храната си и избута чинията настрана. Взе чая си. Очите ѝ не се отделяха от лицето на Теа.

— Не — отвърна Теа. — Изобщо не се зарадва. Всъщност нищо не се получи между нас.

— Не го виня.

Теа извърна лице настрани, за да избегне очите на Кора, които сякаш отгатваха всичко, след като са видели прекалено много в живота.

— И къде е детето сега?

— Вкъщи.

— Ами?

— Да — отвърна Теа спокойно. — Къде да бъде?

Кора сви рамене:

— Откъде да знам. Например в ясли, мен там ме оставяха. Не че е голяма хубост да стоиш там.

Теа се притесни.

— Сигурно не е.

— И? — Кора избута с нокът парченце бекон, заседнало между зъбите ѝ. — Още ли се радваш?

— За кое?

— Че имаш бебе.

Теа се усмихна: Кора не си падаше по заобикалките.

— Не знам. Изобщо не е така, както си го представях.

— Има си хас! На мен го разправяй — Кора направи физиономия. — Не е за мен това, мръсни памперси и повръщано, постоянно хленчене — тя поклати глава. — Аз поне няма да падна в този капан, много благодаря — спря и погледна Теа. — А ти какво си представяше?

— Не знам — Теа се поколеба. — Не очаквах да се чувствам толкова самотна, толкова... — тя отново се поколеба. — ... толкова отчаяна.

Кора поклати глава.

— Може да изглежда глупаво, но си представях, че ще е... ами като във филмите или в рекламите по телевизията и... — Теа млъкна. — Какво е толкова смешно?

Кора се усмихваше.

— Ами наистина звучи глупаво. Пухкаво сладко бебе, което си играе с руло тоалетна хартия на фона на добродушно куче? В живота никога не става така: или бебето ще се издриска, когато е без памперс, или ще налапа тоалетната хартия, а кучето ще сдъвче памперса му.

Изведнъж Теа, която до момента не бе виждала нищо смешно в положението си, избухна в кикот.

— Да, по телевизията бебетата само се хият и се гонят с проклетото куче. Боже Господи! — Кора се намръщи. — От мен такава майка не става. Аз или ще крещя на бебето, или на кучето.

Теа не можеше да си поеме дъх от смях.

— А и хартията не е евтина, че да се хаби така — сериозно добави Кора и доволна, но леко объркана от забавния ефект на думите си, завърши: — Пък и да се трие човек с толкова луксозна хартия си е направо престъпление, ако ме питаш.

Кора изпрати Теа до дома ѝ. Нямаше какво друго да прави, обясни тя, освен да се прибере в мърлявата си гарсонiera и да слуша радио. Когато стигнаха до входа на „Парк Роуд“ 59, Теа я покани да влезе, но Кора огледа голямата тухлена къща във викториански стил и отказа. Тя не я възприе така, както я виждаше Теа — зле поддържана и позападнала. За Кора тази къща означаваше пари и класа, до която тя нямаше досег.

— Мога да сложа лед на окото ти и да намажа раната с антисептик — предложи Теа. — И ще видиш бебето ми.

— Не — отказа Кора. — Благодаря, но не искам. Трябва да тръгвам, до вкъщи е доста ходене.

— Добре.

Двете момичета си размениха нервни усмивки. И двете живееха самотно, нямаха приятелки и бяха усетили нещо общо помежду си, нещо, което можеше да постави началото на приятелство.

— Благодаря за почерпката — каза Кора. — Супер беше.

— Няма нищо. Благодаря за компанията и че ме спаси да не се прибера още в осем — усмихна се в отговор Теа.

— Трябва да тръгвам — Кора се обърна към пътя. — Ще се видим пак.

— Да, разбира се — Теа потърси ключа си в джобовете на якето, после погледна през рамо и попита: — Къде точно живееш?

Кора се обърна.

— „Гилбърт Хаус“ на „Хубърт Роуд“ — тя сви рамене. — Доста е влажно, но поне не е пансион.

— Кой номер?

— Защо? Ще ми дойдеш на гости ли?

— Да. Може би утре сутрин. Мога да дойда с Том.

Кора направи физиономия, после се усмихна.

— Номер седем, за късмет — тя се поколеба за момент, прехапа устна, очевидно обмисляйки нещо, после бързо добави: — Сигурно няма да можеш да донесеш пакет цигари, а?

— Разбира се, че не — възмути се Теа. — Вредно е за здравето и не бих те съветвала да пушиш — тя млъкна. Кора пристегна колана на палтото си и зарови лице в яката от изкуствена кожа. Избегна притеснено погледа на Теа. Почти никога не молеше за нищо, задоволяваше се с това, което ѝ даваха. Теа се обърна към вратата, после пак погледна Кора. — Хеда пуши — промени мнението си. Може да взема няколко от нейните.

Лицето на Кора грейна и това скрепи приятелството им.

— Супер! — тя тръгна по тротоара, като махна с ръка за сбогуване, и извика: — Значи ще се видим утре сутрин — отекването на токчетата ѝ по паважа беше последното, което Теа чу, преди да влезе в къщата.

СЕДМА ГЛАВА

Колкото и малко вероятно да бе това, Кора и Теа Маршъл постепенно станаха приятелки. Двете бяха много различни. Кора бе рязка и груба, отракана и понякога дори арогантна; тя даваше малко, не очакваше да получи нищо в замяна, но копнееше да бъде обичана. За разлика от нея, Теа беше по-мека, раздаваше се с готовност, но нерешителността ѝ пречеше и я караше да се чувства малоценна. Двете взаимно се допълваха, без в действителност да го осъзнават, и помежду им се породиха връзка, която бе много по-здрава, отколкото можеха да си представят.

Отначало пиеха заедно кафе ту в гарсоньерата на Кора, ту в къщата на Теа, пиеха кафе и разговаряха, всяка разказваше за живота си, а другата я слушаше като омагьосана. Том лежеше в бебешкото си столче между двете или на някой по-дебел килим и те си играеха с него — простишки игри, правеха му физиономии, гъделичкаха го по ръцете и краката. След това започнаха да ходят заедно по магазините, возейки Том в детската количка, която Джейк бе купил на старо от една съседка. Пътуваха с него в метрото, преобличаха го в пробните на магазините за младежка мода, където постоянно мереха някакви дрехи. Експериментираха с червила и очни линии, лакираха всеки нокът на ръцете си в различен цвят в универсалните магазини, където имаше много тестери. Щом времето започна да се затопля, седяха по цял следобед в „Хайд Парк“ и бърбяха, приличайки се на слънце.

В началото на лятото започнаха често да се отбиват сутрин в спортния център в Айлингтън, където гледаха заниманията по аеробика, оперели носове в стъклената стена на залата. Том също гледаше от количката си, хипнотизиран от постоянното ритмично движение на телата в ярки трика. Теа и Кора повтаряха запомнените движения в дневната на Хеда и Джейк на фона на музика, която харесваха. Един ден Джейк им предложи да опитат истинското занимание в спортния център и им даде пет лири, за да си платят за едно посещение.

След това двете не можеха да се спрат. Парите, с които Кора си купуваше по десет цигари на ден, сега отиваха за таксата ѝ за курса по аеробика, а Теа започна да глади дрехите на една съседка срещу заплащане от пет лири на кош и така си осигуряваше необходимите средства. Понякога оставяха Том у дома при Джейк и се наслаждаваха на час и половина свобода, иначе го вземаха със себе си и го оставяха в ъгъла на залата, където той бе пред погледа им по време на тренировката. Винаги заставаха най-отпред на групата, тананикаха си мелодиите и старателно копираха всяка стъпка, всяко движение, всеки жест на инструкторката. Двете имаха естествена дарба за движение.

После, един ден, докато пиеха кафе в закувалнята на спортния център след особено ползотворна тренировка, Теа и Кора едва не се скараха.

— Добре — каза Кора, като разбъркваше захарта в кафето си, — хайде, изплюй камъчето. Направила си физиономия като препикано мушкато.

— Чудесен израз, много благодаря — отвърна Теа.

— Ами заслужи си го! Не си казала и думичка, аз трябваше да приказвам през цялото време и вече ми писна. Хайде, казвай какво става!

Теа изпи кафето си.

— Извинявай, Кора, но е много объркано. Няма да разбереш.

— Щото не съм умна като теб ли?

— Не, не е това, аз...

— Аха! — Кора присви очи. — Може и да не съм ходила в някакъв тузарски университет, но не съм глупачка и ти го знаеш!

— Разбира се, изобщо нямах предвид това, всичко е заради... — Теа неочаквано размаха ръце. — Заради Хеда — обяви тя. — Започна да се връща вкъщи преди обяда, веднага щом свършат консултациите ѝ, и докато мен ме няма там, прави разни неща с Том.

— Така ли? — Кора, която бе виждала Хеда само веднъж и бе решила, че това ѝ стига, сега отново присви очи. Беше си изградила този навик, защото смяташе, че така изглежда по-изтънчена. — Какви неща?

Теа извърна глава за момент, въздъхна, после изгледа Кора.

— Започнала е целия този образователен процес, нарича се ранно подсъзнателно обучение или нещо такова.

— Божичко! Какво, по дяволите, значи това?

Теа отново въздъхна.

— Нещо като да се подава на мозъка информация, която той не възприема съзнателно. Както в супермаркетите пускат съвсем слаб шепот на фона на по-силна музика и така подсъзнателно ти влияят да купуваш разни неща.

— Ами! Не може да бъде! И в „Теско“^[1] ли го правят?

— Не съм сигурна. Може би.

— И майка ти прави това?

— Ами нещо такова. Започнала е да показва на Том едни цветни карти с думи и картинки на тях. Прави го по цяла сутрин. Убедена е, че така той ще се научи да чете по-рано, че стимулира развитието му — докато обясняваше, Теа ставаше все по-напрегната. — Изглежда направо откачено да прави това с едно петмесечно бебе и да се опитва да изтръгне от него някаква реакция. Направо побеснявам от това! Не може да остави нещата да се развиват нормално, все трябва нещо да насилва, да го кара да прави разни неща, за да стане по-умен, по-развит или по-интелигентен от останалите деца. Просто не го оставя на мира, не го оставя да си е едно щастливо бебе, да си играе и да се забавлява по бебешки. Тормози го с нейните амбиции, не спира и не спира! Аз... — Теа рязко млъкна, осъзнала, че е повишила глас и че хората наоколо я гледат. Изведнъж осъзна и че Кора някак се е отдръпнала от нея и седи съвсем мълчаливо. — Кора? — тя се протегна и докосна ръката на приятелката си. — Добре ли си?

Кора вдигна глава към нея. Погледна Теа, после ръката ѝ и после се дръпна още по-настрани, така че Теа да не може да я докосне.

— Трябва да тръгвам — заяви тя забързано. Изправи се и взе чантата си. — Извинявай. Ще се видим тези дни, нали? — избута стола си назад и тръгна, без да погледне Теа и без да каже нито дума повече. Прекоси закусвалнята, почти тичайки, събори един стол, без да иска, и затръшна двойната входна врата.

Теа се поколеба за момент, после скочи и изтича след нея.

— Кора! — извика тя, докато тичаше надолу по стъпалата. — Кора, чакай! — Кора продължи, без да ѝ обръща внимание, излезе от сградата и тръгна по тротоара. Теа затича още по-бързо. Настигна приятелката си при автобусната спирка, останала съвсем без дъх, сграбчи ръката ѝ и я накара да се обърне. — Кора? Какво има? Какво

казах? — Кора се опита да издърпа ръката си, автобусът се зададе, но Теа не я пускаше. — Кора! Кажи ми!

— Добре! — извика изведнъж Кора. — Добре, ще ти кажа. Ти и твоите надуты идеи, нямаш си и представа, нали? Нищо не ти хрумва, само мрънкаш, че майка ти иска да помогне на детето ти да се научи да чете, а иначе си нямаш и представа какво е станало! Нямаш никакво чувство за признателност! Говориш, все едно е възникнал някакъв проблем, а тя просто иска да помогне на детето ти! Божичко, направо ми се гади от теб! Тя се опитва да му даде нещо, което много деца никога не получават, опитва се да му даде добър старт в живота, а ти... — Кора заби пръст в ребрата на Теа. — ... ти само критикуваш и мрънкаш и се оплакваш, сякаш майка ти е направила нещо лошо! — гласът на Кора съвсем се разтрепери, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Нямаш си и представа... — повтори тя и гласът ѝ съвсем пресекна. После се извърна и точно в този момент автобусът спря на спирката. Кора бързо се придвижи до отворената му врата, извади пари от чантата си и се качи. — Един билет до Хубърт Роуд — каза тя, възвръщайки спокойния си тон. Изчака за билета си, взе го и без повече да се обърне към Теа, тръгна по пътеката между седалките.

Теа стоеше неподвижна. Видя как автобусът затвори вратата си със съскащ звук и потегли шумно. Усещаше присвиване в стомаха си — познатата болка от обида и разочарование, и докато вървеше обратно към закусвалнята, където бе оставила спортния си сак, не можеше да проумее какво от думите ѝ бе ядосало Кора.

През нощта, в дългите часове на тишина след полунощ и преди зазоряване, Теа седеше будна до Том и мислеше за Кора. Докато кърмеше бебето си в сенчестия мрак и докосваше меката му бузка, опряна до гърдата ѝ, тя продължаваше да разсъждава върху това, което бе казала, и защо то бе разстроило Кора толкова силно. Теа знаеше, че Кора не може да чете, беше ѝ помагала неведнъж със знаци, табели, менюта и цени, но никога не бе казвала и дума по въпроса. Как би могла, щом самата Кора не обръщаше внимание на това и се преструваше, че проблемът не съществува. Изключително хитро се измъкваше от всяка ситуация, в която се налагаше да прочете нещо,

прикриваше се и никога, нито веднъж, не бе помолила директно за помощ.

Теа погледна Том, който бе заспал в ръцете ѝ, и внимателно го отнесе в креватчето му. Отново седна на креслото и сви крака. Том тихо сумтеше в креватчето си и Теа се замисли за него, за неговите шансове в живота, за нещата, които тя бе получавала и които бе възприемала като даденост — неща, които той също би получил, като например образование, умение да чете и пише.

На Теа никога не ѝ се бе налагало да се оправя в метрото, като пита хората дали се намира на перона за дадена посока, като брой спирките до дадена станция, за да знае къде да слезе. Никога не ѝ се бе случвало да разпознава храните в супермаркета само по цвета на опаковките им или да изчаква в кафенетата някой да си поръча това, което и тя иска, за да е сигурна, че го има в менюто. Замисли се, че и Том никога не би изпаднал в подобна ситуация. Така че защо критикуваше Хеда, че се грижи за това отрано? Какво бе казала Кора? Че си няма и представа, че само хленчи и мрънка, защото Хеда се опитва да даде на Том нещо, което много деца няма да получат никога в живота си.

Теа се изправи, погледна спящия Том и изведнъж се почувства дълбоко засрамена. Засрамена заради това, което винаги бе възприемала като даденост, засрамена — за пръв път в живота си — че е предала Хеда. Наведе се, целуна Том и се върна в стаята си. Взе халата си от закачалката на вратата, облече го и слезе на долния етаж. В шкафа в кабинета на Хеда, Теа намери цветните карти. Бяха в пакет заедно с упътване за използването им и няколко други книги. Светна лампата, занесе целия пакет до бюрото на Хеда и седна да ги разглежда. Видя, че това е комплект за първоначална грамотност, беше идеален за обучение и Теа веднага реши как да го използва.

На следващата сутрин Теа стана преди всички останали в къщата. Когато Джейк слезе по пижама и чехли, още сънен и замаян, Теа вече бе нахранила, изкъпала и облякла Том.

— Искаш ли чай, Джейк? — попита тя, когато той влезе в кухнята.

— Да, моля. Сипи една чаша и за Хеда, ще ѝ го занеса горе.

— Веднага — Теа сложи чайника на котлона и започна да подрежда нещата за чая върху един поднос.

Джейк разтри очите си.

— Какво си решила да правиш днес, Теа? Станала си много рано — той се протегна и се прозя. — При вида на такава бодрост и експедитивност рано сутрин направо ми става зле.

Теа се усмихна.

— Просто ще ходя у Кора.

— Какво, пак ли? — Джейк започваше да се притеснява, че това приятелство с Кора няма да доведе доникъде. Може би Хеда бе права, може би Теа трябваше повече да се замисля за бъдещето си, вместо само да пие кафе и да играе аеробика. — Какво, за Бога, правите вие, момичета, по цял ден?

В гласа му прозвуча леко раздразнение и Теа го долови.

— Досега нищо особено — обясни тя. — Но от днес всичко ще се промени.

— Така ли? — Джейк взе чашата чай, която Теа му подаде. — Какви хитри планове са се оформили в главата ти? Ще пробвате нова марка червило ли? Или ще пазарувате дрехи?

Теа го изгледа.

— Извинявай, Джейк. Нещо нередно ли направих тази сутрин?

Джейк въздъхна.

— Не, не само тази сутрин, Теа. Просто се чудех кога ще направиш нещо с живота си, нещо положително, смислено, вместо само да се мотаеш и да си губиш времето.

— Но аз се грижа за Том, забрави ли, а това не ми оставя много време.

— Има си хас! — Хеда започваше да нервничи все повече от присъствието на бебето в къщата и Джейк трябваше да се съгласи, че поне отчасти тя имаше право. — Виж, Теа, ако ми покажеш, че поне малко използваш ума си, че правиш нещо смислено...

— Какво ще кажеш да науча Кора да чете? Това достатъчно смислено ли е според теб? — Теа остави чашата за Хеда върху подноса и я напълни с чай. Когато се обърна отново към Джейк, той я гледаше втренчено.

— Да научиш Кора да чете? — той прекоси кухнята и седна на един стол. — Това ли ще правите?

— Да. Поне това възнамерявам да направя. Смятам да започна от тази сутрин с помагалата, които Хеда използваше за Том — тя го изгледа. — Мисля, че така ще упражня ума си, не си ли съгласен?

Джейк не обърна внимание на сарказма ѝ и обвини длани около чашата. Погледна Теа, искрено впечатлен.

— А какво ще правиш с Том?

— Ще идва с мен, така и Хеда ще е доволна, защото и той може да научи нещо.

Изведнъж и двамата се усмигнаха.

— Виж, мога и аз да го гледам — предложи Джейк. — По два-три часа всяка сутрин, за да можете да понапреднете.

Теа прехапа устната си.

— Много мило, че го предлагаш, но по-добре не. Ти също си имаш работа, Хеда постоянно ми го напомня и не искам да ти натрапвам Том.

— Изобщо не ми го натрапваш, в никакъв случай! — раздразнението на Джейк се бе изпарило. Това, което Теа бе намислила, бе повече от смислено и полезно, бе етично и всеотдайно. Той трябваше да помогне, не би бил Джейк, ако не предложеше помощта си. — Бих искал да помогна, да съм част от тази чудесна идея. И без това съм свикнал да гледам Том от време на време, няма да е проблем да го гледам редовно.

Теа прекоси кухнята и седна срещу Джейк.

— Джейк, напълно ли си сигурен? Какво ще каже Хеда? Тя няма ли да...

Той се протегна и я потупа по ръката.

— Остави Хеда на мен — заяви той много по-уверено, отколкото се чувстваше. — Сега върви да се приготвиш за излизане и остави Том и Хеда на мен.

Теа се усмигна, стисна ръката му и се изправи.

— Ако си сигурен.

— Разбира се, че съм сигурен. Хайде, отивай! — уверен, че е постъпил правилно, той изпрати с поглед Теа, която тръгна по стълбите, и сам се изправи, за да занесе чая на Хеда.

Когато Теа пристигна в гарсоньерата на Кора, завесите на малкия прозорец още бяха спуснати и никой не отговори на звъненето ѝ. Теа позвъни два пъти, изчака, после реши да отиде до някой магазин наоколо, да купи тетрадки и химикалки и да се върне след около час. Така и направи. Върна се пред дома на Кора в девет и половина. Отново натисна звънеца, допря ухо до кутията на домофона и след няколко секунди подскочи стреснато, когато Кора изръмжа в ухото ѝ:

— Ако си ти, Теа, отивай си! Снощи съм работила до късно и съм изморена.

— Кора, чуй ме. Трябва да обсъдя нещо с теб. Няма да отнеме много време, обещавам ти. Моля те, пусни ме!

Последва тишина и Теа затаи дъх. В ръцете си държеше торбичка с учебниците и тетрадките и сега нервно я удряше в бедрото си. Кора не каза нищо, но Теа чу бръмченето, с което се отключва вратата, бързо влезе в мрачното, миришещо на мухъл преддверие и скоростно се изкачи по тесните стълби до последния етаж.

— Вратата е отключена — провикна се Кора, докато Теа още се изкачваше.

В гласа на приятелката ѝ нямаше топлота нито радост от появата ѝ. „О, Боже — помисли си Теа, — надявам се да съм взела правилното решение.“ Стигна до етажа на Кора по-бързо от обикновено и чак пред вратата осъзна, че това е така, защото е без Том.

— Кора? — влезе през откренатата врата и видя, че завесите още са спуснати и че свети само една мъждива настолна лампа. Кора се бе върнала в леглото си. — Здравей — поздрави я Теа.

Кора придърпа коленете си под завивката и седна, опряла брадичката си на тях, като гледаше втренчено Теа. Не отвърна на поздрава.

— Как беше работата ти?

Кора работеше по шест вечери в седмицата в един супермаркет, където подреждаше стоките по рафтовете, след като магазинът затвореше. Работата не бе добре платена, нито предразполагаше към някакво издигане, но поне ангажираше Кора и я държеше настрана от лошите компании.

— Нормално — измърмори тя. — Както винаги.

— Добре, тоест не е добре, щом е както винаги, тоест сигурно е отегчително — Теа се приближи и застана до леглото. Нямаше къде да

седне, затова остана права и постави торбичката с учебниците на леглото пред Кора. — Кора, съжалявам, че те разстроих вчера. Права беше, не бях осъзнала, че Хеда го прави за добро и... — Теа се смути, Кора продължаваше да я гледа втренчено и тя се почувства глупаво. Може би не трябваше да идва, може би си бе въобразила прекалено много. Поколеба се за момент, чудейки се дали да не изостави плана си и да се прибере вкъщи, но реши, че инакът на Кора не е по-голям от нейния. — Виж — тя дръзко отвърна на погледа на Кора и събра цялата си решителност. — Получи се просто недоразумение. Ти цениш много възможността човек да се научи да чете и пише, а аз не си дадох сметка за това.

— Ами така е — Кора не каза нищо повече.

Теа я погледна. Напереността ѝ сега я нямаше и Кора изглеждаше тъжна и уязвима.

— Но все пак това ме накара да се замисля, Кора.

— Аха — Кора се наведе напред и отмести няколко списания от долния край на леглото, за да направи място на Теа да седне. — За какво?

Теа потупа по торбата с учебниците.

— За четенето.

Кора се намръщи.

— Какво за четенето?

Теа отвори торбата и извади цветните карти и помагалото.

— Това е обучаващ комплект за четене, Хеда го използваше за Том. С картите и помагалото могат да се овладеят основните умения за четене.

Видимо разтревожена, Кора се намръщи още повече.

— Помислих си, че ако си съгласна, мога да те науча да четеш и да пишеш с помощта на този комплект — Теа не успя да удържи ентузиазма в гласа си. Бе толкова развълнувана от идеята, толкова въодушевена, че може да помогне на приятелката си и да я научи да чете, че изобщо не забеляза реакцията на Кора, която се притесни ужасно. Тя отметна завивките, скочи от леглото и тръгна към вратата. — Кора? Къде отиваш?

— Отивам да пикая — изръмжа Кора и изчезна, оставяйки Теа сама с цветните карти. Минаха поне петнайсет минути, преди Кора да се върне, и когато тя най-после се появи, вече бе измита и готова да се

облече. Взе бикините си от стола до леглото, obu ги под халата си и отиде до гардероба, за да си вземе някакви дрехи.

— Кора?

Тя навлече един пуловер и се протегна да извади дънките си.

— Кора? Какво лошо казах този път? — в гласа на Теа прозвуча искрено отчаяние.

Кора се обърна.

— Ако мислиш, че ще се занимавам с някаква префърцунена програма за четене, подходяща за бебета, явно си сбъркала! — тя ядосано приближи до леглото, дръпна завивките да ги изпъне и така разпиля картите и книгите по пода. — Не съм толкова тъпа! А и кой ти каза, че не мога да чета? А?

— Никой не ми е казал. Просто го знам. Знам го, защото виждам как се мъчиш всеки път, когато се налага да прочетеш някой надпис, а не трябва да е така. И още нещо. Това изобщо не е програма за бебета, подходяща е за всички възрасти и просто обучава на основното в четенето, независимо дали си на пет, двайсет и пет или седемдесет и пет години. Честно казано, ако те интересува мнението ми, както ти казах вчера, да се прилага тази програма на петмесечно бебе си е чиста загуба на време, но това е друг въпрос. И съвсем не е префърцунена. Снощи изчетох цялата програма и помагалото и смятам, че е наистина добре направена, следва се лесно и е съвсем достъпна и ясна — това бе най-дългото словоизлияние, което Теа бе правила някога. Спря, пое си дъх и добави: — Май приличам на майка си повече, отколкото осъзнавам — Кора се усмихна кисело, после се наведе да събере картите от пода.

Двете седяха на пода, с картите и помагалата помежду им, повече от час, когато Кора остави книгата, която държеше, и попита:

— И защо всъщност правиш това?

— Кое? — Теа преглеждаше урока за следващия ден, докато Кора заучаваше думите в учебника си. Беше се замислила толкова дълбоко, че Кора повтори въпроса си, преди Теа да вдигне глава. — Кое? Да те уча да четеш ли?

— Да. Никой никога не е правил нещо за мен безплатно. На никого не му е пукало за мен. На учителите не им пукаше, когато

напуснах училище. Бях на единайсет, а още не можех да си напиша името. На мама не ѝ пукаше, когато бягах. На Гордън не му пукаше. Защо ти си различна?

— Защо не?

Кора се усмихна и стисна китката на Теа.

— Не, кажи ми. Защо? Защо реши да направиш това за мен? Няма да имаш никаква полза.

— Така е, освен дете ще спреш постоянно да ме питаш накъде вървим, когато сме на разходка, или колко струва всяко нещо в магазините — Кора шеговито удари Теа по ръката. — Ох! Заболя ме! — оплака се Теа. — Наистина ли искаш да знаеш защо? — Кора кимна. Последва кратко мълчание и Теа добави: — Защото сме приятелки.

Кора присви очи. Досега не бе имала много приятелки, всъщност не бе имала никакви, но въпреки това, обяснението не ѝ прозвуча съвсем убедително.

— И само заради това? Без друга причина?

— Само заради това.

Кора сведе глава. Започна да си играе нервно с учебника, сякаш се чудеше какво да прави с ръцете си, после рязко скочи на крака и изтича до гардероба.

— Добре — тя зарови из купчината дрехи. — Значи сме приятелки, нали така?

— Да — Теа започна да се смущава какво ще последва, наблюдавайки действията на Кора.

— Така — Кора продължаваше да рови из дрехите си. Накрая откри това, което търсеше. — Аха. Ето го. Красота! — тя хвърли зад гърба си нещо, което изглеждаше като кутия с боя за коса, и продължи да рови из дрехите си. След няколко минути се върна при леглото с купчина дрехи в ръце. — Щом сме приятелки и ти правиш такова нещо за мен, аз ще направя нещо за теб. Става ли?

— Ами...

— Нали каза, че сме приятелки.

— Знам, но...

Кора отиде до мивката и напълни една купа с топла вода.

— Тогавя никакво „но“ — заяви тя и вдигна боята за коса от пода. — Щом си ми приятелка, идвай тук.

— Къде? Там?

— Да, тук — Кора посочи водата.

— Какво ще правиш?

— Нищо особено.

— Нищо особено, в което се включва боя за коса?

— Да, и малко гел за коса, малко грим и някоя друга дрешка.

Теа се разсмя:

— Божичко! Защо изведнъж ми стана толкова нервно?

— Просто ела тук, госпожице Теа Маршъл, защото искам да променя вида ти веднъж завинаги.

— Наистина ли? — Теа си пое дъх: в едно приятелство това сигурно беше превратна точка.

— Да — заяви Кора. — Определено — тя отвори кутията с кестенява боя и взе гумените си ръкавици от мивката.

Джейк бе сложил Том да спи, когато Хеда слезе долу още по халат. Той знаеше, че няма срещи с пациенти тази сутрин. Хеда бе отказала чая и бе продължила да спи. Все пак Джейк се изненада, когато тя стана чак по обяд, защото бе предположил, че ще е на работа следобед. Хеда го свари да мие чинии. Кухнята бе с главата наопаки, дрехите и играчките на Том бяха разхвърляни навсякъде и единият ръкав на Джейк бе изцапан с мляко. Хеда остана няколко минути до вратата на кухнята, загледана в Джейк, като се опитваше да си спомни мъжа, за когото се бе омъжила, този, когото си мислеше, че познава, макар че вече не бе сигурна в това. Толкова ли много се бе променил? Хеда просто не можеше да си отговори.

Джейк се обърна да събере чашите и чиниите от масата и я видя.

— Здравсти — изглеждаше леко смутен, притеснен от нещо, и Хеда се замисли дали е заради нейното присъствие. — Още не си облечена?

— Не, смятах да си взема почивен ден — отвърна тя и влезе в кухнята. — Помислих си, като виждам, че сме сами в къщата, че няма да е зле да прекараме известно време само двамата, да си вземем обяд от индийския ресторант или да отидем на някоя изложба — тя се усмихна. — Или да си легнем?

Джейк усети топка от напрежение в стомаха си. Хеда се приближи към него.

— Не сме били сами — протегна се и намести един кичур от косата му — от цяла вечност.

Джейк кимна:

— Ами, Хеда...

Тя го целуна по устата и той веднага усети прилив на желание.

— Хеда — прошепна той, като се отдръпна. — Страхувам се, че... — замълча. От спалнята на горния етаж се разнесе силен плач и лицето на Хеда се вкамени. — Страхувам се, че не сме сами — довърши Джейк. — Теа излезе и аз ѝ предложих да гледам Том днес.

Хеда размаха ръце.

— Страхотно — изръмжа през зъби. — Направо идеално! — тя се завъртя и се отдалечи. — Защо, Джейк? — попита вече от разстояние. — Защо го правиш? Защо?

— Не съм го планирал, Хеда, нямах представа, че смяташ да си вземеш почивен ден! Ако знаех, щях да... — той сви рамене безпомощно.

— Щеше какво? Щеше да организираш да отидем на някое матине и после в „Макдоналдс“ ли? О, за Бога! Защо не можем да сме заедно само един ден, само ние двамата, както по-рано? Само толкова искам, Джейк, един-единствен ден! — бе готова да избухне в сълзи и Джейк пристъпи напред, за да я утеши. — Не! — спря го рязко тя. — Не ме доближавай, само ще влошиш нещата допълнително! — плачът на горния етаж се бе усилил още повече и Джейк изведнъж се ядоса и на себе си, и на Теа, и на Хеда.

— Чудесно! — съгласи се той. — Няма да те доближавам! — заобиколи я и тръгна към стълбите.

— Използваш Том като извинение! — извика Хеда след него. — Използваш Том и Теа като извинение, че нямаш никакъв собствен живот!

Джейк се спря при най-долното стъпало и се обърна към нея.

— Да — каза той студено, — може и така да е, но и бездруго нямаме никакъв общ живот с теб, не е ли така? — без да каже нищо повече, той тръгна да се погрижи за Том.

---

[1] Верига големи супермаркети във Великобритания. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Беше една вечер в средата на лятото и Хеда тъкмо се бе прибрала вкъщи. През последните няколко седмици работеше по няколко часа дневно с един особено богат, но много труден пациент и тази вечер също бе стояла до късно с него. Минаваше девет, когато тя влезе в къщата, и единственото, от което се нуждаеше, бе продължителна гореща вана, по-силно питие и вечерята, която Джейк приготвяше в момента в кухнята. Не желаше никакъв допълнителен стрес. Когато се качи на горния етаж, на път за банята с чаша скоч в ръка, забеляза, че вратата на стаята на Теа е леко открената и реши да надникне и да я поздрави. Бяха се разминали на стълбите и си бяха разменили няколко кратки реплики, докато пиеха кафе сутринта, но това бе всичко. Хеда реши, че няма да е зле да поприказва с дъщеря си. Можеше да я попита дали е прегледала брошурите за университета, които Хеда бе разхвърляла из цялата къща.

Застана на вратата, надникна и видя Теа да седи на пода само по бельо — прозрачен черен сутиен и бикини — и да суши гъстата си, лъскава и сега кестенява на цвят коса.

— Здравей.

Теа се завъртя и изключи сешоара.

— Здравей, мамо.

Хеда се хвана за рамката на вратата. Мамо? Мамо?! Това пък откъде се взе? Усети как настръхва.

— Влизай. Тъкмо се приготвям да излизам.

— Да излизаш? Вече е девет и половина.

— Знам. Ще ходим с Кора в един клуб. Не е желателно да отидем прекалено рано — Теа се пресегна и освободи място върху леглото си.
— Ще седнеш ли?

— О, не, благодаря, тръгнала съм към банята — Хеда гледаше как Теа оформи косата си, умело подви краищата с четката и после я напръска с лак. — Косата ти изглежда много добре. Кога я боядиса?

— Преди цяла вечност.

— Наистина ли? — изненада се Хеда. Наистина ли бе проявила такава липса на наблюдателност, че да не забележи, че дъщеря ѝ си е боядисала косата?

— Да, Кора я боядиса. Показа ми и как да я изсушавам, така че прическата да подхожда на лицето ми — Теа вдигна ръце и прокара пръсти през косата си, при което Хеда не се сдържа и ахна. Теа проследи погледа ѝ, който бе прикован върху татуировката с червено-черна змия на ръката ѝ над лакътя, и каза: — Не се тревожи. Временна е. Може да се измие. Не съм достатъчно смела, за да си направя истинска — тя вдигна ръката си още малко, за да я погледне в огледалото. — Страхотна е, нали?

Хеда преглътна и се насили да се усмихне.

— Да, страхотна — „спокойно — каза си тя, — дръж се спокойно.“ — Доста си отслабнала — продължи. — Така изглеждаш много добре.

— Благодаря — Теа се изправи и Хеда си помисли: „Божичко, какво тяло!“ Теа винаги бе имала няколко килограма в повече и бе изглеждала закръглена и пухкава. Сега пухкавостта бе изчезнала. Закръглената фигура се бе превърнала в тяло с изкусителни извивки. Кожата ѝ бе по младежки гладка, стегната, без изпъкнали вени. Нямаше отпуснати мускули, нито грозно стърчащи кости.

Хеда се улови, че гледа гърдите ѝ и Теа също усети погледа ѝ. Изчерви се и каза:

— Като родих, доста се уголемиха.

Хеда се усмихна насилено.

— Чудесно.

— Искаше ли да говорим за нещо конкретно? — попита Теа. — Просто трябва да тръгвам след десетина минути и...

Хеда се почувства стара. Винаги се бе гордяла, че изглежда и се чувства по-млада от възрастта си, но тази вечер усети всичките си години и дори повече. Поизправи гърба си и глътна корема си.

— Всъщност не исках нещо конкретно, просто реших да се отбия за едно здрасти — отвърна тя.

— Благодаря — Теа взе полата си, съвсем къса и тясна, от избелял дънков плат, облече я и с лекота вдигна ципа. Седна на леглото и взе чифт мрежести чорапогащи. — Защо не надникнеш да видиш внука си? — добави Теа. — Прилича на ангелче, когато спи.

Внук. Хеда предпочиташе да го нарича просто Том или бебето на Теа, но не и внук.

— Да, ще го видя, след като се изкъпя.

След чорапогашника Теа си обу чифт черни боти с дебели подметки и накрая пак един от старите пуловери на Джейк, но този изглеждаше невероятно върху нея. Беше тънко черно памучно поло и прилягаше плътно по тялото ѝ по много предизвикателен, макар и неосъзнат от Теа начин. Хеда усети, че отново ѝ е трудно да преглъща и насилено се усмихна. Теа си сложи червило — малиново розов цвят, и закопча големи сребърни обици на ушите си, които така и си бяха останали непробити.

— Значи все пак намери цвят, който да ти отива?

— Кое? А, червилото ли? Харесва ли ти?

Хеда би предпочела нещо не толкова очевидно секси, нещо по-приглушено, но само кимна и продължи да гледа Теа, която пъхна червилото и четката за коса в малката си черна лъскава чантичка в стил от 60-те, която изглеждаше смътно позната.

— Така. Готова съм.

— Чудесно — в гласа на Хеда нямаше никакъв ентузиазъм. — В какъв клуб ще ходите? — попита тя и се дръпна встрани, за да може Теа да мине.

— Не знам точно. Ще бъдем с приятеля на Кора. Знам само, че е в Сохо.

— Сохо? Може би е някакъв джаз клуб.

Теа се обърна и изгледа Хеда много странно. Хеда се почувства, сякаш току-що е пристигнала от друга планета. После лицето на Теа се отпусна и тя сви рамене и тръгна по стълбите.

— Съмнявам се да е такъв, мамо — каза тя, докато слизаше надолу. — По-вероятно е да има стриптийзърки, отколкото саксофонисти.

— Стрип...

Входната врата се затвори и Хеда остана като вцепенена на площадката. Сега осъзна защо чантичката ѝ се бе сторила позната. Беше нейна.

— Стриптийзърки? — извика Хеда, като хукна надолу по стъпалата. — Стриптийзърки! — тя нахлу в кухнята, където Джейк

седеше и четеше вестник. — Какво, по дяволите, става, Джейк? Тя отива в някакъв стриптийз клуб!

Джейк надникна над вестника.

— Така ли? — зашумоля с вестника, за да оправи страниците, после пак се зачете.

— Джейк! — изкрещя Хеда ядосано. — На теб говоря!

— Не, не ми говориш — заяви той и спокойно сгъна вестника си. — Крещиш ми и така ще събудиш бебето.

— Майната му на бебето! — сопна му се тя. — Какво, по дяволите, става с това момиче? Боядисана коса, татуировки, мрежести чорапогачи, черно бельо, миниполи и стриптийз клубове! За Бога, Джейк! Защо не си ми казал, че нещата са излезли толкова много извън контрол?

— Защото не са, Хеда. Всичко си е съвсем нормално.

— Нормално? Тази проклета приятелка Кара...

— Кора — поправи я Джейк.

— Кора! Тя е виновна за всичко...

Джейк се изправи. Приблужи се до Хеда, внимателно постави длани върху раменете ѝ и леко я побутна да седне на стола.

— Седни, а аз ще ти донеса нещо за пиене.

Хеда понечи да протестира, но Джейк ѝ направи знак с ръка да мълчи и ѝ наля доста щедра доза уиски в една чаша. Подаде ѝ я и каза:

— Така. Искаш да поговорим за Теа ли?

Хеда кимна. Отпи голяма глътка от уискито си и потрепери, защото усети парването му в стомаха си. Изчака няколко минути, въртейки леко кехлибарената течност в чашата, после попита:

— Защо, Джейк? Защо позволи нещата да стигнат дотук?

— За Теа ли говорим или за нас двамата?

Хеда се стресна. Погледна Джейк, осъзнавайки, че в някой момент ще трябва да поговорят и за отношенията помежду им, но реши, че в момента няма сили за това.

— За Теа — отвърна тя. — Защо си позволил това приятелство с Кора да доведе дотук?

— Ами, първо, не виждам докъде толкова е довело и, второ, мисля, че приятелството с Кора е полезно за Теа, мисля, че ѝ помага.

— Полезно? Помага ѝ? В какъв смисъл?

— Защото Кора е силна и уверена и може да научи Теа на някои неща за живота, ето защо.

Хеда размаха отчаяно ръце.

— Знаеш ли, Джейк, започвам да си мисля, че ти наистина си превъртял! Кора да научи Теа на нещо? Сигурно се шегуваш!

— Не, Хеда, за съжаление не се шегувам.

— Но...

— Ако изчакаш минута — прекъсна я Джейк, — ще ти обясня защо — той се изправи, отиде до шкафа и си наля уиски, после се върна до масата и задържа чашата в дланите си известно време.

— Добре, изчаках те — подкани го Хеда. — Казвай обяснението си.

— Хеда, и двамата знаем, че Теа е много умна, получила е добро образование и ние сме я научили на всичко, което можем. Има богата култура, може да различи алт от сопрано и да спори на философски теми, но си няма и най-малка представа от реалния живот. Изпратихме я в Оксфорд и все едно я пуснахме в някаква дълбока река, без да сме ѝ показали как да се задържи над водата, камо ли да сме я научили да плува.

— Какво се, опитваш да кажеш? Че тя трябва да знае всичко за стриптийз клубовете и татуировките и да изглежда като проститутка, когато излиза! За Бога, Джейк, тя вече допусна достатъчно сериозна грешка, нямаме нужда от още някоя! Да вземе да ни тупне още едно бебе или да стане наркоманка!

— Нали точно това ти обяснявам! Кора няма да ѝ позволи да допусне такава грешка, защото самата Кора знае как да се предпазва от подобни ситуации. Теа трябва да се научи на това, трябва да открие себе си, да реши какво харесва, кои са силните ѝ страни. Досега е прекарала живота си, опитвайки се да ни угоди, да се съобразява с изискванията ни, да спазва ограниченията...

— Не, чакай малко, Джейк! Това не е трудно. Винаги сме я насърчавали да се развива свободно, винаги сме били либерални, оставяли сме я сама да открива...

— Така ли? Или използвахме това като извинение да я оставяме да се оправя сама? Бяхме прекалено погълнати от самите себе си, Хеда, това е истината. Тя просто е искала да бъде с майка си и баща си и е правела точно обратното на всички други тийнейджъри — полагала

е всички усилия, за да ни зарадва. Всичкото това чистене и готвене, домошарството ѝ, нещата, които ние двамата с теб не желяехме да свършим — Джейк поклати глава. Допи уискито си и се изправи да си сипе още. — Да ти долея ли?

Хеда погледна чашата си.

— Май ще имам нужда.

Той донесе бутилката на масата и наля и на двамата. После седна, отпи от чашата си и изведнъж отпусна глава в дланите си.

— Горката Теа — промълви той горчиво. — Знаеш ли какво ме попита преди няколко седмици ей така, съвсем неочаквано? Попита ме дали може да ме нарича татко. Каза ми: „Джейк, може ли да те наричам татко?“

Хеда не отвърна нищо.

— Разбира се, отговорих ѝ аз, ако искаш — Джейк погледна Хеда. — Знаеш ли какво ми каза тогава? Каза: „Винаги съм го искала.“ Просто така, без гняв или угризения, съвсем просто: „Винаги съм го искала.“

Хеда се протегна и докосна ръката на Джейк.

— Нима сме объркали всичко? — попита тя. Последва мълчание, после Джейк каза:

— Не знам — той дръпна ръката си от нейната и хвана чашата си. — Не толкова, че сме правили нещата погрешно, по-скоро, че не сме правили нищо. И всичко това се е стоварило върху плещите на Теа.

Хеда се изправи объркана и смутена. Чувстваше се, сякаш двамата с Джейк говорят на различни езици.

— И това значи, че сега не трябва да ѝ се месим — добави той спокойно, — а просто да я оставим да живее живота си, съгласна ли си с мен?

Джейк се взираше в жена си, удивен от пълната липса на състрадание от нейна страна.

— Не само да не се месим, а и да запазим спокойствие — той спря и си пое дълбоко дъх. — Виж, мисля, че Теа никога няма да стане като теб, Хеда, никога няма да мисли по същия начин, нито ще се стреми към същите цели. Ще бъде съвсем различна, но може би точно това е хубавото, а? Нали винаги сме искали да имаме силно, уверено и интелигентно дете, което знае как да се справя само?

Хеда повдигна едната си вежда. Джейк явно си мислеше, че знае всички отговори.

— Боже Господи, Джейк! — възкликна тя. — А уж аз съм психотерапевтът в семейството! — остави третата си чаша уиски недокосната и тръгна към банята.

Кора чакаше Теа на края на „Парк Роуд“, както се бяха уговорили.

— Изглеждаш страхотно — каза Кора, хвана Теа под ръка и двете тръгнаха към станцията на метрото. — Полата ти е направо скандална!

Теа се засмя. Кора бе специалист по мимиките и възклицанията.

— И ти не изглеждаш зле — отбеляза Теа.

— О! — Кора я сръга в ребрата. — Нещо ми се подмазваш, а?

Двете продължиха мълчаливо към метрото, купиха си билети и тръгнаха към пероните. Теа наблюдаваше Кора внимателно. Тя застана пред картата с линиите на метрото, откри мястото, до което трябваше да стигнат, после проследи маршрута с пръст ѝ каза:

— Трябва да стигнем до „Финсбъри Парк“ и там да вземем — поколеба се, повтори си прочетеното наум и продължи: — линията „Пикадили“, нали?

Теа кимна и прикри гордостта си от очевидните успехи на Кора.

— После? — само попита тя.

— Оттам е на осем спирки. Трябва да слезем на площад „Лестър“ и можем да стигнем пеша.

Теа я потупа по гърба. Кора не бе запомнила нещата наизуст, беше прочела сама всичко от картата.

— Браво! — Теа не искаше да притеснява Кора с повече коментари и похвали, затова я подкани: — Хайде да тръгваме — двете се отправиха към ескалатора и слязоха на перона точно когато пристигаше влакът. След минута те вече седяха една до друга и гледаха отраженията си в отсрещния прозорец. Кора извади пакетче ментови бонбони и предложи на Теа. Тя си взе един, лапна го и попита: — Значи къде точно отиваме?

Кора бръкна в чантата си, изработена от розов найлон в ретро стил, и извади някакво листче.

— Някакъв клуб, не знам какъв, може да е някоя дупка, обаче Юърт са го взели за бодигард там и ни е поканил да го видим. Каза, че може да ни почерпи по няколко питиета.

Тя ѝ подаде листчето и когато Теа го погледна, осъзна, че Кора не бе успяла да го разчете заради ужасния почерк.

— Пише... — Теа изглеждаше озадачена. — Бар „Перушинките“ — тя погледна Кора. — Не звучи обещаващо.

— Обещаващо! — Кора грабна листчето от ръката ѝ и се взря в написаното, после смачка хартията на топка. — Копеле! — извика тя. — Гадното копеле! Обещаващо! Теа, това е някой тъп стриптийз бар!

— Стриптийз бар! Искаш да кажеш...

— Да! Със стриптийзъорки! Копеле такова! Как можа да ми погоди този номер! Направо се е изгаврил, точно това е направил, уж било някакъв клуб в Уест Енд, а през цялото време си е знаел, че това е една мръсна дупка, от тези, за които пишат в криминалните хроники на вестниците. Божичко! Ще го убия, точно така, ще го убия! Да ме прави на глупачка! — Кора скочи на крака и се взря в картата с линиите на метрото на стената срещу тях. — Изобщо няма да ходим — реши тя. — Няма да те водя в някакъв мръснишки бар, където...

— Кора, успокой се! — прекъсна я Теа, като хвана ръката ѝ и я дръпна леко да седне на мястото си. — Всички ни гледат. Хайде, не може да е чак толкова зле, предполагам, че...

— Ти някога ходила ли си в Сохо, Теа?

— Не, но...

— Е, тогава чуй какво ти казвам. Ще е много по-лошо, отколкото предполагаш, много по-лошо! — Кора поклати глава. — По дяволите! Издокарали сме се за излизане, петък вечер е, а няма къде да отидем! Супер! Ще си умра от яд, каква тъпачка съм!

— Ами тогава все пак да отидем — каза Теа изведнъж. — Какво толкова ще ни стане? Голяма работа, няколко голи жени. Нали се виждаме всеки ден в огледалото, те няма да са по-различни.

Напълно озадачена, Кора се обърна към Теа:

— Знаеш ли какво? Ти си много странен човек. Точно така! Адски странен! Нищо не разбираш!

Теа поклати глава:

— Какво толкова?

Кора я изгледа продължително и присви очи.

— Наистина ли искаш да отидем, Теа? Сигурна ли си? И няма да бъдеш шокирана или отвратена?

— Вероятно. Така и така сме се облекли за излизане, защо да не отидем да пийнем по някое питие?

— Осъзнаваш, че Юърт ни е погодил номер и се опитва да се избъзика с нас, нали?

— И какво? Хайде да отидем и да се преструваме, че не ни е за пръв път. Така ще му натрием носа.

Кора огледа Теа от главата до петите, сякаш не можеше да повярва на думите ѝ.

— И смяташ, че можеш да се справиш? Все пак ще е доста гадно, ще има стриптийзъорки, може би дори ще се чукат на сцената, отвсякъде ще подвикват и ще се хият мръснишки. Сигурна ли си, че ще го издържиш?

Теа не бе сигурна, но бе научила от Кора поне едно нещо: че ако не опиташ, никога няма да разбереш можеш ли нещо или не.

— Да опитаме. Напук на Юърт.

Най-после Кора се усмихна.

— Добре тогава — тя стисна леко ръката на Теа. — Просто напук на Юърт.

Това, което видяха, когато най-накрая откриха клуба, бе изненада и за двете. Разбира се, Теа никога не бе попадала в подобно заведение и не бе ходила в Сохо до този момент, но Кора бе очаквала нещо мрачно, мърляво и неприятно, така че блестящите тесни стъпала, стените, облицовани с червено кадифе и лампи в стил „арт нуво“, слабо осветеното, интимно и леко задимено помещение бяха в рязък контраст с очакванията ѝ.

Срещнаха Юърт още на вратата и той ги придружи вътре. Теа бе изчакала за момент край плакатите във фоайето, докато Кора даде на Юърт да се разбере, че ги е поканил в такова заведение. Плакатите рекламираха изпълнението на Черил — хищницата, която се опитваше да изглежда съблазнително в оскъден костюм от змийска кожа и с някаква доста безжизнена змия в ръцете. Това подсказа на Теа какво да очаква.

Самият клуб бе всичко, за което собственикът му Мани — син на испански емигранти, нисък, дебел и оплешивяващ — някога си бе мечтал. Беше пълно олицетворение на кича: кадифе по стените, огледала в златни рамки, бар, облицован в капитониран розов сатен, и декоративни сърца навсякъде — златни, пурпурни, розови, кадифени, сатенени, копринени, пухкави. Клубът се посещаваше основно от „градски бизнесмени“ или — както Мани обичаше да ги нарича — „отбрана клиентела“. Въпреки това, за Кора то си беше стриптийз бар и никакви украси не можеха да го променят. След като огледа всичко, тя най-после се обърна към сцената точно когато се появи Черил със змията си. Змията изглеждаше, сякаш е мъртва от известно време, но без да обръща внимание на това, Черил започна неприличното си кълчене.

— Божичко! — възкликна Кора, когато Юърт се отдалечи към бара. — Това е направо отвратително!

Теа не каза нищо, само гледаше. Представлението всъщност не бе отвратително, по-скоро бе отчайващо, но публиката не го забелязваше. Имаше голяма мъжка компания — млади мъже в костюми, и докато Черил продължаваше с изпълнението си, те не спряха да възклициват одобрително и да пъхат петачки и десетачки и дори една банкнота от двацет лири в дългите ѝ черни ботуши, които бяха единственото нещо по тялото ѝ, с изключение на миниатюрните бикини от змийска кожа.

— Харесва ли ви? — попита ухилен Юърт, когато донесе питиетата им.

— Странно е — каза Теа. — А змията ми харесва повече от жената.

Юърт се разсмя. Теа се усмихна, после извърна глава настрана. Той изобщо не ѝ допаднаше — а и как, когато знаеше, че той редовно си изкарва яда върху лицето на Кора. Все пак можеше да разбере защо Кора го харесва. Беше привлекателен с мускулестото си тяло и силното мъжествено излъчване, което много жени намираха за неустоймо.

— Май на приятелката ти тук доста ѝ харесва, Кора — провикна се Юърт. — Обзалагам се, че си пада по такива работи.

— Я си затваряй устата, Юърт! — сопна му се Кора.

За частица от секундата Юърт успя да се извърти към Кора и да сграбчи китката ѝ.

— Какво каза? — изръмжа той.

В очите на Кора проблесна паника, но лицето ѝ остана невъзмутимо. Теа задържа дъх за момент, чувствайки се напълно безпомощна, после каза:

— Може би си прав — тя се протегна и докосна Юърт, като прокара пръст по стегнатите мускули на ръката му. Той пусна Кора и я погледна. — Наистина ми харесва — продължи тя. — А мъжете се побъркват, като гледат, нали?

Юърт се усмихна. Внезапният му изблик на насилие също така внезапно се бе изпарил.

— Така е. Господин Родригес, шефът, се хвали, че идват доста бизнесмени, така де, да си изпуснат парата, особено в петък вечер, има и ергенски партита или пък купони по специални поводи. Имат пари за харчене.

— Само Черил ли има представления тук?

— Не, сменят се всяка седмица. Защо, хареса ли я?

Теа се усмихна.

— О, моля те! Нали ти казах, змията повече ми хареса.

Юърт докосна бедрото ѝ под масата.

— Обзалагам се, че е така.

Теа отдръпна леко крака си, отпи от чашата си и се изправи.

— Трябва да отида до тоалетната — заяви тя. — А и на вас двамата няма да ви дойде зле малко уединение.

— Ами я по-добре...

— Да — съгласи се бързо Кора. — Никак няма да ни е зле.

— Искаш ли да ти покажа къде са тоалетните? — предложи с надежда Юърт.

— Не, благодаря. Сама ще се оправя — и преди Юърт да успее да я спре, Теа изчезна между масите, без да обръща внимание на подвикванията на мъжете наоколо. Откри дамската тоалетна зад сцената, но тя се оказа задръстена от боклуци и кашони, без осветление и очевидно нефункционираща.

— О!

Теа стоеше пред вратата, чудейки се дали да влезе, когато чу възкликанието и рязко се обърна. Зад гърба ѝ стоеше Черил със змията си, все още само по ботуши и бикини. Цялото ѝ тяло бе осеяно с капчици пот.

— Проклетата змия тежи поне един тон — оплака се тя и пусна змията на пода. Чу се тежко тупване и Теа отстъпи крачка назад. — Не се притеснявай, не е жива. Проклетата твар си смени кожата преди няколко месеца и аз я взех и дадох да я напълнят — тя се обърна и отключи вратата зад себе си. — Много по-евтино ми излиза така, казвам ти, гадината беше на път да ми изяде и ушите. Хайде... — тя отвори вратата. — Тази тоалетна не работи, между другото. Има нужда от ремонт, но така и не се намериха пари. Оправиха само мъжката. Има си хас! — сви рамене. — Съжалявам, реших, че е по-добре да ти кажа.

— Ясно, благодаря. А да знаете къде бих могла да открия тоалетна все пак? Много ми трябва.

Черил отново сви рамене. Огледа Теа за момент, после бързо взе решение и каза:

— Аз имам собствена тоалетна до гримьорната. Можеш да използваш нея, ако искаш. Но не казвай на никого, не искам да ми се заточи опашка в гримьорната.

— Не, разбира се. Благодаря.

Черил се наведе, метна змията на рамо и влезе в гримьорната.

— Всъщност тук не идват много жени, затова собственикът не си мърда пръста да оправи тоалетната. Приятелка на Юърт ли си?

— Нещо такова. Всъщност не аз, а приятелката ми Кора му е гадже.

— Горката глупачка — Черил стовари змията на стола и се наведе да разкопчае циповете на ботушите си. — Влизай — каза тя, докато внимателно вадеше банкнотите от ботушите си и ги подреждаше на купчинка. После разтри ходилата си и кимна към сивата врата в дъното на гримьорната. — Ей там е.

Теа влезе в тоалетната, приключи възможно най-бързо и изми ръцете си. Когато излезе, Черил мажеше с крем лицето, врата и гърдите си.

— Докъде се гримираш? — попита Теа.

— Ами цялата всъщност. После е ужас, докато го сваля — Черил спря с мазането и взе една салфетка. — Седни, ако искаш.

— Не, няма нужда, благодаря — Теа я гледеше очарована. — Може ли да ти задам няколко въпроса?

— Ами в свободна страна живеем, можеш да питаш. Друг е въпросът дали ще ти отговоря — Черил умело боравеше с крема и

салфетките и естественият тен на кожата ѝ започна постепенно да се показва. Кожата ѝ бе съвсем бледа и леко повехнала, със сивкав оттенък, който осветлението в гримьорната още повече подсилваше. Зърната на гърдите ѝ бяха загрубели.

— Откога си стриптийзърка?

— Не знам. Чакай да помисля — от около пет години — Черил започна да почиства фон дьо тена от дупето си, което — Теа не би могла да отрече — бе съвсем стегнато и добре оформено.

— Как си осигуряваш ангажиментите?

— Имам си агент, той се грижи за всичко. Отговаря да не попадам в долнопробни заведения и уточнява хонорарите. Колкото повече ми платят на мен, толкова повече ще получи и той — Черил спря и погледна Теа за момент.

— Защо, искаш да пробваш ли?

Теа се изчерви.

— О, не, аз... — тя скри лице в дланите си и Черил се разсмя.

— Не, нямаш достатъчно кураж. А без кураж не може, казвам ти. Някои от мъжете са си истински изроди и трябва да умееш да се справяш с тях.

— Доста пари ли изкара тази вечер?

— О, я си гледай работата!

Теа пак се изчерви.

— Извинявай, питам просто от любопитство, това е. Доста се отплесват с банкнотите, нали?

— Да, доста — Черил изтърка остатъка от крема и затвори бурканчето. После се омота с една голяма хавлия и започна да се облича. Навлече широко сиво долнище от анцуг и бели маратонки и добави: — Всички са по малко откачили, това е истината — после облече една синя фланела през глава и оправи с пръсти прическата си. — Ако толкова те интересува, получавам към сто и четирийсет-сто и петдесет.

— Какво? Само за едно представление ли?

Черил завърза шал на врата си, погледна се в огледалото и се обърна към Теа. Взе пакет цигари от тоалетката си и си запали една.

— Да, само за едно — после повдигна вежди и измърмори: — Но аз сама си ги изкарвам. Сама съм си ги заслужила и агентът ми не получава нищо от тях.

— Очевидно.

Черил бе готова да си тръгва. Постава змията в един спортен сак, като я нави внимателно, за да не се повреди, и закопча ципа на сака. Сгъна останалите части от костюма си и ботушите и ги прибра в друга чанта заедно с гримовеите и крема.

— Трябва да тръгвам. Майка ми гледа детето ми и не искам да закъснявам.

Теа погледна часовника си — беше единайсет и половина. Тя последва Черил в коридора зад сцената и я изчака да заключи гримьорната.

— А как всъщност започна с тази работа? — бързо попита тя.

— Танцувах в един бар — от тези, с голите гърди — усмихна се Черил, допуши цигарата си и я пусна на пода. Не си направи труда да я стъпче, а я остави да проблясва и тръгна. Теа не се сдържа и я изгаси. — Обаче там не се изкарват много пари и е по-гадно. Мотаеш се из бара и си показваш циците. Това тук поне е изкуство. Много по-сложно е, отколкото си мислиш.

— О, сигурно — отвърна Теа, макар да се съмняваше в теорията за изкуството. — Виж, благодаря ти, Черил — за разговора и че ми позволи да ползвам тоалетната.

— Няма проблем, скъпа — Черил се обърна и изгледа Теа от главата до петите. — Имаш хубава фигура. Ако някога решиш да пробваш, може да ми се обадиш.

Теа се изчерви силно.

— Да — заекна тя. — Благодаря, може да реша.

— Чао тогава — Черил метна сака със змията на рамо, усмихна се, махна с ръка и потегли. Теа я изпрати с поглед. Остана неподвижна за момент, докато усети мириса на влага и мухъл, после залюля ханша си и направи няколко движения, имитиращи танца на Черил, след което се засмя на глас. Тръгна обратно към заведението, пак не обърна внимание на подвикванията и се върна на масата при Кора.

По-късно, на път за вкъщи, Теа разказа на Кора за Черил и си призна, че видяното я бе впечатлило.

— Дъртата флърца! — избухна Кора. — Не знам защо изобщо си говорила с нея! Мисля, че е отвратително и като си помисля, че

Юърт работи в тази дупка и гледа всяка вечер тези изпълнения, направо започва да ми се гади. Наистина! — тя пхна ръце в джобовете си и подритна едно камъче по тротоара.

— Представлението беше доста отблъскващо, съгласна съм — каза Теа, — но не мисля, че стриптийзът по принцип е отвратителен. Искам да кажа, че ако се направи както трябва, със стил и класа, може да бъде истинско удоволствие за публиката. А и доста добри пари се изкарват. Черил сигурно изкарва по двеста и петдесет на вечер, като се сложат и бакшишите.

— Двеста и петдесет лири? Тази дърта флърца? Сигурно се майтапиш!

— Не, така ми каза тя.

— Е, какво ти е казала тя и какво е в действителност — са две съвсем различни неща, обзалагам се — Кора измина няколко крачки и спря. — Както и да е, но какво искаше да кажеш с това, че със стил и класа можело да бъде истинско удоволствие за публиката? Не си решила да ставаш стриптийзьорка, нали?

— Разбира се, че не! — спря и Теа. — Е, поне не точно сега.

Кора ахна от изненада. Завъртя се към приятелката си, напълно онемяла, и Теа изведнъж се разсмя:

— Хвана се!

— О, Боже! — възкликна Кора, но така и не се разсмя. — Шегуваш се, нали? Не би се захванала с подобно нещо, нали? Сериозно?

Теа хвана Кора под ръка и двете отново закрачиха.

— Честно казано, не съм сигурна, Кора — отвърна тя. — Толкова много пари, а Черил не е нищо особено. Представи си колко може да се изкара, ако изпълнението ти е наистина от класа.

— Няма никаква класа в това да си събличаш дрехите пред тълпа мъже за един ботуш, натъпкан с петачки.

Теа въздъхна.

— Да, може и да си права — двете продължиха да вървят мълчаливо и накрая Теа добави тихо: — Или може пък и да не си.

Въпреки цялото си възмущение, Кора се усмихна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Теа стана рано и слезе в кухнята заедно с Том. Когато Хеда се появи облечена и напарфюмирана, готова за обичайното си съботно посещение в клиниката, Теа още седеше в старото копринено кимоно, което си беше купила за една лира от магазин за втора употреба.

Хеда остана за няколко секунди на вратата, оглеждайки внимателно дъщеря си, преди да я извести за присъствието си. Отново изпита удивление от коренната промяна в Теа, настъпила за толкова кратко време. Дали Джейк не бе имал право? Дали Теа не бе копняла толкова отчаяно за вниманието на родителите си, че бе решила да отхвърли всичко, което те биха желали за нея? Или чак сега бе разцъфтяла красотата ѝ, както става с някои жени? И дали тази красота не бе неразривно свързана с новооткритата самоувереност и стил?

Хеда въздъхна и в този момент Теа вдигна глава и я поздрави:

— Здравей, мамо. Искаш ли чай?

Хеда потрепери, както и предишната вечер, при думата „мамо“.

— Не, благодаря. Ще си направя кафе — отвърна тя бързо.

Теа продължи да разлиства списанието си — някакво банално женско издание, както забеляза майка ѝ — докато Хеда си направи кафе — силно, без захар, само с малко мляко. Тя отпи от чашата, погледна часовника си и веднага се раздражни от необходимостта вечно да бърза. Теа бавно и спокойно отпиваше от чая си, забравила за напрежението и стреса на обикновения живот, а ето я Хеда — трябва да изгълта набързо кафето си и да хукне към метрото (където в средата на лятото е потискащо горещо и човек веднага плувва в пот), да работи извънредно, да се чувства все по-напрегната и на всичко отгоре да се справя с изключително разстройващите последици от съжителството с малко бебе. Челюстта на Хеда се напрегна, вратът ѝ направо се схвана от напрежение и тя усети началото на поредното главоболие на нервна почва в основата на черепа си.

— Теа? — попита тя рязко. — Какви са плановете ти за днес?

Теа вдигна глава. Том издаваше някакви весели звуци, настанен в столчето си до нея, и преди да отговори на майка си, тя се наведе и му подаде една дрънкалка.

— Нищо особено. Ще излезем с Кора, може би ще отидем и да поплуваме с Том — отново се наведе към детето и му прошепна: — Това ще ти хареса, нали, малкото ми сладурче? Какво ще кажеш за плуване с мама и Кора? — тя се усмихна на Том, който отново загука, а Хеда усети как започва да скърца със зъби от раздразнение.

— Е — заяви тя, преди да успее да се овладее, — мисля, че е крайно време да започнеш да обмисляш по-сериозно какво искаш да правиш с живота си, Теа. Мисля — Хеда погледна към Том, — че е време да намериш подходящи детски ясли за този млад мъж и да продължиш редовното си следване в университета!

Теа я погледна.

— Този млад мъж? — тя се усмихна, без да оценява дълбочината на чувствата на Хеда. — Та той е само едно малко бебе, мамо, съвсем не е готов за детски ясли, нали така, мъничкият ми?

— Теа! — избухна Хеда. — Може ли, ако обичаш, за момент да разговаряш само с мен, без непрекъснато да намесваш и шестмесечното бебе! Не исках да ти задам въпрос, Теа, а да ти кажа, че трябва да започнеш да мислиш за бъдещето си. Или трябва да си намериш работа, или да се върнеш в университета! Няма да позволя да се мотаеш из къщата, да ходиш на аеробика и да харчиш парите си по барове в Сохо в компанията на някаква неграмотна безделничка! И — добави Хеда — което и да избереш, Том ще трябва да тръгне на ясли, Теа, за това нямаш избор!

По време на цялата гневна тирада на майка си Теа седеше, стиснала устни и втречена в ръцете си. До нея Том бе спрял да гука, беше се намръщил, повлиян като всички малки бебета от настроението на околните и усетил напрежението в стаята.

Хеда отпи голяма глътка от кафето си, изля остатъка в мивката и заяви:

— Трябва да тръгвам за работа. На някои от нас се налага да го правят, както изглежда, а за теб съм оставила в дневната няколко брошури от университета и предлагам да се заемеш с тях и да ги прегледаш като начало, а след това да вземеш „Жълтите страници“ и да започнеш да звъниш по яслите.

Теа продължаваше да гледа ръцете си.

— Теа! На теб говоря!

— Не, не ми говориш — каза Теа, без изобщо да знае, че само дванайсет часа по-рано Джейк бе изрекъл съвсем същите думи, — ти ми крещиш.

Хеда усети нов бурен, необясним прилив на гняв и тръгна към вратата.

— Ще се видим довечера — заяви тя възможно най-спокойно. — Ще очаквам с нетърпение да науча какво си свършила днес! — отиде в коридора, взе куфарчето си и затръшна вратата.

Теа остана сама. Въздъхна дълбоко и се наведе да вземе Том. Гушна го в ръцете си, подуши невероятно сладкия мирис на бебешката му кожа и затвори очи. Промяната у Теа бе напълно завършена. Това, което бе започнало като липса на трезва преценка за реалността, сега се бе превърнало в твърда и непоколебима увереност какво иска да прави с живота си. Нямаше да се върне в университета и нямаше да тръгне на работа, която би изисквала Том да е по цял ден на ясли. Нямаше никаква представа какво може да прави, но знаеше какво иска да свърши незабавно. Отиде с Том в дневната, грабна брошурите, които Хеда бе разхвърляла съвсем очевидно из цялата стая, и ги понесе към задната врата на къщата. Там вдигна капака на кофата за боклук и пхна всички брошури вътре. Като свърши това, се усмихна облекчено. Сега вече можеше да продължи живота си.

Теа още не се бе облякла, когато Джейк се появи в кухнята, но това не го смути особено. Всъщност дори му харесваше, беше облекчение след всички години, през които бе тръгвал за работа, оставяйки Теа облечена и готова за училище, препасала се с престилка и заета с някаква неприятна задача, като например да чисти фурната, преди да дойде училищният автобус.

— Добро утро! — каза Джейк. — Том спи, нали? — отиде до мивката, напълни чайника с вода и остана прав, изчакайки водата да кипне. — Какво ще правиш днес, скъпа? — попита той, докато си правеше кафе, а после седна до масата с вестника си. Беше свикнал да използва подобни мили обръщения към Теа — обръщения, които никога не бе изричал в миналото, защото Хеда ги смяташе за

унизителни и типично мъжкарски, обръщения, които сега той изричаше с необикновено удоволствие.

— Ще се видим с Кора за урока по четене и после смятах... —
Теа спря.

Беше разсъждавала доста усилено през двата часа, откакто Хеда бе тръгнала за работа, но може би сега не бе подходящият момент да обсъжда идеите си с Джейк. Паузата се проточи достатъчно, за да го накара да вдигне глава.

— Смяташе?

— Нищо особено. Слушай, татко, какво е мнението ти за стриптийзьорките? — попита Теа възможно най-небрежно. —
Одобряваш или не одобряваш това, което правят?

Джейк остави вестника си.

— Стриптийзьорки! Боже Господи, какъв въпрос! Защо питаш?

— Не знам, просто от любопитство, предполагам.

— Добре. Ами всъщност не знам дали одобрявам, или не одобрявам. Предполагам, че за някои това е просто начин да осигурят храната си, но все пак не смятам, че е особено приятно. Мисля, че е доста унижително и неприятно през повечето време — Джейк едва успяваше да обмисли думите си, защото главата му забуча от тревога. „Стриптийзьорки? Божичко, ако Хеда беше чула този разговор, щеше да ни подреди и двамата! Стриптийзьорки? Какво, по дяволите, си мисли Теа? Да не би да е ходила в стриптийз клуб?“ Джейк преглътна голяма глътка кафе и попита: — Всъщност защо се сети за това? Да не си ходила снощи в стриптийз клуб?

— Не, разбира се, че не! Нямах конкретен повод да те питам. Просто се чудех — Теа не искаше да лъже, но не виждаше основание отсега да разбунва духовете.

— Ако е направено с вкус — продължи Джейк, чувствайки се леко облекчен, — предполагам, може да се твърди, че стриптийзът си е някаква артистична изява — чувстваше, че трябва да подходи честно към въпроса. — Да, някои биха го определили като форма на изкуство — той се усмихна и взе вестника си.

Теа изчака няколко минути, после зададе нов въпрос:

— Имаш ли нещо против днес следобед да разгледам колекцията ти от джаз, татко?

Джейк бе много изненадан: Теа никога не бе проявявала интерес към определена музика, с изключение на класическата. Това явно бе някакъв напредък.

— Разбира се, че не! — възкликна той. — Всъщност много ще се радвам. Може да го направим двамата и да вземем Том при нас, за да му пуснем някои от по-известните парчета и да започнем отрано да възпитаваме вкуса му.

— Много отрано! — усмихна се Теа. — Благодаря ти — след като се бяха уговорили и за това, тя остави Джейк да дочете на спокойствие вестника си и се качи горе да се изкъпе и облече.

Готова за излизане и вече настанила Том удобно край Джейк, Теа тръгна за урока с Кора по-рано от обикновено, възнамерявайки първо да мине през пазара на „Портобело Роуд“. Тя имаше известни спестявания, не кой знае колко — около двацет и пет лири, но навярно щяха да стигнат за това, което бе намислила. На пазара имаше сергия, където продаваха стари дрехи, и Теа искаше да се порови из тях. Имаше някаква идея, доста оформена вече, но преди да я изпробва пред когото и да било, тя трябваше да събере всичко необходимо и да се убеди сама, че с достатъчно старание и труд идеята може да проработи.

Докато си говореше с момчето на сергията, Теа внимателно прерови няколко кошници дрехи, избра едно-две неща и дълго се пазари за цената им. Трябваша ѝ и други дрехи, които не откри на сергията, и момчето ѝ даде номера на някаква жена, която се била специализирала в продажба на такива, и я посъветва да се представи като негова позната. След това предложи на Теа да излязат да пийнат по нещо и тя толкова се изненада от предложението, че се изчерви силно и заекна нещо от рода, че трябва да намери бавачка за бебето си. След този коментар продавачът забъбри, че през следващите няколко седмици всъщност ще е доста зает и не може да направи твърда уговорка. Теа плати за покупките си и продавачът ги постави в една стара торбичка. Тя се сбогува и тръгна. Може и да беше наивна, но не беше глупачка. Следващия път, когато някой ѝ предложи да излязат, нямаше да споменава за бавачката.

Когато пристигна в гарсониерата на Кора, тя още спеше. Теа звънна, изчака търпеливо няколко минути, после реши да се върне по-късно. Надраска бележка на Кора и тръгна към телефонната кабина малко по-нагоре на улицата. Набра номера, който ѝ бе дал младежът от сергията, откри жената и уговори да се види с нея след половин час. Жената нямаше магазин, съхраняваше дрехите в една от стаите на апартамента си, който се намиреше на „Латимър Роуд“.

— По дяволите! — измърмори Теа. Трябваше отново да прекоси града почти до мястото, откъдето бе дошла. Извади джобната си карта и провери как точно да стигне до адреса, после се върна в метрото и взе влак в посока „Нотинг Хил“.

Апартаментът, който Теа търсеше, се намиреше на първия етаж на висока бяла сграда в регентски стил с черна двойна входна врата, която явно някой лъскаше всеки ден, с месингова топка и звънец. Теа звънна, изчака, после надникна любопитно през стъклото на вратата и видя широк дълъг коридор с кремави стени, огледала с тежки рамки и врата, облицована в черно и бяло. По домофона се чу някакъв глас, Теа се стресна, после се успокои, събщи името си и чу бръмченето на бравата. Теа влезе, спря нервно до вратата и съжали, че не е облечена в нещо по-елегантно.

— Здравейте. Вие ли сте Теа Маршъл?

Теа се обърна. Една махагонова врата в дъното на коридора бе отворена и от вътрешната ѝ страна стоеше жена, за която Теа прецени, че е около седемдесетгодишна. Беше висока и добре сложена, извивката на ханша ѝ се подчертаваше от широкия черен колан от велур, стегнат така здраво на талията, че плътта преливаше от горната му страна. Голямата му златна тока подходеше на също толкова големите златни обици и на халката, която крепеше зеления шифонен шал. Жената изглеждаше необикновено, лицето и тялото издаваха възрастта ѝ, но не можеха да заличат младежкото излъчване. Беше облечена в ярки наситеносини панталони и копринена риза, която се опъваше от пищната ѝ гръд и леко се разтваряше между копчетата. Косата ѝ беше бяла, опъната назад и фиксирана в стегнат кок на тила.

— Влизай, скъпа — викна тя. — Не гледай толкова уплашено.

Теа прекоси коридора към жената и забеляза нанизите перли, пет на брой, които висяха тежко между гърдите ѝ.

— Доли Хийли — представи се жената, като протегна пухкава ръка с изпъкнали сини вени. — Радвам се да се запознаем. Теа, нали? Да не би да е съкратено от Доротеа? Не, вероятно не, не ми изглеждаш като Доротеа, това не е често срещано име в наши дни, така е.

Доли отвори вратата малко по-широко и се усмихна. Устните ѝ бяха наситено вишневи, а зъбите — безупречни, макар и леко пожълтели.

— Хайде, хайде, влизай да разгледаш дрехите. За кого каза, че работиш? Не за някоя от независимите малки кинокомпани, нали? Толкова са превзети и никога не плащат навреме, а и са толкова стиснати. Това не би могло да стане едно време, когато бях в бизнеса. Е, тогава имаше само големи звезди. Никой не ти обръщаше внимание, ако не работиш за някоя от големите клечки.

Жената преведе Теа през тъмен коридор и през три много особени стаи, които бяха свързани помежду си с тежки, общити с тежести завеси, дръпнати леко на една страна. В стаята, където се озоваха, имаше полилей, който блестеше дори и незапалин, отразявайки светлината и превръщайки я в хиляди слънчеви зайчета по стените. Самите стени бяха покрити от тавана до пода със снимки, картини, ескизи, фотографии, карикатури и цели редици от театрални афиши. Имаше и камина от бял мрамор, върху която бяха подредени малки кутийки, бронзови фигурки, избледнели пощенски картички и една старинна гравирана покана. Имаше, разбира се, и мебели — столове в стил Луи XV, маси за карти, отрупани с порцеланови фигурки, дълго канапе с дамаска от избеляла жълта коприна, оброчено с копринен ширит, и най-странното кресло, което човек можеше да си представи, тапицирано с пурпурен бродат, и тъмночервени кадифени възглавнички.

Теа гледаше като омагьосана.

— А, май фотьойлът ти хареса — отбеляза Доли. — Малцина го одобряват, но ако съдя по вида ти, теб не те е шокирал. Ужасно е грозен, разбира се, но принадлежеше на Макс, съпруга ми. Той беше художник, не особено известен, но изкарваше добри пари с изкуството си — тя се приближи и потупа облегалката на фотьойла. — Беше

много подходящ при портрети на голи любовници — засмя се гърлено. — И за други неща беше много подходящ, но това е друга история.

Теа продължаваше да гледа удивено, без да може да произнесе и дума.

— Е, с какво мога да ти помогна, Теа? Каза, че искаш да огледаш колекцията ми. Има ли някой период, от който се интересуваш по-конкретно?

— Ами всъщност — да. Викторианският.

— А, викторианският, имаш късмет. От кое студио каза, че си?

— Студио? О, ами всъщност не съм казала за студио, това е частна покупка... — Теа замлъкна, несигурна как да продължи.

Доли присви очи. Огледа Теа изпитателно, преценявайки цялата ѝ външност, от което Теа съвсем се смути. После Доли каза:

— Обикновено не продавам на дребно, не искам някой да дойде да ми прави проверки, не и на моята възраст и като се има предвид какви неща имам тук, от гледна точка на сигурността де — тя спря, нацупи устни и поклати глава. Последва неловко мълчание, Доли отново огледа Теа от главата до петите, после изведнъж, сякаш решила нещо, каза: — Е, голяма работа! Сега си дошла, да действаме. Хайде, ела в задната стая да огледаш дрехите — тя поведе Теа към дъното на стаята. — А и ми говори на „ти“, никога не са ми викали мисис Хийли, просто Доли — отново се засмя с дрезгавия си гърлен смях. — Някои биха казали, че не съм заслужила подобно уважение — продължи да се смее. — И може и да са прави.

Стаята беше дълга и тясна, с френски прозорци в дъното. Стените отново почти не се виждаха от окачените по тях картини и снимки. Но тук нямаше мебели, само редици закачалки с дрехи и под дрехите — рафтове с обувки и шапки. Теа се огледа. Обходи с поглед официалните рокли, прозрачните, обшити с мъниста шифони, воалите от газ и коприна, но не видя нищо, което да прилича на обикновени дрехи. Нямаше палта, дневни рокли или костюми. Тъкмо се канеше да попита Доли, когато тя обясни:

— Викторианските са на онзи ред, от епохата на Едуард — тук, и насам са подредени по хронологичен ред до шейсетте години на нашия век.

Теа огледа закачалките с дрехи от шейсетте — винилови ботуши до бедрата, кожени корсети, лъскави бикини с прашки, с перушинки,

всички съвсем миниатюрни, и в този момент осъзна точно какъв тип дрехи събираше и продаваше Доли Хийли. Изчерви се от притеснение и с разтуптяно сърце се опита да смотоледи някакво извинение, с което да си тръгне.

— Аз... въз... май... — после рязко спря. На редицата от епохата на крал Едуард забеляза корсет с шарка като китова кост с миниатюрни кукички на гърба. Под него Доли бе поставила чифт кремави кюлоти от коприна с дантели и фини копринени чорапи. Беше идеално, точно същото, каквото Теа си бе представяла, и това я накара да забрави цялото си смущение. — Чудесен е — посочи тя корсета. — Точно за нещо такова си мислех.

Доли бе наблюдавала внимателно лицето на Теа. Независимо от седемдесет и двете си години, тя никога не изпускаше нищо от поглед. Каза само:

— Ясно — отиде до закачалката и свали корсета. — Искаш ли да го пробваш?

— О, да, ако може.

— Добре — Доли дръпна една кадифена завеса, която висеше на месингов корниз в ъгъла. — Можеш да се преоблечеш тук, така става нещо като пробна — обясни тя. — А докато го пробваш, аз ще сложа вода за кафе и ще извадя голямото огледало — подаде на Теа корсета, после се наведе бавно — като човек, страдащ от артрит, и издърпа чифт кремави копринени обувки изпод закачалките. — Ето — тя ги постави в ръцете на Теа. Обувките бяха много изящни — с остър връх, тънък ток и каишка, която се закопчаваше около глезена с перлено копче. — С тези обувки ще се получи цялостната идея, скъпа — обърна се и тръгна към вратата. — Нямам търпение да видя как ще изглеждаш — отбеляза Доли, докато издърпваше едно голямо огледало в рамка, подпряно в ъгъла. — А после — погледна към нея през рамо, докато излизаше от стаята, и Теа бе сигурна, че долови намигване, — после, скъпа Теа, можем да поговорим за представлението ти!

Зад кадифената завеса Теа нави копринените чорапи и внимателно ги опъна по бедрата си, издърпа жартиерите и ги намести на височина. Обу обувките и взе корсета от закачалката, обви го около тялото си и протегна ръце назад, за да закопчае телените копчета.

— Всичко наред ли е, Теа? — викна Доли иззад завесата. — Направих кафе. Турско. Надявам се, че харесваш турско кафе.

Повечето хора не го обичат, но аз просто го обожавам и не пия никакво друго.

— Няма проблем, пия турско кафе — отвърна Теа. — Аз... ъъ... не мога да закопчая всички кукички на гърба. Дали ще можеш да ми помогнеш?

— Разбира се, мила, излез отпред.

Теа дръпна завесата и пристъпи в стаята.

Доли повдигна вежди.

— Боже Господи! — възкликна тя.

— О, не! Смешна ли изглеждам?

Доли отстъпи встрани, за да може Теа да се огледа в огледалото.

— В никакъв случай, скъпа — отговори тя. — Човек определено не би те нарекъл смешна.

Теа надникна плахо към огледалото.

— О, разбирам какво имаш предвид — ефектът беше дълбоко еротичен по един старомоден и неосъзнат начин. Просто изглеждаше, сякаш някой е сварил Теа само по бельо, и усещането за невинност подсилваше ефекта.

Теа се завъртя и Доли закопча корсета. Стоеше ѝ съвсем стегнат около кръста и подчертаваше по най-красноречив начин извивката на ханша. Освен това повдигаше гърдите ѝ и те изглеждаха още по-пищни и съблазнителни. Теа се закикоти.

— Проблемът ти ще е как да го сваляш — каза Доли, докато оглеждаше внимателно Теа от главата до петите.

— Можем да го направим с вързалки, така че щом най-горната примка се освободи, той просто да се плъзне надолу и да го изхлузиш през краката си, но няма да има същия ефект, талията няма да е толкова пристегната и гърдите ти няма да са толкова повдигнати.

Теа спря да се кикоти и се втренчи в Доли.

— Как позна, че...

— Инстинкт! — прекъсна я Доли. Доближи се към Теа, коленичи и оправи една гънка на копринения чорап. — Да го кажем така, скъпа Теа, ако ти не си мислеше за стриптийз, аз щях да се опитам да те убедя — усмихна се и се изправи. Коленете ѝ изпукаха и тя направи измъчена гримаса. — И аз го правех дълги години, преди да вляза в истинския театър. Не такъв стриптийз като сега, разбира се, не така груб и вулгарен. Истински стриптийз, това правех аз, стриптийз

представление, свалях дрехите си бавно и артистично, като оставях нещо и за въображението — тя се усмихна. — Доста ги разгорещявах. Веднъж едва не сринаха залата в Портсмут — „Олдбри Тиътър“. Завъртях се, за да зърнат за момент задните ми части, после се обърнах с лице, като скривах същественото с една голяма сламена шапка. Тръгнах да излизам странично в такт с музиката, но не видях едно стъпало, препънах се и изтървах проклетата шапка. Отпред направо се надигна буря, аз просто се усмигнах, наведох се грациозно, така че всичко да се види още по-добре, вдигнах шапката и напуснах сцената.

Теа я слушаше с отворена уста.

— Гримьорната ми бе задръстена с цветя седмици след това, докато се преместих в друг град — Доли се засмя отново. — Собствениците на цветарски магазини в Портсмут ме обожаваха, чакаха с нетърпение всяко следващо мое посещение в града. Продажбите им винаги скачаха — Доли прекоси стаята и откачи една голяма шапка от закачалката с шапки. — Ти имаш естествен сексапил, Теа, веднага го забелязах. Родена си за стриптийзъорка, ако може да се каже така — Доли пак се разсмя и ѝ подаде шапката. — Хайде, сложи си я, така че косата ти да се прибере.

Теа послушно изпълни това, като прибра косата под шапката.

— Сега я свали — нареди Доли. — Бавно, така че косата ти да се разпилее по раменете, и завърти леко глава, докато го правиш.

Теа отново изпълни указанията.

— Невероятно! — похвали я Доли. — Ти си роден талант! Ако имаш и чувство за ритъм, също така, както се движиш естествено, ще бъдеш истинско явление! Хайде, направи го отново, като се гледаш в огледалото.

Теа се обърна към огледалото, прибра косата си под шапката, после свали бавно шапката и остави косата да се разпилее по раменете, като през цялото време наблюдаваше отражението си. Доли изръкопляска.

— Браво! — тя взе шапката и я постави на стол край огледалото. — Ей там има един копринен халат, наметни го и да вървим да прием кафе — Теа взе копринената роба от закачалката и изчезна зад завесата. — А после — викна Доли — можеш да ми разкажеш за плановете си и аз ще мога да преценя: защото, макар че съм стара и задникът ми вече е провиснал, все още разбирам от тези работи — ще

мога да преценя дали от плановете ти ще излезе нещо! Какво ще кажеш?

Теа се появи, праметнала корсета и чорапите през ръката си. Коприненият халат едва покриваше пищните извивки на тялото ѝ.

— Звучи ми малко стряскащо — призна тя. — Дойдох само да потърся някои по-стари дрехи и бельо...

— А ще си тръгнеш с наполовина готово представление — отвърна Доли. — Не е зле като за един ден! — Доли отново се засмя, но този път Теа също се смееше.

Когато Теа се върна пред блока на Кора, тя вече бе станала и я чакаше. Прозорците на гарсоньерата бяха отворени, Кора стоеше до единия, изложила лицето си на слънчевите лъчи, и видя Теа още докато тя вървеше по улицата.

— Хей, Теа!

Теа вдигна поглед нагоре.

— Здравсти! Как си?

— Чудесно! А сега, като те виждам — още по-добре.

И двете се засмяха, това си бе тяхна шега.

— Не се качвай — викна Кора. — Аз ще сляза. Може да проведем урока в парка, времето е прекалено хубаво, за да стоим затворени вътре.

— Добре — викна в отговор Теа. — Чакам те!

След няколко минути Кора бе при нея. Носеше учебниците си, малък несесер за моливи, слънчевите си очила и шишенце слънцезащитен крем.

— Реших, че може да се попечем в парка и да убием с един изстрел два заека, както се казва — тя размаха шишенцето с крема. — Обула съм си и банския.

— Ами! Не можеш едновременно да се концентрираш върху урока и да се печеш!

— Разбира се, че мога! — възрази Кора. — Хайде!

Теа се усмихна и двете се хванаха за ръце и тръгнаха към парка в края на улицата.

— Както и да е, ти какво прави цяла сутрин? Очаквах да пристигнеш доста по-рано!

— Това-онова.

— Така ли? — Кора я сръга в ребрата. — И какво по-точно?

— Ще ти кажа в парка, щом свършим с урока.

— По дяволите! — намръщи се Кора. — Е, знаеш ли, че си права?

— За кое по-точно?

— Приличаш на майка си повече, отколкото си даваш сметка!

Теа се разсмя, сръга я в отговор и Кора изписка от болка.

След като свършиха с четенето и писането, Кора се излегна по гръб на тревата, сложи си слънчевите очила и издърпа полата си нагоре, за да се пекат краката ѝ. Тя бе с много светла кожа, косата ѝ — преди всички експерименти с боядисване — бе светлоруса, а по краката ѝ имаше почти невидим мъх от светли косъмчета. Кора беше свалила фланелката си и бе останала по горницето на банския си — малки триъгълници, които едва покриваха гърдите ѝ.

— Е, с какво толкова потайно си се заела? — попита тя и направо стресна Теа, която си мислеше, че приятелката ѝ е заспала — толкова неподвижно лежеше от известно време.

— Ами... — Теа вдигна поглед от вестника, който четеше. Придърпа коленете към тялото си и сплете ръце около тях. — Всъщност е дълга и широка.

— Добре — Кора се претърколи настрана и погледна Теа. — Давай.

— Не съм сигурна, че съм готова да ти го кажа.

Кора леко я ощипа по крака.

— Не съм сигурна, че съм готова да ти го кажа — изимитира интонацията на Теа тя. — Е, каква е голямата тайна? Дяволите да те вземат с твоите превземки! Не е готова да ми го каже...

— Добре, добре! — прекъсна я Теа. — Обаче обещавай, че ще ме изслушаш докрай. Няма да ме прекъсваш, обещаваши ли?

Кора свали очилата си и присви очи.

— Добре. Обещавам.

— Ами всичко започна с това, че Хеда ми вдигна скандал тази сутрин.

— Ами! — Кора седна заинтригувано. — Защо?

— Свързано е с това, че иска да се върна в университета и да не си губя повече времето — смята, че в момента точно това правя. Всъщност аз я разбирам, поне отчасти, тя иска най-доброто за мен, но... — гласът ѝ съвсем заглъхна при мисълта за Хеда. Теа всъщност не знаеше какво точно иска Хеда. Никога не бе успявала да отгатне.

— И?

Теа се стресна.

— А, да, извинявай. Ами най-общо казано, тя иска или да продължа да следвам, или да си намеря работа. Сигурно си мисли, че на мен ще ми е по-лесно да се върна в университета, отколкото да си намеря работа, но аз не смятам така. Просто не искам да продължа следването си.

Кора не каза нищо. Следването и университетите ѝ бяха съвсем неясни.

— Така че трябва да си намеря работа, но проблемът е, че не желая да изпращам Том на ясли, искам аз да си го гледам... — Теа отново спря. Каза по-скоро на себе си, отколкото на Кора: — Просто не искам, смятам, че така е редно — той е мой и аз искам да съм всичко за него, аз... — тя рязко се обърна към Кора. — Кора, хрумна ми една идея. Всичко започна снощи, в клуба на Юърт...

— В клуба на Юърт? О, Боже, да не е това, което си мисля! Да не смяташ...

— Обеща да не ме прекъсваш! — спря я Теа. — Хайде, не мога да се доизкажа, ако постоянно ме спираш и не ме оставиш да довърша изречението си.

Кора кимна, прехапа устната си, но не каза нищо.

— Ами тази сутрин направих някои проучвания. Снощи дълго обмислях всичко и реших днес да проверя някои неща и напълно случайно попаднах на една невероятна личност. Кора, трябва да се запознаеш с нея! Та ние обсъдихме нещата с нея и май ще имам едно предложение за теб.

Кора беше започнала да къса тревички и не гледаше Теа.

— Разбрах, че тази жена — впрочем казва се Доли — продава старинни дрехи и аксесоари и отидох да ги разгледам тази сутрин, защото ми беше хрумнала една идея, че двете с теб...

— Двете? — Кора беше шокирана. — Не си помисляй да намесиш и мен в тази история! Мен не ме брой!

— Добре де, помислих си, че може да си измисля някаква композиция.

— Композиция! — изсумтя Кора. — Да си сваляш дрехите не може да бъде никаква композиция, това си е чисто и просто разсъбличане.

— Добре, и така да е, макар че грешиш, защото си е композиция и тази, която аз замислям, ще бъде съвсем различна. Отидох при Доли, защото тя продава старинни дрехи, а се оказа, че всъщност продава старинно бельо, разни еротични неща и освен това се оказа, че тя самата е била стриптийзърка преди много години и е изкарала цяло състояние от това.

— Нима? И на колко години е тази Доли?

— Не знам, над седемдесет, предполагам.

— Ясно, обаче тя е направила състоянието си — както ти се изразяваш — по времето, когато е било подвиг да покажеш дори само глезена си! — Кора поклати глава. — Слушай, Теа, не искам да вгорчавам ентузиазма ти, но май не си обмислила добре нещата. Стриптизът не е това, което си мислиш! Съвсем не е! Тълпи пияни мъже, които настояват да видят всичко. Не искат старинно бельо и представления, искат хард порно, защото са тъпи гадни свине! Ще се отнасят с теб като с боклук, и то заради няколко стотачки — Кора откъсна цяла шепа тревички и ги хвърли във въздуха.

— Добре, може и да си права, но това се отнася за най-ниското ниво стриптийзърки, а аз не ти говоря за това, аз ти говоря за най-високите нива, където са големите пари, и ако ние... Извинявай, ако аз предлага нещо напълно различно, но сексапилно и въздействащо, ще се намерят подходящи заведения. И те ще бъдат съвсем различно нещо от евтините стриптийз барове!

Кора продължи да къса тревички и да мълчи.

— Виж, знам, че ти звучи странно, но смятам, че е много добра възможност и за двете ни. За теб ще означава отново да работиш вечер, както си свикнала, и да продължиш с учението през деня, с тази разлика, че ще изкарваш много повече пари, много повече!

— А ти?

— За мен ще е възможност сама да гледам Том. Ще ми трябва бавачка само за няколко часа вечер, когато той вече ще е заспал и даже няма да разбере, че ме няма, а през деня ще мога да съм с него.

Чу се подсмърчане, което Теа възприе за съгласие.

— Слушай, Кора, тази сутрин у Доли пробвах някои неща, направих няколко движения и се получи страхотно! Ако дойдеш с мен утре и сама видиш всичко, може би ще...

— Слушай! — прекъсна я Кора. — Да си изясним едно нещо веднъж завинаги. Нямам никакво намерение да се събличам пред разни тъпанари и точка по въпроса!

— Добре, добре! — Теа вдигна ръце в знак, че се предава. — Но наистина не разбирам какво те притеснява! Аз смятам да стоя над тези неща, да не позволя да ме възприемат като боклук и толкова! Освен това аз ще съм в по-силна позиция, защото ще съм на сцената и ще мога да държа всичко под контрол, ще мога да регулирам напрежението и страстите, както аз си реша, и на всичко отгоре те ще ми плащат за това — Теа сви рамене. — А и съдейки по това, което Черил ми каза снощи, и това, което чух от Доли днес, не става въпрос за няколко стотачки, Кора, а за нещо от рода на шестстотин на седмица. За всяка.

Кора вдигна глава.

— Шестстотин за всяка? — тя свали очилата си. — Занасяш ме!

— Не.

— Как е възможно?

— Ами голяма част идват от бакшишите — парите, които пускат в ботушите ти, хвърлят на сцената или ти дават лично. Но уговореното заплащане от заведението също не е никак малко. Стига да имаш редовни ангажименти и да привличаш клиенти на заведението, можеш в общи линии сама да си определяш тарифата. Парите, които тези заведения изкарват от напитки и куверти, когато представлението е добро, очевидно възлизат на хиляди.

Кора мълчеше. Тя сложи очилата си и се извърна, така че Теа съвсем не можеше да отгатне какво си мисли приятелката ѝ. Теа опъна крака и легна на тревата, завъртя се на една страна и се подпря на лакът. Не каза нищо, просто чакаше.

— И защо искаш да го правим заедно? — попита Кора най-после. — Ако се изкарват такива пари и ти стиска, защо искаш и аз да се включа?

— Защото сме приятелки — отвърна тя. — Всъщност ти си най-добрата ми приятелка, а и си много привлекателна. Мисля, че заедно

можем да предизвикаме фурор.

Отново последва мълчание.

— Освен това не съм сигурна, че ще се осмеля да го направя сама и — тя погледна крадешком Кора — мисля, че може да ни е забавно, ако сме двете заедно.

— Забавно? — възмути се Кора. — Ти си откачила!

— Да — отвърна Теа и се отпусна по гръб. — Може и да съм откачила — вдигна полата си, за да попече краката си. — Но може би, ако не дойдеш с мен у Доли утре, ти си тази, която е откачила. Какво имаш да губиш, Кора? Просто трябва да опиташ — тя затвори очи, чу как Кора се изправя, взема си нещата и тръгва. Теа не направи опит да я спре, защото знаеше, че всяко нещо си има граници.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден Теа отново стана рано, но този път Джейк я чакаше, когато тя слезе в кухнята. Бе прекарал, измъчван от тревожни мисли, цялата нощ. Лежеше до Хеда и отчаяно се нуждаеше да поговори с нея, но не можеше да произнесе и дума. Хеда бе издигнала бариера, разговорите за Теа я правеха напрегната и раздразнителна и тя не се опитваше да го скрие. Чувстващ се самотен и изтерзан, Джейк бе станал още в пет сутринта, беше взел душ и бе слязъл да прегледа отново плочите от музикалната колекция, които Теа бе поискала да заеме. Джейк усещаше, че е замислила нещо, но не можеше да отгатне какво точно. От една страна, музиката, която бе избрала предния ден, го бе изненадала, а, от друга — тя не бе пожелала просто да слуша и да види какво ще ѝ хареса, тя бе избирала определени парчета, сякаш, с цел да ги използва за нещо. Това не му изглеждаше вероятно, но тя не му бе казала всичко, не му бе подсказала по никакъв начин какво е намислила.

Колкото повече разсъждаваше върху това сега, когато вече бе станал, толкова повече се тревожеше. Не знаеше какво друго да направи и просто седна край стереоуредбата, сложи си слушалките и пусна първата плоча, която Теа бе избрала. Откри песента, която тя бе харесала, и я пусна, потупвайки с пръсти в ритъм с музиката. Беше „Лятно време“ на Хърби Ман и Джейк не можеше да отрече чувственото звучене на музиката. Имаше умерено темпо, добри силни партии на саксофона и тромпета и някакво общо настроение, което той не можеше да определи. Мелодията свърши и Джейк взе следващата плоча и отново пусна парчето, което Теа бе избрала. След още четири плочи той изключи уредбата и стана да си направи кафе.

Същото нещо, което не му бе дало да заспи през нощта, продължаваше да го терзае. Какво в тези мелодии не му даваше мира? Защо Теа ги бе харесала толкова много? Всичките бяха много мелодични, имаха добри сола на тромпети и затова бяха лесни за възприемане, но същото се отнасяше и за други парчета от плочите,

парчета, които той — като почитател на джаза — намираше за много по-достъпни.

Включи чайника, остана замислен край кухненския плот и се втренчи в прозореца. Нищо не му хрумваше. Сложи няколко лъжички кафе в кафеварката, напълни я с гореща вода и я постави върху газовия котлон. Изтананика си няколко акорда от последната мелодия, отиде до хладилника да вземе млякото и изведнъж му просветна. Музиката, която си тананикаше, беше много чувствена! Беше открито сексапилна, предизвикателна, еротична и на моменти това внушение бе почти визуално. Джейк остави млякото върху плота и изруга. Какво, по дяволите, си бе наумила Теа? С разговорите за стриптийз вчера, с тези еротични мелодии, с дългите ѝ отсъствия от къщи. Чу свиренето на кафеварката, но не реагира. Да не би да е решила да става стриптийзьорка? Джейк се върна при уредбата, пусна последната плоча отново и си сложи слушалките. Изруга за втори път. Веднага щом мелодията започна, опасенията му се потвърдиха: това бе идеалната музика за стриптийз, идеалната музика за секс.

Дръпна слушалките и изтича при кафеварката, която продължаваше да свири, и я отмести от котлона. Наля си голяма чаша кафе, добави малко мляко и отвори задната врата. Излезе в градината, вдиша дълбоко хладния утринен въздух, за да се успокои, и бавно отпи от кафето си. Трябваше да говори с Теа. Трябваше да я предизвика да каже истината. Ако тя наистина бе решила да се забърка в нещо подобно, Хеда никога не би му простила, че ѝ е позволил. Божичко, той сам не би си простил! Издърпа един от градинските столове, избърса росата от седалката му с ръкава на пуловера си и седна. Точно тук го откри Теа, когато слезе в кухнята малко след седем.

— Здравей, татко — каза тя, застанала на вратата.

Джейк я погледна. Тя наистина се бе променила, неговата Теа беше пораснала, бе станала напълно неузнаваема и за момент той се зачуди дали все пак не е най-добре да я остави сама да преценява действията си. Тя излъчваше увереност и решителност, които не бе имала по-рано, беше открила женската си същност. Дори и той, заслепен от бащинските си чувства, не можеше да отрече сексапила ѝ, той се излъчваше от нея, носеше се около тялото ѝ като ухание на парфюм.

— Теа, ще може ли да поговорим?

Теа излезе на двора. Беше боса, само с коприненото си кимоно и потрепери от сутрешната хладина. Постави длан на рамото му и каза:

— Изглеждаш уморен. Нещо тревожи ли те?

Джейк потупа ръката ѝ.

— Да. Ти.

— Аз? — Теа си издърпа един стол срещу Джейк и повтори действията му, като избърса росата с ръкава на халата си. Джейк се усмихна. „Ах, тези гени!“, каза си той и от това му стана някак по-леко.

— Теа, защо ти трябваше онази музика вчера?

— О, това ли? Репетираме разни танцови стъпки с Кора, нищо особено, просто за разнообразие — за разлика от Хеда, Теа никак не я биваше в лъжите. Тя се изчерви, докато говореше, и кръвта нахлу по лицето и шията ѝ.

— И това е всичко? — Джейк се местеше неспокойно на стола си. — Тоест не се заемаш с нещо, с което не можеш да се справиш, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... — Джейк се поколеба, после рече: — Искам да кажа, че нещата не са винаги толкова лесни, колкото изглеждат отначало. Ти нямаш много опит в живота и не искам да бъдеш наранена. Не знам какво си решила да правиш, но те моля да бъдеш много предпазлива и да обмислиш внимателно всичко, преди да започнеш. Обещавах ли?

Теа кимна, после протегна ръка и докосна дланта на Джейк.

— Благодаря — каза тя. — Мисля, че знам какво правя, а и Кора е с мен, а тя е вряла и кипяла — изправи се. — Това ли беше всичко?

Джейк въздъхна. Не, това не беше всичко, беше само половината, но докато седяха и разговаряха, той бе осъзнал, че няма право да се меси в живота на Теа. Това бе право, което трябваше да си е извоювал през годините с внимание и интерес, нещо, което ѝ двамата с Хеда бяха пренебрегвали в отношенията си с Теа.

— Теа, нали ще ми кажеш какво си решила да правиш? Може да ти помогна.

Теа се усмихна.

— Разбира се — тя тръгна към кухнята. — Но, татко — добави точно преди да влезе, — вече не съм малко момиченце. Всичко се промени с раждането на Том.

— Наистина ли?

— Така мисля. Том и това, че намерих Кора за приятелка.

— Да — съгласи се Джейк. След като тя влезе в кухнята, той промърмори: — Дано да си права!

Малко по-късно Теа отиде на автобусната спирка, където обикновено се срещаше с Кора. Погледна часовника си и реши да изчака десет минути. Кора никога не закъсняваше, а сега знаеше, че трябва да са у Доли в девет и половина, но вече бе девет без десет. Ако бе решила да дойде, това щеше да стане до девет.

Теа бръкна в джобовете на дънковото си яке и се втренчи в разписанието на автобуса, за да не гледа постоянно в посоката, от която можеше да се появи Кора. Чувстваше се напрегната, краткият разговор с Джейк сутринта я бе разтревожил и тя си даде сметка колко много желаше Кора да я подкрепи в това начинание. Всъщност Теа изобщо не бе сигурна дали може да се справи сама. Приятелството с Кора я бе променило, беше я научило на увереност, каквато не бе имала преди, но това бе увереност, която бе крехка и уязвима, и самата Теа много добре знаеше колко лесно може да я загуби.

Погледна отново часовника си. Бяха минали пет минути и оставаха още пет. Хвърли поглед по улицата, за да провери дали се приближава някой, после отново се втренчи в разписанието. Съжали, че не си е взела книга или уокмена, нещо, което да я разсее от чакането. Започна да изчислява часовете на пристигане на автобуса на всяка точка от маршрута му. Беше позагубила способностите си за бързо смятане наум, така че когато стигна до края на маршрута, вече бе почти девет и Теа чу приближаването на автобуса.

— По дяволите — измърмори тя, погледна отново дали Кора не се задава и разочаровано повтори: — По дяволите! — поколеба се за момент какво да прави, почти се паникьоса, неспособна да реши дали да се качи на автобуса, или просто да забрави за цялата история. Дланите ѝ се изпотиха, сърцето ѝ затуптя все по-ускорено с пристигането на автобуса, едва не се разплака. После автобусът спря със скърцане на спиращките, вратите му се отвориха и Теа нямаше повече време за колебание. Изстреля се напред и тръгна да се качва. — Един билет до... — главата ѝ напълно се бе изпразнила. — О, аз...

— Ехо! Теа! Какво правиш в автобуса? Мислех, че трябва да ходим в „Нотинг Хил“.

Теа се обърна.

— О, Кора! Слава Богу! — лицето ѝ грейна. — За „Нотинг Хил“ сме.

— Какво правиш в автобуса тогава?

Теа погледна шофьора.

— О, Боже, не трябваше да се качвам... извинявайте, просто като спряхте, и — бърбеше тя притеснено — се качих, без да се замисля. Всъщност трябваше да взема метрото.

— Ще съм ви много благодарен, ако вземете решението си побързо.

— Да, аз... О, Боже! — Теа се обърна и скочи на тротоара. — Извинявайте! — викна тя, докато вратите се затваряха. Шофьорът поклати неодобрително глава и потегли. — Божичко! Съвсем изключих и...

— Дърт заядливец — обади се Кора. — Хич не му се връзвай, всеки може да сгреси — тя си извади дъвка — навик, който бе развила, откакто бе отказала цигарите. — Хайде да тръгваме. Искаш ли дъвка?

Теа поклати глава.

— Хайде — повтори Кора, дъвчейки. — Нали трябваше да сме там в девет и половина.

— Точно така.

— Тогава да побързаме, защото ще закъснеем — тръгна към метрото и Теа хукна, за да я настигне.

— Много се радвам, че дойде — промълви Теа, докато се чудеше как Кора успява да прави такива дълги крачки с толкова високи токчета.

— Добре, добре.

— Не, наистина много се радвам, че...

— Слушай какво — Кора спря и извади дъвката от устата си. — Дойдох, защото сме приятелки, ясно? Но не ти обещавам нищо. Ще видя и тогава ще реша. Съгласна ли си?

Доли бе разчистила свободно пространство в средната от трите стаи и бе преместила там музикалната си уредба, модел „Дека“ от 1967 г. в тиков шкаф с капак. Уредбата вече бе включена и капакът бе вдигнат. Тя бе първото нещо, което привлече вниманието на Кора, когато влезе в стаята.

— Уха! — извика тя, като опипа с пръсти дървото и надникна вътре. — Това е съвсем антикварно. Още ли работи?

— Разбира се, че работи — отвърна Доли нацупено, обидена от употребата на думата „антикварно“. — Може да не е последна дума на техниката, както се казва сега, но да — още работи. И то много добре.

Тя взе плочите, които Теа ѝ подаде, и ги постави на рафта, вграден в самата уредба, после се обърна към момичетата. Човек не би възприел Кора и Теа като двойка: и двете бяха високи, но едната бе слаба като манекенка, бледа и руса, а другата — с пищни форми, бяла кожа и гъста тъмна коса. Двете бяха много различни, но пък това можеше да се окаже от полза. С опитните си очи Доли виждаше, че с малко умела намеса разликите между двете могат да се превърнат в преимущество. Тя плесна силно с ръце и Теа се стресна.

— Хайде, момичета — заяви тя делово. — Трябват ни костюми. Теа, мисля, че това, което избрахме вчера, ще свърши идеална работа. Кора, трябва да променим и теб, за да видим кое ще ти подхожда най-добре.

Кора присви очи.

— Да ме промените?

— Да, да, ела, скъпа, трябва да ти изберем нещо, което да е в хармония с костюма на Теа, но все пак да подчертава собствената ти индивидуалност.

— О! — сега и Кора млъкна, недоумяваща. Двете с Теа последваха Доли в следващата стая, където тя затършува из закачалките с дрехи от викторианския период. Кора зяпна от почуда. Досега не бе виждала черна кожа да бъде използвана за такива костюми като тези по закачалките на Доли, а сребристите кръгчета с розови пискюли за скриване на зърната дотолкова я удивиха, че тя се приближи да ги разгледа отблизо. — Как се задържат тези? — попита тя, като ги доближи до гърдите си.

— С малко лепило, скъпа — отвърна ѝ Доли през рамо.

— Ох!

— Да, но са много ефектни и си струват. Виждала съм някои жени, които можеха да въртят всеки пискюл в различна посока.

— Ами!

— Уверявам ви, така беше — Доли издърпа една закачалка и се обърна. — Искаш ли да пробваш това?

— Аз? — Кора не можеше да повярва на ушите си. Не, благодаря, Доли, мисля, че това ще го пропусна.

Доли се засмя. Тя остави робата, която държеше, на облегалката на тапицирания стол и отиде до един скрин. Отвори първото чекмедже, после второто и накрая откри в третото това, което търсеше.

— Ето — тя опъна гащеризона, който беше извадила, и го повдигна заедно с чифт копринени чорапи. — Мисля, че Кора няма да иска корсет, тя не е с такива пищни форми като теб, Теа, а и има различен тен и излъчване. Мисля, че ни трябва нещо по-изтънчено.

Кора направи физиономия на Теа: „Изтънчено, а?“ Отиде до стола и вдигна робата. Беше кимоно от черна коприна в ориенталски стил с избродирани огромни дракони и цветя. Гащеризонът, който Доли държеше, също беше черен — както и чорапите, но те бяха от прозрачен шифон, с ръб от дантела.

Доли ги подаде на Кора.

— Можеш да се преоблечеш ей там, зад завесата. Теа, ти ще трябва също да се облечеш, за да ви видя двете заедно. О, Кора, ще ти трябват и тези — Доли прекоси отново стаята и взе чифт черни боти в стил от времето на крал Едуард с високи дебели токове. — Ето! — тя се изправи, разтривайки коленете си, и постави ботите върху купа на Кора. — Хайде! Да действаме, нямаме цял ден.

И двете момичета изтичаха зад завесата и я дръпнаха. Последва доста шумолене, кикот, възклицания и дори едно изругаване — от Кора — и завесата се дръпна.

— А! — възкликна Доли. Направи знак на момичетата да се приближат. — Добре. Хмм — и след няколко минути мълчание: — Ще трябва да променим прическата на Кора. Косата ѝ трябва да е по-зализана и...

— Косата ми? — извика Кора. — Какво ми е на косата?

— Нищо, мила Кора, просто мисля, че трябва да я направим малко по-шик, това е всичко.

— Шик? Какво значи шик?! Няма да дам да я отрежат, не знам даже дали искам да се забърквам в това, аз...

Теа потупа успокоително Кора по ръката.

— Всичко е наред, няма да правиш нищо, което не желаш. Просто изслушай Доли.

Кора кимна и Доли продължи:

— Мисля, че с обувки ще е по-добре, отколкото с боти, но иначе изглежда много добре. Елате да се погледнете, момичета.

Кора и Теа си размениха погледи, после отидоха до огледалото. Застанаха една до друга и се вгледаха.

— Дяволите ме взели! — измърмори Кора. Опила лъскавата коприна на кимоното си, разтвори го леко и прокара ръка по крака си, докосвайки бледата си кожа и след това лъскавия копринен чорап. — Изглеждам... — млъкна и погледна Теа. — Изглеждам... — отново се поколеба, търсейки точните думи. — Не знам как точно изглеждам — призна си тя. — Малко е курвенско, но не съвсем, не е просташко — поклати глава и докосна жартиера. — Исусе! Просто не знам какво да си мисля, Теа, наистина!

Теа се усмихна.

— Изглеждаш секси, Кора, не приличаш на курва, разликата е очебийна.

— Сигурна ли си?

— Да, напълно.

Кора отново направи физиономия.

— Е, ако аз изглеждам секси, теб като те видят, направо кръвта им ще кипне — тя започна да се кикоти. — Циците ти изглеждат невероятно! — Теа също се разсмя и от това гърдите ѝ се разлюляха. — О, Господи! — извика Кора почти през сълзи от смях. — Приличат на желирани!

Чу се рязко плясване с ръце, двете момичета се стреснаха и спряха да се смеят.

— Момичета! — каза Доли, докато Кора се опитваше да сподави кикота си. — Трябва да започваме. Сега, като сме избрали костюмите ви, трябва да обмислим самото представление. Музика? Теа, нали каза, че си харесала някои парчета. А, ето, плочите са приготвени — Доли отиде до уредбата и взе петте плочи, които Теа бе донесла. — Да

видим... Кой точно си харесала, мила? Отбелязала ли си номерата на песните?

— Да, в една от плочите, Доли — отговори Теа. Отиде до Доли и извади листчето, което бе пъхнала в най-горната плоча. — Първата е втората песен от страна А. Искаш ли аз...

— О, не, няма нужда. Мога да се оправя, благодаря!

Доли се зае с плочите. Изминаха още няколко минути суетене с уредбата от страна на Доли. Не че тя не се справяше, просто движенията ѝ бяха по-бавни и тромави, както на всички възрастни хора. Двете момичета чакаха и Теа усещаше, че Кора още не се е разделила със съмненията си.

— Готово! — възкликна неочаквано Доли. Наведе се да усили звука и мекият мелодичен джаз изпълни стаята. Лицето на Доли грейна в широка усмивка. — Теа — тя потупваше с крак в ритъм с мелодията, — тази музика е от истинска класа — започна да се движи много бавно, правейки всяко движение подчертано. — И вие, скъпи мои — каза тя на момичетата, които я гледаха, — също ще сте от класа!

Теа задържа позата. Дишаше тежко, като гръдният ѝ кош се надигаше и спускаше, независимо от усилията ѝ да възстанови нормалното си дишане. Капчици пот се стичаха по лицето ѝ.

— Задръж още до пет — викна Доли. — Пет, четири, три, две, едно. Браво, отпусни!

Теа се отпусна тежко на стола и си пое дълбоко дъх няколко пъти.

— Беше страхотна, Теа — потупа я Кора по гърба. — Ето — тя ѝ подаде кърпа и Теа избърса потта. И двете бяха с цели бански вместо спортните трика, които Доли бе помолила да си носят. Когато Теа се изсуши, бързо навлече една фланела.

— Така! — обяви Доли. — Мисля, че спокойно можем да приключим за днес, нали?

И двете момичета кимнаха. Бяха тренирали с Доли три часа, работейки по хореографията на това, което Доли определяше като класическо стриптийз представление, на фона на една от избраните от Теа мелодии. В това, което изпълняваха, нямаше нищо похотливо и

вулгарно. Учеха се на правилна стойка, усещане за ритъм, култура на движенията, усъвършенстваха грацията и стила, които никоя от двете не бе подозирала, че притежава. Чувстваха се изтощени. Доли беше от старата школа и разчиташе на системата, че всяко движение се повтаря, докато не го овладееш до съвършенство, дори и да си на границата на припадъка. Все пак не бяха припаднали и бяха се справили.

— А сега — заяви тя, след като им бе дала само няколко минути за почивка — искам да направите следното: останете си с триката, ако изобщо може да се нарекат така, разбира се, и облечете костюмите си върху тях. Ще ви оставя за няколко минути и ще се върна, когато сте готови. Ще повторим всичко още веднъж с костюмите, за да видим как се получава. Съгласни ли сте, мили мои?

Двете момичета кимнаха — нямаха сили дори да говорят, а Кора бе готова да изтърси нещо грубо и после размисли. Доли плесна два пъти с ръце и им се усмихна, а момичетата взеха дрехите и се скриха зад завесата.

Музиката продължаваше. Момичетата отброяваха тактовете и изчакваха момента от мелодията, в който да се появят иззад завесата.

Едно, две, три, четири: Теа се придвижи до креслото, което Доли бе преместила в стаята; пет, шест, седем, осем: Кора мина и застана зад креслото. Едно, две, три, четири: Кора грациозно вдигна крак върху облегалката; пет, шест, седем, осем: нави чорапа си надолу и се обърна към публиката. През следващите осем такта тя свали презрамката на гащеризона надолу по рамото си, плъзна длан по ръката си и наведе глава в точно определен ъгъл. Кора се наведе напред и трескаво отброявайки тактовете в главата си, плъзна робата от раменете си, завъртя се в гръб, разлюля ханш и пристъпи встрани от креслото. Композицията им бе започнала.

Традиционният стриптийз, както вече бяха научили Теа и Кора, изискваше идеален усет за време и ритъм, увереност и вродена чувственост, отсъствието, на която би провалило и най-доброто представление. Теа и Кора танцуваха в унисон с музиката, изпълняваха вече заучената композиция, правейки дребните предизвикателни движения, които Доли им бе показала, и представлението им се

получаваше невероятно въздействащо. Както винаги, инстинктът на Доли не я бе подвел. Кора и Теа имаха излъчване, те оживяваха с всяка извивка на саксофона, събличаха се с осезаема чувственост, каквато Доли не бе виждала от години. Композицията не бе доизчистена, тук-таме момичетата бъркаха стъпките, изоставаха от ритъма, движеха ръце не както бе решено, което на истинско представление би разкрило нещо, което те биха предпочели да скрият, но цялостният ефект бе поразителен. Ако поработеха усилено, за да доизпипат всичко, и успееха да запазят баланса между невинност и чувственост, Кора и Теа можеха да се превърнат в рядко виждано нещо. Доли заръкопляска възторжено:

— Браво! Браво! Задръжте до осем. Задръжте... готово — тя изключи лампите, а Теа и Кора се строполиха едновременно на фотойла и избухнаха в кикот. — Браво, момичета, беше страхотно! — каза Доли и ги приближи. — Искам да се запознаете...

Кикотът им рязко секна. Теа се изправи.

— С кого, за Бога?...

Кора също се изправи до нея.

— Не каза, че се събличаме пред някого, Доли! Това не е...

— Момичета, момичета! — плесна с ръце Доли. — Хайде, ами какво ще е на истинско представление, а? Със сигурност няма да се събличате пред Мики Маус и семейството му — тя погледна назад и направи място на някого да застане до нея. — Момичета, Теа, Кора, това е Фил. Фил, това са... е, вече чу имената им.

От сумрачната съседна стая пред тях се бе появил най-красивият мъж, когото двете бяха виждали. И то красив по един старомоден начин, като принцовете от приказките. Беше висок, мускулист, с тъмна коса, изваяно лице, силна челюст и изразителни черти. Той се усмихна и в устата му се показаха равни, ослепителнобели зъби, които сигурно струваха цяло състояние от посещения при зъболекаря.

— Истински ли е? — прошепна Кора.

Едва доловимо Теа сви рамене, Фил прокара пръсти през косата си. Беше чуплива, сресана назад и навярно намазана със скъп брилянтин.

— Здравейте! — каза той и сърцето на Кора се сви.

— О! — прошепна тя в ухото на Теа. — Не е свободен — Теа погледна въпросително през рамо. — Няма значение.

— Представлението ви — каза Фил — беше невероятно! — той мина напред и докосна леко коприната на кимоното на Кора. — А това, скъпа моя, е просто божествено! — Теа разбра какво бе имала предвид Кора. Тя зяпна от почуда, улови погледа на Доли и веднага затвори уста.

— Фил живее на горния етаж — обясни Доли — и ние двамата, той и аз, имаме чудесна идея. Щом подготвите напълно представлението, ще имате нужда от агент и Фил с удоволствие би се заел с това.

— Агент? Фил? — Теа приседна на ръба на креслото. — Доли, не знам, ако...

— Агент? Какъв агент, по дяволите? — намеси се Кора.

Теа се обърна.

— Агентът ще осигурява ангажиментите с клубовете, ще се грижи за нас и ще изкарва комисиона от хонорарите ни. В негов интерес е да ни осигурява най-добрите условия.

— Ехей! Чакай малко! Ако трябва да ходя и да се събличам, няма да дам и пени на някое копеле, което си седи в офиса и си клати краката, много благодаря! — Кора ядосано пристегна кимоното към тялото си.

— Съвсем не е така, Кора — обади се Теа. — Със сигурност имаме нужда от агент, за да ни улеснява, но, Доли, и на мен това ми се струва малко внезапно. Вчера всичко беше още само една идея, а днес вече съм отрепетирала представлението си и имам агент. Малко ни идва изневиделица. Кора и аз още дори не сме решили със сигурност дали ще се заемем с това — тя погледна приятелката си. — Нали, Кора?

Кора, която се бе намръщила ужасно, само сви рамене.

— О! — Фил се обърна към Доли: — Май имаме малък проблем. Да си тръгвам ли?

Доли го потупа по ръката.

— Не, Фил, скъпи, остани тук. Може би не съм обяснила всичко добре и това е причината за проблема. Хайде, момичета. Облечете се и ще прием кафе. Кръвната ти захар съвсем се е понижила, Кора, мила, очевидно е така. Пиеш ли турско? Аз го обожавам и не пия нищо друго. Или вече ви казах това, скъпи?

Кора и Теа кимнаха.

— Да, и аз се сетих. Така е, като остарее човек, постоянно се повтаря. Много е досадно, дори за самата мен — Доли се засмя с гърления си смях и посочи кадифената завеса с ръка. — Хайде, обличайте се, а аз ще направя кафето. Май имам и от онези разкошни виенски сладки някъде. Хайде, Филип, скъпи, помогни ми да ги потърся — двамата оставиха Теа и Кора сами и изчезнаха към кухнята.

— Не е възможно това да се случва в действителност! — избухна Кора веднага щом двете с Теа останаха сами. — Какво, по дяволите, става, Теа? Обзалагам се, че Доли добре ще ни подреди. Ти беше ли чувала за този Фил?

Теа се взираше намръщено в пода.

— Не, не бях — отвърна тя след малко, — но мисля, че може да се окаже много добра идея. Имам предвид, ако решим да опитаме — погледна крадешком Кора. — Мисля, че Доли се опитва с всички сили да ни помогне. А и наистина ще ни трябва агент. Просто аз не бях стигнала дотам в плановете си, така че всъщност трябва да благодарим на Доли за предвидливостта ѝ.

— Така ли? А колко ще трябва да ѝ дадем и на нея?

— Предполагам, че ще поиска да ѝ платим за обучението и костюмите, когато нещата потръгнат.

— Когато нещата потръгнат? Та ние още не сме взели решение!

Теа сви рамене. Що се отнасяше до нея, това положение би я устройвало идеално. Щеше да има работа, точно както Хеда искаше, щеше да печели пари, вероятно доста добри, и щеше да се грижи сама за Том, без ясли и целодневни бавачки. Вярно, не беше идеалът ѝ за кариера, хората трудно биха приели подобна професия, но ако се подходеше както трябва, ако представлението им беше наистина добро и работеха само в скъпи и благоприлични клубове, можеха да успеят. Единственият проблем беше, помисли си тя, че не искаше да се заеме с това без Кора. Тя ѝ бе приятелка, винаги я подкрепяше и Теа я чувстваше близка като никой друг. Тя ѝ вдъхваше увереност. Дори самото ѝ присъствие я караше да се чувства по-добре, а и Теа не вярваше, че сама би се справила в тази игра.

— Или сме решили? — попита Кора. Тя я сръга и Теа измърмори недоволено. Когато вдигна глава, видя, че Кора е усмихната. — Е, аз може още да не съм решила, но ти май си! — отново сръга Теа, която сграбчи ръката ѝ и я задържа.

— Благодаря, Кора — прошепна тя. — Не бих могла да го направя без теб...

— Да, да, да — прекъсна я Кора. Изви ръката на Теа и я пусна. Обърна се към кадифената завеса и добави: — И колко ще ни взима? Този Фил. А и как можем да сме сигурни, че ще се справя добре, че ще ни помага и така нататък? — тя взе дрехите от закачалката и дръпна завесата. — Хайде, Теа, да се обличаме, преди Доли да се е върнала. Щом ти наистина си взела решение, ще трябва да обсъдим нещата! — засуети се със закопчалката на сутиена си и добави: — Слушай какво, май е много по-лесно да се събличаш, отколкото да се обличаш! — изруга тихо и се обърна към приятелката си: — Хей! Я помогни! Иначе ще съм още по бикини, когато кафето пристигне! Турско... — измърмори тя. — Какво му има на нес кафето, а? Турско!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Веднага щом нещата бяха уточнени и двете наеха Фил за свой агент, той се задейства с такава експедитивност, че представлението, което нарекоха „Коприна и дантели“, се оформи с невероятна бързина. Нито Теа, нито Кора харесаха името: решиха, че звучи много банално, но Доли им обясни, че в началото не е разумно да си прекалено авангарден, че е необходимо хората да са наясно какво им се предлага и момичетата се съгласиха, че макар и да не притежава особен шик, името е съвсем подходящо.

Една седмица след първоначалната им среща в апартамента на Доли, Теа седеше с Фил в приемната на един много скъп фризьорски салон в Мейфеър и преглеждаше списъка с уговорените ангажименти, докато чакаха Кора. Всъщност „списък“ бе малко преувеличено, ангажиментите бяха само три, но това все пак бе начало, и то добро, като се имаше предвид, че Фил бе посетил всеки от клубовете лично, бе проверил каква е атмосферата, клиентите, гримьорните. Беше се запознал със собствениците на клубовете, с барманите и бодигардовете. Бе дал на всички да разберат, че той се грижи за „Коприна и дантели“ и че ще направи всичко възможно на Кора и Теа да бъдат спестени нежеланите проблеми.

— Е? — попита Фил Теа, която продължаваше да чете списъка.
— Какво ще кажеш?

Теа вдигна глава.

— Мисля, че е страхотно, Фил, благодаря ти. Но не мога да разчета какво си отбелязал тук. Какво пише?

— Направил съм нещо като легенда на следващата страница, така че синтезирано да ви представя цялата налична информация. Това специално е съкращението за клиенти. Клиентелата на този клуб е основно от работещи в Сити^[1] млади мъже между двацет и трийсет години, които имат достатъчно пари, но невинаги имат достатъчно стил в поведението си. Търговци, дилъри от борсовите къщи, от този род. Нарекъл съм ги МПЛМ — Много Пари Лоши Маниери.

— Фил, това е страхотна идея! Аха, има УИО — Умни и Опасни, БЧ — Богати Чужденци, НГОВК — Надути Гадняри от Висшата Класа, Фил, това е доста злобничко!

— Не, скъпа, не е злобничко, а точно. Ще попаднете на какви ли не типове в тези клубове, не искам моите момичета да хранят каквито и да било илюзии. Те очакват от вас забавление и ще си плащат за тази привилегия, но не трябва да си мислите, че в отношението им има нещо повече, защото пътят до падението е съвсем кратък и хлъзгав, а ти, мила моя — той хвана ръката ѝ и я целуна, — ти си прекалено прекрасна, за да ти се случи нещо такова — той пусна ръката ѝ и се изправи. — Запази листа с легендата, за да можете по-лесно да си изяснявате как класифицирам всеки клуб. Има и един екземпляр за Кора. Впрочем къде е чудесната Кора? Мислех, че досега ще е свършила. Скъпа, отивам да проверя, а ти стой тук и изчакай Доли.

— Доли?

— Да, имаме среща с нея тук, не ти ли каза?

Теа поклати глава.

— Е, няма значение. Имаме план да опустошим едно много изискано заведение за обяд. Имам изненада за вас и за Доли и смятам, че след като всичко е общо взето уредено, е време за малко празненство. А, Кора! — извърна се Фил. — Тъкмо идвах да те търся. Кажи ѝ, Теа.

Кора още беше с черното найлоново наметало, което ѝ бе вързал фризьорът. Тя си пое дъх и пристъпи напред, притеснено докосвайки врата си в основата на косата.

— Боже Господи, Кора! Изглеждаш фантастично! — Теа изрази реакцията си съвсем спонтанно. Скочи и прегърна приятелката си, после се отдръпна назад и огледа продължително подстриганата, боядисана и оформена по нов начин коса. — Изглеждаш съвсем нов човек, направо невероятно!

— Какво ми беше преди?

— Нищо, просто... — Теа видя, че Кора се усмихва. — Знаеш, че не исках да кажа това, просто наистина ти отива така, толкова е...

— Елегантно! — намери точната дума Доли. Тя тъкмо се бе появила и сега отиде до Кора и я целуна по бузата. — Прическата ти изглежда много шик и много скъпа, Кора, напълно те преобразява —

Доли се обърна към фризьора: — Майкъл, чудесна е! Ти си истински магьосник! Благодаря ти.

— Като част от процедурата — обясни той, докосна главата на Кора и леко я завъртя. — Боядисах цялата коса в два тона на топло русо — десет и осем, и подстригах отзад — завъртя Кора, за да се види вратът ѝ, — за да се разкрие прекрасната извивка на дългия ѝ врат. Запазих косата сравнително дълга отпред, ето тук — той отново завъртя Кора с лице към останалите. — И готово! Получи се прекрасна линия! Мисля, че е много добре.

— Ние също, уверявам те! — каза му Доли. — Браво!

На лицето на Майкъл грейна усмивка и той хвърли поглед към Фил, с който го подкани да отиде на рецепцията, където да му изготвят сметката.

— Май ще трябва и аз да си запиша час при теб, Майкъл — каза Фил, за да скрие причината за отиването си на рецепцията. Той се отдалечи заедно с Майкъл, повеждайки тихо някакъв видимо приятелски разговор. Теа и Кора си размениха погледи, чудейки се дали някоя от тях трябва да предложи да плати, но Доли им прошепна:

— С Филип се уточнихме, че отсега нататък той ще поема разходите ви. Той е уверен, че ще възвърне инвестициите си много бързо — Доли помогна на Кора да свали наметалото. — Носеше ли яке, скъпа?

— Не, само жилетката, която е на мен.

— Е, ако Фил е приключил, мисля, че можем да отидем на обяд.

— Обяд? — изненада се Кора.

— Не се притеснявай, мила, просто ще хапнем нещо леко и ще пийнем по чашка, за да отпразнуваме началото! Знаем, че Теа трябва да се върне при бебето си, но Фил носи снимките...

— Доли! — извика Фил, дочул разговора им. — Предателка такава! Това беше моята изненада!

— О, съжалявам, скъпи. Както и да е, снимките са готови и Фил умира от нетърпение да ви ги покаже.

— Добре — Кора направи физиономия на Теа и ѝ прошепна: — Хайде, скъпа, сладка, мила.

Теа я сръга и сподави кикота си.

— Момичета! — каза Доли високо и леко плесна с ръце. — Да тръгваме!

Хеда се бе прибрала у дома рано, както никога. Цял ден я бе мъчило главоболие, навярно от времето. Имаше някакви много ниски и плътни облаци, които явно задържаха горещия задушен въздух близо до земята, и всички се чувстваха отпаднали. Хеда беше напрегната, готова да избухне раздражено и при най-малкия повод и след като се скара два пъти на секретарката си само в рамките на няколко часа, реши да си тръгне по-рано. Когато пристигна къщи, свари Джейк в дневната. Килимът бе осеян с играчки и бебешки вещи, а Джейк седеше на креслото и невъзмутимо си четеше вестника, без изобщо да забелязва хаоса. Хеда изскърца със зъби — навик, който бе развила от известно време, и се опита да се овладее.

— Здравей, Хеда! — поздрави я Джейк от креслото си. — Рано си идваш.

— Не особено — отвърна тя рязко и спря пред вратата на дневната. — Повечето хора се прибират по това време, просто аз работя до толкова късно, че вие вече го приехте за нормално — не изчака отговора на Джейк, а се замъкна изморено до кухнята, стовари чантата и куфарчето си върху масата и веднага отвори хладилника, за да си налее чаша вино. Напълни чашата си, отпи голяма глътка и се облегна на стената. Хеда не вярваше в ползата от пиене на лекарства и никога не ги препоръчваше на пациентите си, нито ги пиеше. Чаша вино за отпускане, малко релаксация в хладна тъмна стая и всичко е наред. Винаги бе успявала да направи и двете. Не си падаше по безкрайното тъпчене с парацетамол. Беше лесно да имаш непоклатими принципи, ако никога не ги подлагаш на изпитание.

— Искаш ли да вечеряме по-рано, щом си вече тук? — попита Джейк, който също дойде в кухнята.

— Не веднага — отвърна Хеда. — Искам първо малко тишина и спокойствие — знаеше, че звучи като заяждане, но не може да се съдържи, в такова настроение беше. Остави Джейк в кухнята и тръгна по стълбите към горния етаж, но чу, че Теа къпе Том в банята и се зачуди дали причината беше само настроението ѝ. Джейк се бе променил толкова много през последните месеци. Вече не беше нейната сродна душа, за какъвто тя винаги го бе мислила. Това, което Хеда не осъзнаваше, бе, че той всъщност никога не е бил нейната

сродна душа в истинския смисъл на думата. Беше се съгласявал с нея в повечето случаи, беше приемал предложенията ѝ, за да няма конфликти, но това не бе духовно сродство. А сега вече не правеше и това — не можеше, сега вече се съобразяваше и с други хора. Джейк бе открил — по-добре късно, отколкото никога — че животът не свършва с Хеда.

— Здравсти! — поздрави я Теа, която в този момент се появи в коридора. — Тъкмо ще къпя Том, отивам само да взема хавлия.

— Ясно — Хеда заобиколи дъщеря си и продължи към спалнята. Не каза нищо друго и Теа, която също не измисли как да продължи разговора, взе една хавлия от шкафа и се върна при Том. Той вече можеше да седи сам, така че Теа го постави на дъното на ваната и приседна на ръба ѝ, за да реагира, в случай че той се преобърне. Започна внимателно да го плиска с вода и той запищя възторжено. Хеда се появи на вратата на банята с чаша в ръка. Беше размислила, съжаляваше, че не е обърнала внимание на Теа и реши да направи опит да се включи в забавлението им.

— Явно му харесва да се къпе — отбеляза тя.

— Направо обожаваш да е във водата.

— Вече седи доста стабилно. Спомням си, че и с теб беше така.

Теа се обърна.

— Наистина ли? — за пръв път Хеда споменава нещо за времето, когато е била бебе. Теа се усмихна и се пресегна да отмести хавлията и дрехите за спане от стола. — Ела седни и постой малко при нас, ако искаш.

Хеда се поколеба, но като по чудо главоболието я бе отпуснало, тя прие предложението на Теа и седна на стола.

— На колко стана, на седем месеца ли?

Теа преброи на пръстите си.

— Да, точно така — насапуниса ръцете си и внимателно разтърка пяната върху телцето на Том. — Не мога да повярвам, мина толкова бързо.

— Нима? — изненада се Хеда. На нея ѝ се струваше, че Том е станал част от живота им преди цяла вечност. — Изглежда вече доста голям, със сигурност е готов за яслите.

Теа вдигна глава. Прехапа устната си, но не каза нищо.

Хеда отпи от питието си.

— Забелязах, че брошурите са изчезнали от дневната — виното, което бе изпила на празен стомах, изморена и на всичко отгоре с главоболие, започваше да ѝ действа. — Радвам се, че послуша съвета ми, Теа, радвам се, че най-после започна да мислиш трезво — още една глътка и чашата се изпразни. Хеда се изненада, че я е изпила толкова бързо. — Между другото какво реши? Избра ли си специалност?

Теа, която се напрягаше да не отмества поглед от Том, се поколеба дали да пренебрегне последния въпрос, но с ъгълчето на окото си долови, че Хеда я гледа и чака отговор.

— Теа? — подкани я Хеда.

— Аз... тъъ... взех решение, да — промълви тя. После възкликна: — О, забравила съм крема против подсичане в стаята си — това не беше отговор, но можеше да отвлече вниманието на Хеда. — Ще можеш ли да постоиш тук, докато го донеса?

Хеда се изправи.

— Не, аз ще го донеса. Ти продължавай — тя тръгна към вратата. — Къде в стаята ти?

— Мисля, че върху скрина; ако не е там, сигурно е в стаята на Том.

— Добре — Хеда изчезна и Теа въздъхна с облекчение.

В стаята ѝ Хеда отиде право при скрина и откри крема отгоре. Би трябвало веднага да излезе от стаята с крема в ръка, но не го направи. Огледа стаята и видя един кафяв плик с размер А4 върху нощното шкафче на Теа. Беше адресиран до Теа и Хеда го взе, без да се замисля. Очевидно бе от някой университет, на такъв приличаше, но нямаше пощенска марка и любопитството на Хеда надделя. Отвори плика и извади съдържанието му. Погледна това, което се показва, и видя, че са черно-бели снимки на Теа и Кора — и двете в специални костюми и заели съблазнителни пози. Кора прикриваше едната си гърда само с ръка. Хеда усети как се задушава, как гневът и отвращението на дългогодишната феминистка се надигат, изтича от стаята и нахлу в банята със снимките в ръка.

— Какво, по дяволите, става тук? — изрева тя, като натика снимките в лицето на Теа. — Какво, за Бога, означава това?

Теа скочи на крака.

— О, Боже... — заекна тя. — Аз... въъ... аз... — не можеше да мисли рационално, водата се изтичаше от ваната, лицето на Том се бе сбръчкало в нещастна гримаса и снимките още стояха пред очите ѝ. — О, Божичко, Хеда, не исках да научиш по този начин. Аз... — Том се разплака. — Всичко е наред, миличък, аз...

— Не, не е наред, миличък! — изръмжа Хеда. — Никак не е наред! — излезе на площадката и извика към долния етаж: — Джейк! Джейк, ела тук веднага! — в гласа ѝ вече се усещаше истерия и Теа стисна зъби още по-силно, а Том се разплака още по-гръмогласно. Теа го зави с хавлията точно когато Джейк дотича в банята. Тримата се изправиха един срещу друг, с Том помежду им, на площ от пет квадратни метра, а въздухът се насити от напрежение. — Виждал ли си това? — извика Хеда. — Знаеше ли за всичко това? — тя тикна снимките към Джейк, който ги взе и се втренчи в образа на дъщеря си.

Разгледа набързо снимките и прочете печата на гърба „Коприна и дантели“, „Традиционен стриптийз“, „Агент Фил Хабен“.

И неговия адрес, телефон и факс.

Джейк погледна Теа.

— Такова ли е, каквото си мисля?

— Разбира се, че е каквото си мислиш, по дяволите! — изкрещя Хеда. — Не се дръж като теле, Джейк! Теа съвсем съзнателно ни е предала. Тайно от нас, зад гърба ни, се е забъркала в нещо толкова катастрофално и невероятно глупаво! — Хеда постави длан на тила си, главоболието ѝ се бе подновило с пълна сила. — Не мога да повярвам! — продължи тя истерично. — След всичко, което сме направили за нея, след всичко, което сме ѝ дали...

— Хеда — каза Джейк спокойно, — моля те. Хайде всички да се успокоим — той се обърна към Теа: — Теа, облечи Том и го сложи да спи, а ние ще те изчакаме долу, в дневната. Дължиш ни обяснение — той ѝ подаде снимките. — Надявам се да е убедително.

Теа сложи Том в креватчето му, даде му зайчето и се наведе да го целуне. Той гушна зайчето с една ръка и пъкна палеца на другата в устата си. Теа му пожела тихо лека нощ и излезе от стаята. Затвори вратата и остана облежната на нея няколко минути, вслушвайки се дали Том няма да се разплаче. Опита да се успокои и да обмисли

обяснението си. Но истината беше, че не бе готова с обяснение. Чувстваше, че каквото и да каже, ще нарани родителите си, че ще изтълкуват погрешно думите ѝ, че обяснението ѝ ще прозвучи неубедително и егоистично и за Хеда, а вероятно и за Джейк. Беше решила да се заеме с това заради Том, защото ѝ изглеждаше разумен вариант за положението, в което се намираше — както от финансова гледна точка, така и заради малката заетост. Но щяха ли Хеда и Джейк да възприемат нещата по този начин? Зачуди се за момент — за един съвсем кратък момент — дали причината бе, че докато тя се занимава със стриптийз, Хеда няма да се успокои. Теа щеше да е постоянно в мислите ѝ, а за дете, което се бе стремило с всички сили да спечели вниманието на майка си, не беше ли това крайната цел?

Долу Хеда и Джейк седяха мълчаливо и чакаха Теа. Хеда пушеше и продължаваше да пие, главоболието ѝ бушуваше, подхранвано от нервите и прекалено многото вино, изпито на гладен стомах. Джейк не правеше нищо, просто седеше. Чуха как Теа слиза и си сипва чаша вода в кухнята, преди да дойде при тях в дневната. Когато тя се появи, Хеда бе застанала права до камината — така се чувстваше по-уверена.

Теа остави чашата си на масичката за кафе, седна на ръба на фотьойла и сви ръце в скута си.

— Двете с Кора — започна тя — решихме да започнем тази работа.

— Работа! — изсумтя Хеда. — Нима наричаш това работа?

Джейк я хвана за ръката.

— Защо първо не изслушаме Теа? — каза той тихо. — После може да се опитаме да го обсъдим.

Хеда не каза нищо, само дръпна ръката си и се отдалечи.

— От известно време подготвяме представление на класически стриптийз — продължи Теа. — Имаме композиция, костюми, рекламни снимки — тези, които видяхте, и си наехме агент: Фил Хабен. Първото ни представление ще бъде в края на тази седмица в един клуб в Уест Енд — Теа взе чашата си и отпи глътка вода. Гърлото ѝ бе пресъхнало. — Това не е някакво внезапно хрумване, подходихме много професионално, с подкрепата и напътствията на една жена, която е била сред най-скъпоплатените изпълнителки в продължение на

години — Доли ѝ бе подсказала да използва този довод, ако се наложи да дава обяснение на родителите си. — Всичко е съвсем легално. Щом нещата потръгнат, ще си наемем и счетоводител — отново отпи от водата. В стаята цареше ледено мълчание. Гледайки право пред себе си, тя добави: — Знам, че това не е кариерата, която сте си представяли за мен... — в този момент Хеда изпусна нещо като вопъл. — Но ще е много удобно, защото ще работя само вечер и ще мога сама да се грижа за Том през деня. Това е много важно за мен... — гласът ѝ потрепери и заглъхна. Тя сведе глава, защото не смееше да погледне нито Хеда, нито Джейк. — Решила съм, че искам да го направя — съвсем загуби увереността си. — Съжалявам, че това толкова ви разстройва.

— Съжаляваш? — каза Хеда. — Че това толкова ни разстройва? — гласът ѝ бе станал дрезгав от усилието да овладее гнева си. Тя поклати глава невярващо. — Не съжаляваш, че това е отвратително, унижително, ужасно, гнусно. Че така си стигнала съвсем до дъното, че си ни предала, че си захвърлила добрите възможности на боклука... Не, ти не съжаляваш за нищо от това, а само, че си ни разстроила — Хеда грабна чашата с вино и отпи голяма глътка. — Колко си загрижена за нашите чувства!

— Хеда! — опита се да я спре Джейк. — Нали трябваше да обсъдим нещата спокойно!

— Спокойно, а? Как можеш да бъдеш спокоен! — тя още повече повиши глас. — Теа вече е взела решението си, организира е всичко и ние не можем да направим абсолютно нищо! — обърна се към Теа: — Нали така? Нямах намерение да се откажеш от идеята си, защото ние не я одобряваме.

Теа бе като парализирана от гневния изблик на Хеда.

— Отговори ми! — изкрещя Хеда.

— Н-няма — заекна Теа. — Аз... — не можа да довърши изречението си, защото се разплака. Цялата ѝ наскоро придобита увереност в собствените сили я бе изоставила.

— Боже Господи! — извика Хеда. — Как, по дяволите, си мислиш, че ще се качиш на сцената и ще започнеш да се събличаш пред тълпа пияни и разгонени мъжаги, когато не можеш да запазиш спокойствие дори пред собствените си родители! Не мога да си го представя! — Хеда отиде до масичката за кафе и грабна цигарите си.

Запали една и застана до прозореца, пушейки мълчаливо, с гръб към стаята.

Джейк заговори:

— Защо направи това, Теа? Ако си искала да печелиш пари, защо не дойде да се посъветваш с нас? Щяхме да ти помогнем, щяхме да направим всичко възможно, за да избереш най-доброто решение. Моля те, обясни ми защо!

Теа потърси кърпичка в джоба си и издуха носа си. Пак пийна вода.

— Съжалявам, че не се посъветвах с вас, но ако го бях направила, какво щяхте да кажете? Хеда иска Том да тръгне на целодневни ясли, а аз не. Хеда иска да продължа следването си, а аз не. Каква работа бих могла да си намеря, за да мога сама да гледам Том и — ако всичко потръгне, както сме го планирали — да изкарвам достатъчно пари, за да издържам и двама ни? Може би дори ще мога някой ден да си купя къща.

— Това ли ти казаха? Че ще изкарваш много пари?

— Не само са ми го казали, знам го. Фил е уговорил заплащане от двеста лири на вечер за първите три ангажимента и това е само началото. Ако сме достатъчно добри и хората научат за нас, тарифите ни ще скочат на триста, после на четиристотин и някой ден и на хиляда на седмица.

— Така ли мислиш?

— Не само го мисля, татко, знам го! Защо продължаваш да ми задаваш въпроси, сякаш аз не съм проучила всичко?

— Защото, Теа, съм сериозно загрижен, че наистина не знаеш цялата истина за хората в този бизнес. В сексиндустрията винаги са си търсели жертви — наивни млади момичета като теб и Кора, които си мислят, че ще изкарат много пари просто ей така. Забъркват се с наркотици и Бог знае още какво и преди да са се осъзнали, вече са затънали в блатото на проституцията.

— О, Джейк, знам, че това се случва с някои. Но ние и двете с Кора знаем, че има такива опасности. Вярваме, че ако подходим правилно, ако сме много внимателни, тогава...

— И какво значи „ако подходим правилно“? — извърна се Хеда.
— С какво вие двете сте по-различни от останалите?

— Не можем да сме сигурни — отвърна Теа, — докато не опитаме.

Хеда поклати глава.

— Виждаш ли — каза тя на Джейк. — Тя изобщо не ни чува! Мисли си, че знае всичко!

— Просто смятам, че предлагаме нещо от по-висока класа. Тренирахме много, вложихме много усилия, за да направим всичко добре, и вярвам, че ще имаме успех. Имам и Фил, той първо проверява клубовете и след това поема ангажименти, ще се грижи за нас, ще ни кара дотам, ще стои отпред, докато трае изпълнението ни, предварително ще се запознава с охраната в клубовете, в които са представленията ни, за да сме напълно подсигурени... — Теа спря, за да си поеме дъх. — Направили сме всичко, за да имаме успех, и ако не се получи, добре — ще се откажем. Моля ви, трябва да ме разберете!

— Защо? — настоя Хеда. — Защо трябва да те разберем? Защо трябва да те разбере, когато си тръгнала срещу всичките ми принципи, срещу всичко, в което вярвам: правата на жените, отстояване на позицията им в обществото като пълноценни личности, не само като обект на сексуални желания и потисничество, обременени от майчинството и мъжкото господство. Защо трябва да те разбере, когато правиш нещо в отрицание на всичко това? Каж ми, Теа, защо?

Теа преглътна трудно.

— Защото... — тя погледна към Хеда, която я изгаряше с погледа си, и млъкна. Последва дълго мълчание. Теа се взираше в ръцете си, а Хеда продължаваше да я гледа. После Теа намери някакъв неподозиран кураж и прошепна: — Защото понякога трябва да направим компромис с принципите си, за да оцелеем.

— Компромис с принципите си! — извика Хеда. — Не мога да повярвам, че чувам това! Какво искаш да кажеш, Теа? Че трябва да се откажа от стремежа да живея според възгледите си, за да си щастлива ти? — Хеда се върна в средата на стаята и ядосано изгаси цигарата си в зеления стъклен пепелник.

— Не, аз...

— Какво тогава се опитваш да кажеш? Хайде, изплюй камъчето! Да не би да долавям критика в думите ти?

— Тя просто казва — неочаквано извика Джейк, — че е крайно време да слезеш от проклетия си пиедестал, Хеда, и да видиш какъв е

истинският живот! Това казва тя!

Последва изумено мълчание, а Джейк се изправи и уморено разтри лицето си с длани.

— Понякога принципите ни се оказват толкова откъснати от обикновения живот, че губим връзка с реалността, губим представа за истинските си цели — продължи той. — Съвсем не одобрявам това, което Теа е решила да прави, най-вече защото се плаша от евентуалните последици. Въпреки това виждам на какво се основава решението ѝ и я уважавам, че има достатъчно кураж да опита.

Хеда го изгледа.

— Искаш да кажеш, че си съгласен с цялата тази история? Нима най-после ще ми се противопоставиш, Джейк?

Джейк се обърна към нея:

— Да. В общи линии точно това казвам.

Теа задържа дъха си. Видя как челюстта на Хеда се напегна и вените на шията ѝ изпъкнаха. Хеда запали нова цигара с треперещи ръце, дръпна дълбоко, задържа дима в дробовете си и го издиша бавно и постепенно. Последва нова минута ужасяващо мълчание. Хеда и Джейк гледаха в различни посоки и напрежението в стаята бе физически осезаемо.

— В такъв случай не ми оставяте избор — каза Хеда най-после. — Бих искала и двамата да напуснете къщата още тази вечер, веднага.

Джейк рязко се обърна към нея:

— Да напуснем? Какво, за Бога, искаш да кажеш? Да се изнесем?

— Точно така — отговори Хеда студено. — Тръгвайте и двамата, прибирайте си багажа и напуснете къщата ми!

— Твоята къща?

— Да! Ако провериш документите по ипотеката, ще откриеш, че къщата се води на мое име напълно официално — тя скръсти ръце, защото изведнъж ѝ стана много студено. — Напълно в правото си съм и желая да напуснете дома ми. Изчезвайте!

— Хеда, полудя ли? — не можеше да повярва Джейк. — Не можеш да изхвърлиш самотна майка с бебето ѝ на улицата посред нощ и да очакваш тя да успее да си намери подслон! Боже Господи, Хеда! Какво ти стана? — той пристъпи към нея, но тя веднага се отдръпна назад.

— Казах ви да си тръгвате! — изкрещя тя. — И ако се доближиш и на сантиметър още, ще се обадя на полицията, че ме заплашваш с насилие!

Джейк погледна за миг Теа, на лицето му бе изписана болка и недоумение.

— Хеда, не прави това — каза той кротко. — Аз ще си отида, но не постъпвай така с Теа, моля те.

Хеда се обърна с гръб към тях и отиде до прозореца.

— До десет часа да сте напуснали къщата — каза тя, без да ги погледне. — Не мога да се откажа от това, в което вярвам, и ако то значи толкова малко и за двама ви, вие нямате повече място в дома и в живота ми.

Теа се изправи и Джейк я хвана за ръка.

— Хеда, моля те! — опита за последен път той. Не последва отговор. Джейк преглътна ужасната, смазваща мъка и без да каже нито дума повече, поведе Теа към горния етаж, за да опаковат багажа си.

Джейк и Теа седяха в колата му пред блока на Кора на „Хубърт Роуд“. Том спеше в столчето си на задната седалка. Току-що бяха ходили до работата на Кора, за да им даде ключ за гарсоньерата.

— Добре ли си? — попита Джейк.

Теа кимна.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб и да ти помогна да качиш Том до горе?

— Не, благодаря, ще се справя — Теа погледна спящото бебе. — И ти ще се справиш, нали, татко?

Джейк сви рамене:

— Разбира се. Не се притеснявай за мен, ще се оправя. Не съм дете.

Теа се усмихна.

— Мисля, че ще й мине. Минавали сме и през по-големи караници — това беше лъжа и тя го знаеше. — До края на седмицата ще сте се върнали вкъщи.

Теа поклати глава:

— Не мисля, че ще стане така — Джейк премигна в отговор. — Ако отидеш там сутринта, ще се върна да взема останалите ни неща —

тя вдигна чантата си от пода на колата. — Джейк?

Той я погледна и за момент тя толкова му напомни за Хеда на млади години, че сърцето му щеше да се пръсне от болка.

— Благодаря ти — каза му Теа. — За това, което каза за принципите, и че ме подкрепи.

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Не е необходимо да ми благодариш.

— Напротив. И то не само за тази вечер — Теа отвори вратата на колата, слезе и отвори отзад, за да свали Том. След минута вече бе изчезнала в сградата и бе започнала съвсем нов и различен живот. Живот, който Джейк не разбираше напълно, но който той не можеше да не уважава, ако искаше да остане част от него.

Теа тъкмо приспиваше Том, когато Кора се върна. Беше малко след единайсет, а тя би трябвало да е на работа още поне три часа.

— Кора? Какво...

— Казах им, че съм болна и си тръгнах. Добре ли си?

Теа кимна, но притисна пръст към устните си. Кора се доближи до леглото, погледна Том и се усмихна.

— Изглеждаш, сякаш те тресе — прошепна Кора. — Хайде лягай в леглото да се стоплиш!

Теа изпълни заповедта.

— Просто съм разстроена — каза тя, като придърпа завивките до брадичката си. — Не мога да се стопля.

— Има си хас! — Кора разкопча ципа на якето си, свали го и го метна на един стол. — По дяволите, теб май наистина те тресе!

— Май... да... — прошепна Теа с тракащи зъби.

Кора не каза нищо повече. Бързо се съблече и облече пижамата си.

— Хайде — каза тя тихо. — Направи ми място.

Теа се премести по-близо до Том. Леглото беше единично и бяха решили да спят в различни посоки, но сега Кора се пъкна до приятелката си и я прегърна.

— Сега ще те стопля — прошепна Кора. Теа кимна и усети как топлината от тялото на Кора започва да се предава и на нея и как постепенно престава да трепери. Затвори очи, но не можа да спре

сълзите, които се стичаха по страните ѝ. — Стига, хайде, стига, всичко ще се оправи — каза тихо Кора. — Нали сме приятелки. Ще се погрижа за теб.

Затоплени от прегръдката, двете момичета заспаха.

---

[1] Деловият център на Лондон, където се намират повечето банки, борси и офисите на големите фирми. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейк беше пъхнал глава в шкафа под чешмата на Мариан. До краката му стоеше отворено куфарче с инструменти, а той поправяше вратичката на шкафа с отвертка в ръка.

— Кафе?

Той подаде глава и седна назад.

— Благодаря — взе подадената му чаша. — О, мирише приятно! Мислех, че не си падаш по кафето.

— Така е, но знам, че ти го обичаш, затова изтичах до магазина да купя малко.

— Благодаря, Мариан, много мило от твоя страна.

Мариан сви рамене:

— Много е мило това, че ми поправяш шкафчето.

— Това е най-малкото, което мога да направя, след като снощи ме подслони без предупреждение — Джейк й се бе обадил, след като бе оставил Теа. Истината, ако трябваше да си я признае, бе, че не се сети на кого друг може да звънне.

Мариан отпи от билковия си чай и не каза нищо. Тя се бе изненадала от обаждането — нещо повече, бе направо шокирана, но Джейк й бе приятел колкото и Хеда, дори през последните няколко години с него бяха станали по-близки. В Хеда имаше нещо прекалено праволинейно, прекалено непоклатимо, макар че Мариан никога не би го казала открито.

Джейк остави отвертката и отпи от кафето си. Целият му живот бе в хаос, а той седеше в банята на Мариан и поправяше шкафчето й. Това му се стори много странно.

— В този апартамент има доста неща за ремонтване — каза той. — Малко поогледах, нали нямаш нищо против?

— Разбира се, че не, защо да имам!

Джейк сви рамене. Хеда се бе дразнила винаги когато го видеше да поправя или майстори нещо.

— Хеда казваше, че като постоянно ремонтвам нещо, се опитвам да прикрия огромните празноти в живота си.

— Хеда обича да казва много неща, които аз не бих изрекла — усмихна се Мариан. — Радвам се, когато нещо счупено се поправи.

— Е, аз пък си помислих, че мога да свърша поне малко в замяна на това, че ме приюти. Ще плащам и половината от сметките, разбира се.

— В никакъв случай, Джейк! Няма да ти вземам пари, можеш да останеш колкото и време да отнеме, докато... — Мариан спря. Канеше се да каже: докато се сдобрите с Хеда, но може би нямаше да има сдобряване. — ... докато си подредиш живота — завърши тя.

— Не, Мариан, не мога да остана, ако не ми позволиш да плащам наравно с теб.

Мариан отново се усмихна, макар че Джейк не разбираше какво толкова я развеселява.

— Джейк, ние никога няма да сме равни! Ти си мъж, а аз жена; ти си женен, а аз не; ти имаш дъщеря и внуче, аз не; аз имам добър частен доход и хубава работа в общинския съвет и освен това, на теб ще ти отнеме известно време да направите финансовите си уговорки с Хеда, така че е нормално в момента паричното ти състояние да е малко... объркано. Следователно — тя взе празната му чаша — да забравим тези глупости за сметките. Просто ти си ми гост и аз се радвам на мъжката ти компания, колкото и да трае. Съгласен ли си?

Джейк я погледна.

— Мариан, нямах представа, че можеш да проявяваш такава решителност.

Мариан изви вежди.

— Джейк, страхувам се, че просто не си ме познавал — тя го остави да довърши работата си и отиде да приготви закуска.

Вече два часа Теа и Кора се мъчеха да пренаредят гарсонията, когато звънецът иззвъня. Опитваха се да освободят пространство за креватчето на Том, след като бяха решили, че е най-добре на първо време двамата да останат при Кора. Когато спечелеха достатъчно пари, Теа щеше да потърси подходящо жилище. След като освободиха място за креватчето на Том обаче, двете решиха, че не им харесва начинът, по който са подредени мебелите, и започнаха нови размествания само за да открият скъсани парчета от тапетите и петна по килима на най-

неподозирани места. Гарсонията се нуждаеше от основно почистване и подреждане на всички дреболии, които сега лежах разхвърляни по пода.

— Кой, по дяволите, може да е това! — възкликна Кора. Беше се пхнала под кревата, за да почисти мокета. — Само гости ни трябва.

Теа отиде до домофона и натисна копчето за говор, чу гласа на Джейк и натисна бутон за отключване на вратата.

— Божичко! Баща ти! — проплака Кора. — Какво ще си помисли, като види тази бъркотия.

Теа взе Том на ръце и отиде да отвори вратата.

— Няма да се впечатли изобщо. Не е такъв. Освен това — тя излезе на площадката да посрещне Джейк — в момента и самият той си има достатъчно грижи.

Кора се изправи и махна кърпата от главата си. Чу поздравите, които си размениха Теа и баща ѝ, и избърса носа си с ръкав точно преди Джейк да влезе, следван от някаква жена, която Кора никога не бе виждала. Теа вървеше най-отзад с Том.

— Здравей, Кора — поздрави я Джейк. — Това е Мариан, моя приятелка, у която съм отседнал засега.

— Здравсти, тоест приятно ми е — протегна ръка Кора, ужасно притеснена. Мариан се ръкува непринудено с нея и се усмихна широко, от което Кора моментално се почувства облекчена.

— Донесохме багажа на Том — обясни Джейк. — Креватчето, дрешките и всичко останало. Колата на Мариан е с пет врати, така че успяхме да го поберем — Джейк се огледа и възкликна: — Тук май няма да е излишно малко боядисване, а?

— Никак — съгласи се Кора.

Джейк се усмихна.

— Аз мога да свърша това, ако искате. Да кажем — утре. Ще мина с бяла боя и... — той погледна мърлявия килим. — И ще ви намерим нов килим за пода.

— Ами? Шегувате ли се? — удиви се Кора.

— В никакъв случай — усмихна се Джейк и се обърна към Теа. — Разбирам, че смяташ да останеш тук известно време?

— Да. Опитвахме се да направим място за още едно легло.

— Защо не вземете едно от онези сгъваеми легла? — предложи Мариан. — Джейк спи точно на такова в момента. Не са върхът на

удобството, но ще свърши работа и като се сгъне, става фотьойл.

— Да, добра идея — Теа погледна Мариан. Като не се намираше в сянката на Хеда, тя изглеждаше съвсем друг човек. — Когато изкараме малко пари — обърна се към Джейк: — Да отидем да вземем нещата на Том. Днес е малко кисел, сигурно от непознатата обстановка.

— Дай го на мен — предложи Мариан, — за да можеш да слезеш с Джейк.

— Той малко се стеснява от непознати — отвърна Теа. — Не знам дали...

Но Мариан протегна усмихната ръце и Том също протегна ръчички към нея. Изненадана, Теа й го подаде.

— Добре. Ей сега се връщаме.

— Искаш ли чаша чай, Мариан? — предложи Кора.

Мариан кимна:

— С удоволствие. Случайно да ти се намира билков чай?

Кора я погледна недоумяващо.

— Билков?

— О, няма значение. Ще пия какъвто имаш.

Теа се усмихна отново и тръгна с Джейк към колата.

— Добре ли си, татко? — попита тя, когато двамата излязоха на улицата.

Джейк се обърна.

— Да, мисля, че да. Мариан е готова да ме подслони за известно време, легло и храна в замяна на това, че ще й ремонтирам разни неща из къщата. Звучи ми доста изгодно, така че... — той сви рамене. — Ще трябва да дойдеш, за да вземеш твоите неща от къщата. Взех всички дрехи и играчки на Том, но не знаех откъде да започна с твоите.

— Ще го направя в някой от следващите дни. Става ли?

— Разбира се — той бръкна в джоба си и извади листче хартия.

— Виж, това е номерът на Мариан, можеш да ми звъниш по всяко време, тя няма нищо против. Ще отидем заедно — той се усмихна горчиво. — Преди Хеда да е сменила ключалките.

— Не би го направила!

— О, и още как! — Джейк се чувстваше огорчен, много по-огорчен, отколкото бе очаквал. — Обаждала ли ти се е? Хеда, имам предвид.

— Да, звънна снощи.

— И?

— Ами не знам. Каза, че не оттегля нищо от това, което е казала, но поне звънна все пак. Искаше да провери дали двамата с Том сме намерили къде да отседнем.

— Каква загриженост! — сарказмът на Джейк изненада Теа. Никога не го бе виждала да реагира по този начин. После той добави: — Е, всичко вече е минало, така че на кого му пука — отключи колата и мина отзад, за да отвори багажника. — Хайде, ти хвани леглото от единия край, а аз ще го хвана от другия.

— Какво е това? В креватчето?

— Портативен телевизор. На Мариан е. Иска да ви го даде назаем.

— На нас? Защо?

— Е, всъщност не точно на вас. Така аз ще си имам занимание, докато стоя при Том вечер, когато имате представления.

Теа спря.

— Хей, не спирай, тежи!

— Джейк! — Теа пусна своя край на креватчето на земята. — Не е необходимо ти да...

Джейк също пусна креватчето, заобиколи го и прегърна Теа.

— Теа, аз не одобрявам това, което вършиш — каза той внимателно. — Не мога да се преструвам, че ми харесва... — замълча за миг. — Ужасно се притеснявам, честно казано, но единственият начин да спра да се притеснявам е, като остана край теб, като се грижа за Том и за теб, като ви държа под око и двамата — той се усмихна. — Звучи много старомодно, нали? Хеда никога не би го одобрила — усмивката му стана още по-широка. — Да си гледа работата! — за пръв път от предната вечер насам и двамата се разсмяха.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Времето до първото представление на Теа и Кора просто излетя: Джейк боядиса гарсонията, Мариан надонесе цял куп неща, с които да улесни живота им, Теа и Кора правеха последните си репетиции, окончателните уговорки, Фил не спираше да ги преследва за неща, които трябва да свършат, в последния момент преправяха костюма на Теа, защото тя отслабна толкова много от нерви, че корсетът вече не я пристягаше достатъчно. Денят дойде, преди двете с Кора да успеят дори да го осъзнаят. Когато сутринта преди представлението се събуди, Теа стана тихо от леглото, за да не събуди Кора, и отиде в банята. Там веднага ѝ се повдигна.

Върна се с разтреперани крака до леглото, където Кора вече лежеше будна и попита:

— О, Боже! Да не си се разболяла?

— Не мисля — Теа легна и отпусна глава на ръба на леглото. — Сигурно е от нерви.

Кора стана, отиде до мивката, пусна топла вода и накисна една хавлия. Занесе я на Теа.

— Хайде, изтрий лицето си. Искаш ли чаша чай?

Теа поклати глава.

— Най-добре е да пийнеш малко чай и да хапнеш някоя бисквита — Кора облече жилетка върху пижамата си и прекоси стаята, за да напълни чайника. Том още спеше и затова тя внимаваше да не вдига много шум. Чаят стана и тя се върна при леглото, като приседна на ръба. — Ето, изпий това. Не знам защо, но казват, че чаят действа успокояващо.

Теа седна в леглото, хвърли поглед към креватчето на Том и взе чашата. Отпи от чая. Стомахът ѝ се преобърна, но след третата глътка наистина започна да се чувства малко по-добре.

— Съжалявам, наистина не знам какво ми става.

Кора сви крака и опря брадичка на коленете си.

— Сценична треска — заяви тя. Теа не се усмихна. — Ехо! Я пободро! Да не си се паникьосала заради довечера? Ти даде тази идея,

така че...

Теа изпи чая си, свела глава, без да поглежда Кора или да отвръща на закачките ѝ. Усети присвиването в стомаха, което я измъчваше от дни наред, имаше ужасен вкус в устата и от мисълта, че ще съблича дрехите си пред непознати, веднага плувна в пот.

— Теа? — Кора я гледаше изпитателно. — Поговори с мен! Нали сме приятелки! — отново мълчание, а после се чу шумолене откъм бебешкото креватче. — По дяволите! — измърмори тя. Стана и отиде да си направи кафе. — По дяволите, по дяволите! — сложи кафе и захар в чашата, наля гореща вода, облегна се на мивката и отпи. Върна се при леглото и попита: — Да не би да се отказваш?

— Не знам — промълви Теа.

Кора взе голямата хавлиена кърпа, която се сушеше на радиатора, и насъбра някакви дрехи.

— Да имаш монети?

— Да, в портмонето, вземи си.

— Добре — Кора се отправи към вратата.

— Кора? Къде отиваш?

— Ще се изкъпя, после ще сляза да се обадя на Доли. Може би тя ще успее да те вразуми.

Доли не постъпи така, както Кора очакваше. По телефона тя каза на Кора да не обръща внимание на Теа и да се концентрира върху себе си и своята част от представлението. На генералната репетиция в клуба следобед тя не каза нищо на Теа — въпреки слабото ѝ изпълнение и очевидния факт, че бе загубила ума и дума от страх. Вечерта, половин час преди да излязат на сцената, Теа седеше в ъгъла на гримьорната, гримирана и облечена, но твърдо решена, че не може да го направи, а Доли пак не реагираше. Кора крачеше нагоре-надолу по коридора с Фил, сърдита, разочарована, толкова изнервена, че ѝ се искаше да цапардоса някого, а Доли просто седеше до Теа и мълчеше.

Десет минути преди представлението Доли каза:

— Вече не остана никакво време, Теа. Страхувам се, че ще трябва да отидеш и да кажеш на Кора, че няма да участваш.

Теа вдигна глава.

— Няма да е честно да отлагаш повече, тя е разстроена и притеснена. Трябва да си честна с нея. Ако ще я предадеш, кажи ѝ го сега, за да може Фил да отиде да уреди нещата с управителя, а Кора да се облече.

Теа се изправи.

— Просто не мога да го направя, Доли — промълви тя. — Съжалявам. Мислех, че ще мога, но...

— И Кора смяташе така отначало — усмихна се Доли. — Всъщност, доколкото си спомням, ти беше тази, която я убеди да се включи. „Отвратително е“, казваше тя. „Не е по-различно от това, което правим всяка вечер — казваше ти, — само дето има зрители и ти дават пари.“ — Доли поклати глава. — Сякаш и сега те чувам да го казваш. Мислех, че ти изглежда съвсем нормално.

— Не знаех, че ще е толкова трудно.

— Естествено. Но мисля, че за Кора беше още по-трудно. Тя го направи, защото ти е приятелка, защото те уважава и ти се възхищава, защото си казва: „Щом Теа може да го направи, и аз ще мога.“

Теа погледна Доли.

— Кора е добра приятелка — продължи Доли. — Сигурна съм, защото и аз съм имала приятелки, някои истински, други — не — Доли също се изправи. — Е, ти решаваеш. Някои неща се получават, други — не.

Чу се рязко почукване на вратата и някакъв глас извика:

— Пет минути до представлението, госпожице — жените се обърнаха към вратата и като го направиха, и двете видяха отражението на Теа в огледалото.

Доли отново се изуми от чувственото ѝ излъчване. Постояха известно време една до друга, втренчени в огледалото. Доли се усмихна, сви безпомощно рамене и завъртя глава настрани.

Изведнъж Теа попита:

— Къде ми е шапката, Доли? Не мога да започна без шапката си!

Доли я погледна, докосна нежно ръката ѝ и отвори вратата.

— Кора! — викна тя към коридора. — Кора, бързо ела да си сложиш червилото, вече е време да излизате на сцената!

Кора и Теа застанаха зад завесата, чуха как съобщават името на дуета им, размениха си погледи и отброиха първите три такта на мелодията заедно.

— Да стискаме палци! — прошепна Теа.

— Е, не точно сега! — отвърна ѝ Кора.

Основната мелодия вече се бе разгърнала, започна партията на саксофона и като отброиха до четири, Теа протегна дългото си, обуто с чорап бедро зад завесата. Чу се леко, машинално ръкопляскане. Теа показа китката, после цялата си ръка и накрая — на отброяването на осем — тя пристъпи в светлината на прожектора. Четири такта по-късно Кора се появи зад нея и двете застанаха с гръб една към друга. Бяха еднакво високи, но едната бе с тъмна коса и пищна физика, а другата — руса и слаба. Двете завъртяха глави, погледнаха публиката и свалиха презрамките на тоалетите си. Отново се чуха ръкопляскания, този път спонтанни, и в този момент момичетата осъзнаха, че ще успеят.

— Уф! — възкликна Кора, опитвайки да си поеме дъх, когато завесата се спусна. — Беше... — след няколко секунди Теа се спусна към нея и двете се прегърнаха и избухнаха в кикот. Все още прегърнати, тръгнаха по коридора към гримьорната, а ръкоплясканията и одобрителните подсвирквания още отекваха в ушите им.

— Божичко! — каза Теа задъхано. — Беше невероятно! Не вярвах, че ще мога да го направя. Наистина! Харесаха ни! Страхотно ни харесаха!

Кора я сръга с лакът.

— Разбира се, че ни харесаха, глупачето ми! Бяхме зашеметяващи!

Стигнаха до вратата на гримьорната, но преди да успеят да натиснат дръжката, Доли я отвори широко и прегърна и двете едновременно.

— Фантастично! — извика тя. — Просто фантастично! Хайде, елате, мили мои, иначе ще се простудите до смърт! Хайде, облечете тези, Фил ги поръча за вас — тя им подаде дълги бели хавлиени халати. — Изненада! Страхотни са, нали? Хайде, стоплете се бързо!

Теа и Кора се обвиха в халатите.

— Наистина ли беше добре? — попита Теа. Грабна една бутилка минерална вода, отпи и я подаде на Кора.

— Беше не просто добре, беше невероятно!

Фил почука и влезе, носейки шапката на Теа. Тя я бе свалила и я бе оставила на края на сцената, ако някой иска да им даде бакшиш. Шапката бе натъпкана с банкноти.

— Хайде — подкани ги той. — Попитайте ме колко са.

Теа се наведе и надникна към шапката.

— Не знам. Сто?

— Двеста седемдесет и пет!

— Двеста седемдесет и пет лири? — не повярва Кора. — Нещо ни занасяш!

— В никакъв случай, Кора. Този клуб е малко над средната класа, вътре има около седемдесет пияни мъже и почти половината от тях оставиха бакшиш — той се засмя, прокара пръсти през банкнотите и остави шапката настрана. — Бяхте страхотни! Представление от висока класа! — седна. — И управителят на клуба иска да ви ангажира за следващата седмица.

— За следващата седмица? Супер!

— Отказах му — рече Фил. — Казах, че приемаме за след три седмици и че ако направят добра реклама, клубът ще бъде претъпкан. Управителят се съгласи, така че следващата дата тук е през октомври — той извади малък и тънък тефтер от вътрешния джоб на сакото си. — Лесно ще запълним датите дотогава. След тази вечер вече няма да има никакви съмнения... — прекъсна го почукване на вратата, Фил стана, отвори, задържа се там за момент, после се обърна. — Кора, тук има бутилка шампанско за теб.

— Какво, за мен? — Кора подскочи и изтича до вратата.

Пое бутилката и визитната картичка и се втренчи в написаното. Прочете бавно на глас „За Коприна... моля... присъединете се... към нас... за... едно... питие.“

Обърна се към Теа и ѝ подаде картичката.

— Това ли пише?

Теа също прочете написаното.

— Да, точно така.

Кора върна картичката при бутилката.

— Кажете на господина, че благодаря, но може би някой друг път — тя затвори вратата, обърна се и погледна останалите. — Какво сте зяпнали? — сопна им се тя. — Не приемам черпене от непознати, много благодаря! Не се знае докъде може да те доведе, нали така?

Теа се усмихна, после кимна сериозно, когато Кора настоя:

— Човек трябва да има правила, Теа!

— Съвсем правилно — съгласи се Доли. — Точно казано, Кора! — тя се бе заела да събира нещата си, чантата, сакото, несесера със старинните си сценични гримове. — Филип, трябва да излезем отпред, за да ни видят в клуба, докато момичетата се обличат.

Фил, който подреждаше и броеше парите, вдигна ръка, за да ѝ покаже, че е почти готов. Прибра грижливо сортираните банкноти в един плик.

— Готово. Както сме се уговорили, парите ще останат в мен до сутринта, а после вие ще си разделите половината, след като аз съм взел своите петнайсет процента, и внасяме другата половина в банката. Нали? — момичетата кимнаха. — Готов съм, когато кажеш да тръгваме, Доли — Фил подаде ръка на Доли и тя я пое. — Ще се върнем да ви вземем след двайсет минути. Заключете след нас и не пускайте никого.

Момичетата отново кимнаха, а Фил им изпрати въздушна целувка.

— Чао засега, сладурчета!

— Чао — отвърнаха те. Веднага щом излязоха от стаята, Кора стана и заключи вратата.

— Ама че е странна птица този Фил, нали?

Изведнъж Теа избухна в смях.

— Какво ти е толкова... — Кора най-после осъзна истината за Фил. Теа не можеше да произнесе и дума от смях и Кора се облегна на вратата и също се разсмя. Двете продължиха да се превиват от смях поне пет минути. Всеки път, когато правеха опит да спрат, се поглеждаха една друга и отново се разсмиваха. С насълзени очи Кора се свлече на пода. След още няколко минути, изтощени от смеха, двете постепенно се успокоиха и Кора се изправи и отиде да седне до Теа. — По дяволите! Какво толкова е смешно, че не съм се сетила, че Фил е гей?

Теа избърса лицето си с една салфетка.

— Сериозно — настоя Кора, гледайки Теа в огледалото. — Двамата с Доли са толкова близки. Доста странно, не мислиш ли? Или може би се познават отдавна?

Теа разтърка лицето си с длани, за да се успокои напълно.

— Доли не ми е казала никакви подробности. Аз мисля, че всъщност партньорът на Фил е бил собственик на апартамента над Доли и когато е починал, го е оставил на Фил.

— Какво, приятелят на Фил е умрял?

— Да, Доли не ми е споменавала от какво. Но очевидно тя е помагала на Фил да превъзмогне мъката си, подкрепяла го е, поне той така ми обясни. И оттогава са много добри приятели.

— И затова тя го свърза с нас?

— Да, помислила си е, че това би устроило идеално и него, и нас — до този момент се бяха гледали в огледалото, но сега Теа се обърна с лице към Кора. — Той се справя отлично засега, нали?

— Да, така мисля.

Теа отново се обърна към огледалото, взе шишето с тоалетно мляко и се зае да сваля грима си. Отново погледна Кора.

— Не е никак зле, а?

— Щом сме заедно — кимна Кора.

— Да — съгласи се Теа. — Заедно — тя нанесе дебел слой от тоалетното мляко върху лицето си. — Заедно можем да се справим с всичко.

Подаде тоалетното мляко на Кора, която също се зае да маже лицето си. Намаза носа и бузите си и погледна Теа.

— Е, не точно в този вид — отбеляза тя. И без да успеят да се сдържат, двете момичета отново избухнаха в смях.

ВТОРА ЧАСТ

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше майска сутрин и Теа поливаше градината си, облечена в нощница и с гумени ботуши. Прозорците на къщата бяха отворени, както и голямата стъклена врата, която водеше към кухнята.

— Том! — извика тя през рамо по посока на къщата. — Том, надявам се, че си започнал да се обличаш! — мълчание. — Том?

— Да! — чу се най-последно престорено раздражението отговор. — *Започнал съм!*

Теа се усмихна, пусна маркуча на земята и спря водата от крана. Събу ботушите си пред вратата и влезе в кухнята, където приготви масата за закуска и сложи чайника на печката.

Седна на масата и огледа кухнята на къщата си. Живееха тук от почти три години и тя още не можеше да повярва на късмета си. Кухнята бе боядисана в лимоненожълто, без никакви шкафчета, само чамови рафтове, два скрина, голяма мивка, готварска печка на дърва и огромна надраскана дъбова маса. Върху масата имаше купчина списания, каталози, рисунки на Том, вестници. На една връвчица на тавана бяха окачени да се сушат различни билки и подправки, а тенджерите и тиганите от неръждаема стомана висяха на големи медни куки на стената. Тази кухня беше сърцето на къщата — къщата, за която Теа винаги си бе мечтала, малка фермерска сграда от 1840 г., построена от тухли и камък, с три спални, три стаи и островърх покрив с керемиди. Дом за нея и Том, купен на съвсем изгодна цена и веднага оборудван с газово парно отопление за всички стаи.

— Можеш ли да ми оправяш яката, мамо?

Том стоеше до вратата на кухнята, облечен в сивия си вълнен пуловер. Теа се изправи, запаса ризата му, издърпа яката, така че да се подава над пуловера, и го целуна по главата.

— Така! Оризов или царевичен корнфлейкс?

— Препечена филийка.

— Не, избирай между оризовите кръгчета и царевичните люспички.

— Добре, давай оризовите. Може ли да им сложа захар?

— Вредно е за зъбите — Теа сипа от кутията корнфлейкс в купичката, заля го с мляко и го постави на масата. Том бе открил автомата си на стола и в момента обстрелваше котката. — Том, сядай, моля те! Закуската те чака — котката измяука, а Том продължи да надава разни бойни викове и Теа каза по-рязко: — Том! Сядай!

Той се подчини, измърмори едно „Извиняяяявай!“, на което Теа веднага се усмихна, защото физиономията на сина ѝ беше наистина смешна и защото просто се чувстваше щастлива, после се качи да се облече за излизане.

Животът на Теа бе потръгнал много добре. Също и на Кора, макар че по различен начин. Момичетата си останаха добри приятелки, все още работеха заедно по три вечери в седмицата и два дни. Същността на работата им се бе променила: те бяха разширили бизнеса си, като започнаха да продават костюми и аксесоари за стриптийз и да обучават момичета, които желаят да се занимават с класически стриптийз, поставяха хореографията на представленията им и вземаха процент от печалбата от тези представления, като продължаваха да поддържат всеки аспект на заниманията си в напълно легални рамки. Фил още работеше с тях, само че сега той оглавяваше цял екип от агенти, които се грижеха за новите момичета и им осигуряваха ангажименти из цялата страна срещу петнайсет процента от хонорарите. Този екип от агенти — по един в Манчестър, Бирмингам, Глазгоу, Лийдс и Нюкасъл — осигуряваше на момичетата същата степен на сигурност, каквато Фил им гарантираше в Лондон. Агентите продължаваха да проверяват всеки клуб предварително, да придружават момичетата до него и след това обратно до дома им, да се грижат за безопасността им и да им помагат в случай на нужда. Фирмата се наричаше „Коприна и дантели“ ЛТД, беше малка, с приятелски взаимоотношения между персонала и напълно законна.

Кора и Теа все още имаха представления. Търсеха ги много, но те бяха ограничили изявите си до три вечери седмично. В началото, след невероятния първоначален успех, Теа и Кора имаха ангажименти за шест вечери в седмицата, и то все пред препълнени клубове, и двете момичета си изградиха стереотипа на живот на хора, които работят на смени. Том не бе приел добре това положение. Теа успяваше да спести

много пари, но през деня лесно се изнервяше и се чувстваше изморена. След година с такъв напрегнат график, когато бяха сигурни, че нещата са потръгнали добре, двете започнаха да обмислят по какъв начин да променят живота си.

Теа реши да се премести от Лондон година по-късно. Един слънчев неделен следобед, точно след като Кора бе взела шофьорския си изпит, двете решиха да разходят Том по крайбрежието на Съсекс. Залутаха се по някакви тесни пътища и напълно се загубиха. Тогава Теа видя някаква къща, обявена за продан, която се намираше в едно съвсем малко селце на изток от Петуърт, селце, в което никога не биха попаднали, ако не се бяха загубили — нещо, което възприеха като знак на съдбата. Теа поразпита за къщата и откри, че е в съвсем добро състояние, макар и много старомодна, че има нужда от ново обзавеждане, но не и от някакви сериозни строителни ремонти. Тя изтегли голяма сума от спестяванията си, ипотекира къщата с гаранция от Джейк и я купи.

— Мамо! — викна Том от долния етаж. — Леля Кора те търси на телефона!

— По дяволите! — измърмори Теа, докато затваряше прозореца на спалнята, в която се носеше ухание на лавандула и пчелен восък. Усмихна се: „леля Кора“ звучеше много смешно. — Кажй й, че ще й звънна по-късно, става ли? Иначе ще закъснеем!

— Тя каза, че ще ти се обади после — каза й Том, който сега седеше на стъпалата с бележника си. — Забравила си да напишеш, че съм си изпълнил домашното!

Теа взе бележника, надраска набързо бележка за учителката на Том, пусна молива в джоба си и отвори предната врата.

— Готово! Всичко ли взе — чантата си, тетрадката?

— Да.

— Нещо да сме забравили?

— Не.

— Добре. Да тръгваме тогава!

Двамата отидоха до колата.

— Задната врата! — възкликна Теа. — Забравих да я заключа — тя хвърли ключовете за колата на Том. — Дръж, качвай се! — той ги изтърва на земята, но Теа хукна към задната част на къщата, за да заключи стъклената врата. Когато се върна и се качи в колата, Том вече

се бе настанил и бе сложил колана си. — Кора каза ли нещо конкретно? — попита тя, докато палеше двигателя.

— Не — Том четеше някакво детско списание, което Джейк му бе донесъл. — Дядо ще идва ли довечера?

— Със сигурност! Но това не значи, че ще играете футбол до никое време. Ще си легнеш, както обикновено!

— Няма!

Теа погледна назад и включи колата на задна скорост.

— Добре де, може да си легнеш малко по-късно — протегна пръст да погъделичка Том, който избухна в кикот.

— Но да не си посмял да се оплакваш сутринта, че ти се спи! — тя изкара колата на главния път и подкара към училището.

Теа остави Том с няколко минути закъснение, поговори си малко с една от другите майки и тръгна по пътеката към колата си. Когато завиваше зад ъгъла, един черен ландроувър изскочи с доста висока скорост и взе завоя толкова близо до края на пътя, че Теа отскочи назад, за да не бъде прегазена, и се озова в копривата.

— Ох! — беше с боси крака и усети как целите пламнаха.

— Идиот такъв! — извика тя. Ландроувърът спря пред входа за подготвителните класове, някой, когото Теа не можа да види, скочи от колата, викна нещо на двете момчета, които слязоха след него, и тримата изтърчаха в сградата. — Кой пък е този? — попита Теа.

— Даниъл Елис — отвърна ѝ Паскал Нордън. Тя се обърна. Не познаваше Паскал Нордън, но бе чувала за нея. — Нов е — продължи Паскал — и е невероятно красив.

„Невероятно красив! — помисли си Теа. — Все едно слушам Доли. Божичко, нямам търпение да го кажа на Кора.“ На глас Теа рече само:

— Срамота, че не се е научил да кара!

Паскал се засмя.

— Случайно да сте свободна в събота? — попита тя. — Знам, че е съвсем скоро, но сме поканили няколко човека за вечеря и сега ми хрумна, че ще е хубаво да дойдете и вие, ще сме в градината, такава приятно време е.

Теа се усмихна. „Сега ми хрумна“ сигурно означаваше, че някой бе отказал поканата в последния момент. Тя се зачуди кое от готовите си извинения за отказ да използва.

— Даниъл Елис също ще бъде — допълни Паскал. — Можете да се запознаете и да му се скарате, че едва не ви прегазил. Дори и само за това си струва да приемете поканата ми.

Теа се разсмя:

— Добре. Благодаря, ще дойда с удоволствие — какво правеше? Та тя никога не приемаше покани!

— Радвам се — Паскал натисна бутона на дистанционното за алармата на колата си и фаровете примигнаха. — Наистина. Отдавна исках да се опознаем.

— О, няма?

— Да. Вие сте художничка, нали? Том казал на Оливър.

— Да, нещо от този род.

— Чудесно! Бих искала някой път да видя творбите ви.

Теа едва се сдържа да не се разсмее.

— Значи в седем и половина, в събота. Живеем в „Малоу Хаус“ в Уайлдкоум. Съвсем неофициално събиране, облечете каквото ви хрумне — Паскал се качи на колата си. — Чао.

— Чао и благодаря за поканата — Теа махна с ръка, после отиде при колата си. В момента, когато се качи, телефонът ѝ звънна. — Дороти Марш — още преди години, когато започваха, Доли бе посъветвала Теа и Кора да използват псевдоними за работата си. Тя бе обяснила, че така запазват ясно разграничение между работата и личния си живот, което някой ден може да им потрябва. Както Теа бе открила, Доли отново се бе оказала права.

— Здравсти, Теа, аз съм!

— Здравсти, „лельо“ Кора. Как си?

— Ей, я стига с това „лельо“! Току-що направих четвърт век! — акцентът на Кора бе изчезнал напълно, но от време на време се пробуждаше. Теа се усмихна. — Както и да е, добре съм, благодаря, Дороти! А ти?

— И аз. В момента съм пред училището, ще тръгна за вкъщи. Какво става?

— Събота. Получихме заявка в последния момент, парти в един клуб в Мейфеър. Знам, че обикновено не работиш в събота, но хонорарът е много висок и са си наумили, че искат точно нас. Фил отказал, но Лени, собственикът на клуба, ми звънна на мен и аз реших да ти се обадя, за да го обсъдим.

— Щом толкова ни искат, защо не са ни поканили навреме? Както другите клубове.

— Очевидно клиентът е направил резервацията за клуба в последния момент. По-точно, в понеделник вечер.

— Какво? И Лени му е осигурил клуба при толкова кратък срок?

— Да, защото онзи бил фрашкан с пари. Тъкмо бил направил някаква голяма сделка. Казал, че държи на представлението от класа и Лени иска да ни наеме. Ще плати хиляда и петстотин.

Такъв хонорар не бе прецедент, но все пак бе с около петстотин над обичайното.

— Кора, току-що приех покана за едно парти. Буквално преди минута казах „да“!

— И вече не можеш да откажеш?

— Сигурно мога, но...

— Но?

— Просто вече се съгласих и ще направя лошо впечатление, а и ще бъде един родител, който едва не ме блъсна тази сутрин, искам да говоря с него и...

— Не ми обяснявай повече, ще се обадя на Лени, че не можем...

— Не, Кора, чакай! Не е чак толкова важно! — Теа замълча, поколеба се няколко минути и попита: — В колко часа искат да започнем?

— Около единайсет и половина. Първо ще ходят на вечеря и са запазили клуба чак от десет и половина.

— Не знам, Кора. Мразя да се прибирам късно точно в събота. Неделите ми са посветени на Том и... — Теа мразеше и да разочарова Кора, защото тя беше приятелка с Лени, понякога изпиваха с него по чашка след представлението. — Ако беше по-рано, може би щях... — не знаеше как да постъпи.

— Виж, не се притеснявай — Кора се поколеба за момент. — Винаги мога да се обадя на Деби.

— Деби?

— Да, тя предложи да те замества, когато си заета. Не е толкова добра като теб, но ако порепетираме, може и да стане. Ако ти нямаш нищо против, разбира се.

— Не, аз... въъ... — Деби бе едно от момичетата, което бяха обучавали, беше млада, привлекателна и се справяше много добре. Но

беше и доста глупава и безотговорна и ако Кора не се бе сприятелила с нея, Теа едва ли щеше да я задържи във фирмата. — Не, нямам нищо против.

— Добре, тогава ще ѝ се обадя.

— Но Фил ще уреди всичко с Лени, нали?

— Разбира се.

— Ти ли ще я караш или Фил? — това бе едно от задължителните правила: момичетата винаги отиваха до клуба и си тръгваха оттам с придружител.

Последва кратко напрегнато мълчание и Кора каза:

— Виж, Теа, всъщност Фил няма да бъде там.

— Какво? Защо не?

— Зает е, има някаква отдавнашна уговорка, която не може да отмени.

— Ясно — Теа и Кора никога не работеха без Фил. — Изобщо не може да дойде, така ли? — Теа се разтревожи, никак не ѝ хареса идеята Кора да работи без Фил.

— Очевидно.

— Виж, не знам какво да правим в такъв случай, Кора. Знаеш, че правилото е да не работим без Фил. Никой не отива на представление без агента си.

— Знам, но познавам добре Лени и клубът е съвсем приличен, Теа! А и не ми е за пръв път! Хайде, не проявявай такава параноя! Освен това никога, нито веднъж, не сме имали проблем!

— Знам това, но...

— Никакво „но“, знам какво правя.

Теа помълча, докато обмисляше ситуацията.

— Добре, надявам се, че няма какво толкова да стане.

Кора се засмя:

— Разбира се! Няма какво да стане! Правили сме го стотици пъти, какво може да се обърка?

На Теа идеята все още не ѝ допаднаше, но въпреки това се съгласи с Кора.

— Нищо, предполагам.

Беше събота вечерта и Теа се бе уговорила с Бети да стои при Том, защото Джейк вече бе идвал веднъж тази седмица, а тя не искаше да го ангажира през уикенда. Той ѝ помагаше по всички възможни начини, но имаше право и на свой собствен живот, особено сега, когато отношенията му с Мариан бяха приели ново измерение.

Бети беше жена от селото на четирийсет и девет години, с две вече пораснали деца, която се нуждаеше от някаква почасова работа, за да допълва доходите си. Работеше за Теа от две години — три дни и две вечери в седмицата. Не знаеше с какво точно се занимава Теа — нито ѝ бяха дадени някакви обяснения, нито тя бе питала. Беше предположила, че е нещо, свързано с огромните модернистични платна, които Теа рисуваше за разтоварване в гаража и откъдето бе тръгнала идеята, че е художничка. Разбира се, едно опитно око веднага би разпознало колко лоши и непохватни са опитите на Теа в живописа, но никой, освен Бети не бе виждал картините, така че нямаше такава опасност.

Тази вечер Бети знаеше, че Теа отива на парти в семейство Нордън и когато пристигна в къщата и викна към горния етаж, за да съобщи за появата си, Теа се появи откъм спалнята си, облечена в къса черна копринена рокля без ръкави, гримирана и с навита на ролки коса.

— Здравей! Том е вече по пижама и гледа телевизия, май „Супермен“.

Бети кимна, без да може да отдели поглед от Теа. Никога преди не я бе виждала облечена по този начин. Когато Теа тръгваше за работа, носеше дънки с тениска или пуловер, а когато не беше в града, ходеше облечена съвсем небрежно, не се гримираше и обувките ѝ винаги бяха съвсем ниски. Ежедневното ѝ облекло бе в пълна противоположност с това, което носеше на представленията. Теа махна ролките и Бети видя, че се е получила много модерна прическа, нищо общо с резултата от употребата на маша върху косата на самата Бети. Тя забеляза и че кожата на Теа, голите ѝ ръце и крака имат нежен златист тен, който бе убягнал от погледа ѝ до този момент.

— Изглеждаш много добре — каза тя. — Много шик!

Теа се усмихна.

— Благодаря! Не гледай толкова изненадано! — тя свали последната ролка и прокара пръсти през косата си. — Тръгвам след

няколко минути. Том може да остане буден до осем, но не по-късно.

Бети кимна.

— В хладилника има вечеря — викна Теа след Бети, която тръгна към дневната, където беше Том — и чаша вино — върна се в стаята, среса косата си и се поколеба дали да си сложи малко парфюм, но се отказа. Реши да остави прозореца отворен. Дръпна завесата, за да не влизат насекоми, и светна лампата. Така, като се върнеше след партито, стаята ѝ щеше да ухае на люляк, което бе по-добро от всякакъв парфюм. — Хайде — Теа надникна в дневната, където Том и Бети се бяха свили на канапето, загледани в телевизора. — Тръгвам.

— Добре, мамо — Том не отмести поглед от екрана, затова Теа прекоси стаята и застана така, че да е точно пред телевизора.

— А целувка?

— О, мамо! — Том скочи от канапето и се втурна към Теа, целуна я и я прегърна силно, обвивайки ръце около врата ѝ. Тя затвори очи за момент и се зачуди защо изобщо бе тръгнала да излиза, вместо да си седи с Том и да гледа телевизия.

— Да си легнеш навреме — каза му, когато той се върна на канапето. — Когато Бети ти каже.

— Добре.

Теа се дръпна настрани и Том веднага зяпна екрана. Бети стана, за да я изпрати в коридора.

— Може да закъснея — каза Теа. — А може и да се върна рано — усмихна се. — Ще ти бъде ли проблем?

— Никакъв — отвърна ѝ Бети. — Върви се позабавлявай — тя открай време съжаляваше Теа, че трябва да ходи до Лондон на работа през седмицата и че прекарва уикендите си у дома с Том, без гадже, без никакви приятели, с изключение на Кора и баща си. Хубаво бе да я види човек облечена за излизане. Малко разнообразие нямаше да ѝ дойде зле. — Само ме бутни, ако съм заспала на канапето. Казах на Норман, че ще му се обадя и той ще дойде да ме вземе.

— Надявам се да не закъснявам — отвърна Теа усмихната. — А и не бих посмяла да те бутна, защото може да ме ухапеш.

Бети се засмя:

— Хайде, тръгвай и приятно прекарване — тя постоя на вратата, докато Теа се качи в колата си и потегли.

Имението „Малоу Хаус“ бе построено още през шестнайсети век. През следващите векове бяха достроявали разни части и сега къщата представляваше смесица от архитектурни стилове без никаква обща композиция, но въпреки всичко — с много собствен чар. Основната част на къщата бе тясна и дълга, с греди и тухли, двете крила бяха по-широки — с прозорци с фронтони, а отзад имаше друга пристройка във викториански стил — тухлена и с много красив комин. Теа бе очарована от къщата. Ориентирайки се по един знак, тя паркира на поляната вдясно от къщата и сега вървеше по алеята, оградена от двете страни с черешови дървета. От алеята се виждаха градини, неравни морави и гъсто засадени с подправки лехи. Зад къщата се чуваше далечно жужене от разговори и музика: джаз, който накара Теа да се усмихне. Може би щяха да я помолят да забавлява гостите. Щом стигна до парадния вход, един млад мъж с черни дънки и бяла риза ѝ отвори вратата и каза:

— Ако желаете, минете отстрани на къщата, там са питиетата и там ще ви посрещнат господин и госпожа Нордън.

— О, добре, благодаря — стомахът на Теа се сви от притеснение.

По един коктейл и вечеря в градината, беше казала Паскал. Неофициално облекло, „каквото ти хрумне“. Пое си дълбоко дъх и тръгна. Отстрани имаше висока желязна порта, от която започваше алея с рози, водеща до една веранда. На повечето гости „им бе хрумнало“ да се облекат с тоалети на Версаче и Теа се зарадва, че се е спряла на късата черна рокля. „Кога провинцията е станала толкова снобска?“ — зачуди се тя. Един сервитьор ѝ предложи питие, но тя отказа, като видя, че на таблата му има само две чаши шампанско.

— Искате ли нещо безалкохолно? — предложи той.

Теа кимна и погледна през рамото му, опитвайки се да открие домакините.

— Портокалов сок, ако има.

Сервитьорът я изгледа, усмихна се с малко странна и изненадана усмивка, както се стори на Теа, после се отдалечи.

— Много грубо — каза си Теа. Някои фирми за обслужващ персонал се мислеха за по-важни от самите гости. Тя се отдалечи от тълпата на терасата и установи, че така се приближава до дъното на

градината. Не виждаше нито една позната физиономия и започна да се чувства неловко.

— Питието ви, мадам — сервитьорът неочаквано се бе озовал до нея.

Теа рязко се обърна.

— Олеле! Стреснахте ме.

Сервитьорът се разсмя:

— Олеле! Не бях чувал това възклицание, откакто сестра ми беше в гимназията.

Теа се навъси. Нямаше нищо против шегите, но тази тук бе доста грубичка.

— Моля? А вие какво бихте казали в такъв случай? „По дяволите, изкара ми акъла, копеле такова“ ли?

Сервитьорът спря да се смее. Доловил студенината в гласа на Теа, отстъпи крачка назад. Теа си каза: „Божичко, май прекалих. От твърде много ходене по клубовете съм загубила мярката.“ Тя се изчерви силно, допря ръка до неговата и промълви:

— Съжалявам, изразих се много грубо. Просто не съм свикнала да ходя по партита, изнервям се и ставам рязка. Съжалявам.

Сервитьорът погледна ръката ѝ. Ноктите ѝ имаха перфектна овална форма, както винаги, подрязани доста ниско и лакирани с почти безцветен лак. Нямаше никакви пръстени, нито гривни, само малък черен часовник „Суоч“.

— Извинението ви се приема — отвърна той. — А сега искате ли си сока?

— Да, моля — Теа пое чашата и се зачуди защо той не си тръгва. Тя обаче не искаше да го гони, така поне не стоеше сама. — Не познавам никого тук — каза тя, смутена, че стоят заедно и мълчат. — Това е много неловка ситуация.

— Така е — той взе чашата шампанско в ръка, остави празния поднос на земята и отпи. Очите на Теа се разшириха от изненада. Тя го изгледа втренчено, но той не се смути изобщо и Теа извърна поглед.

— Вижте, ужасно съжалявам — каза тя, като се обърна към него.

— Какво, пак ли?

Теа потисна раздражението си.

— Не съм сигурна, че трябва да го правите. Имам предвид да стоите тук с мен и да пиете шампанско. Може да си навлечете

неприятности.

— Нима? — усмихна се той и това я вбеси. — Значи ако стоя тук с вас, ще си навлека неприятности?

Теа не можеше повече да се сдържа.

— Точно така! — избухна тя. — Аз...

— А, Теа! Ето те и теб! — Паскал се появи най-неочаквано и обви всички в облак от ухание на „Келвин Клайн“. — Виждам, че си се запознала с Даниъл Елис. Браво, ти си единствената жена на партито, която е успяла да го стори!

Тя прегърна Теа и целуна въздуха от двете страни на лицето ѝ.

— Даниъл Елис! — заекна Теа.

— Да, мъжът, който едва не те прегازی! Спомняш ли си? — Паскал размаха пръст към сервитьора и Теа се изчерви. — Това е Теа Маршъл. А ти, Даниъл, скъпи, едва не я блъсна с колата си онзи ден, когато караше толкова безобразно пред училището.

— Аха — Даниъл Елис погледна Теа. — Краката в копривата. Ужасно съжалявам.

— Мисля, че това не е достатъчно — настоя Паскал. — Смятам, че извинението трябва да бъде във формата на вечеря в някой изискан и скъп ресторант! Та тя се канеше здравата да ти натрие носа! Това бе единствената причина да успея да я убедя да дойде тази вечер.

Даниъл продължи да гледа Теа, която все още бе силно изчервена.

— Мисля, че вече чух упреците! — каза той и се разсмя.

— Да не би да съм пропуснала нещо? — попита Паскал.

— Не, разбира се, че не, Паскал! — той допи шампанското си на екс. — Дали ще можеш да намериш някой сервитьор? Умирам за още едно питие!

В първия момент Паскал придоби обидено изражение, но прекалено любезна, за да откаже, каза:

— О, да! Разбира се! Ще мога ли да те подмамя да се смесиш малко с останалите гости?

— Засега бих предпочел да остана тук — той се усмихна на Паскал и Теа разбра защо тя го бе определила като „невероятно красив“. Изглеждаше точно така: беше мъжествен, малко странен на вид, като ризата му — скъпа, но леко измачкана, с добре подстригана, но поразрошена кестенява коса. Беше избръснат, но бе пропуснал едно

малко ъгълче под брадичката си. Усмивката му беше топла и непринудена, а в тъмносините му очи проблясваше присмехулство. Прокара език върху предния си зъб — по ръба, където едно парченце бе отчупено, и Теа реши, че той наистина е най-привлекателният мъж, когото някога е виждала. Тя продължи да го гледа, докато той се усмихваше на Паскал, но после, когато се обърна към нея, Теа веднага отмести поглед. — Та защо — попита той, — като стоя тук с вас, ще си навлека неприятности? Не отговорихте на въпроса ми.

— Не беше честно от ваша страна — каза Теа, като се обърна към него. Почти веднага съжали, че го е направила. Погледът му бе така пронизващ, че тя едва си пое дъх. — Направихте се на сервитьор и ме накарахте да се държа като глупачка — продължи тя, втренчена в чашата си. — Беше нелюбезно.

— Не, не беше — в отговор на първите ви две обвинения, и не, не беше — в отговор на третото. Не се направих на сервитьор — вие ме взехте за такъв, не съм ви карал да се държите като глупачка, как бих могъл? Бяхме само двамата и със сигурност не смятам, че сте глупачка. Привлекателна — да, навярно най-привлекателната жена, която съм виждал, и невероятно секси, когато се изчервявате, но в никакъв случай глупачка. И не беше нелюбезно, а по-скоро смешно.

Теа вдигна глава. Беше чувала повече комплименти, отколкото си бе направила труда да запомни — всъщност повечето ги забравяше незабавно — но този сега бе просто абсурден и почти обиден! Тя понечи да отговори рязко, но Даниъл каза:

— И аз не обичам партитата и единствената причина да приема бе, защото Паскал ми каза, че и вие ще бъдете. Не съм много добър в тези неща, нямам навика да си определям срещи, бях женен толкова дълго, че съм забравил как се прави, така че това, което ви казах, е простата истина — Теа се канеше да го прекъсне, но той я спря: — Не, нека довърша. Адвокат съм и съм свикнал да се доизказвам. Виждал съм ви пред училището и от месеци искам да се запознаем, но вие винаги се държите толкова надменно, че не събрах кураж да ви заприказвам. Ето това е. Има пътека, по която човек може да се измъкне незабелязано от тази къща, покрай езерото с патиците в дъното на градината, през желязната портичка и през поляната. Момчетата ми го казаха, те са идвали тук на чай. „Татко — рекоха ми те, — ако стане непоносимо и госпожа Нордън не спре да ти приказва,

има таен изход.“ И ми начертаха карта — Даниъл бръкна в джоба си и извади листче хартия. Подаде то на Теа. — Ще се измъкваме ли? Преди Паскал да се е върнала?

Теа погледна картата, прочете написаните с дребен красив почерк указания и подписите под схемата. Сгъна го, върна го на Даниъл и се поколеба за момент. Вероятно щеше да бъде грешка, нямаше основание да го прави, беше грубо и детинско, а и щеше да ѝ се наложи да измисли убедително обяснение за Паскал, когато я види в понеделник. Но не можеше да пренебрегне острия, изключително болезнен копнеж, който чувстваше, когато Даниъл ѝ говореше. Сега той ѝ се усмихна и Теа отново видя счупения му зъб.

— Добре — съгласи се тя. — Само не разчитайте аз да водя. В училище предпочитам латинския пред географията.

Даниъл я хвана за ръка, хвърли поглед през рамо и като видя, че теренът е чист, я поведе към езерото.

— Лошата новина е — отбеляза той, — че и с мен беше така — той я дръпна по-близо до себе си. — Няма значение, стига да излезем от онази порта, можем спокойно да си останем загубени няколко дни, поне доколкото зависи от мен. Всъщност — извади картата от джоба си, смачка я на топка и я захвърли високо над дърветата — мисля, че това е за предпочитане.

Щом минаха през градинската портичка и прекосиха половината ливада, където вече не можеха да бъдат видени откъм къщата, Теа и Даниъл спряха и погледнаха назад. Виждаше се само покривът на къщата, разговорите на хората в градината се чуваха съвсем приглушено и изведнъж и двамата се разсмяха. Стояха посред полето в топлата вечер и се смееха, докато не им прималя от смеха и горещината. Теа избърса лицето си с ръка, Даниъл я хвана и прокара език по навлажнената част от дланта ѝ. Теа потрепери.

— Солени сълзи — прошепна той. Преплете пръстите си с нейните, придърпа я към себе си и целуна първо дланта ѝ, а след това устните ѝ. — Имам две момчета вкъщи — каза той, когато нежно се отдръпна. — Не можем да отидем там.

— А аз имам едно момче и една Бети — Теа се дръпна назад. Сърцето ѝ туптеше толкова силно, че ѝ бе трудно да си поеме дъх.

— Никога не съм правил това — каза Даниъл. — Искам да кажа, толкова скоро, не знам къде... — Теа го накара да замълчи с върха на пръста си. Той го засмука.

— Къде е колата ти? — попита тя. И Теа не бе правила нищо подобно в живота си, но не искаше да го признае, усещаше, че е добре тя да контролира нещата.

— Колата ми? — изненада се той. — На поляната.

— Ами тогава да отидем някъде с колата. На някое спокойно, усамотено местенце — тя обгърна лицето му с длани, леко го придърпа към своето и го целуна по устните. Беше лудост. Нямаше представа защо прави всичко това, но не ѝ пукаше. Привличането беше прекалено силно, прекалено внезапно и необикновено, за да му устои.

Даниъл се усмихна.

— Сериозно ли говориш?

Тя кимна и се усмихна.

— Съвсем сериозно — прошепна. — Защо иначе човек би си купил такава голяма кола като твоята?

Даниъл спря ландроувъра на една малка отбивка, обградена от дървета, където свършваше тесен черен път. Изгаси двигателя и двамата поседяха мълчаливо. Вече бе почти тъмно, из въздуха се носеше свежото ухание на гора, листа и влажен въздух. Беше съвсем тихо. Не се чуваше никакъв звук, освен дишането им.

— Не знам нищо за теб — каза Даниъл. — Не мога да повярвам, че правя това — обърна се към Теа. Кожата ѝ блестеше като сатен и той я докосна, за да се увери, че и на допир усещането е същото.

Теа се взираше в хоризонта, където изумрудени облаци се движеха над хълмовете, приличащи на кадифени възглавнички.

— Нито пък аз — промълви тя.

Пръстите му погалиха рамото ѝ и тя се замисли колко време бе минало, откакто за последен път се бе любила. Години. Не го бе правила с никого след Хал. Нито веднъж. Не бе сигурна, че ще има куража да го направи, а и не беше ли се загубило нещо от магията, като дойдоха тук, като бяха планирали действията си? После Даниъл попита:

— Какво трябва да направим сега? Да спусна седалката си назад или какво? — беше толкова простичко и неромантично, толкова честно, нервно и открито, че тя се обърна към него и без колебание се наведе и го целуна. Той зарови пръсти в косата ѝ и целувката им се задълбочи.

— Мисля — прошепна тя, — че нещата ще станат от само себе си.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, протегна ръка назад и издърпа ципа на роклята си. После коленичи на седалката и издърпа роклята през главата си.

— Боже Господи! — изстена Даниъл. Теа носеше само миниатюрни дантелени бикини. Останала само по тях и обувките си, тя се премести и го възседна.

— Виждаш ли? — промърмори тя, когато той пое едното ѝ зърно с устните си. И това бе последното нещо, което промълви. След това нямаше нито сили, нито място за думи.

— Е, Теа Маршъл — каза Даниъл, като милваше извивката на врата ѝ с пръст. — Сега те познавам интимно във физическия смисъл на думата и бих искал да те опозная интимно и в духовния — двамата лежаха голи на задната седалка на колата му с преплетени ръце и крака. Теа бе положила глава на гърдите му. — Разкажи ми всичко за себе си.

— Всичко за себе си? Като какви оценки съм имала в гимназията и къде съм била на екскурзия във Франция с класа ли?

— Е, не точно тези подробности. Оставям те сама да прецениш.

Теа се размърда и се обърна на една страна. Подпря се на лакът и така едва не събори Даниъл от седалката.

— Мисля... о, извинявай — каза тя, докато той се наместваше на седалката, — мисля, че тази вечер говорих предостатъчно.

Даниъл се усмихна.

— Стенанията повече ми харесаха, беше много — замисли се — ентусиазирано.

Теа го сръга.

— Заядливко!

Той се засмя.

— Мисля, че ти трябва да ми разкажеш всичко за себе си. Започни с момчетата си и карай назад, докъдето решиш.

Даниъл се смълча.

— Сигурна ли си?

— Да, започвай.

— Добре. Ами имам двама сина, които учат в началното училище „Марлоу“, казват се Чарли и Уилс, на седем и осем и половина — Даниъл замълча за момент, но Теа не виждаше лицето му. — Жена ми почина преди три години при катастрофа.

— О, Боже, много съжалявам — каза Теа. — Не знаех.

Даниъл я погали по косата.

— Няма нищо, вече ми е по-лесно да говоря за това. Има истина в старата поговорка, че времето лекува... — отново последва мълчание, сякаш безкрайно, Даниъл се прокашля и продължи: — Ние с момчетата и една доста наивна, но мила бавачка — Петула, която работи при нас от четири години, и с която не бих понесъл да се разделим, въпреки че постоянно закъснявам за училището и съответно и за работа заради липсата ѝ на организираност — та ние живеем в Хорнсби Аш, в къща, наречена „Уилоу Хаус“. Аз съм адвокат, работя в една кантора на „Чансъри Лейн“ — той спря и подръпна леко ухото на Теа. — Сега е твой ред.

— О, наистина ли?

— Да, наистина.

— Май няма много за разказване. Имам един син — Том, на пет години, учи в същото училище. Не съм омъжена и никога не съм била.

— Защо?

— Нещата между бащата на Том и мен така и не потръгнаха.

— Хм. Виждате ли се все още?

— Не, почти не. Той се обажда от време на време на Том — за Коледа и рождения му ден — но нищо повече. Има си собствен живот и ние не сме част от него.

— Това притеснява ли те?

— Не, изобщо.

— Хммм.

Теа започваше да се изнервя. Мразеше да говори за себе си. Нямахше намерение да му каже истината: докъде би я довела подобна откровеност в такава малка общност?

— Какво значи това „хммм“?

— Нищо. И къде живеете?

— В „Уест Бъртън“.

— Аха.

— Какво значи „аха“?

Даниъл я изгледа.

— Стига!

— Стига какво?

— Стига с тази параноя! Нямах какво да криеш, нали?

— Разбира се, че не!

— Не си незаловената серийна убийца с брадвата, нали? И нямах намерение да ми отрежеш главата и да я пуснеш в езерото? — Теа се разсмя. — Браво! Така е по-добре — Даниъл наведе глава към нея и целуна върха на носа ѝ. — Теа, кога мога да те видя пак? — попита той. — Какво ще кажеш за утре? Или вдругиден? Или по-вдругиден?

Теа задържа дъха си.

— Не знам. Може ли да ти се обадя?

Даниъл завъртя главата ѝ, така че тя да го погледне в очите.

— Разбира се, че може да ми се обадиш, но се постарай отговорът ти да е положителен, Теа. Наистина, наистина трябва да те видя пак. Съгласна ли си?

Теа затвори очи и си представи само за частица от секундата, че нещата между тях потръгват добре. После отвори очи, върна се в реалния живот и сви рамене.

— Ще видим — каза тихо. — Ще видим.

Теа не се върна прекалено късно. Бети още гледаше съботния филм по телевизията, когато тя надникна в дневната.

— Здравсти! Всичко наред ли е?

Бети вдигна глава.

— О, здравей! Да, нямаше никакви проблеми. Връщаш се рано. Не чух колата ти.

— Не се върнах с нея. Пийнах две-три чашки на партито и един от другите гости предложи да ме докара.

— Така ли? Кой?

Теа въздъхна и влезе в стаята.

— Даниъл Елис, синовете му учат в същото училище като...

— Да, знам кой е Даниъл Елис. Адвокатът от Хорнсби Аш. Норман от време на време ходи да прави някои ремонти в къщата му. Хубав мъж и толкова млад. Жалко за жена му — Бети поклати глава. — Е, много мило, че те е докарал — тя стана и разтърка гърба си. — Ще се обадя на Норман, ако може.

— Разбира се.

Бети излезе в коридора при телефона.

— Сприятелихте ли се с него? — попита тя, когато Теа прекоси коридора и влезе в кухнята.

— Не особено — отвърна Теа. — Аз... — но в този момент Бети се свърза и заговори с Норман. „Спасена съм“, каза си Теа и сложи чайника на печката, за да си направи един чай. Но докога — нямаше представа.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кора бе готова за тръгване. Както Теа, и тя обикновено пътуваше до Лондон, облечена в дънки и тениска, но тази вечер бе прекалено горещо за дънки и тя избра най-лекото нещо в гардероба си — копринена рокля на цветя с тънки презрамки и разкроена долна част, която стигаше точно над коленете ѝ. Обу съвсем ниски обувки, след това пробва сандали с каишки и високи токове, но накрая се отказа и от тях и тръгна с еспадрили.

Остави чантата си до входната врата, отиде да дръпне щорите на прозорците към балкона, след това и на прозорците на спалнята си. Огледа апартамента, премести голямата стъклена ваза с червени гладиоли и светна лампите. Мразеше да се връща вкъщи и апартаментът да е потънал в мрак — предпочиташе всички лампи да светят.

Апартаментът на Кора в Чичестър бе възможно най-близкото място до Теа, което да не е село. Кора мразеше всичко селско. Апартаментът ѝ заемаше целия първи етаж от три залепени една за друга къщички, които някакъв талантлив, но с не много добър бизнесменски нюх архитект от Лондон бе преустроил и преобзавел в едно общо жилищно пространство с дървен под и преградни стъклени стени. Жилището бе много светло заради многобройните прозорци, просторно — заради липсата на врати и минималния брой мебели, и в този си вид се бе оказало напълно неподходящо за заможното, но застаряващо население на Чичестър. Архитектът, който го бе преустроил, бе разбрал, че не може да намери купувач за такъв апартамент. Средствата, които бе вложил в проекта, обаче трябвало да се възстановят, затова цената на имота бе паднала невероятно ниско и Кора купи апартамента само няколко дни преди архитектът да обяви банкрут вследствие на несполучливата си инвестиция. Така Кора се бе сдобила с жилище на наистина изгодна цена.

Освен това тя обожаваше апартамента си. Не си падаше по къщите, не си падаше кой знае колко и по идеята да си има собствен дом. Единствено натякването на Фил, че тя трябва да вложи част от

парите си в недвижима собственост, я бе убедило да купи апартамента, но когато заживя в него, реши, че не би го продала за нищо на света. Това бе първият и единственият истински дом, който някога бе имала. Когато се нанесе, си купи само легло и едно канапе и това беше общо взето цялата ѝ мебелировка и сега, две години по-късно.

Докато вървеше към входната врата, Кора провери как изглежда лицето ѝ в малкото огледалце на пудриерата. Изтри с пръст петънцето от червило отстрани на устата си и бързо затвори кутийката. Ръцете ѝ бяха с идеално оформен маникюр. Кора се бе променила толкова много, че понякога ѝ бе трудно да се познае сама. Изглеждаше елегантна и стилна, облечена в дрехите на известни дизайнери, за които Теа така и не намираще време. Ходеше на маникюр и педикюр, на козметик и масаж. Редовно посещаваше един скъп фитнес клуб. Беше руса и слаба, излъчваше увереност, за която преди години не би и мечтала, но някак си под лъскавата повърхност и школувания акцент тя се чувстваше все така уязвима, както в дните, когато ходеше с розовото палто от изкуствена кожа. Все още не знаеше коя е и дали наистина заслужава всичко това.

При Теа бе различно, тя си имаше Том. Имаше смисъл и цел в живота си. И двете бяха работили усилено, бяха се трудили до изнемогване през първите три години. Теа бе влагала парите си съвсем разумно: за образованието на Том, в инвестиции, в неща, които да гарантират бъдещето ѝ. А Кора дори не бе сигурна, че има бъдеще. Кой мъж би се оженил за стриптийзьорка? От тези мъже, които идваха да ги гледат в клубовете, които се напиваха, пъхаха десетачки в ботушите им или банкноти от петдесет лири в шапката за бакшишите. Този тип мъже. Всичко вървеше добре, бизнесът им процъфтяваше, Кора знаеше, че са постигнали успех — по-голям успех, отколкото бяха дръзвали да мечтаят, но тя всъщност не бе имала възможност за избор, бе принудена да понася похотливите погледи и вулгарните подвиквания. Теа успяваше да се издигне над това, тя имаше причина да се занимава с такава професия, но каква причина имаше Кора — освен парите? И каква полза да имаш пари заради самите тях?

Кора погледна часовника си. Напоследък прекарваше прекалено много време в подобни разсъждения. Сигурно заради книгите, които четеше. Тази вечер трябваше просто да свърши работата си, нямаше

време за терзания и угризения. Взе чантата си и потърси ключовете за колата, открити, стисна ги в ръка и метна чантата през рамо.

— Чао-чао, апартаментче! — чу ехото на собствените си думи и от това се почувства още по-самотна, така че бързо затвори вратата и тръгна към колата си.

Кора взе Деби от къщата в Тутинг, където тя живееше с едно друго момиче, и двете заедно потеглиха по магистралата към Централен Лондон. Побъбриха малко, но движението бе толкова натоварено, че Кора трябваше да се концентрира в шофирането и колите наоколо. В десет пристигнаха в Мейфеър, където Лени им бе запазил място за паркиране точно пред клуба.

— Добрият стар Лени — промърмори Кора, като видя, че Лени е поставил специална лепенка на автомата за паркиране, за да им запази мястото. — Деби, можеш ли да извикаш някое от момчетата на входа, за да махне лепенката? Просто влез в клуба и някой от охраната веднага ще дойде с теб.

Деби скочи от колата и тръгна към клуба. Кора не бе особено доволна от начина, по който се бе облякла Деби: тясна черна минипола (ако изобщо можеше да се нарече пола), боси крака, обувки с високи токове и късо потниче. Изглеждаше доста предизвикателно и ако Деби не бе толкова притеснена, Кора би й казала нещо по въпроса с обличането. Но Деби очевидно бе изплашена до смърт и Кора не искаше да я разстройва допълнително. Предстоеше им представление и при хонорара, който им бяха предложили, Кора не можеше да си позволи да помрачи ефекта от представлението с излишни нерви. Тя махна на един мъж от охраната, който дойде да освободи автомата за паркиране, и бързо паркира колата.

Свали еспадрилите и се наведе да закопчае каишките на сандалите си. Докато го правеше, доста голяма част от бедрото ѝ се оголи и Кора се притесни, като видя, че бодигардът я е зяпнал.

— Ще хвърлям по едно око — каза той, като подрънкваше с монети в джоба си.

— Тъъ... добре — Кора не го познаваше, беше нов и на нея никак не ѝ хареса начинът, по който той я оглеждаше.

— Благодаря — оправи роклята си, кимна му и тръгна към клуба.

— Здравсти, Кора! — Лени се появи и я целуна по бузата.

— Как си?

— Добре, благодаря, Лени. А ти?

— Не мога да се оплача, Кора, не и с бизнес като моя.

— Сигурно.

— Тъкмо се запознах с очарователната ти партньорка и отивах да ѝ взема нещо за пиене. Ти какво искаш?

Кора погледна Деби, която бе седнала на едно от столчетата край бара и си бърбеше весело с бармана, демонстрирайки червените си бикини.

— Нищо, благодаря, Лени — отвърна Кора. — Нищо и за Деби, благодаря. Нося си бутилка вода в чантата, а и трябва да започнем да се приготвяме. Все пак благодаря за предложението. Деби?

Деби я погледна.

— Хайде, нямаме време за губене — каза ѝ Кора. Подаде ѝ чантата, опря нежно, но решително длан на гърба ѝ и я побутна към дъното на клуба, откъдето се стигаше до гримьорната.

Щом стигнаха там, Кора каза:

— Деби, скъпа, когато Фил е с нас, никога не сядаме отпред на бара, не е добра идея, защото може да създаде погрешно впечатление.

— Но Фил го няма тази вечер, нали? — Деби погледна през рамо към Кора. — Така че няма значение какво впечатление ще направим.

— Е, не е чак толкова просто, не е Фил, от когото трябва да се притесняваме, а... — Кора не довърши изречението си. Виждаше, че Деби изобщо не я слуша, а оглежда яркочервения си маникюр. — Няма значение — имаше предостатъчно време да обсъдят този въпрос след представлението. — Хайде, заемай се с грима си, нямаш представа колко време отнема да нанесеш равномерен слой фон дьо тен и пудра по цялото си тяло.

Представлението мина изненадващо добре. Точно това си каза Кора, докато вървеше зад Деби на път към гримьорната, изпотена и все още задъхана от прилива на адреналин. Деби не беше Теа, нямаше нейната грация и чувственост, но компенсираше липсата им със

сексапил и дързост и не бе объркала нищо, като се изключат само няколко грешни стъпки, които не бяха направили впечатление на никого. Кора бе доволна. Не би взела друг път Деби като заместничка на Теа, но бурните овации и шапката, натъпкана с банкноти, бяха доказателство, че са се справили добре.

В гримьорната бързо изрита обувките си, уви се в халата и се зае да сваля копринените си чорапи. Погледна Деби и видя, че тя още стои гола и пие вода.

— Не си ли си взела халат, Деби?

— Не, не си нося.

— Ясно. Двете с Теа обикновено малко си почиваме след представление, преди да започнем да сваляме грима. Така че е добре да имаш какво да наметнеш. Иначе, както си изпотена, може бързо да настинеш — Кора не обичаше да стои гола и предпочиташе винаги да поставя граница между работата и почивката, но явно Деби не схвана намека.

— Аха — измърмори тя, но не направи никакъв опит да се прикрие и Кора едва сдържа раздражението си. Не си струваше, скоро щеше да се върне вкъщи и да си почива на канапето с чаша вино и хубава книга.

На вратата се почука и Деби тръгна да отвори.

— Деби, не мисля, че... — но Кора закъсня, Деби вече бе отворила вратата и се усмихваше на новия бодигард. Той отстъпи крачка назад, после подсвирна многозначително.

— Имам съобщение — заяви той — от една компания господата в клуба. Те биха искали да знаят дали вие, дами, бихте пийнали по чашка с тях.

Кора се изправи, уви халата си още по-стегнато и отиде до вратата.

— Деби — каза тя решително, — моля те, веднага си облечи нещо — обърна се към бодигарда: — Би ли казал на господата, че им благодарим, но може би друг път ще приемем поканата им — тя затвори вратата, заключи я и се обърна към Деби: — Правило номер едно: никога не отваряме вратата, ако сме още голи, ясно ли е? Правило номер две: никога не отиваме да пием с посетителите.

— Но барманът ми каза, че ти винаги пийваш по чаша с Лени, когато имаш представление тук. Каза, че често си тук.

— Е, това може да ти покаже колко лесно се оформят погрешните впечатления — Кора бе ядосана: Деби прекрчваше всякакви граници. — Понякога пийвам по чашка с Лени след шоуто, но само като негов личен гост и на маса, която той е запазил за себе си. Никога не сядам на бара — опита да се успокои. Цялата тази история бе адски глупава, просто беше изморена, беше късно и се чувстваше малко притеснена заради отсъствието на Фил. — Хайде, Деби, да си вземем по един душ, да се обличаме и да тръгваме — Деби се бе облегнала на тоалетката и Кора видя отражението на дупето ѝ в огледалото, ярко осветено от двайсетте крушки на стената. — Хайде — повтори тя малко по-спокойно. — Изтощена съм.

Деби погледна гърдите си.

— Аз бих пийнала по чашка с господата в клуба. Ако нямаш нищо против.

Кора се напрегна. Пое си дълбоко дъх и каза възможно най-спокойно:

— Обаче аз имам нещо против. Нямам намерение да го правя и не позволявам да отиваш при онези мъже сама.

— Защо не? — Деби бе придобила детински упорито изражение, което напомни на Кора за Том.

— Защото това няма да се отрази добре на репутацията на „Коприна и дантели“, ето защо. В момента ти си наш служител и докато не започнеш самостоятелен бизнес, трябва да се съобразяваш с правилата, които ние сме приели и които не одобряват флиртуването с клиенти на клуба.

— Какво флиртуване, става дума за едно питие и толкова.

— Може да започне като питие, но не се знае докъде ще стигне, така че по-добре не си прави експерименти.

Деби сви рамене:

— Да приемем, че не съм ваш служител по двайсет и четири часа в денонощието, така че ако реша да пийна една чашка в свободното си време, това си е моя работа, нали?

Спорът започваше ужасно да дразни Кора, тя изобщо нямаше търпение да го продължава.

— Виж, Деби — започна тя. — Как да ти го кажа по-ясно? Ти си само на осемнайсет и аз нямам намерение да те пусна да пиеш сама с някаква компания пияни грубияни.

— В такъв случай ще трябва да дойдеш с мен — заяви Деби войнствено, — за да се грижиш за мен. Нали това е задължението на агента?

Кора изскърца със зъби.

— Не съм ти агент!

— Да, но днес ти отговаряш за мен, нали?

— Само до известна степен! — избухна Кора. Но Деби бе права, тя отговаряше за нея и не можеше да остави едно младо момиче само в клуб като този, особено след представлението. — Виж, Деби — Кора реши да опита още веднъж. — Току-що си била на сцената и си изпълнила много еротичен танц; тези мъже са възбудени от изпълнението ти и мислят, че на сцената и в живота си една и съща. Вярвай ми, готови са да те удавят в слюнка.

— Ами това е част от удоволствието. Да усетиш каква власт имаш над тях!

Кора зарови лице в дланите си. Не можеше да се оправи с това момиче. Деби се бе заинатила като магаре и бе решила да поседи в клуба, независимо от мнението на партньорката си.

— Добре — примири се Кора. — Няма да стоя и да споря тук цяла нощ. Щом толкова искаш, ще седнем за по чашка, но ще се убедиш, че е много по-неприятно, отколкото си си представяла — тя свали халата си, извади от чантата си тоалетното мляко, с което сваляше грима си, и се зае да маже лицето и тялото си. — Но само за по едно питие! Ако след това решиш, че искаш да стоиш още, оставям те сама!

Разбира се, не се получи така. Едното питие бе последвано от второ, след това и от трето и независимо от това, което бе казала, Кора се чувстваше отговорна за Деби и не искаше да я оставя сама. Така че тя пиеше минерална вода, защото трябваше да шофира, и седеше мълчаливо, държейки Деби под око, без да обръща внимание на останалата част от компанията. Деби се бе развихрила. Тя бе гаврътнала две водки за нула време и след това активно се включи в изпиването на бутилката текила, която се появи на масата. Когато Кора се опита да се намеси още след първата доза текила, сол и лимон, един глас до нея се обади:

— Чудя се дали не трябва да прекратя всичко това, какво ще кажете?

Тя се обърна.

— О, извинете. Казвам се Джейсън Уейкс — един млад мъж й протегна ръка. Беше доста симпатичен, висок, слаб и рус, както нея. — Аз съм домакин на партито и не искам нещата да излязат извън контрол.

Кора пое ръката му и забеляза колко е мека. На малкия пръст на лявата му ръка имаше голям пръстен с герб, навярно на семейството му.

— Корин Уайт — представи се тя. Никога не казваше истинското си име. — И мисля, че трябва вече да се намесите, само така ще мога да я отведа вкъщи.

Той се усмихна.

— Не се забавлявате особено, а?

Кора огледа компанията пияни, разпасани мъже, надпреварващи се да привлекат вниманието на Деби.

— Не — тя го погледна отново. — А вие?

— Не особено — той бръкна в джобовете си. — Всъщност това парти не беше моя идея. Един приятел направи резервацията. Не си падам точно по такива забавления, тоест... не исках да... — на лицето му се изписа притеснено изражение. — Не исках да ви засегна. Представлението ви беше много добро, определено ми хареса, просто...

Кора се усмихна.

— Няма нищо, разбрах какво имате предвид.

Деби вече пиеше третата си текила. В краткия промеждутък, през който Кора я бе изпуснала от поглед, Деби бе свалила потничето си и бе останала само по сутиен. В момента мъжете от компанията се обзалагаха дали ще свали и него.

— Петарка, за да го свали — чу Кора. Някой бе започнал да приема облозите.

— Какво, по дяволите, става? — възкликна тя.

— Мисля, че облогът е, че ако не изпие тази чаша, ще свали сутиена си — обясни Джейсън.

— О, не! — Кора се опита да си пробие път до Деби, но мъжете около нея бяха прекалено много. Тя пусна в действие лактите си, заби токовете си в няколко чифта скъпи обувки и стигна до Деби точно когато тя бе вдигнала чашата с третата текила до устните си. Тълпата

внезапно млъкна, Деби отвори уста, но в този момент погледът ѝ се изпразни и тя падна назад. — Божичко! — Кора скочи напред и коленичи до нея. — Деби? Деби?! Добре ли си? — тя я потупа леко по бузата. — Деби? — никакъв признак, че я чуваше. — Добре, момчета, партито свърши! — извика тя. — Деби си остава със сутиен, а вие си запазвате парите! — Деби бе в безсъзнание.

С помощта на Джейсън Уейкс Кора настани Деби на предната седалка на колата си и я върза с предпазния колан. Свали прозореца от нейната страна, за да влиза хладен въздух, и остави една найлонова торба на коленете ѝ, в случай че Деби започне да повръща.

— Мога да постоя тук, при нея, ако искате да се върнете за багажа си — предложи Джейсън.

Кора кимна:

— Благодаря, няма да се бавя — изтича обратно вътре за чантата си и тази на Деби. Върна се толкова бързо, че никой не я забеляза да влиза и излиза от клуба. — Готово. Още веднъж благодаря — каза тя на Джейсън, докато поставяше чантите в багажника. — Бог знае как ще се справя до дома ѝ, звъннах на телефона ѝ, но никой не отговори — тя затвори багажника и отиде до вратата.

— Вижте — каза Джейсън, — защо да не се кача отзад и да ви помогна да я пренесете до жилището ѝ? После или ще ме върнете дотук, или ще взема такси. Няма да ви е излишна помощ, като я гледам в какво състояние е, особено ако започне да повръща.

Кора се поколеба. Защо го нямаше Фил точно когато ѝ трябваше най-много! По закона на Мърфи той отсъстваше точно в единствения случай, когато присъствието му бе наложително.

— Много мило от ваша страна, че го предлагате, но...

— Не е никакъв проблем. Наистина. Бих искал да помогна, чувствам се отговорен заради онези тъпанари от компанията ми — Джейсън бе само по риза, но бе наметнал сакото си през рамо. — Мога веднага да тръгна. Уредил съм сметката, сакото ми е с мен...

— Ами добре тогава — бързо реши Кора. — Благодаря, наистина ще имам нужда от помощ.

Тя се настани зад кормилото, а Джейсън — на задната седалка.

— Къде живее?

— В Тутинг, представяте ли си?

Той се усмихна.

— Защо не?

Кора го погледна в огледалото за обратно виждане и му се усмихна.

— Ами вие? — попита той.

— В Западен Съсекс — не искаше да издава подробности.

— Аз също! Какво съвпадение! По-точно в Хоршъм, купих къща в един съвсем нов квартал, много скъп. Но това е добра инвестиция. Ще поживея там година-две, после ще продам къщата.

— Аха.

— Имам и апартамент в Лондон, където спя през седмицата, ако съм по-натоварен.

— Наистина ли?

Джейсън се усмихна.

— Добре, няма да приказвам, ако предпочитате да мълча. Ясно ми е какво си мислите за мъжете, които ходят по стриптийз клубове.

Кора спря на един светофар и погледна за момент назад.

— Не, не е това, просто... — тя видя усмивката му и поклати глава. — Извинявайте, но наистина гледам да ги избягвам. Много мило беше, че ми предложихте помощта си — той продължаваше да се усмихва. — Наистина съм ви благодарна.

— Зелено е — каза той.

— О, да! — Кора бързо включи на първа и потегли.

— Обаче не сте родом от Съсекс, нали? Акцентът ви от време на време напомня за Лондон.

Кора пак се усмихна.

— Не съм ходила на уроци по правоговор. Имам една много образована приятелка. От нея съм го прихванала.

— Тази, с която обикновено работите заедно ли?

— Да. Но вие откъде...

— Приятелят ми, който направи резервацията в клуба, ми разказа за вас. Предположих, че Деби не е обичайната ви... — той замълча. — Каква дума използвате? Колежка?

— Партньорка.

— Аха, ясно. Извинявайте.

— Няма нищо.

Известно време мълчаха. Кора караше, Деби лежеше безжизнено, дишайки тежко с уста, а Джейсън гледаше през прозореца.

— Откога работиш като стриптийзьорка, Корин? — попита той, като се наведе леко напред.

— От няколко години.

— Харесва ли ти?

Тя се извърна и го погледна.

— Извинявай, просто питах — той се засмя. — Забрави.

— Не, няма нищо. Просто аз съм параноичка и не обичам да говоря за това. Понякога ми харесва. Вече имаме много малко представления, по едно-две седмично. Повече се занимаваме с обучение на желаещи да се занимават със стриптийз, това си е бизнес и тази страна на нещата ми харесва повече — тя спря на поредния светофар и се обърна. — Ами ти какво работиш?

— Работя в Сити. Шеф съм на един фонд за еврооблигации.

— Звучи много сложно. Харесва ли ти?

— Понякога.

Двамата се усмигнаха, светофарът светна зелено и Кора подкара колата. Реши, че го харесва: беше приятен и обикновен, изобщо не бе надменен. Взе едно пакетче ментови бонбони от таблото, лапна един и предложи и на него.

— Благодаря — Джейсън си взе един бонбон и остави пакетчето на табличката между предните седалки. На Кора и това и хареса: той не търсеше физически контакт. Повечето мъже, които виждаше, се опитваха да я докосват при всеки удобен момент, постоянно, сякаш не можеха да повярват, че е истинска.

— Почти стигнахме. Мисля, че е следващата пряка вдясно. „Гъливер Авеню“.

— О, ето я. Подминахме я току-що.

— По дяволите! — Кора отби встрани и спря. — Дали мога да направя обратен завой тук?

Джейсън се огледа.

— Не виждам защо не. Отзад не се задават коли.

Кора включи мигача, огледа се във всички страни и бързо зави в обратната посока.

— Ето! — обяви Джейсън. — Ето тук.

Кора зави, позна улицата и само след минута откри къщата. Спря колата и се замисли колко е добре, че има кой да ѝ помогне. Докато тя изгаси двигателя и дръпне ръчната спирачка, Джейсън бе извадил мобилния си телефон.

— Само ще звънна за такси, после ще ти помогна да я свалим. Дали има ключове в чантата си?

— Надявам се, иначе ще трябва да разбиваме вратата!

Той се засмя, набра номера и изчака да се свърже.

— Ало, добър вечер. Искам да поръчам такси — Кора го гледаше и отново си мислеше колко привлекателен изглежда той. Не че го харесваше, не, тъкмо се бе свързала от връзката с Юърт, най-после го бе зарязала след толкова години. — От... само момент. Корин, кой номер е къщата?

— Двайсет.

— От „Гъливер Авеню“ номер двайсет в Тутинг до Хоршъм. Да, в Западен Съсекс.

— Хоршъм? — възкликна Кора. — Не може да вземеш такси чак дотам, ще ти струва цяло състояние!

— Извинете, ще изчакате ли за момент? Благодаря... — той погледна Кора. — Няма значение. Всъщност, докато пътувахме, осъзнах, че съм си забравил ключовете за апартамента в Лондон, така че нямам избор.

— Слушай, Джейсън, изчакай малко!

— Ало, извинете, може ли да ви се обадя след малко? Благодаря — той прекъсна връзката. — Какво има?

— Аз ще те закарам — каза Кора неочаквано. Току-що бе взела още едно бързо решение. Не ѝ бе до продължителни размисли, беше изморена и се чувстваше ужасно, че го бе довела чак до Тутинг. Не можеше да го остави да си ходи с такси до Съсекс. Щеше да е грубо и неблагодарно от нейна страна. — Минавам покрай Хоршъм, мога да те закарам.

— Не. Благодаря, Кора, но не искам да те забавям допълнително.

Тя се усмихна. Може да бе прибързано решение, но бе правилно. Той дори бе проявил доброто възпитание да откаже.

— Няма да ме забавиш особено. И без това минавам оттам. Наистина.

Джейсън видимо се колебаеше, прехапал устната си, после реши:

— Ако си сигурна...

— Разбира се, че съм сигурна! — тя разкопча колана си. — Хайде да вкараме Деби вътре — пресегна се и разкопча колана на Деби, която веднага се килна на една страна. Кора погледна къщата. — О, вътре свети! Май има някой. Така можем спокойно да я оставим и да тръгваме — отвори вратата си и слезе. — Не знам за теб, но аз нямам търпение да се прибера вкъщи — добави тя.

Пътуването от Тутинг до Хоршъм се оказа по-приятно, отколкото Кора бе очаквала. Джейсън бе добра компания, остроумен и забавен и въпреки че бе много изморена, тя с удоволствие участваше в разговора и се радваше, че поне веднъж не пътува сама.

Това бе един от рисковете на професията — самотата. С работа, свързана с постоянно присъствие на мъже, и то не най-добрите представители на пола, нито Теа, нито Кора намираха време за мъже в личния си живот. Това бе причината Кора да продължи връзката си с Юърт толкова дълго: не защото го обичаше, а защото не искаше да помисля за никой друг. Той още я мамеше, изнудваше и дори от време на време я удряше, но това бе нищо в сравнение с празнотата да се чувстваш съвсем сама.

Кора отби от магистралата при първата табела за Хоршъм, както ѝ каза Джейсън, и мина през кръстовището вляво. Кварталът, в който той живееше, изглеждаше почти сюрреалистично. Представляваше съвкупност от огромни къщи — всички различни по стил, със собствени алеи и тройни гаражи. Кора следваше напътствията на Джейсън, сви вляво и после вдясно и спря на алеята на голямо псевдоджорджианско имение.

— Божичко! — възкликна тя.

— Да, къщата е доста голяма, но през последната година поскъпнах двацет процента, така че мога да се примиря с вида ѝ.

— О, не исках да кажа, че е грозна или нещо от този род. Възкликнах единствено заради размерите ѝ. Та тя е огромна!

Джейсън се усмихна.

— Искаш ли да я разгледаш отвътре? Купих я обзаведена и има всевъзможни глезотии.

— О, аз... — Кора се чувстваше изкушена. Харесваше Джейсън, харесваше го много, но беше късно, а и това бе едно от нещата, които никога не правеше. — Не, благодаря, но не мога. Трябва да тръгвам. Става много късно и...

— Хайде, само за пет минути. Ще ти направя кафе, имам машина за еспreso. Едно силно кафе няма да ти дойде зле, докато караш към Чичестър.

Кора въздъхна. О, Боже! Какво да прави? Наистина ѝ се искаше да влезе, да разгледа къщата и да изпие едно кафе, но разумът ѝ подсказваше, че трябва да откаже.

— Добре — каза Джейсън. — Забрави кафето, но влез поне колкото да си запиша телефона ти, защото нямам химикалка в мен — той я погледна в очите. — Моля те.

Да си запише телефона ѝ! Той искаше да я види отново, Кора не можеше да повярва на ушите си. Усмихна се.

— Добре — изгаси двигателя и фаровете и разкопча колана си. Джейсън ѝ подаде сакото си.

— Вземи, доста е хладно. Наметни се.

— Благодаря.

Двамата слязоха от колата и Кора го последва по стъпалата към входната врата. Джейсън отключи, чу сигнала на алармата и изтича да я изключи.

— Влизай — викна той. — Ей сега ще... — беше толкова тъмно, че Кора остана на място. — ... ще светна — довърши изречението той и в следващия миг цялото преддверие бе осветено. Кора видя голямо, широко помещение с черно-бели плочи на пода и огромен ослепително бляскав полилей на тавана.

— Божичко! — ахна тя, а Джейсън се върна до нея.

— Харесва ли ти?

— Да, аз... — тя млъкна и го погледна. — Невероятен е, никога не съм виждала нещо подобно.

— Ела да видиш кухнята, и тя ще ти хареса — той я хвана за ръка. Кора погледна ръката му, но не каза нищо. Истината беше, че ѝ е хубаво.

Като светваше лампите по пътя си, Джейсън я отведе в кухнята, която имаше супермодернистичен дизайн в бледосиво и гранит с хромирани кантове. На стената бяха закачени черно-бели архитектурни

планове в рамки, а в средата на помещението имаше дълга масивна маса за хранене, също в бледосиво, с шест стола с високи облегалки, тапицирани с тъмносиво кадифе.

— Божичко! — възкликна Кора за трети път.

— Тази дума май ти харесва, а?

Тя се усмихна.

— Кафе?

— Да, моля.

Джейсън се зае с кафе машината, а Кора го гледаше. Изведнъж бе станал различен, по-властен, по-рязък. Но на Кора и това ѝ хареса.

— Хайде, докато стане кафето, да ти покажа останалата част от къщата.

— Добре.

Той отново я хвана за ръка, но този път Кора дори не се впечатли. Разведе я из къщата — дневната, трапезарията, хола, кабинета. На горния етаж бяха спалните за гости, баните и собствената му спалня. Той отвори вратата и направи път на Кора да влезе първа, последва я и затвори тихо вратата зад себе си.

— Това е направо изумително!

— Какво, този път няма ли „божичко“? — Кора го погледна и видя, че се закача с нея. Тя се усмихна. — Ела, пипни това легло — беше водно легло с голяма възглавница, покрито с тъмносини чаршафи, с по-светлосин балдахин с нарисувани сребърни звезди. Джейк седна на леглото и потупа мястото до себе си. Кора прекоси стаята, седна внимателно на ръба и усети как леглото веднага се разлюлява под тежестта ѝ.

— Боже Господи! Това е ужасно! — изпищя тя. Опита да се изправи, но Джейсън я хвана за китката.

— Не, не ставай.

Кора погледна китката си, после него и първите признаци на паника стегнаха стомаха ѝ. Той се усмихна и паниката ѝ изчезна.

— Хайде — каза той. — Наистина е странно, опитай го.

Кора седна. Джейсън подскочи лекичко и водата веднага се разлюля на вълнички, от което тялото на Кора също се раздвижи, без тя да може да се спре.

— Вече разбирам, странно е наистина — Кора също подскочи и разлюля водата. В този момент нещо издрънча в джоба на сакото на

Джейсън. — Какво беше това? — Кора бръкна в джоба на самото. Извади връзка ключове, огледа ги, а после погледна и Джейсън. Той се засмя и сви рамене.

— Ключовете за апартамента. О, Боже!

Кора се обърка за момент.

— Но аз...

Джейсън, който още държеше китката ѝ, сега я придърпа към себе си.

— Как иначе бих могъл да те доведа тук? Трябваше да измисля нещо — той я целуна по устата. Кора усети мекия натиск на устните му, движението на водата под себе си и се дръпна назад.

— Не мисля, че...

Джейсън обърна китката ѝ нагоре и целуна нежната кожа от вътрешната страна на ръката ѝ. Дръпна самото от раменете ѝ.

— Хайде, Корин — прошепна той. — Не дойде само заради кафето, нали?

Кора се напрегна. Внимателно освободи китката си и се изправи.

— Виж, съжалявам, но явно си ме разбрал погрешно. Аз наистина влязох само за едно кафе и мисля, че е време да тръгвам — гласът ѝ звучеше спокойно, нищо не издаваше паниката, която я изпълваше. Понечи да тръгне, но Джейсън я хвана през кръста и я дръпна.

— Не толкова бързо, скъпа! — той се усмихваше, сякаш всичко бе една голяма шега. — Няма нужда да ме дразниш. Готов съм за теб, Корин, няма нужда да ме възбуждаш с такива игрички! — придърпа я към себе си толкова силно, че тя се озова заклещена между краката му, а гърдите ѝ останаха на нивото на лицето му. Той близна кожата над деколтето ѝ и тя се дръпна рязко.

— Виж! — извика тя. — Не искам да правиш това! Аз...

За частица от секундата Джейсън бе притиснал устата ѝ с длан.

— Разбира се, че го искаш — прошепна той. Внезапният изблик на насилие сякаш го възпламени още повече. — Мечтаеш си за това цяла вечер, нали?

Кора стоеше абсолютно неподвижно, тялото ѝ бе вцепенено от ужас. Тя поклати глава.

— Направо си го просеше. Направо се разсъблече пред мен, тази рокличка едва скрива циците ти — той пусна устата ѝ и рязко дръпна

едната презрамка на роклята ѝ надолу. Кора изпищя. — Боже, колко си красива, ти си... — той притисна лице към гърдите ѝ и започна да ги целува и хапе, докато пръстите му се бореха със закопчалката на сутиена ѝ. — И ти ме желаеш, знам го... — краката му се отпуснаха и той я притисна към слабините си. — Знаем, че го искаш, усещам го...

Стана само за секунди. Кора го блъсна назад с всичка сила и се хвърли към вратата. Стъпи накриво заради високите си токове, но въпреки това успя да стигне с четири крачки до вратата. Сграбчи дръжката, натисна я надолу и дръпна.

— О, Боже! — проплака тя. — О, Боже, моля те... — вратата не се отваряше. Разтреперана и разплакана, Кора продължаваше да я дърпа, рита, блъска, огледа се, да не би да има ключ или резе. Видя малък месингов бутон, засуети се безпомощно с него и накрая успя да го завърти. Чу се щракване. Но в момента, когато Кора успя да отвори вратата, Джейсън я сграбчи за косата и я дръпна назад. Кора политна и се удари в рамката на вратата, нарани лицето си и се разплака.

— Тъпа кучка! — изкрещя той. — Можеше да ми счупиш вратата! — стоеше надвесен над нея. Стори ѝ се много по-едър, отколкото бе забелязала, удряше я през лицето и пръстенът му закачи носа ѝ и го разрани. — Харесват ти грубите игрички, така ли, малка курво? Харесва ти малко по-твърдо, а? — той коленичи до нея, хвана ръцете ѝ с едната си ръка, превъзбуден от усещането за сила. С другата си ръка разкопча панталона си, разтвори краката ѝ и с едно рязко движение разкъса бикините ѝ. Кора продължаваше да се бори, опитваше да се освободи, да го избута настрана, да го ритне, но това го възбуждаше още повече. Той удари корема ѝ с коляно, за да ѝ попречи да мърда, после се настани между краката ѝ, които вече бяха целите в синини от ударите му. Не каза нито дума повече, дишането му бе учестено, лицето му бе плувнало в пот. Кора затвори очи. Стисна зъби и опита да се стегне.

Нищо не я подготви за болката, която последва. Тя изпищя пронизително, като наранено животно, после захлипа.

Когато всичко свърши, Джейсън се дръпна от нея. Легна по корем, обърнал глава на другата страна. Кора се сви на кълбо. Беше спряла да хлипа, но трепереше толкова силно, че не можеше да помръдне. След няколко минути успя да се изправи на четири крака и да изпъзни от стаята, оставяйки кървава диря след себе си.

Не знаеше колко време е стояла на стълбите: бе загубила всякаква представа за време и реалност. Може би бяха минали минути, може би — часове. Когато най-после успя да се изправи, тя дръпна презрамките на роклята си нагоре и със залитане стигна до колата си. Не беше сигурна дали плаче или не, лицето ѝ бе мокро, но тя не усещаше нищо. Запали колата и подкара. В този момент светлините в къщата изгаснаха.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Теа се стресна и се събуди. Чуваше се някакво тропане, а Том стоеше до леглото ѝ и викаше:

— Мамо! Мамо, събуди се! Долу на вратата има някой!

Теа се претърколи на една страна и погледна часовника. Беше пет часът. Спусна крака към пода и седна, разтърси глава, за да се събуди окончателно, и облече една тениска. Изправи се. Още замаяна от съня, каза:

— Всичко е наред, скъпи. Върни се в леглото, аз ще... — който и да тропаше по вратата, явно го правеше с всички сила. — Аз ще видя кой е — Теа отиде до прозореца и дръпна щорите. На тревата пред къщата бе спряна колата на Кора. Вратата от страната на шофьора бе отворена. Теа грабна халата си и хукна надолу по стълбите. — Добре, Кора — извика тя. — Идвам! Чакай малко! — изключи алармената инсталация и се отпрати към вратата. Притеснението ѝ се усили, когато Кора не ѝ отвърна. Отключи с ключа, освободи веригата и отвори вратата. — Боже Господи! — Кора стоеше права, притиснала ръце към тялото си, трепереше неудържимо, роклята ѝ бе скъсана, носът и лицето ѝ бяха в кръв и насинени. — Божичко, Кора! Юърт ли беше? — Теа хвана Кора за ръка и я издърпа да влезе. — Кора, какво е станало? Кора...

— Аз си бях виновна — прошепна Кора. — Аз си го изпросих, така каза той. Сама си го изпросих, вината е само моя. О, Боже, Теа, беше... — разплака се.

Теа я прегърна.

— Всичко ще се оправи, Кора — прошепна ѝ тя. — Всичко.

— Мамо? — провикна се Том от горния етаж.

— Том, миличък, лягай си, всичко е наред. Леля Кора се чувства малко зле и мама ще се погрижи за нея.

— Лельо Кора? Добре ли си?

— Том! — повиши леко глас Теа. — Връщай се в леглото. Хайде, бъди добро момче! Лягай бързо, а аз ще дойда да видя дали си заспал след няколко минути — тялото на Кора продължаваше да трепери в

ръцете ѝ. — Чу ли ме, Том? — гласът ѝ бе станал съвсем неумолим. Том кимна, поцупи се още малко, после изпълни молбата ѝ.

Теа продължи да прегръща Кора, докато усети, че треперенето спира. От време на време хвърляше поглед към стълбите, надявайки се Том да е послушал думите ѝ. Каквото и да се бе случило, тя не искаше той да вижда Кора в това състояние. Когато тя спря да трепери, Теа леко се отдръпна и я погледна.

— Трябва да извикам лекар — каза тя. — Носът ти изглежда много зле. Хайде, ела седни до печката, замръзнала си, ръцете ти са ледени.

Кора покорно последва Теа в кухнята. Седна и изстена от болка. Теа коленичи пред нея.

— Кора — каза тя съвсем внимателно, — кажи ми какво е станало.

Лицето на Кора стана съвсем безизразно. Ръцете ѝ пак се разтрепериха и тя дръпна роклята си нагоре. Теа видя кръвта и синините.

— О, Боже! — прошепна тя. — Кой беше, Кора? Юърт ли?

Кора поклати глава, но не можа да произнесе и дума. Отново се бе разплакала и Теа осъзна: била е изнасилена, била е изнасилена. Паника и мъка свиха стомаха ѝ. Догади ѝ се. Но намери сили да се изправи.

— Кора, ще отида да се обадя на Джейк, ще го извикам да гледа Том и после ще позвъня на полицията. Съгласна ли си? Искаш ли да дойдеш с мен или ще поседиш тук?

Кора поклати глава:

— Тук.

Теа кимна.

— Няма да се бавя.

— Не на полицията — промълви Кора, когато Теа тръгна. — Не на полицията. Аз си бях виновна. Не трябваше да влизам. Не трябваше да влизам да прием кафе — тя погледна Теа. — Той ме държеше за ръка. Аз сама влязох в спалнята му. Не трябваше...

Теа се върна и отново коленичи пред Кора.

— Скъпа, трябва да ми кажеш какво е станало. Аз ще го запиша. Трябва да ми кажеш всичко — Теа хвана ръцете ѝ. — Трябва да ми кажеш, скъпа, трябва да знам.

Кора кимна.

— Кой ти стори това?

— Джейсън. Беше в клуба.

„О, Боже — помисли си Теа. — Някой от клуба.“

— Как се случи? Ти отиде в дома му ли? — Теа говореше бавно, сякаш Кора не можеше да мисли. Притесни се от това. — Моля те, Кора! Моля те, кажи ми какво е станало.

— Закарах го до дома му — каза Кора. Погледна Теа, но всъщност не я виждаше, на лицето ѝ не бе изписано нищо. — Живее в Хоршъм. Беше много мил, помогна ми с Деби и не можех да го оставя там. Така че го закарах до тях. Той ме хареса, така каза, и искаше да си запише телефона ми, така че аз влязох да прием по едно кафе и да ми покаже къщата — тя мигаше бързо, после поклати глава. — Отидохме в спалнята му, искаше да ми покаже водното легло и ключовете му бяха в сакото, през цялото време са били там.

Теа стисна ръката ѝ. Кора говореше много объркано, Теа не разбра почти нищо и се почувства съвсем безпомощна.

— Кора, трябва да се обадя на някого. Ще се върна ей сега.

Теа излезе от кухнята. В антрето спря за момент, облегна се на стената и притисна длани към главата си. Гадеше ѝ се. Остана така няколко минути, неспособна да помръдне, после чу Том:

— Мамо, добре ли си? — тя се дръпна от стената и погледна нагоре.

— Да, Том, добре съм. Само съм малко изморена. Хайде, лягай и се опитай да заспиш.

Тя се изкачи по стълбите, последва го в стаята му, зави го и го целуна. Божичко, толкова зло имаше на този свят, как щеше да предпази детето си? Том обвини ръце около врата ѝ и я прегърна. Теа затвори очи. Как щеше да помогне на Кора да се съвземе?

— Лека нощ, мамо — прошепна Том. — Обичам те.

Теа се изправи.

— Лека нощ, скъпи. И аз те обичам.

Долу в антрето тя се обади на Джейк. Говореше съвсем тихо. Баща ѝ се съгласи веднага да тръгне. Каза, че ще вземе и Мариан, която имала опит в такива ситуации от работата ѝ в женския приют.

Джейк посъветва Теа да се обади на полицията и да ги повика да дойдат в къщата.

— Те знаят какво да правят — каза ѝ той. — Ще знаят как да постъпят.

Теа се обади на полицията.

Първо говори с централата и даде няколко подробности и телефонния си номер. Казаха ѝ, че ще ѝ се обадят. Теа се върна при Кора.

Тя се бе наметнала с едно палто. Кимна. Телефонът иззвъня. Теа отиде да го вдигне и пак заговори съвсем тихо. „Сякаш някой е умрял“, помисли си. След няколко минути се върна при Кора.

— Обадих се на полицията. Трябваше да го направя, Кора. Не можем да оставим нещата така.

Кора не реагира.

— Ще изпратят някого. Казаха да не се миеш и да не пиеш нищо.

Кора вдигна глава.

— Съжалявам, ужасно е, но така трябва заради доказателствата — Теа седна на пода пред Кора. — Дадох работните ни имена.

— Защото той беше в клуба, нали?

Теа не отговори.

— Защото е свързано с работата?

Теа кимна. Видя на лицето на Кора да се изписва такова отвращение, че веднага хвана ръцете ѝ, за да я успокои, но Кора се изправи и се дръпна назад.

— Заради мръсната, отворителна, шибана работа! — извика тя. — Защото ако не се бях събличала, ако не го бях възбудила, това нямаше да се случи. Паднала съм толкова ниско, че дори не мога да използвам истинското си име. И ти също! — Теа мълчеше и гневът на Кора постепенно стихна. — Така е, нали? — прошепна. — Аз съм си виновна! Само аз съм си виновна! — отново заплака.

Теа скочи и я прегърна.

— Не си виновна ти — каза тя. — Моля те, Кора, повярвай ми, не си виновна ти.

Джейк пристигна пръв. Беше шест и половина и почти бе време Том да става и да се стяга за училище. Мариан седна с Кора в

спалнята, докато Теа направи закуската му в кухнята. Пригответи чантата му, написа бележката за учителката и остави дрехи, които Джейк да му даде. Горее Кора седеше мълчалива и отнесена. Мариан бърбеше, опитваше се да я окуражи достатъчно, за да може Кора да даде показания пред полицията, но тя си оставаше в шок, объркана и вцепенена.

Полицайте пристигнаха в седем с цивилна тъмносиня кола. Бяха двама, едната — жена полицайка, която попита дали Кора не би предпочела да разговаря само с жени. Кора отказа, но полицайката не се впечатли особено от отговора ѝ, така че Теа се намеси:

— Мисля, че ще е по-добре да я прегледа лекарка, ако е възможно.

— Разбира се — полицайката се свърза по радиостанцията с централата и поръча да осигурят жена за прегледа. След това обясни, че има една къща, където могат да отидат за показанията. — Поудобно е, когато се провеждат подобни разговори. Намира се в Кроли и не е в непосредствено съседство с полицията. Мисля, че е по-добре да ви отведем първо там. Съгласна ли сте?

Кора кимна.

— Може ли Теа да дойде с мен?

— Разбира се — полицайката отведе Теа за момент встрани. — Може ли първо да запиша вашите показания? Преди да тръгнем?

— Да, но... — Теа се поколеба. — Вижте, не съм запомнила кой знае колко и това, което чух, ми звучеше съвсем несвързано. Мисля, че тя бе в шок и не можеше да ми каже точно какво се е случило.

— Това е нормално. Все пак, ако ми кажете това, което сте запомнили, ще ни бъде от полза.

Теа разказа всичко, което бе чула. В седем и половина, точно преди Том да се събуди, тя взе една малка чанта и сложи в нея чисти дрехи за Кора, хавлия и шампоан. Зави приятелката си с едно одеяло и двете заедно се качиха в полицейската кола. По пътя до Кроли, където трябваше да дадат показания, цареше напрегнато мълчание.

Необозначената полицейска къща беше малка, изолирана, доста странна на вид и се намираще съвсем в покрайнините на Кроли. Когато Теа и Кора пристигнаха, там вече ги чакаха детектив и лекар.

Влязоха в къщата, последва кратък разговор на полицайката с детектива и им казаха, че първо трябва да се направи медицинският преглед.

— Имате ли нещо против? — попита полицайката.

Кора поклати глава, но бе започнала отново да трепери. Заведоха я на горния етаж, в пригодена за кабинет стая в дъното на коридора, празна и стерилна, със стени, боядисани в бледосиво. Усещането за стерилност подежда малко успокояващо на Кора заради чувството за анонимност. Полицайката влезе в кабинета заедно с един полицаи от лабораторията. Помолиха Кора да мине на кушетката зад завесата и да се съблече, докато лекарката се приготви за прегледа. Кора изпълни това, облече бялата болнична нощница, която бе оставена на леглото, и легна, после видя синините по бедрата си, сви се на кълбо и заплака.

Когато прегледът свърши, Теа дойде при нея. Кора бе толкова премръзнала и вцепенена, че почти не можеше да се помръдне, затова Теа ѝ помогна да се облече с чистите дрехи и бързо обу на краката ѝ обувки. Прегледът се бе оказал унизителен, подробен и болезнен и лицето на Кора бе подпухнало от плач.

— Може ли да си измия зъбите? — прошепна тя. — В устата си имам вкус на кръв и повръщано — Теа я зави отново с одеялото.

В този момент се приближи лекарката.

— Тя иска да си измие зъбите. Вече може ли?

Жената кимна:

— В онази кутия има нови четки за зъби и паста. Вземете си — тя погледна Теа. — Най-добре да ѝ дадем нещо успокоително. Да знаете да е алергична към нещо?

— Не, мисля, че не е.

— Добре. Корин? Ще ти дам две хапчета. Искам да ги изпиеш, след като дадеш показанията си пред полицаите долу. Съгласна ли си?

Кора кимна.

— Не си алергична към нещо, нали?

— Не съм.

— Добре — лекарката подаде на Теа малко кафяво шишенце. — Тук има шест хапчета „Темазепам“. Може да пие по едно на шест часа. Ще можете ли да я заведете на общ медицински преглед утре?

— Разбира се.

— Добре.

Оставиха Кора да си измие зъбите. Когато свърши, ѝ дадоха кафе и я отведоха долу. Теа я чакаше там.

— По-добре ли си? — прегърна я тя. Кора кимна. — Трябва да влезем и да седнем там. Искат да дадеш показания. Няма нищо страшно, трябва да кажеш само основното и после можем да се върнем вкъщи и да си починеш. Ще се справиш ли?

— Да.

Теа я отведе в предната стая на къщата, където двамата полицаи се изправиха, щом те влязоха. В стаята имаше три фотьойла и канапе, завеси на цветя и масичка за кафе с голям пепелник по средата.

— Здравей, Корин — каза по-високият от двамата мъже. — Ела и седни.

Кора се намръщи.

— Това е професионалният ми псевдоним — каза тя. — Истинското ми име е Кора.

— Добре, Кора да бъде. Моля те, ела и седни, където си избереш. Тя си избра един фотьойл и седна.

— Дороти?

Теа се поколеба, но щом Кора искаше да бъде честна, тя не можеше да не направи същото.

— Всъщност аз съм Теа. Теа Маршъл. Дороти Марш е сценичното ми име. Използвам го и в бизнеса.

— Добре. Не е проблем. Теа, ела и ти да седнеш, ако нямаш нищо против.

Теа също седна на едно от другите две кресла.

— Аз съм детектив Дейвид Лорънс — представи се полицаят, — а това е колегата ми, младши детектив Луис Джъд — другият полицаи им кимна. — Ние ще отговаряме за това разследване и вие ще общувате пряко с нас. Ако имате някакви притеснения, каквито и да са, можете да ги споделите с нас и ние ще се погрижим за тях — детектив Лорънс извади пакет цигари от джоба си, предложи на останалите и Кора си взе. Не бе пушила повече от пет години. — Сега, Кора, това, което предлагам да направим, е ти да дадеш кратки показания относно нападението, после да си отидеш у дома с приятелката си и добре да си починеш. Подробностите, които ще ни трябват за официалните

показания, може да отнемат няколко часа разговор. Тъй като вече е девет и половина, а ти не си мигнала цяла нощ, можем да отложим този разговор за по-късно днес или за утре. Съгласна ли си?

Кора кимна.

— Добре. Много е лесно. Сега просто трябва да ни кажеш името си, да потвърдиш, че ни съобщаваш за нападение над теб, да кажеш кой го е извършил — ако знаеш името на нападателя — и къде се е случило. Ясно ли е?

Кора отново кимна. Пушеше цигарата си, но не каза нито дума и Теа се зачуди дали тя изобщо ще успее да проговори. Никой от полицаите не даваше вид, че бърза, двамата просто седяха и чакаха. Когато Кора свърши цигарата си, отпи от кафето и задържа чашата в дланите си.

— Може ли да използвам професионалния си псевдоним?

— Защо, Кора? — попита Лорънс.

— Просто ще се чувствам по-сигурно.

Лорънс се поколеба, после каза:

— Добре. Мисля, че няма да е проблем.

Кора сви ръце в скута си и започна.

— Казвам се Корин Уайт — промълви тя с едва доловим глас. — Официално съобщавам, че бях нападната и... — млъкна и последва дълга болезнена тишина. — ... и изнасилена... — гласът ѝ премина в шепот, а Теа усети как сърцето ѝ се къса от болка. — ... от Джейсън Уейкс в дома му в Хоршъм в три часа тази сутрин — тя вдигна глава. — Коя дата е днес? Дори не знам датата.

— Четиринайсети май — каза детектив Лорънс.

— На четиринайсети май — завърши Кора. Отпусна глава в дланите си и постоя така известно време.

— Това ли е всичко? — попита Теа. — Тя е изтощена, има нужда от почивка.

— Да, това е всичко, от което се нуждаем на този етап. Кора, може ли само да добавиш, че сега си много изморена и се нуждаеш от почивка и че ще дадеш подробни показания по-късно. Можеш ли да направиш това, Кора?

Кора отпусна ръцете си, вдигна глава и известно време гледа втренчено пред себе си.

— Много съм уморена — прошепна тя, — искам да си почина. Ще дам пълни показания по-късно.

— Благодаря, Кора, това е достатъчно — детектив Лорънс се изправи. — Изчакай за момент тук, докато уредя колата да ви върне обратно в дома на приятелката ти.

— Добре.

— Искаш ли още кафе?

— Не, благодаря.

— Добре. Чудесно се справи, Кора — детектив Лорънс излезе от стаята и Кора отмести погледа си от прозореца към Теа. Изглеждаше толкова объркана и безпомощна, че Теа веднага се приближи до нея и я прегърна.

В коридора детектив Лорънс изчака детектив Джъд също да излезе и му каза:

— Джейсън Уейкс, Хоршъм. Обадете се на дежурния да издири адреса и веднага осигурете заповед за обиск с цел съхранение на уликите. Да стане възможно най-бързо.

Детектив Джъд кимна.

— И когато си готов, върви и арестувай копелето!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Детектив Лорънс стоеше в коридора на къщата и разговаряше с доктор Люси Кеърнс, след като Кора и Теа бяха тръгнали.

— Три часът през нощта, така каза в показанията си. Как ти звучи това?

— Съдейки по състоянието на раните, бих казала, че е станало приблизително по това време.

— Но приятелката ѝ казва, че тя е дошла в къщата ѝ чак в пет, а разстоянието от Хоршъм се изминава само за половин час. Приятелката ѝ е сигурна за часа. Чудя се какво е правила между три и пет.

— Ами — доктор Кеърнс взе чантата си — ако е ходила някъде другаде, ще разберем от дрехите ѝ. Може би не е имала точна представа за времето, била е в шок и вероятно много разстроена. Било е доста брутално нападение.

Дейв Лорънс си запали цигара — петата му през последния час — и вдиша дълбоко. Стресът при случай с жестоко сексуално нападение винаги бе голям.

— Кога ще бъде готов докладът ти? Кеърнс погледна часовника си.

— Утре следобед към пет.

— Не може ли по-рано?

— Не, Дейв, не може, даже и за мъж с твоя чар! — тя му се усмихна и отвори вратата. — Ще се видим утре. Обади ми се по-късно днес, ако искаш, и ще ти кажа какво съм открила на първо време.

— Добре, благодаря, доктор Кеърнс — той се обърна тъкмо когато младши детектив Джъд се появи в къщата.

— Нося адреса, шефе — каза Джъд. — Имаме заповед за обиск и освен това установихме, че колата, в която е пътувала жертвата, е регистрирана.

— Добре — Лорънс взе сакото си. — Къде живее този господин Уейкс?

Джъд му подаде листче хартия и Лорънс го погледна.

— Охо, ясна работа. Тежкарски квартал — той отвори входната врата, пусна недопушената си цигара на тревата отвън и я остави да си дими. — Тогава да тръгваме, Луис — отвори вратата на колата си, метна небрежно сакото си отзад и седна зад кормилото.

Джейсън Уейкс отвори входната врата по халат. Беше десет часът в неделя сутрин и той бе небръснат и сънен.

— Да?

Джъд и Лорънс бяха с цивилни дрехи, но в момента, когато Джъд тръгна напред, за да покаже полицейската си карта, една патрулна кола спря до къщата и трима униформени полицаи изскочиха от нея.

— Какво, по дяво...

— Джейсън Уейкс?

— Да, аз съм. Какво, по дяволите, става тук?

— Джейсън Уейкс, арестувам ви като заподозрян в изнасилване. Имате право да не казвате нищо, което...

Докато изреждаха на Уейкс правата му, детектив Лорънс влезе в къщата. Усещаше се мирис на изгоряло кафе — наситен, задушлив мирис, и Лорънс прекоси антрето и след като отвори напразно две врати, откри кухнята. Тя бе безупречно чиста, но мирисът идваше точно от нея. В мивката откри каничка от кафе машина за еспreso, изгорена и почерняла. Нищо друго — нито чаши, нито следи някой да е влизал.

Върна се в преддверието. Уейкс седеше на един стол, стиснал глава между ръцете си.

— Не мога да повярвам, че всичко това ми се случва — повтаряше той. — Просто не мога да го повярвам.

— С какви дрехи бяхте облечен снощи? — попита го Джъд точно когато Лорънс се приближи към тях. — Костюм? Спортни дрехи? Хайде, господин Уейкс, искаме да ни кажете с какво сте били облечен.

— Не си спомням.

— Така ли? Не е минало чак толкова време, откакто сте ги свалили!

— Шефе? — един от униформените полицаи бе открил пералното помещение. — Шефе, пералнята е била включена неотдавна. Вътре има дрехи.

— Мислех, че току-що сте се събудили, господин Уейкс. Да не би в пералнята да са ризата и бельото ви от снощи?

— Много вероятно. Връщам се вкъщи само един-два пъти седмично и тогава пера наведнъж дрехите си от цялата седмица. Повечето хора перат дрехите си в неделя!

— Съберете всички мръсни дрехи, които откриете! И чаршафите от леглото!

— Не можете да направите това!

— Можем и още как! — каза му Лорънс. — Действам изцяло в правомощията си, господин Уейкс! — той погледна Джъд. — Заведи го горе да си облече нещо и да тръгваме.

— Никъде няма да тръгвам! — изкрещя Уейкс. — Искам да се обадя на адвоката си. Това е заради онази тъпа кучка Корин, нали? Заради нея ли е?

Лорънс се обърна настрана.

— Не съм направил нищо! Тя искаше да се чукаме, умоляваше ме! Харесва й, като е по-грубичко, пада си по...

— Предлагам ви да запазите мълчание, докато пристигне адвокатът ви, господин Уейкс! — прекъсна го Лорънс. — Вече ви прочетоха правата, нали? — мъжът млъкна и детективът излезе да изчака навън.

Уейкс поиска да се обади по телефона, преди да тръгне от къщата, но не позвъни на адвоката си, а на баща си. Майкъл Уейкс, който в момента бе в имението си с новата си жена и още не бе станал, веднага слезе в кабинета си и се обади на шефа на адвокатската фирма, с която работеше от години.

— Искам най-добрият ви специалист по криминални дела да отиде веднага в Кроли. Помисли кой адвокат ще ми препоръчаш — заяви той. — Не ме интересува колко ще платя, искам най-добрия. Арестували са Джейсън, а той има много повече за губене заради някаква си евтина стриптийзърка!

Последва отговор, но Майкъл Уейкс не го изслуша. Беше властен и арогантен човек и рядко се вслушваше в думите на другите.

— Искам подробен доклад от твоя човек веднага щом е говорил с Джейсън, ясно ли е? Може да ме намери на този номер цялата сутрин — Майкъл Уейкс продиктува номера, включи пейджъра си и без да каже и дума за сбогуване, затвори телефона.

Новата му жена стоеше до вратата, облечена в дълга черна копринена нощница. Беше само на трийсет, трийсет и три години по-млада от него, и като съпруга номер три не можеше да му предложи приятелство, а само секс и възможност да се фука пред приятелите си.

— Махай се — каза ѝ той. — Зает съм.

Тя вече знаеше кога да не натрапва компанията си и това бе едно от най-ценните ѝ качества заедно с умението ѝ да поддържа ерекцията му. Жената се прозя, сви рамене и остави Майкъл Уейкс сам.

Даниъл Елис остави Петула да се грижи за момчетата — нещо много необичайно за неделя сутрин, дори и за половин час, и отиде да си купи вестник и пресен хляб от селския магазин. Освен това купи бурканче домашно сладко, прясно изпечено кафе и ягоди. Сложи покупките в багажника на колата си и измина шестте километра до дома на Теа, спря пред къщата и с чантата от магазина в ръка почука на лъскавата тъмнозелена входна врата. Никой не отвори.

Той извика, заобиколи къщата и видя Теа по къси панталонки, тениска и гумени ботуши да полива зеленчуковата си градина. Тя изглеждаше страхотно, естествена и секси — независимо от гумените ботуши, и му се стори дори още по-неуστοима от предната вечер. Постоя незабелязан за момент и се усмихна. Божичко, понякога хубавите неща просто се случваха и той имаше чувството, че това ще е едно от тези неща. Видя Том, който седеше под един чадър на верандата и ядеше сладолед, и си помисли: „Време е, време е нещо хубаво да ми се случи и на мен.“ Той се приближи.

— Здравейте!

Теа бързо се обърна към него:

— О, Господи! Даниъл! Изкара ми акъла!

Изглеждаше уморена, бледа и отнесена и въпреки че Даниъл не бе голям специалист, можеше да познае, че е плакала.

— Да, Даниъл! Помниш ли ме? От снощи? — Теа се изчерви и той реагира толкова физически, че се наложи да използва торбата с покупките, за да скрие ерекцията, станала очевидна под късите му гащета. — Донесох закуска.

— Ооо, благодаря, но... — Теа млькна и отметна косата, паднала на лицето ѝ. — Виж, изчакай за момент, сега ще... — отново не

довърши изречението си. Отиде до крана на градинската чешма, спря водата и пусна маркуча на земята. — Том, това е Даниъл Елис. Той е баща на...

— Знам, на Уилс и Чарли. Познавам Чарли.

— Добре — Теа и Даниъл си размениха усмивки и тя усети пронизваща болка, незабавно изместена от непоносима тъга. Нищо нямаше да излезе помежду им, просто нямаше, не и сега. — Слушай, Даниъл, защо не дойдеш да се поразходим из градината?

— Ти ще водиш, така ли? — попита той и Теа се усмихна, но усмивката ѝ пак бе много тъжна. — Ясно, шегите ми са отвратителни. Знам, но...

Теа се обърна към него и го погледна. Реши да бъде откровена или поне доколкото бе възможно. Пое си дълбоко дъх.

— Виж, благодаря ти за закуската, но проблемът е, че не мога да те поканя вкъщи. Имам гости и ще е неудобно, ако и ти се появиш, просто... — о, Боже, чувстваше се ужасно, получи се съвсем различно от това, което бе искала да каже.

— Ясно — Даниъл отмести поглед и се втренчи в далечината. Беше разбрал нещата погрешно.

— Не е това, което си мислиш — Теа направи отчаян опит да изясни положението. — Просто вкъщи е някой, който... — как най-точно можеше да обясни коя е Кора, без да споменава за бизнеса им? — Виж, това е... — какво можеше да му каже, без да разкрие цялата истина? Той бе интелигентен, честен мъж, как можеше тя да очаква, че ще изслуша истината за Кора и за самата нея и после ще продължи да желае компанията ѝ? Не можеше да му каже истината, но и не можеше да го излъже. — Много неловко се получава — измъкна се тя. — Съжалявам.

— Да, ясно — промълви Даниъл. Явно в къщата бе приятелят ѝ. Теа изобщо не си бе дала сметка, че не е споменала, че в къщата е нейна приятелка, жена. Той ѝ подаде торбата. — Както и да е, това беше за теб. Петула вече е направила закуска за момчетата, а аз загубих апетит.

Теа взе торбата и преглътна с мъка, опитвайки се с всички сили да не се разплаче.

— Благодаря, много мило от твоя страна...

Даниъл протегна ръка, за да сложи край на разговора.

— Недей, няма защо — той се обърна, зърна само за миг Джейк през прозореца на къщата, пхна ръце в джобовете си и тръгна към колата.

След няколко минути вече си бе тръгнал.

— Не мога да повярвам, че това се случва точно на мен — каза Джейсън Уейкс. — Цял час ме измъчваха с най-болезнените и отвратителни прегледи, които могат да се измислят, а ти не можеш да направиш нищо, за да ме измъкнеш оттук, това ли се опитваш да ми кажеш? — той крачеше в стаята за разпити, прекалено изнервен, за да седне спокойно. — Това е непоносимо! Казвам ти, когато се измъкна от това шибано място, ще дам под съд целия участък. Да видим после как ще ми платят обезщетението! — спря на едно място. — Още колко време ще ме държат тук?

Адвокатът обясни:

— Колкото решат. Страхувам се, че това е тяхно право. Предявили са ти обвинение и докато не мине съдебното заседание за определяне на гаранцията, не можеш да излезеш оттук — адвокатът Питър Килън се изправи. — Ще изляза да попитам отново кога ще е заседанието, но дотогава ти предлагам да поуспокоиш малко топката.

— Да поуспокоя топката, така ли? — избухна Джейсън. — Сигурно се майтапиш, а? Някаква шибана стриптийзърка, долна курва, ме набеждава да ме приберат, след като съм се чукал с нея по нейно желание, а ти ми казваш да успокоя топката? — той удари с юмрук по стената. Килън само премигна. — По дяволите!

Адвокатът не каза нищо, просто стана и излезе от стаята. Малко време насаме със себе си щеше да се отрази добре и на двамата.

Той приближи бюрото на дежурния сержант и попита:

— Искам да знам кога ще бъде разпитан клиентът ми. Имате ли представа?

Дежурният сви рамене:

— Не, още не. Ще ви уведомя веднага щом науча.

Килън кимна.

— Къде е детектив Лорънс? Мога ли да разменя няколко думи с него?

— В момента не. На разпит е. Но ще му съобщя за молбата ви.

— Благодаря — Питър Килън седна в коридора и постоя там половин час, докато клиентът му се поуспокои.

В десет и половина същата вечер Джейсън Уейкс бе изведен от килията за разпит. Пред стаята за разпити детектив Лорънс и младши детектив Джъд информираха адвоката му за обвиненията. Те бяха изчакали да получат писмените показания на Кора и следобеда тя се бе върнала в къщата, където записването на показанията ѝ бе отнело четири часа. Сега вече всичко бе подробно протоколирано и детективите бяха готови да разпитат заподозрения.

— Обвинен е в изнасилване — каза Лорънс — и ще се стремим да го докажем. Жертвата го обвинява в брутално сексуално нападение в три часа сутринта, има синини и рани по лицето и бедрата и вътрешни разкъсвания. Вече имаме писмените ѝ показания, имаме доклад от лабораторията, потвърждаващ, че извършителят е бил клиентът ви, и сега искаме да го разпитаем.

— Добре. Искам да поговоря с него насаме само за момент — Килън влезе в стаята за разпити, за да говори с Уейкс, и излезе десет минути по-късно. — Клиентът ми е готов да сътрудничи на полицията в разследването на този случай — обяви той.

Детектив Лорънс въздъхна. Чакаше ги дълга нощ.

— Добре, Джейсън, да повторим всичко отначало. Ти покани Корин в къщата, за да правите секс, така ли? Каза ли ѝ го съвсем ясно? — разпитваха го от два часа. Уейкс признаваше, че е правил секс с Корин, но твърдеше, че това е станало с нейното съгласие.

— Напълно. Тя каза нещо като: „Готова съм да го направим.“ Мисля, че точно това каза.

— Така че ти я покани вътре и я заведе на горния етаж?

Джейсън погледна адвоката си.

— Да.

— И не сте ходили в кухнята да пиете кафе? Или въобще да пийнете по нещо?

Джейсън отново погледна адвоката си. Килън попита:

— Може ли да прекратим разпита за момент? Искам да се консултирам с клиента си насаме.

Лорънс кимна.

— Разпитът на Джейсън Уейкс се прекъсва временно в... — той погледна часовника си. — ... в един часа сутринта на петнадесети май, понеделник — изключи касетофона и се изправи. — Пет минути. Стигат ли ви?

Килън кимна и детективите излязоха.

— Какво, по дяволите, става? — избухна Уейкс. — Защо за трети път ме питат за шибаното кафе?

— Предполагам, че имат нещо, свързано с кафе, в показанията на жертвата.

Уейкс замълча. Изправи се и закрачи из стаята. След малко каза:

— Наистина правих кафе, като се замисля сега, си спомням, че правих. Но така и не го изпихме, разгорещихме се прекалено и забравихме за кафето. След това ѝ предложих да изпие една чаша, но тя не искаше. Искаше да си ходи.

Килън записа нещо в бележника си. Не каза и дума, но вътрешно се чувстваше много раздразнен. За трети път Джейсън променяше показанията си.

— Има ли още нещо, което може да си забравил?

Уейкс сви рамене:

— Не. Поне не се сещам.

— Добре, тогава ще ги извикам да влизат.

— Добре.

Уейкс седна на стола си и след минута разпитът бе подновен.

— Клиентът ми иска да добави нещо по повод кафето — съобщи Килън. — Джейсън?

— Наистина правих кафе — каза Уейкс. — Или по-скоро започнах да го правя, но много се разгорещихме от целувки в кухнята и се качихме горе, така че забравихме за кафето. Мисля, че когато бяхме свършили, я попитах дали иска да изпие една чаша кафе, преди да тръгне, но тя отказа. Искаше веднага да си ходи.

— Какво? Предложил си ѝ кафе, след като си я удрял по лицето? Предложил си ѝ кафе, въпреки че тя е кървяла като заклано прасе по килима ти? — Лорънс поклати глава: — Какво гостоприемство! — той се наведе напред. — Хайде, Джейсън, да не би да си включил кафе машината и после да сте тръгнали да ѝ покажеш къщата? Може би сте стигнали до спалнята ти и там си поискал да правите секс, а тя те е отблъснала, ти си я ударил в лицето, блъснал си я във вратата, докато

се е опитвала да избяга, и си я изнасилил жестоко? Не беше ли така? — Лорънс бе повишил глас.

Уейкс поклати глава. Седеше мълчалив, със сведена глава и само я поклати в отговор.

— За записа: заподозреният поклаща глава — последва мълчание.

— Стана точно както аз ви казах — настоя Уейкс.

— Точно както ти ни каза? — прекъсна го Лорънс. — Затова ли постоянно променяш версията си? Не, не си правил кафе; да, правил си. Хайде, реши окончателно! — той млъкна и извади цигарите си. Запаля една, дръпна пепелника към себе си и попита: — Ударил си Корин Уайт с лявата си ръка, нали?

— Не, тя падна — Уейкс се намести на стола си. — Казах ви, падаше си по грубите игрички! Поборичкахме се и тя падна. Удари си лицето на вратата и ѝ потече кръв, аз исках да почистя раната и да спра кръвта, но тя не искаше да спираме. Каза, че вкусът на кръв я възбуждал.

— Джейсън, тя е плачела. Ти си я ударил в лицето и си закачил носа ѝ с пръстена си, пръстена с герб.

— Нямам пръстен с герб — бързо каза Уейкс. — Вижте! Не нося пръстен!

— За записа: заподозреният вдига лявата си ръка. На нея няма пръстен — Лорънс въздъхна. — Добре, да си представим, че е станало точно както ти твърдиш. Предлагаш ѝ кафе, разгорещявате се в кухнята и се качвате направо горе, в спалнята. И двамата желаете да правите секс. Защо тогава е било необходимо насилието? Синините, разкъсаната рокля?

Уейкс сви рамене.

— На някои им харесва да го правят по този начин. Аз лично не си падам по такива работи, но тя така настояваше, че се съгласих.

— Тя настояваше, така ли? — Лорънс поклати глава. — Сигурен ли си?

— Та тя е една шибана стриптийзърка, по дяволите! — извика Уейкс. — Коя жена ще тръгне да се съблича пред пияни мъже, а? Долна курва, готова на всичко, за да... — той млъкна, защото Килън го потупа по ръката. Помълча няколко минути, после добави: — Корин Уайт искаше да прави секс с мен и искаше да съм груб с нея. Не съм я

изнасилил, не съм направил нищо, което тя не е искала. Напълно невинен съм.

Лорънс погледна младши детектив Джъд и се протегна към касетофона.

— Разпитът се прекратява в един и петнайсет сутринта, петнадесети май, понеделник. Присъстващи: аз, детектив Лорънс, младши детектив Джъд, полицай Брайън, заподозреният Джейсън Уейкс и неговият адвокат — изключи касетофона и се изправи. Излезе от стаята, без да каже нищо повече.

Даниъл стана рано. Всъщност почти не бе мигнал. За пръв път от месеци бе сънувал съня, по-точно — кошмара с катастрофата на Шарлът. Той не бе присъствал на катастрофата, не бе виждал колата след това, но в съня му сцената се повтаряше отново и отново: Шарлът в смазаната кола, вика го за помощ, а той е безсилен да ѝ помогне. Опитва се да изтича към нея, но не може да помръдне, сякаш е залепен за земята, само крещи, обзет от паника и ужас, и вижда как колата избухва в пламъци. Когато се събуди, откри, както винаги след този кошмар, че е плакал насън.

— Рано си станал — каза Петула, като слезе още по нощница в кухнята и свари Даниъл, вече облечен, да чете вестника си и да закусва. — Пи ли чай?

— Благодаря, да, пет — той вдигна глава. — Ще тръгна по-рано за работа днес. Смятам да отида с колата. Вие можете да използвате училищния автобус, става ли? Страхувам се, че няма да се прибера за вечеря, имам да наваксам с работата.

Петула кимна. Огледа го внимателно за момент и разбра, че не е спал. Когато не можеше да спи, се потапяше в работа, навярно по този начин се опитваше да прогони мъчителните мисли. Но в резултат на това само се преуморяваше.

— Ще направя чили и ще можеш да си го стоплиш, като се върнеш — каза тя. — Трябва да се храниш.

Той се усмихна.

— Благодаря, ще се върна за вечеря, макар че утре в кантората съвсем няма да са ти благодарни.

Даниъл приготвяше куфарчето си, когато телефонът иззвъня. Обади се от кабинета и като чу кой се обажда, седна на бюрото.

— Джон. Радвам се да те чуя. На какво дължа това удоволствие?
— Джон Едуардс бе стар приятел, шеф на адвокатска фирма и много добра връзка.

— Имам нещо за теб, Даниъл, важно е, може да се вдигне шум и искам ти да се заемеш. Ти си най-подходящият адвокат за този случай или по-точно случаят е най-подходящ за теб.

— Наистина ли? Затова ли звъниш направо на мен, а не първо в кантората?

— Не искам да ми пробутат някой друг, благодаря, колкото и да са добри другите...

Даниъл се засмя:

— Добре. За какво става въпрос, Джон?

— Нуждаем се от адвокат за защита. Дело за изнасилване, но всъщност е било секс по взаимно съгласие. Клиентът ми е невинен, твърди, че момичето му е дало аванси, но сега тя го обвинява в изнасилване.

— Звучи съвсем просто. Защо ти трябвавам точно аз?

— Защото клиентът ми пожела да наеме най-добрия адвокат по криминални дела, ето защо.

— И кой е клиентът ти?

— Обвиняемият е Джейсън Уейкс, но клиентът ми всъщност е баща му — Майкъл Уейкс.

— Председателят на „Хайнд Индъстриъл“?

— Точно той.

— Аха — усмихна се Даниъл.

— Един от най-крупните ни клиенти. Усещам, че се усмихваш, Даниъл!

Даниъл се засмя:

— Прати ми материалите и ще ги прегледам. Кога се е случило?

— През уикенда. Тази сутрин е заседанието за гаранцията, но баща му иска нещата веднага да се задвижат. Не желае никакъв висящ процес да заплашва кариерата на сина му, а Майкъл Уейкс обикновено получава всичко, което иска.

— Сигурен съм, че е така — Даниъл погледна часовника си и поради някаква странна причина си помисли: „Преди трийсет и пет часа бях с Теа.“ — Джон, изпрати всичко тази сутрин и ще се заема веднага щом пристигна в кантората. Трябва да те предупредя обаче, че обикновено не се занимавам с изнасилвания.

— Знам това, но става дума за солиден хонорар, Даниъл.

— Е, все с нещо трябва да плащам училищните такси.

Джон се засмя:

— И не само тях: има и колежи, университети, дисертации, професионални курсове, какво ли не. Дъщеря ми например е решила да се записва в готварско училище, представяш ли си!

Даниъл се усмихна.

— Ще видя какво мога да направя, Джон.

— Чудесно. Благодаря, Даниъл. Веднага ще изпратя материалите по куриер и ще се чуем по-късно днес.

— Да. Най-добре довечера, защото утре съм в съда и имам доста работа.

— Добре, довечера — доволен от постигнатото за момента, Джон Едуардс приключи разговора. Веднага се обади на клиента си и вече говореше по телефона с Майкъл Уейкс, преди Даниъл Елис да е успял да потегли за работа.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Да седна спокойно! — Уейкс се изсмя истерично. — Да седна спокойно! Като знам как една нощ чукане може да съсипе целия ми живот! Да седна спокойно, като постоянно се сещам за малката курва, която започна всичко това? — той вдигна ръце към лицето си и за момент Килън си помисли, че Уейкс ще се разплаче. За радост последва мълчание. Накрая Джейсън отпусна ръцете си, взря се пред себе си и каза: — Добре ще я подредя кучката — Килън го погледна. — Ще я накарам да съжалява за деня, когато е решила да ме натопи така.

Джейсън Уейкс се качи в колата на Килън пред съда и няколко минути седя, стиснал глава между дланите си. Килън се взираше през прозореца.

— Слава Богу, че свърши — каза Уейкс. — Това бе най-ужасното преживяване в живота ми.

Килън се обърна към него и го погледна.

— Страхувам се, че съвсем не е свършило, Джейсън. Успяхме да издействаме гаранцията на косъм. Наложил се да бъда много убедителен, за да те измъкна оттам. Сега има условия, които трябва да спазваш, чу ги добре и те съветвам да се отнесеш съвсем сериозно към тях. Според мен...

— Ти си ми адвокат — сопна му се Уейкс, — не си ми баща! Не ми трябва мнението ти. Не ти плащам, за да чувам мнението ти!

Килън запали колата.

— Ще те откарам вкъщи — каза той.

— Не, няма. Ще ме откараш да се видя с адвоката си. Баща ми каза, че имаме най-добрия адвокат, който може да се купи с пари.

— Вече говорихме с един човек и в момента изчакваме решението му дали ще поеме случая.

— Дали ще поеме случая! Боже Господи! Не вярвам на ушите си! Дали ще поеме! Става дума за моя живот, по дяволите!

Килън включи на първа скорост. Беше изморен, изминалите двайсет и четири часа бяха се проточили ужасно дълго и ако не бе

старши сътрудник във фирмата, щеше да каже на това малко копеле къде му е мястото.

— Защо не седнеш спокойно и да...

Към четири следобед същия понеделник детектив Лорънс бе свикал съвещание в кафенето на участъка: Беше неофициално обсъждане на извършеното през изминалите двацет и четири часа и присъстваха всички, занимаващи се със случая.

Младши детектив Джъд донесе поднос с кафе и чай и го остави в средата на масата.

— Чаят е отляво, кафето — отдясно, млякото и захарта — по средата — Джъд си взе чаша, подаде една на Лорънс и седна.

— Така — каза Лорънс. — Значи докъде сме стигнали? Уейкс е пуснат под гаранция срещу четирийсет бона. Адвокатът му, Питър Килън, е старши партньор в една от най-известните правни фирми в Лондон — „Уинтър енд Мей“, и е специалист по наказателно право. Сега се опитват да наемат един от най-добрите адвокати по криминални дела и твърдо поддържат тезата, че е било секс по взаимно съгласие — той отпи от кафето си, горчиво, без захар и мляко, и си запали цигара. — В момента можем да сме сигурни само за едно и то е, че това ще е адски труден случай. Кет, какво знаем със сигурност досега?

Кет беше умна и инициативна, но бе младши детектив съвсем отскоро и това бе първият ѝ случай на изнасилване, фактите по случая ѝ бяха подействали много потискащо.

— Нападението е станало в три часа в неделя сутрин — започна тя. — Това е потвърдено и от доклада на лабораторията. Знаем, че нападението е било брутално и че е имало изнасилване. Знаем, че Корин е откарала Уейкс до дома му със собствената си кола, и че преди това той е бил в „Мейфеър Джентълмънс К्लъб“, където е гледал нейно изпълнение на стриптийз.

— Така. Какво не знаем със сигурност? — Лорънс допи кафето си и загаси цигарата. — И какво трябва да проверим? Добре, първо, защо Корин е закарала Уейкс до дома му? Имаме нейните показания, но имало ли е свидетели на някаква част от разговора им, преди да тръгнат? Някой видял ли ги е да тръгват? Какво са си казали? Трябва да открием Деби Причард и да видим дали тя помни нещо — докато Лорънс говореше, Кет си водеше бележки. — Не сме сигурни дали

Уейкс е ударил Корин с пръстена си: той твърди, че няма такъв пръстен, ще трябва да проверим. Дали някой от приятелите му си спомня да го е виждал с пръстен. Някакви негови снимки, на които се вижда, че е с пръстен, каквото и да открием. Знаем, че Корин е тръгнала от къщата му в три и двайсет — един съсед е видял колата ѝ да потегля — но къде е била между три и пет, когато е отишла в дома на приятелката си? Колата ѝ да е била забелязана някъде? Проверете денонощните бензиностанции по пътя, закусвалните, всичко, което е работело в района по това време — въпреки че току-що бе изгасил цигарата си, Лорънс си запали нова. — Очевидно нямаме свидетели на това, което е станало в къщата, имаме нейната дума срещу неговата и не можем да сме сигурни. Трябва да изровим всичко възможно за Уейкс: биография, характер, приятели, хобита; да видим дали има нещо, каквото и да е, което да подсказва, че е способен на подобно насилие. Същото се отнася и за Корин. Защитата ще направи всичко възможно, за да я унижи, така че ние трябва да сме готови за всякакви атаки. Тя е жена със собствен бизнес, тиха, затворена, неомъжена, с малко приятели. Трябва да съберем възможно най-много свидетели, които да характеризират личността ѝ: собственици на клубове, бизнес партньори, съдружничката ѝ във фирмата — Теа Маршъл, известна ни като Дороти Марш, Фил Хабен, всички, които я познават. Кет, искам ти да се заемеш с това. Луис, ти се заеми с Уейкс.

Луис Джъд кимна и си отбеляза нещо в бележника.

— Аз ще отида да говоря с Корин в дома на приятелката ѝ и ще я информирам какво става. Някой да иска да добави нещо?

Кет се обади:

— Този промеждутък между три и пет. Да не е ходила при приятеля си? Дали е възможно да е била там?

— Добра идея, Кет. Не знам, ще провериш ли и това?

— Да.

Детектив Лорънс се протегна.

— Е, ако няма нищо друго, да свършваме за днес — мълчание.
— Ще се съберем отново в кабинета ми утре, в девет и половина — Лорънс взе цигарите си и тръгна към вратата.

Кора седеше на един шезлонг в градината на Теа и гледаше как Том рита футболна топка. Беше топло, необичайно топло за май и тази топлина ѝ действаше потискащо.

— Видя ли това, лельо Кора? — извика Том.

Тя надникна над слънчевите си очила.

— Добър удар! — всъщност изобщо не го бе видяла. Том дойде с топката под мишница и седна на тревата до краката ѝ.

— Пфу! Заврях от тази жега!

Кора докосна с ръка главата му и се усмихна.

— Смешен израз! От кого го чу?

— От Хенри Пиърсън.

— Аха — тя разроши косата му и в този миг се чу звънецът на вратата.

— Аз ще отида — Том скочи и изчезна в къщата. Кора още се страхуваше да остава сама. След няколко минути Том се появи отново. Някой вървеше след него. — За теб е, лельо Кора — тя вдигна глава, но слънцето блестеше в очите ѝ и не можа да разпознае човека зад Том. В стомаха ѝ се надигна паника. Скочи на крака, а детектив Лорънс пристъпи напред. Забеляза колко изплашено е лицето ѝ.

— Извинете — каза той, без да се приближава повече. — Аз съм детектив Лорънс, не исках да ви стряскам — извади служебната си карта и я подаде. Кора стоеше неподвижно, с разтуптяно сърце. — Майка ти тук ли е? — обърна се Лорънс към Том.

— Да, ще ида да я извикам. *Мамо!* — той се отправи към къщата, викайки с пълно гърло: — *Мамо!* Един човек е дошъл при леля Кора, можеш ли да излезеш при тях? *Мамо!*

Кора продължаваше да стои неподвижно. Лицето ѝ бе бледо като платно и детектив Лорънс се зачуди дали няма да припадне. С облекчение видя, че Теа излиза от къщата и застава до Кора.

— Добре ли си? — прошепна тя, като я хвана за ръка. — Това е един от полицаите, които...

— Добре съм — каза Кора и се върна на шезлонга си.

Теа каза:

— Ще сложа вода за чай. Ще пийнете ли една чаша, детектив?...

— Детектив Лорънс, да, с удоволствие — той изпрати с поглед Теа, която влезе в кухнята през стъклената врата. Разпозна грацията на танцьорка в движенията ѝ. Улови се, че се опитва да си представи

танца ѝ и веднага си заповяда да спре. Това бе абсолютно непрофесионално.

Отиде до масата, издърпа един градински стол и седна. Кора гледаше към дъното на градината и той каза:

— Прекрасна градина. Какво е това в дъното?

— Поток — отвърна Кора. — Отначало, като се преместиха тук, Теа ужасно се тревожеше за Том, че може да падне в потока и да се удави.

— Да, мога да си представя.

Теа се появи с табла с чаши в ярки цветове, чайник с форма на крава и домашна торта.

— Охо! — възкликна Лорънс. — Изглежда много вкусно!

Кора се обърна към него:

— Не бяхте очаквали подобно нещо от две... — Теа я изгледа и тя спря, като видя, че Том е наблизо. — Теа има много таланти. Учила е в университет. В Оксфорд.

— Наистина ли?

Теа се изчерви.

— Ами всъщност не завърших. Забременях с това прекрасно чудовище тук! — тя дръпна Том в прегръдката си, а той веднага се измъкна от ръцете ѝ. — Горката аз!

— Да, горката ти! — каза Том. — Ще ми дадеш ли торта?

— Да, но първо ще отрежа за детектив Лорънс — Теа остави чинийките на масата. — Чайникът свири, отивам да направя чая — тя изчезна отново в кухнята.

— Трябва да поговоря с вас — каза Лорънс на Кора. — Насаме.

— Предпочитам Теа да присъства. Може ли?

Лорънс погледна Том.

— Том, какво ще кажеш да помоля майка ти да ти пусне някоя касета на видеото? — предложи Кора.

— Какво? Преди вечеря?

— Да, по изключение.

Том скочи възторжено.

— Ура!

Когато Теа излезе с голям бял чайник в ръце, Кора каза:

— Теа, може ли да пуснеш на Том някоя касета, докато говорим с детектив Лорънс?

Теа кимна.

— Хайде, малко чудовище, коя да е?

— *Ура!* — извика Том отново и тръгна след майка си. Детектив Лорънс отново се улови, че заглежда Теа. Тя бе изключително привлекателна. Не беше просто въпрос на красиви черти, по-скоро някакво силно и въздействащо излъчване, някакъв естествен сексапил.

Лорънс вдигна чайника и наля три чаши чай.

— Кора, искаш ли мляко или захар?

— Само мляко — той сипа малко мляко в едната чаша и я подаде. — А Теа?

— И двете.

Той сложи мляко и захар в другата чаша и когато Теа се появи, ѝ подаде чашата.

— Благодаря — усмихна се тя. — Торта? — отрязва за всички и известно време тримата просто седяха, пиеха чай и ядяха торта. Кора реши, че цялата ситуация е много странна.

— Може ли вече да поговорим? — попита Лорънс, когато изяде тортата си.

Тел хвърли поглед към къщата.

— Да.

— Добре. Всъщност дойдох да ви информирам докъде сме стигнали с разследването. А също така и да ви задам няколко въпроса. Ако нямате нищо против.

Кора кимна. Беше скръстила ръце пред гърдите си, сякаш се боеше от нападение, и Лорънс добави:

— Няма да отнеме много време, обещавам — тя отново кимна. — Уейкс беше пуснат под гаранция — продължи детективът. — Това е първото, което трябва да ви кажа.

Кора се наведе напред.

— Шегувате се! — почти извика тя. — След като е обвинен в изнасилване?

— Да, страхувам се, че това е самата истина. Но, Кора, за съжаление нещата са много по-сложни. Уейкс призна, че е правил секс с теб, но твърди, че е било по взаимно съгласие.

— Какво? — изглеждаше поразена от чутото. — По взаимно съгласие? Какво, по дяволите, значи това?

Теа постави ръка на рамото на Кора.

— Означава, че въпреки нашето разследване, ако случаят отиде в съда, там ще се оспорва дали изобщо е имало изнасилване.

— Значи неговата дума срещу моята, така ли? — гласът ѝ бе придобил истерична нотка. — Това ли се опитвате да ми кажете? Че ще сравняват него — голямата клечка от Сити, и мен, стриптийзърката, която си е получила заслуженото? — тя изплака и захапа ръката си, за да се овладее.

— Така ли е наистина? — попита Теа. — Могат ли да направят това?

Лорънс кимна.

— Но засега уликите ни изглеждат доста стабилни, шансовете да докажем вината му са не по-малки от неговите да убеди, че е невинен, повярвайте ми. Ще направим всичко възможно да докажем, че е извършил брутално изнасилване, сигурни сме, че...

— Изобщо не можете да бъдете сигурни — обади се Кора.

Лорънс и Теа я погледнаха.

— Не можете да сте сигурни дали утре ще вали — каза тя съвсем тихо. — Или дали любезният мъж, когото сте откарали до дома му, няма да се окаже безмилостен изнасилвач — изправи се. — Вече нищо няма смисъл — остави чая си недопит и влезе в къщата.

— Не знам какво да правя с нея — каза Теа. — Не знам как да ѝ помогна.

Лорънс извади цигарите си и без да се сети да попита, си запали една.

— Можем да ѝ предложим консултации с психотерапевт. Дали ще се съгласи?

— Може би. Честно казано, и аз не знам — Теа отпи от чая си. Замисли се за момент, после попита: — Какви бяха въпросите ви? Мога ли аз да помогна с нещо?

— Не ни е ясно какво е правила в двата часа между три и петнайсет и пет, когато се е появила тук. Имате ли представа къде може да е ходила? Да ви е казала нещо?

— Не.

— Възможно ли е да е отишла при бившия си приятел?

— Юърт? — Теа остави чашата си на масата. — Възможно е, но в такъв случай щеше да си спомня. Може би е по-добре да попитате

него. Аз мисля, че просто е карала напосоки. Когато дойде тук, бе много обърквана и надали е осъзнавала какво прави.

— Добре, ще проверим и това — Лорънс допи чая и загаси цигарата в подметката на обувката си, после прибра фасата в джоба си.

— Нямаше нужда — каза Теа.

— Какво?

— Можех да го изхвърля.

Той се усмихна и Теа се замисли колко различен изглежда, когато е усмихнат. Доста привлекателен всъщност.

— Ами лош навик. Не мога да го изкореня.

Тя също му се усмихна.

— Съжалявам, че не мога да помогна с още нещо.

— Няма с какво. Обмислете идеята за консултациите за Кора. Можете да ми се обадите, ако решите нещо, имате номера ми — Теа кимна и Лорънс се изправи. — Благодаря за тортата и чая.

— Моля.

Той се усмихна отново и си тръгна.

Даниъл Елис спря колата пред къщата си, изгаси фаровете и поседя няколко минути, наслаждавайки се на тишината. Беше късно, момчетата вече си бяха легнали и Петула бе изгасила повечето от лампите в къщата. Слезе от колата, отиде до входната врата и пъкна ключа в ключалката. Забави се за момент, загледан в цветния храст до вратата. Даниъл се вира известно време в преплетените клонки и перестите листа, в кичестите цветове с чувствен аромат и после съвсем импулсивно издърпа ключа, върна се в колата и подкара към къщата на Теа.

Знаеше, че спалнята на Теа е в предната част на къщата и рискувайки да се представи като пълен глупак, започна да хвърля камъчета по прозореца ѝ. След минута-две щората се вдигна, в стаята светна лампа и Теа се приближи до прозореца. Тя погледна надолу, видя Даниъл и изчезна. Той зачака. Стори му се, че чака цяла вечност.

— Даниъл?

Обърна се и видя Теа, облечена в някакъв копринен халат, толкова тънък и прилепнал към формите ѝ, че от вида ѝ в гърлото му заседна буца. Само заради секса ли бе дошъл? Нима се побъркваше от

желание към една по-млада от него жена? „О, Божичко — каза си, когато тя се приближи — дано това не е някаква криза на средната възраст“, но в следващия миг тя се усмихна и каза:

— Това е абсурдно, шантаво и романтично! — и той разбра, че нещата са много по-дълбоки. Теа се приближи още една крачка и Даниъл се наведе да я целуне.

— Така е, какво да се прави — той се дръпна леко назад.

— Можем ли...

— Колата?

— Да, колата.

Даниъл ѝ отвори вратата и Теа се качи отзад. Докато се качваше, халатът ѝ се разтвори и се видяха бедрата ѝ с цвят на меден прашец.

— Истински ли са? — попита той, като се настани до нея и докосна крака ѝ.

Тя оципа бедрото си.

— Ох! Да, така изглежда.

Той се усмихна.

— Извинявай, не би трябвало да съм тук, знам, но не мога да спра да мисля за теб и просто реших...

Теа опря пръст до устните му.

— Радвам се, че си тук.

Даниъл протегна ръка и тя се намести в прегръдката му.

— Сигурно изглеждаме смешни, като стоим тук, в колата — каза той.

— Кой може да ни види?

— Никой — целуна главата ѝ. — Божичко, имах толкова ужасен ден! Не мога да ти опиша колко хубаво ми е сега! — отново я целуна.

— Защо ужасен?

— Поех един случай, който по принцип бих отказал. Поех го само заради парите и това ме тормози. Не обичам да действам така, не е етично.

— Добре дошъл в истинския свят — каза Теа. — Всички трябва да плащаме сметките си.

— Разсъждаваш много цинично, а си толкова млада.

— Не чак толкова — отвърна тя и се притисна към него. Гърдите ѝ опираха в ребрата му.

— О, Боже, не е честно! — той се наведе и целуна устните ѝ. — Изобщо не е честно — прошепна, усетил как пръстите ѝ се промъкват под ризата му.

Теа се изправи.

— Добре, извинявай. Нека поговорим.

Даниъл се ухили.

— Е, не беше чак толкова нечестно!

— Не, наистина, хайде, разкажи ми за случая. Защо не искаш да се занимаваш с него?

— Не мога да ти кажа много, но истината е, че обикновено не поемам такива дела. Трябва да защитавам обвинен в изнасилване и...

Теа рязко се отдръпна. Освободи се от прегръдката му, скръсти ръце пред гърдите си и се загледа през прозореца.

— Хей! Нещо лошо ли казах? — Даниъл постави ръка на рамото ѝ. — Теа? Какво стана? Нещо направих ли? Не можеш изведнъж да се отдръпнеш без никаква причина!

Тя го погледна за момент и каза:

— Защо трябва да защитаваш изнасилвач?

— Защото този млад човек е невинен до доказване на противното и има право на защита.

— Наистина ли вярваш, че е невинен?

— Да! Разбира се! Иначе не бих приел да го защитавам.

— Дори и за пари?

— Да — отвърна Даниъл хладно. — Дори и за пари. Имам морал и съм честен човек, Теа. Ако не вярваш в това, по-добре слез от колата и повече не ме поглеждай.

Теа продължи да го гледа.

— Извинявай — промълви тя след известно време. — Не исках да те засегна.

— Добре... — тя се наведе към него и го целуна. — Добре, извинението ти се приема — взе ръката ѝ в своята и добави: — Съжалявам, че това те разстрои. Знам, че е много деликатна тема, Теа, и това е една от причините да не искам да се занимавам с подобни дела. Асистентката ми също е млада жена и за нея бе деликатен въпрос. Но в случая не е имало изнасилване. Жената е била съгласна.

— Така ли?

— Нямам право да говоря повече за случая — отвърна той и се усмихна. Целуна ръката ѝ, придърпа я към себе си и попита: — Може ли да излезем заедно? Да речем, утре вечер?

Фил бе отменил всичките им ангажименти, тя бе свободна, но не искаше да оставя Кора.

— Бих искала, но не мога да мисля само за себе си...

— А, да, приятелят ти — Даниъл отмести поглед. След малко я погледна изпитателно и каза: — Теа, искам да бъда честен, за мен това не е просто един глупав флирт. Доколкото зависи от мен, желая много повече, но трябва да знам дали приятелят ти, мъжът, когото видях тук вчера, е важен за теб.

Теа погледна ръцете си. Опита се да потисне ликуването в гърдите си, но едва се сдържа.

— Да — каза през смях. — Много е важен за мен — Даниъл я изгледа втренчено. — Това е баща ми — завърши тя и избухна в смях.

Даниъл също се усмихна.

— Джейк беше дошъл за деня от Лондон — обясни Теа, като се поуспокои. — Идва често, за да вижда Том.

— Ясно — последва кратка пауза. — А за кого се притесняваш тогава?

Теа изтрезня от веселието си. Не знаеше колко да каже и колко да спести, затова само обясни:

— Най-добрата ми приятелка ми е на гости. Не се чувства добре и ще остане у дома известно време. Не искам да я оставям сама, това е проблемът, а пък в момента не ѝ е до запознанства.

— Ясно — такова облекчение заля Даниъл, че той не можа да сдържи усмивката си. — Тогава да се срещнем пак тук утре вечер, по същото време, когато всички други са си легнали?

Теа погледна към къщата, после към пътя.

— Ела в десет — каза тя. — И ако паркираш отзад, до гаража, никой няма да може да ни види. Става ли?

Той я притисна силно към себе си, вдишвайки топлия аромат на тялото ѝ. После я пусна и тя изскочи от колата.

— До утре.

— Да, до утре — изпрати я с поглед, докато тя се скри зад къщата, и се усмихна. После и той изскочи от колата, седна на предната седалка, запали двигателя и потегли. В единайсет и половина

си беше вкъщи, а в дванайсет вече бе в леглото. Заспа дълбоко и на следващата сутрин се събуди с такова приповдигнато, възторжено чувство, каквото не бе изпитвал от години.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кора седеше с Фил в мрачната задушна чакалня на полицейския участък в Кроли. Чакаха детектив Лорънс. Беше горещо, вече бе началото на юни и Кора се чудеше дали изобщо ще се захлади. Мечтаеше си за малко дъжд, хладен, освежаващ дъжд, но небето си оставаше неизменно синьо и безоблачно, а слънцето продължаваше да припича. Мразеше такава време. Мразеше го, защото ѝ изглеждаше абсолютно безсмислено, още едно безсмислено нещо — непоносимо горещото английско лято.

— Мис Уайт? Корин Уайт?

Фил стисна ръката ѝ.

— Аз съм с нея — той се изправи и изчака Кора също да стане. Тя закопча жилетката, с която бе облечена, и по лицето ѝ се стече струйка пот. — Не ти ли е горещо с нея? — попита я Фил.

Кора поклати глава и Фил въздъхна и отново я хвана за ръка. Беше с рокля, дълга до глезените, и жилетка с дълъг ръкав — покрита от врата до петите, както неизменно ходеше от изнасилването насам. Лицето ѝ бе поруменяло от горещината, но ръцете ѝ бяха леденостудени. Фил я поведе към стаята, която им посочиха и където ги чакаше доста безлична полицайка, която не се хареса на Кора, въпреки че не спираше да се усмихва.

Детектив Лорънс я чакаше вътре.

— Корин, заповядай, седни.

Кора и Фил седнаха и тя стисна ръце в скута си.

— Аз съм Фил Хабен — представи се Фил и протегна ръка. — Бизнес партньор и приятел на Кора.

— Приятно ми е, Фил — отвърна детективът. Пред него имаше бледокафява папка и той я отвори. Положението бе много трудно, нещата се бяха развили по може би най-ужасния сценарий и Лорънс бе много недоволен от напредъка си по случая. — Корин, помолих те да дойдеш тук, за да те информирам как върви разследването ни до момента. Утре е първоначалното изслушване в съда и се чувствам длъжен да те подготвя за това, което може да стане там, и да те

предупредя до известна степен, че нещата може да не преминат така гладко, както се надяваме.

— Какво искате да кажете с това „да не преминат така гладко“? — напрегна се веднага Кора и Фил се обърна към нея.

— Ами — Лорънс погледна папката — защитата ще се опита да оспори дали изобщо има основание за подвеждане под отговорност на обвиняемия и се страхувам, че ще е доста трудно да докажем обвинението.

— Трудно? Какво му е толкова трудно? Той ме изнасили, вярвате ми за това, нали?

— Разбира се, че ти вярваме, Корин, разбира се. Нито у мен, нито у някого от хората, работещи по случая, има и сянка на съмнение, че е било извършено сексуално нападение над теб от Джейсън Уейкс, но се опасявам, че нещата не са толкова прости. Неговата защита ще настоява, че всичко е било с твоето съгласие и вече са успели да осигурят доста стабилни доказателства в полза на тезата си.

— Но как? Как биха могли? — Кора повиши глас, а Фил усети как стомахът му се е свил на кълбо от нерви.

— Защитата е намерила свидетел, който твърди, че ви е видял да тръгвате заедно с господин Уейкс и че видимо сте се държали съвсем приятелски, дори интимно.

— Кой? — Кора бе поразена от паника. — Кой е казал това? Кой? Лъже! Никой не ме е видял, като си тръгнах, никой... — изведнъж тя млъкна. — Новият портиер — поклати глава. — Новият бодигард, нея вечер го видях за пръв път. Гледаше ме много нахално, когато пристигнах. Сякаш бях някакъв боклук. После пак той дойде в гримьорната и Деби отвори вратата гола, тя...

— Той твърди, че и двете с Деби Причард сте били голи, когато се е появил на вратата да ви предаде съобщението — каза Лорънс.

Кора ахна. Притисна ръка към устата си.

— Съжалявам, Корин, знам, че това е много трудно за теб. За нас също е трудно, ние...

— За вас е трудно... — гласът на Кора съвсем заглъхна.

Настъпи напрегната тишина и Лорънс реши, че е по-добре да не мълчи.

— Страхувам се, че имат и свидетели от клуба — каза той. — Приятели на господин Уейкс, които твърдят, че и двете с Деби Причард

сте пили много онази вечер в клуба след представлението и че...

— Не е вярно! — извика Кора. — Аз останах, само защото не исках да оставям Деби сама. Аз отговарях за нея. Кажи му, Фил, кажи му, че никога не пия след представление, никога! Никога не пия, освен вкъщи или в дома на Теа, кажи му, Фил! Никога!

Фил се изправи. Приблужи се до Кора и коленичи до нея, като хвана ръцете ѝ.

— Всичко ще е наред! — каза той. — Аз ще свидетелствам, Теа също, Деби, а и Лени ще даде показания в наша полза. Нали така? — Фил погледна въпросително детектива, който кимна.

— Доказателствата в наша полза не са никак малко, Корин — потвърди Лорънс. — Трябва да ни вярваш. Просто бях длъжен да те информирам и за това какво ще предприеме защитата. То не означава, че те ще спечелят.

Кора се опита да преглътне буцата в гърлото си и само кимна.

— Може ли сега да продължим?

Фил стисна ръката ѝ и се изправи.

— Кора? Добре ли си?

— Да. Продължавайте.

— Защитата твърди, че когато ти си си тръгнала от клуба с господин Уейкс, сте били в съвсем приятелски отношения. Те ще отстояват, че ти си се съгласила да правите секс, но после нещата са станали по-агресивни по твое настояване и ти случайно си ударила главата си в рамката на вратата, господин Уейкс предложил да се погрижи за раната, но ти си му казала, че няма нужда. Оттук нататък всичко е в сферата на предположенията: версията на защитата не разчита на никакви доказателства и не е пряко свързана с това, което е станало в действителност, но тъй като ние също нямаме доказателства за промеждутъка от време между три и пет часа, не можем да оборим неоспоримо твърденията им. Разбирате ли какво искам да кажа?

— Да. Продължавайте — кимна Кора.

— Всъщност те ще твърдят, че след като си тръгнала от дома на господин Уейкс, ти си отишла при бившето си гадже — Юърт Локхарт, и че в пристъп на ревност той те е ударил. Това обяснява синините по бедрата и лицето ти. Той те е удрял и в миналото, така ли е?

Кора кимна, сведе глава и затвори очи.

— За да се влошат нещата още повече, господин Локхарт не може да бъде открит и следователно не може да отрече това. Той е изчезнал...

— Изчезнал? — прекъсна го Кора. — Как, по дяволите, може да изчезне? Да не е фокусник, че да изчезне?! Нищо не разбирам!

— Кора! — Фил отново се протегна и докосна ръката ѝ.

— Остави детектив Лорънс да се доизкаже, моля те. Изслушай го.

— Но как можем да... — Фил стисна леко ръката ѝ и тя млъкна и погледна Лорънс. — Добре, съжалявам — прошепна. — Продължете.

— Очевидно господин Локхарт е напуснал адреса, на който е живял до момента, и ние не успяхме да открием сегашното му местонахождение. Да имаш представа къде може да е отишъл?

Кора поклати глава.

— Така че положението е: ние не знаем как да се свържем с него, за да запишем показанията му относно случилото се онази нощ.

— Нищо не се е случило! — извика Кора. — Не съм ходила при Юърт. Аз...

— Корин — прекъсна я Лорънс. Не знаеше какво е най-добре да направи в такава ситуация, болката на другите му действаше много потискащо. — Извинявай — каза той.

— Знам, че си много разстроена, но не мога да довърша, ако постоянно ме прекъсваш. Важно е да чуеш всичко, за да разбереш процедурата утре. Разбираш ли?

Кора стисна зъби, а до нея Фил едва не изръмжа от яд.

— Както ви казах, господин Локхарт ни е нужен, за да отхвърлим твърденията на защитата, иначе обвинението ни ще се разклати. Те твърдят, че той е изчезнал заради това, което ти е направил.

— Това е абсурдно! — избухна Фил. — Първо, Юърт не би изчезнал, защото е ударил Кора. Прав сте, правил го е и преди, и в миналото никога не се е притеснявал от последиците! Второ, тя приключи връзката си с него преди месеци, защо би отишла да го види? Цялата теория е изсмукана от пръстите, очевидно е така. За какво би ѝ хрумнало да ходи при Юърт? А и как би могла да измине разстоянието от Хоршъм до Болам и обратно до Западен Съсекс за час и половина?

— Точно това ще изтъкне прокурорът.

— Добре. Радвам се да го чуя — каза Фил. — Поне се опитват да свършат нещо — вече и той беше доста раздразнен. Тази история с Юърт бе много неприятна. — Извинете ме за израза, но ми се струва, че от прокуратурата много-много не си дават зор, а обвиняемият си е наел първокласен адвокат, защото може да си го позволи, и така пак парите ще натежат, не мислите ли?

— Не, не мисля — каза твърдо Лорънс. — Правим всичко възможно при дадените обстоятелства.

— Какво толкова им има на обстоятелствата?

— Обстоятелствата са, че имаме много трудно доказуем случай! — отвърна Лорънс ядосано. — При цялото ми уважение към вас, това е случай, в който лесно може да се докаже, че е имало съгласие за секс. От едната страна е обвиняемият — с чисто минало, добра репутация, интелигентен, честен мъж, с добра кариера; и от другата страна — изпълнителка на стриптийз с бивш приятел, който често я е удрял, и с много по-малко свидетели в нейна полза, отколкото в негова. Съдията ще трябва да повярва на единия от двамата и защитата ще настоява, че няма съмнение на кого трябва да се вярва — Лорънс погледна Фил.

— Не бихме могли да сме им равностойни противници при тези обстоятелства, не мислите ли?

— Стига! — извика Кора. — Стига сте говорили за мен, сякаш не присъствам в стаята! — тя се изправи и Фил видя, че ръцете ѝ треперят. — Какви са шансовете на защитата да победи, да докаже, че обвинението е несъстоятелно?

— Не знам... не мога да съм сигурен на този етап...

— Просто ми кажете истината! — настоя Кора. — Как бихте оценили шансовете от едно до десет? — тя стискаше пръстите на едната си ръка с другата толкова силно, че ръката ѝ бе побеляла съвсем от спряния приток на кръв.

— Не мисля, че е разумно да...

— Просто ми кажете!

Лорънс се смути. Поколеба се, погледна разстроеното лице на Кора и каза:

— Седемдесет на трийсет процента в тяхна полза.

— Не... — Кора поклати глава невярващо. — Не може да бъде! — зарови лице в дланите си, от устата ѝ се изтръгна ридание, което отекна сред възцарилото се в стаята мълчание, Фил също се изправи,

но Кора се отдръпна и от него. — Значи той ще се отърве — процеди тя през зъби. — Значи ще може да го направи пак и аз... — млъкна и се взря в детектив Лорънс. — Това значи... че аз наистина съм всичко това, което твърдят, че... — отново поклати глава. — Не може да се измъкне безнаказано! — изплака. — Не може, не искам да повярвам! — тя се обърна към вратата и хукна, Фил скочи, събори стола си, но Кора бе прекалено бърза. Отвори вратата, изтича в коридора, блъсна някого към стената и изчезна.

Фил се спусна след нея.

— Кора! — извика по коридора. — Кора, чакай! — тя не обърна внимание на виковете му и продължи да бяга. — Кора! — той слезе по стълбите, излезе на улицата и се огледа и в двете посоки, но не я откри. Улицата бе оживена, беше горещо и прашно, а от изгорелите газове на колите във въздуха се носеше смог. Кора не се виждаше никъде. — По дяволите! — изруга той. Ритна ядосано стената и за момент се зачуди дали да се върне при детектива и да му каже всичко, което мислеше в този момент. Отново ритна стената и реши да не се връща. Каква полза? Нищо нямаше да се промени. — По дяволите! — чувстваше, се напълно безпомощен. Пъхна ръце в джобовете си и тръгна към колата си.

Кора измина километри. Влиза и излиза от разни магазини, вървеше по размекнатия асфалт на тротоарите, мина по някакви алеи и прекоси един парк. Не чуваше шума на колите, нито гълчавата на купувачите в магазините. Не виждаше нищо. В един момент откри, че е влязла в някакъв многоетажен паркинг и се изкачи по стълбището до последния етаж, за да провери дали от високо ще види света в различна светлина. Нямаше разлика.

Седна на ръба на плоския покрив, провеси крака отвън и се загледа в малките коли и още по-дребните хора. Така светът не изглеждаше по-добър, но умалено, всичко ѝ се струваше по-приемливо. Това бе проблемът, замисли се тя, в размера на нещата. От месеци нищо не си пасваше в живота ѝ, нищо не бе на мястото си, всичко бе прекалено голямо, всичко я потискаше и задушаваше. Сега сякаш всичко бе в правилната пропорция.

Видя една полицейска кола да спира на пътя долу и да се събира малка тълпа. Искаше ѝ се да извика, да им каже, че оттук всичко изглежда по-хубаво. Но не го направи. Ако скочеше, щеше да се озове при хората от тълпата за секунди, щеше да може да им го каже. Усмихна се. Какво ли е да можеш да летиш, замисли се тя и леко се наведе напред.

— Здравейте!

Обърна се.

— Добре ли сте? — беше една жена.

— Чудесно.

— Да ви помогна ли да слезете?

Кора отново се огледа зад себе си. Дали да ѝ помогне да слезе, що за глупав въпрос!

— Не, благодаря, мога да скоча!

— Не бих го направила на ваше място.

— Така ли? И защо?

Никакъв отговор.

— Защото на другите не им е безразлично — каза жената.

— Да — Кора погледна през рамо. Жената изглеждаше съвсем обикновено, с дълга лятна рокля от „Маркс енд Спенсър“^[1] на цветя и с лоша кройка. — Обаче на мен ми е безразлично.

— Така ли?

— Да.

— Защо?

— За Бога! — каза Кора раздражено. — Ако исках да говоря, щях да се обадя на телефона на доверието — отново погледна през рамо. — Моля ви, просто ме оставете на мира и се махнете!

— Може да ви олекне, ако поговорите с някого.

Кора изсумтя:

— Моля ви! Оставете ме на мира! — обземаше я някакво безсмислено раздражение. Откъде се беше взела тази жена, по дяволите?

— Добре, щом наистина искате това, но не мисля, че така е по-добре.

Кора се завъртя, заслепена от пристъп на гняв.

— Откъде, по дяволите, знаете кое е по-добре? Защо хората все се бъркат! — тя слезе от ръба и се изправи срещу жената. —

Негодникът е казал, че аз съм си го просила, че съм го желала, че съм знаела какво искам, а никой никога не ме е питал какво всъщност искам — нито Теа, нито майка ми, нито Юърт! Никой! Никой не ме е питал какво искам аз! Никога!... — Кора се разплака. Болката изригваше и я задушаваше. Скри лице в дланите си, но сълзите се процеждаха през пръстите ѝ и се стичаха по китките ѝ. Заблъска с юмруци по стената и изнемощяла, се срина на колене. — О, Боже! — плачеше тя. — Исках просто да ме обичат — и за пръв път в живота си осъзна смисъла.

Даниъл Елис седеше в един ресторант в центъра с най-стария си приятел. Пиеха кафе, след като бяха хапнали набързо, защото Даниъл имаше среща с клиенти следобед и защото по принцип не одобряваше дългите обеда.

— И? — попита приятелят му.

— Да, Мат, отговорът на въпроса ти е „да“! Беше невероятно! Не мога да повярвам, че ми се случи.

Приятелят му се усмихна.

— Защо не, Дан? И ти си човек, имаш нужда от малко забавление!

— Не, това не беше просто забавление, чувствах се като хлапак с разтреперани колене, бях едва ли не готов да я заведа веднага вкъщи. За Бога, Мат, тя е най-невероятната жена, която съм виждал — спря и си пое дълбоко дъх. Нуждата да говори за Теа, да обясни на някого как се чувства, бе абсолютно неконтролируема. — Извинявай, просто не мога да спра да говоря за това.

— Няма нищо — Мат поръча още по едно кафе. — Продължавай.

— Съвсем различна е от Шарлът, което навярно е добре. У нея няма нищо постоянно, всеки момент променя настроенята си. Понякога е толкова разгорещена, че ми спира дъха от възбуда, понякога е хладна и резервирана, от което още повече започвам да я желая — той се усмихна. — Станал съм като ученик, постоянно имам ерекция. Направо е абсурдно.

Мат се разсмя:

— Ами?

Сега и Даниъл се засмя:

— Не, наистина, чувствам се отново млад, правим го в колата или на някое одеяло в гората на лунна светлина.

Мат пак се разсмя, този път още по-шумно.

— Не се смей, целият ми задник е нахапан от комари — Даниъл отпи от кафето си. — Но не е само сексът, а начинът, по който говори с мен, начинът, по който ме изслушва, как се усмихва, как се смее. Полива градината по бикини и гумени ботуши, представяш ли си?

— Наистина? Вече запозна ли я с момчетата?

— О, не, всичко е още тайна. Има някаква приятелка, която се появява от време на време и която се нуждае от спокойствие. А и тя не иска още никой да знае за нас.

— Защо?

— Предполагам, че иска да се предпази, в случай че нищо не се получи — Даниъл се замисли. И сам не бе сигурен за причината.

— И накъде вървят нещата?

Даниъл направи знак да им донесат сметката.

— Ами в момента вървят към хотел „Амбърли Касъл“ за една страстна нощ в голямо и удобно легло. Впрочем ще е довечера. Това е първата стъпка, на която тя се съгласява.

— А после?

Даниъл въздъхна:

— Честно казано, Мат, не знам. Що се отнася до мен, аз съм готов на всичко, но засега тя се държи резервирано, не знам защо. Сякаш някаква част от нея просто не може да се отпусне.

Мат се усмихваше.

— Имам предвид в психологически план! Стига мръсни мисли!

— Е, това ми идва наум, още съм на трийсет и четири, което значи една година по-млад от теб.

Появи се сервитьорът със сметката.

Даниъл подаде кредитната си карта и се изправи.

— Да, но изглеждаш на двайсет и пет, приятелю — ала преди той да успее да завърши изречението си, Мат го замери с една ягода и тръгна към изхода.

Като пристигна в офиса, Даниъл веднага извика асистентката си.

— Това ли са материалите по делото „Уейкс“?

— Да. Утре е заседанието в съда, а господин Уейкс би трябвало да пристигне в кантората след... — тя погледна часовника си. — ... след десет минути — усмихна се. — Което значи, че не ти остава много време.

— Справял съм се и за по-малко — каза Даниъл и тя го остави сам.

След десет минути бе прегледал папката и извика Софи отново, за да обсъдят положението.

— Ние приели ли сме тази употреба на професионални псевдоними?

— Да, имаше специална молба поради естеството на случая. Жертвата твърди, че така се чувства по-безопасно.

— Добре. Има ли нещо друго, което трябва да знам?

Софи повдигна вежди.

— В момента оформям проучване за фирмата им „Коприна и дантели“, но не мисля, че ще ни трябва за утре.

— „Коприна и дантели“, а? — ухили се Даниъл. На вратата се почука и Чарли подаде глава.

— Господин Уейкс е тук, господин Елис.

— Благодаря, Чарли. Покани го, ако обичаш — той погледна Софи. — Да се надяваме, че този път ще се държи малко по-добре.

Софи се усмихна и Уейкс влезе с Питър Килън.

— Господин Уейкс — Даниъл се изправи и се ръкува с Уейкс и Килън. — Познавате асистентката ми, Софи Рийс — Софи подаде ръка, но само Килън се ръкува с нея. Джейсън Уейкс не ѝ обърна внимание и седна. — Добре, да се захващаме за работа — Даниъл обикновено предлагаше чай, но не желаше да се държи любезно с човек, който обижда асистентката му. — Както знаете, утре сутринта е заседанието в съда и ние ще се стремим към отхвърляне на обвинението поради несъстоятелност. Смятаме да докажем, че прокуратурата няма достатъчно доказателства за подвеждане под отговорност — отвори папката си. — Вече сте запознат с подробностите, господин Уейкс, господин Килън се е погрижил да ви информира за действията ни, но исках да се срещнем днес следобед, за да уточним всичко за последно и да проверим дали има нещо друго, което бихме могли да добавим.

Уейкс се размърда на стола си. „Как се е наконтил — каза си Даниъл, — костюм, шит по поръчка, раирана риза, златни копчета за ръкавели и копринена вратовръзка. Нищо чудно, че от прокуратурата не могат да съберат достатъчно доказателства.“ Косата му бе с безупречна подстрижка, ноктите блестяха направо неестествено, явно оформени от маникюристка. Това вече се стори на Даниъл проява на недобър вкус.

— Не мисля, че има какво да добавя, поне устно — каза Уейкс. — Но намерих това в бюрото си преди няколко седмици и реших, че може да се окаже полезно — той се наведе, вдигна куфарчето си и извади от него някаква снимка. — Това е рекламна снимка за представлението на Корин Уайт и намирам, че е доста предизвикателна.

— Ами не знам дали ще има някаква полза от това — каза Даниъл. Уейкс все пак му подаде снимката и Даниъл се принуди да я вземе, макар че не държеше да я види. Задържа снимката в ръка, без да я погледне веднага, после я остави на бюрото си и хвърли съвсем бегъл поглед. След това погледна Уейкс, но нещо от видяното му се стори познато и той отново сведе поглед.

В първия момент остана напълно неподвижен. Гледаше, напълно поразен, а сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

— Тъъ... — той погледна Уейкс. — Кои са на снимката?

— Корин Уайт и обичайната ѝ партньорка, с която изпълняват представлението си — Дороти Марш.

Дороти Марш — Теа Маршъл. Даниъл се взря в снимката. Тя беше! Беше Теа! Не можеше да я сбърка, би я познал навсякъде! Той премигна бързо няколко пъти и по врата му изби пот.

— Аз... тъъ... извинете ме за момент — взе снимката, изправи се и излезе от стаята.

— Даниъл? — Софи Рийс стоеше на стъпалата пред кантората и го гледаше как крачи нервно напред-назад. — Даниъл? Какво става? Какво се е случило?

Той спря.

— Много е сложно за обясняване, Софи — още държеше снимката. — Виж, ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се, каква?

— Върни се вътре и кажи на Уейкс, че са ме извикали по спешност и не мога да продължа срещата. Става ли?

Софи присви очи.

— Няма да повярва, Даниъл. Та ти не си лекар, за Бога!

— Ех, защо не съм!

Той отиде до нея и я хвана за ръка.

— Софи, не мога да поема този случай, просто не мога, разбираш ли? Не мога сега да ти обясня, трябва първо да говоря с Джефри — Джефри беше шеф на кантората. — Но трябва най-напред лично да оправя бъркотията. Кажи на Уейкс, че ми се е наложило да изляза, че съм се сетил, че имам насрочено дело в съда и че ще му се обадя по-късно следобед. Съгласна ли си? — той бръкна в джоба на сакото си и потърси ключовете за колата. — Ще се върна в кантората довечера, не знам по кое време, но ще се върна със сигурност и ще намеря някой друг да се яви утре в съда.

— Добре — кимна Софи.

Даниъл погледна часовника си.

— Добро момиче, благодаря — той тръгна към паркинга. — И успех! Задължен съм ти, Софи!

Фил паркира колата си, изгаси двигателя и взе мобилния си телефон. Отново опита да се свърже с Теа, като барабанеше нервно с пръсти по таблото.

— Хайде, Теа — измърмори той. Телефонът й даваше заето цял следобед. — По дяволите! — изруга високо. Не можа да се свърже. Отново запали колата и потегли. Не знаеше къде да отиде, но трябваше да продължи да търси Кора.

Теа беше в стаята си на горния етаж на къщата, вратата на спалнята й бе затворена и от касетофона гърмеше Пучини. Том го нямаше да се оплаква, щеше да спи при Джейк тази вечер, а Кора щеше да ходи до апартамента си в Чичестър, след като с Фил свършеха в полицията.

Теа приготвяше багажа си. Очакваше я страхотна нощ на удоволствия с Даниъл и тя не можеше да си намери място от вълнение и възбуда. Цял следобед бе пробвала различни дрехи, колебаейки се какво да облече за вечеря, какво на следващата сутрин, какво за

пътуването натам, за пътуването на връщане. Сега тъкмо се канеше да прибере една къса копринена нощничка, която си бе купила специално за случая. Беше от бледосин копринен сатен, с дантела на гърдите и голяма цепка от едната страна. Беше най-дръзкото и съблазнително нещо, което някога си бе купувала, но Теа смяташе, че е страхотно попадение. Тъкмо я сгъна, за да я прибере в чантата, когато дочу, че някой я вика, но съвсем смътно — през шума от музиката. Отиде до прозореца все още с нощницата в ръце.

— Даниъл?

Той стоеше до колата си и я викаше.

— Чакай! — извика тя. — Ей сега идвам — остави музиката да свири, изтича надолу по стълбите и излезе навън.

— Здравсти! — каза и се надигна на пръсти, за да го целуне. Вдигна нощницата, която още бе в ръцете ѝ, така че той да я види. — О, всъщност трябваше да я видиш чак довчера — отстъпи крачка назад и го погледна. Даниъл бе съвсем блед, а в очите му имаше гневен блясък. — Даниъл? Какво...

— Това част от сценичния ти костюм ли е? — попита той студено. — Сигурно се получава страхотно представление.

Теа рязко си пое дъх. Остана като вкаменена, но се опита да запази спокойствие и вирна брадичка.

— Значи си научил — промълви тя.

— Научил? — избухна Даниъл. — Научил?! Боже Господи, Теа! Защо, по дяволите, не си ми казала? Защо? Да, знам! Току-що открих, че съм спял с основната свидетелка срещу обвиняемия, когото се предполагаше, че защитавам. Боже Господи! Защо не си ми казала?

— Да ти кажа? Какво е това, че си спал със свидетелката?

— Аз съм адвокат на Джейсън Уейкс! — извика Даниъл. — Или поне бях до днес следобед, когато открих, че ти си основната свидетелка на обвинението! Това ли е приятелката ти? Корин Уайт?

— Да, Кора, името ѝ е Кора.

— И вие двете сте...

— Хайде, кажи го, Даниъл!

— Добре, и двете сте стриптийзъорки, така ли?

— Да!

— Господи, каква бъркотия! Спал съм със стриптийзъорка, която е основен свидетел по делото, в което съм ангажиран като адвокат на

защитата — той вдигна ръце към главата си. — Имаш ли представа в колко трудно и смуцаващо положение съм?

— Кое по-точно, Даниъл? Фактът, че съм стриптийзьорка, или че съм свидетел по делото?

Даниъл я погледна.

— Не знам. Просто не знам.

— Ясно — Теа се извърна настрани.

— Не — каза Даниъл. — Не мисля, че ти е ясно, Теа. Трябваше да ми кажеш, трябваше...

— Какво? Да ти призная всичко, да моля за прошка? Моля ти се, не съм такъв човек, Даниъл, и ти добре го знаеш! Правя каквото се налага, за да издържам семейството си, в това няма нищо мръсно или непочтено и освен всичко друго, имам напълно законна и успешно действаща фирма. Така издържам двама ни с Том и честно казано...

— Какъв е този шум? — Теа млъкна. Обърна се към къщата и чу някакъв силен пищящ звук.

— Не знам — тя се отправи към вратата.

— Дали не е алармата?

— Не, телефонът е, оставила съм го отворен.

— Ясно.

Тя постави слушалката на мястото и двамата постояха мълчаливо няколко минути. Даниъл стоеше на прага. После телефонът иззвъня и двамата се стреснаха.

Теа вдигна слушалката.

— Фил? Къде си, канех се да ти се обадя по-късно, аз... — тя се заслуша. — О, не, само това не! Провери ли в апартамента й? — погледна към Даниъл и той видя паниката в очите й. — Не е възможно! Не може просто да изчезне, Фил! Къде я търси? Обади ли се на Джейк? Със сигурност не си е вкъщи? — Теа замълча. — Божичко, може да е катастрофирала, Фил, може би... — пак замълча.

— Добре, да, щом така смяташ, ще изчакаме няколко часа — облегна се на стената. — Да, да, ела тук. Не, няма да ходя никъде. Да, добре, ще те чакам — тя остави слушалката и зарови лице в дланите си.

— Теа? — Даниъл пристъпи към нея, после спря. — Теа, какво се е случило?

Тя отпусна ръце и го погледна.

— Тази сутрин Кора, е научила, че делото може да не стигне до съда, и го е приела много тежко.

Даниъл отмести поглед встрани.

— И?

— Била в ужасно състояние! — гласът ѝ затрепери на границата на плача. — Фил казва, че избягала от участъка почти в истерия, той се опитал да я настигне, но...

— О, Боже, Теа, съжалявам.

— Ти ли съжаляваш? — извика тя. — Правиш го само заради парите, съсипваш живота ѝ и сега съжаляваш?

— Къде е сега? Какво ѝ се е случило?

— Точно това е проблемът! Не знаем! — тя го погледна в очите и той закопня да я докосне. — Кора е изчезнала и като се има предвид в какво състояние е била, може да ѝ се е случило всичко!

---

[1] Верига универсални магазини във Великобритания. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Хеда се събуди рано, около четири и половина сутринта, когато първите слънчеви лъчи започваха да се процеждат на хоризонта и птиците запяваха шумните си песни. Завъртя се по гръб и бавно се разсъни. Това бе едно от най-пълните удоволствия — бавното събуждане всеки ден, спокойното очакване на това, което предстои, и песните на птиците. Хеда седна в леглото си в тази вторнична сутрин и изруга — незлобиво, както обикновено — птиците. Боже, защо никой не ѝ бе казал, че селският живот е изпълнен с много повече натрапчиви шумове, отколкото животът в града. Защо никой не ѝ бе казал, че няма на кого да се оплаче от пернатите си съседи, че в провинциална Франция никой не се бори за ничии права, и че животът без всички тези глупости е толкова блажен. Тя взе жилетката си и стана от леглото, за да си направи кафе. Отвори капациите на прозорците и погледна пурпурното небе, насечено от оранжевеещи ивици, и пейзажа, наситен с искрящи снопове светлина точно преди изгрева. Пое си дълбоко дъх, усмихна се на птиците и тръгна към кухнята на долния етаж.

Къщата на Хеда бе малка, но много удобна. Бе построена от камък и дърво някъде през деветнайсети век. Беше фермерска къща, здрава и непоклатима, със студени каменни подове. Когато бяха продали къщата в Лондон и Джейк бе получил своя дял — Хеда бе останала вярна на принципите си за равноправие до последно — тя бе заминала за Париж за известно време. Искаше да избяга от всички и докато се разхождаше из града един ден, на витрината на агенция за недвижими имоти бе видяла снимка на къщата. Не бе възнамерявала да купува каквото и да било във Франция, но имаше пари и бе решила да си почине една година от работата и от всичко останало, така че реши да види къщата. Защо пък не? На следващия ден отиде с кола до Прованс, влюби се в купчината камъни и се спазари за цената още там, на място. Нае някакъв френски архитект и строителен предприемач, много бавен и хаотичен. Но в един момент той ѝ стана любовник и

някак си неорганизираността и закъсненията му спряха да ѝ правят особено впечатление.

Анри бе по-възрастен от нея. Беше здрав френски провинциалист, почитател на коняка, който не приемаше никакви високопарни идеи и спореше с Хеда яростно и решително, така че тя почти никога не надделяваше в споровете. Беше доста старомоден, очакваше от Хеда повече, отколкото тя бе готова да му даде, но това придаваше известна динамика на връзката им и така двамата не си омръзваха.

Хеда слезе в кухнята, изнесе ботушите на Анри от коридора и ги остави отвън до входната врата, после постоя няколко минути, наслаждавайки се на сутрешната хладина. Анри не живееше с нея, имаше си собствена къща в селото, но Хеда го очакваше да се появи още за закуска. В момента той работеше на един обект близо до къщата ѝ, нагоре по хълма в посока на съседното село, и обичаше да се отбива за по едно кафе, сандвич и няколко минути в леглото, преди да започне работния си ден.

Хеда влезе обратно в кухнята и сложи кафеварката на котлона — дребно занимание, което в миналото винаги бе оставяла на Джейк, но което бе открила, че сега прави с удоволствие. Закопча жилетката си, отрязва си филия хляб и я изяде, както стоеше права до кухненския шкаф — само хляб, без масло или мармалад. Анри щеше да донесе пресен хляб от пекарната: Хеда бе открила колко е вкусно да закусиш с прясно изпечен хляб и ароматно колумбийско кафе. След като бе водила безкрайно сложен начин на живот, сега не можеше да се нарадва на това изненадващо простичко удоволствие.

Чу съскането на кафеварката, но отиде първо до хладилника, за да извади млякото, а след това дръпна кафеварката и сложи млякото да се постопли на газовия котлон. В този момент отвън се чу спиране на кола и Хеда се усмихна, че Анри пристига точно навреме. Тя сложи кафеварката върху една подложка, намери огромните френски чаши за кафе и ги подреди на масата. Чу се затръшването на вратата на колата, Хеда свали жилетката си и я преметна на облегалката на стола. По каменната пътека отвън проехтяха стъпки и Хеда отиде до вратата, облечена само с памучната си нощница, разрошена, с тяло, ухаещо на сън.

— Bonjour, mon cheri! — поздрави тя, докато отваряше вратата. Но в мига, когато я отвори напълно, усмивката на лицето ѝ замръзна, тя премигна няколко пъти, намръщи се от усилието да си спомни чие е лицето пред нея. — Кара! — спомни си изведнъж. — Боже Господи, ти си Кара, нали? Приятелката на Теа?

— Да, Кора, не Кара — Кора беше още с дрехите си от предния ден, вече доста поизмачкани, а лицето ѝ бе много бледо. — Извинявай, че идвам толкова рано, но... — тя сви ръце пред гърдите си и погледна безпомощно Хеда. — Помислих си... — поклати глава, чувствайки се съвсем обърквана. — Тоест аз... — замълча и Хеда, която бе виждала достатъчно случаи на психични разстройства в живота си, за да разпознае веднага признаците, се наведе напред, хвана Кора за ръка и внимателно я издърпа да влезе.

— Тъкмо направих кафе — каза спокойно тя. — Пристигна точно навреме — Настани Кора на един от кухненските столове. Видя я, че цялата трепери, взе едно одеяло от канапето и го уви около раменете ѝ. — Кора, хайде, изпий това, замръзнала си и си изморена. Ще те съживи — Хеда подаде на Кора голяма чаша кафе с мляко и малко коняк. — Сложих вътре малко коняк, добре ще ти дойде, Кора — след всички години, през които бе поддържала нетрадиционните способности и методи за лечение, Хеда най-после бе стигнала до извода, че това, което се е правило в продължение на поколения, в повечето случаи е най-добро. — Стой си тук и го изпий спокойно, няма къде да бързаш.

Хеда се извърна и се зае да мие нещо на мивката, докато Кора пиеше кафето си. Каза си да не се шокира, но ръцете ѝ трепереха и въпреки че никога не бе винила Кора за начина, по който се бе стекъл животът на Теа, самото ѝ присъствие изпълваше Хеда с яростно и доста неочаквано огорчение. Изми и избърса няколкото чинии от предната вечер, не защото държеше да се покаже като добра домакиня, а просто за да не гледа Кора. „Толкова години — каза си тя, — толкова години се опитвам да смекча малко характера си, пенсионирах се рано, започнах нов, съвсем различен живот, а сега един поглед към това момиче и стомахът ми се свива от напрежение, сякаш онази история е станала вчера. Би трябвало най-после да съм се примирила, да мога да разсъждавам за миналото без огорчение, но не мога.“ Най-сетне тя се извърна, за да погледне Кора, да я попита какво става и какво, по

дяволите, прави тук. Отвори уста да заговори, съзнателно правейки усилие да запази спокойствие, но в този момент Кора вдигна глава към нея и Хеда видя в погледа ѝ такава болка и унижение, че не можа да изрече и дума.

— Изглеждаш различно — каза Кора.

— Така ли? — напрегна се Хеда. — Много остаряла, предполагам.

— Не, не точно — Кора я огледа и Хеда почувства как всички белези на възрастта, отпуснатата плът и понатрупаните килограми ясно прозират през памучната нощница. — Не трябваше да идвам — тя се взря в ръцете си. — Но не знаех къде другаде да отида. Аз... — отхапа някаква кожичка до нокътя на единия си пръст и го разкървави. — Нямах къде другаде да отида.

По-късно Кора заспа. На Хеда не ѝ се искаше тя да остане, но не можеше да я отпрати. Просто не бе типично за Хеда да загърби някой проблем, вместо да го разреши. Помогна на Кора да се съблече, шокирана от това колко е отслабнала, напълни ѝ ваната в непретенциозната бяла баня и ѝ даде вместо нощница една своя стара ленена риза. Чаршафите бяха хладни и гладки и Кора усети как крайниците ѝ се плъзгат по памучната им мекота. Завъртя се на една страна и видя прозореца с бели дървени капаци. Усети аромата на цветята отвън и каза:

— Никога не съм си представяла, че може да живееш по този начин.

Хеда погали главата на Кора, после смутено дръпна ръката си. Някак не можеше да понесе всичко това.

— Успях да си изградя някакъв навик за поддържане на къщата, който не ми тежи. Не съм кой знае каква домакиня, но се оправям някак — видя, че Кора затваря очи. Нямах представа какво прави момичето в дома ѝ, нито как изобщо я бе открило във Франция, но не искаше да пита. През последния час бе осъзнала нещо много важно. Бе разбрала, че ако успее да превъзмогне огорчението и гнева си, Кора щеше да се превърне за нея в мост към Теа, а Хеда се нуждаеше от връзка с дъщеря си.

Анри се отби по обяд, след като сутринта бе изчезнал веднага след появата си, усетил, че присъствието му не е желано. Той почука леко на вратата, Хеда му отвори и се отпусна в прегръдката му, за да усети физическата му сила и успокояващата му увереност. Появата на Кора я бе извадила от релси.

— Трябва да я попиташ — каза Анри. — Трябва да разбереш какво се е случило или да се обадиш на дъщеря си. Хайде, скъпа, не се тревожи толкова, трябва да вземеш решение — седяха на канапето и Хеда се бе извърнала така, че да е с лице към Анри. Той погледна часовника си и сви рамене. — Трябва да тръгвам. А ти трябва да поговориш с нея, Хеда, да я попиташ това, което искаш да узнаеш.

Хеда кимна. За Анри всичко бе черно или бяло, нямаше сиво или неясно, нямаше опасност човек да се обърка или загуби. Решенията се вземаха, нещата се вършеха — правилно или погрешно, но човек се движеше напред. Хеда още не се бе убедила, че този начин на живот е за предпочитане, но осъзнаваше, че той бе определено по-лесен и не оставяше място за терзания.

Анри се изправи и Хеда го изпрати до вратата.

— Ще се видим ли довечера?

Хеда поклати глава:

— Да пропуснем ден-два. Може би в четвъртък.

Анри се усмихна.

— Добре — той поклати глава. — Всичко е толкова резервирано, толкова типично английско — целуна я по устата и тръгна, качи се в колата и махна с ръка. Хеда постоя така известно време, заглеждана в отдалечаващата се кола. Той натисна два пъти клаксона, Хеда се обърна и влезе в къщата. Откри, че Кора стои на стълбите и я гледа. Хеда се стресна и допря длан до гърдите си. Откога ли Кора стоеше там?

— Говориш френски много добре — каза Кора.

Хеда се усмихна.

— Благодаря — двамата с Анри винаги говореха на френски, неговият английски бе почти на нулата. — Искаш ли да обядваш? — Кора имаше вид, сякаш не бе яла от дни. Тя сви рамене и Хеда каза: — Не съм голяма готвачка, но имам домати и пресен хляб. Мога да ти направя салата — нищо специално, просто тукашните домати са много вкусни — тя се усмихна неуверено. — Като те гледам, няма да ти

навреди да хапнеш. Ще се почувстваш... — канеше се да каже „по-добре“, но се спря, защото Кора не бе казала нищо за това как се чувства.

— Ще се почувствам как? Не толкова мрачна? — Кора слезе по стъпалата. Ленената риза направо висеше на раменете ѝ като на закачалка. — Сигурно доматиите са хубави.

Изведнъж Хеда се усмихна непринудено и Кора ѝ се усмихна в отговор.

— Хайде — двете отидоха в малката кухня и Хеда издърпа един стол за Кора. — Сядай — отиде до мивката, взе няколко лъскави аленочервени домата, един нож, дъска за рязане и започна да ги реже.

— Много мило от твоя страна — каза Кора. — Не очаквах да се държиш по този начин.

— Така ли? — Хеда не отместваше поглед от доматиите. — Какво очакваше?

— Не знам. Просто реших да дойда и да видя.

— Да видиш какво?

— Какво ще кажеш.

Хеда вдигна глава, озадачена от думите на Кора, но тя не обясни нищо повече и Хеда остана за момент разкъсвана между собствените си емоции и опита си като психотерапевт. Професионалната ѝ страна надделя и тя смени темата:

— Как ме откри?

— Теа ми беше казала името на селото ти много отдавна. Веднъж разглеждахме една карта на Франция заедно с Том и тя каза: „Ето тук живее баба ти“ — и го посочи на картата — Кора говореше бързо, думите ѝ излизаха от устата, без да ги обмисля, така както говорят децата. — Аз така и не забравих името. Всъщност аз никога нищо не забравям. Вчера следобед взех с колата си ферибота до Кале и карах цяла нощ. Нямах представа къде точно живееш, но попитах селския хлебар, само той беше буден по това време.

— Добре си се сетила.

Тя я гледаше и за момент Кора се смути. После Хеда се зае отново със салатата, а Кора продължи:

— Трябваше да се махна. Трябваше да се скрия някъде. Да видя нещата от разстояние: бяха започнали да стават прекалено големи, толкова големи, че ме смазваха и... — тя прехапа устната си. Хеда не

се опита да запълни мълчанието. Подреди нарязаните домати в една чиния, поля ги с тъмнозелен зехтин и ги поръси с подправки и щипка сол. — Чувствах се изплашена — каза Кора.

Хеда се обърна, този път не можа да се сдържи и попита:

— Защо?

Кора я погледна. За пръв път, откакто бе пристигнала, се осмеляваше да погледне Хеда право в очите.

— Бях изнасилена — каза тя. — От един клиент на клуба, където имах представление. Един мъж, когото закарах до дома му, защото... — млъкна, но продължи да я гледа. Лицето на Хеда оставаше безизразно, но в главата ѝ всичко забушува, а тялото ѝ се вцепени от шока. — Вече не се чувствам в безопасност — каза Кора тихо. — Въобще, дори и когато спя.

Хеда дойде до масата и седна до Кора, като хвана ръцете ѝ. Цялото ѝ огорчение и гняв се бяха изпарили, заля я такава жалост и съчувствие, че гърдите я заболяха от тежестта на тези чувства.

— Искях да чуя какво ще кажеш ти — каза Кора. — Странно е, знам, но исках да говоря точно с теб — тя дръпна ръцете си. — Сигурно ще кажеш, че сама съм си виновна, че съм една най-обикновена курва, която си го е заслужила. Винаги си била против мен, не одобри идеята за стриптийза, каза, че е унизителен и отвратителен. Получила съм си заслуженото, нали? Така ли е? Това ли ще ми кажеш?

Хеда седеше напълно неподвижно. Принципите ѝ — ето докъде я бяха довели. Отчуждена от дъщеря си и внука си. Възприемаха я като предубедена и жестока. Тя се взря в червените домати върху жълтата чиния, в тъмнозелените подправки, но не ги видя изобщо.

— Моя мила Кора — прошепна тя, — как бих могла да кажа подобно нещо! — остана известно време със сведена глава, после погледна Кора с лице, обляно в сълзи. — Станала си жертва на ужасно престъпление. Не е било и не би могло да бъде по твоя вина, в никакъв случай — изтри лице с опакото на ръката си. — Не си заслужила с нищо болката, която изпитваш, никой не е заслужил такава болка.

Хеда се изправи и извади вилица и нож от чекмеджето на шкафа. През всичките си години като психотерапевт не бе открила по-добър лек от времето и милото отношение.

— Трябва да хапнеш от салатата ми — постави ножа и вилицата пред Кора. — После трябва да си починеш още. Навън е топло, можеш да седнеш в градината и да почетеш. Знаеш ли, винаги съм се гордяла, че се научи да четеш, Кора — добави тя искрено. — Имам много книги, Теа ми беше писала в едно писмо, че сега четеш постоянно, можеш да си избереш нещо.

Кора погледна доматиите. Усети аромата им, свеж и сладък, зеления пипер с неговия леко тръпчив мирис и за пръв път от месеци устата ѝ се напълни със слюнка. Тя погледна Хеда.

— Благодаря.

За пръв път в живота си Хеда бе обзета от нещо като майчинска топлина, поне доколкото бе способна на такива чувства. Искеше ѝ се да прегърне Кора, да я защити, но не помръдна. Вместо това каза:

— Можеш да останеш колкото решиш, Кора. Тук си в безопасност, обещавам ти — Кора кимна и започна да яде. Никога през живота си не бе яла нещо по-вкусно от тази доматиена салата.

Теа стоеше до прозореца в апартамента на Кора в Чичестър и гледаше дъжда. Най-последно бе заваляло, горещината бе прогонена от студения, режещ дъжд, който се изсипваше върху сухата земя и потичаше на вадички. Теа потрепери, сви ръце около тялото си и се почуди откъде може да се включва отоплението в този супермодерен и почти необитаван апартамент. Отиде до отсрещната стена и натисна ключа на осветлението. Всички лампи светнаха и апартаментът изведнъж стана по-уютен и не толкова стерилен. Божичко, къде беше Кора? Теа се огледа наоколо и се зачуди дали нещо не ѝ е убягнало. Още веднъж отиде до бюрото, където Кора държеше документите си, и прерови всичко, търсейки някакъв знак къде може да е заминала приятелката ѝ. Единственото очевидно нещо бе, че липсва паспортът на Кора, но Теа не бе абсолютно сигурна, че го държи точно в това чекмедже. Въздъхна, затвори чекмеджето и отиде в спалнята. Надникна в гардероба, видя малкото, но скъпи и почти неносени дрехи на Кора и осъзна, че нищо не липсва. Нищо, освен самата Кора. Теа седна на леглото и отпусна глава в дланите си.

— Къде си, Кора? — прошепна тя. — Моля те, обади ми се, където и да си.

Хеда наля две чаши вино и отпи от едната, преди да изнесе подноса на терасата. Беше топла вечер, бризът почти бе стихнал и уханието на мимозите в керамичните саксии изпълваше въздуха. Кора седеше с книга в ръце. Носеше потниче и стари къси панталонки на Хеда, пристегнати на кръста с въженце. Краката ѝ бяха боси и леко загорели след няколко дни, които бе прекарала тук. Когато Хеда се появи с виното, Кора веднага стана, за да ѝ помогне, взе подноса от ръцете ѝ и го постави на избелялата дървена маса.

— Това за мен ли е?

Хеда кимна и Кора взе чашата с вино. Отпи, седна отново на стола и продължи да чете. Хеда сложи на своя стол една възглавница, с която да подпре гърба си, и също седна. Не четеше, а просто се любоваше на пейзажа.

Бе прекарала прекалено много години в следене на всяка новина, изчитайки дебелите съботни вестници, медицинските си списания и доклади, бе следила всички литературни класации, всички биографии, получаващи ласкави рецензии. Вече не искаше да си губи времето с такива неща. Сега се чувстваше щастлива просто да седи и да гледа природата, да си говори с Анри за водопроводи и отоплителни системи, за зидане с камъни и тухли и дори да прави нескопосани опити да рисува пейзажи.

Кора остави книгата си и погледна Хеда. Беше невъзможно да не забележи промените в майката на Теа, трудно можеше да разпознае жената, която бе възприемала с уважение и страхопочитание преди пет години. Но в много отношения тя си беше същата, а по-скоро Кора бе много променена и сега откриваше у Хеда неща, които не бе забелязвала или разбирала по-рано. Тя отпи от виното си и продължи да гледа Хеда над ръба на чашата си.

— Интересен обект съм, нали? — каза Хеда, без да обръща глава.

— Да.

— И какво ти е толкова интересно, Кора?

Кора остави чашата и се взря в дланите си. През последните дни почти не бе говорила, само спеше и четеше, ядеше приготвяната от Хеда храна и пиеш невероятното вино и ароматното кафе — без повече

обяснения след краткия разговор, който бяха провели първия ден. Ако трябваше да бъде честна пред себе си, Кора трябваше да си признае, че всъщност не е говорила много през последните месеци, че се е чувствала прекалено уморена, за да говори, и прекалено обърквана, за да се вслушва в това, което ѝ казват околните. А и какво толкова имаше да се говори?

Сега тя погледна Хеда и каза:

— Опитвам се да преценя кой се е променил повече — ти или аз.

— И до какви изводи стигна?

— Не знам — Кора взе бутилката с вино, наля отново на Хеда, а после и на себе си. — Май вече не знам нищо.

— Да ти помогна ли?

Кора не отговори.

— Мисля, че и двете сме се променили, Кора. И двете сме се променили много, но дълбоко в себе си сме същите, каквито бяхме и преди пет години. Що се отнася до мен, вече знам, че съм направила някои грешки и съм осъзнала последиците от тях. Разменям писма с дъщеря си, но нищо повече. Знам, че се провалих като майка. Това беше много трудно, най-трудното нещо, което трябваше да преглътна: че съм грешала, че Теа ще бъде същата като мен, и че е трябвало да приема това от самото начало. Освен това осъзнах, че след всички години като психотерапевт съм загубила уменията да слушам. Мислех си, че знам всички отговори и изобщо не се замислях истински върху проблемите и върху факта, че понякога няма еднозначен отговор. Все пак, дълбоко в себе си, все още вярвам в това, в което винаги съм вярвала. Не съм променила принципите си, просто малко съм ги смекчила, така че да пасват по-добре на истинския живот — Хеда замълча и взе чашата си. Отпи голяма глътка и задържа течността за малко в устата си, преди да я глътне. — А ти, Кора, мислиш ли, че си се променила въобще?

— Да... и не.

Хеда се усмихна.

— Какво означава това: да, имам нова прическа и съм с десет килограма по-слаба, но иначе съм си същата; или мислиш, че си се променила, но не си сигурна как и дори защо?

— Мисля, че е последното. Смятах, че вървя в правилната посока, че съм постигнала нещо и тогава... тогава открих, че не съм

стигнала доникъде, че съм си същата глупачка, която си е получила заслуженото — Кора удари с юмрук по отворената си длан. — Пляс! Това е за теб, тъпа кучко!

Хеда мълчеше. Взираше се в далечината, за да не я смути. Кора отпи от виното си.

— Всичко, което съм правила — продължи тя гневно, — всички пари, които съм спечелила, собственият ми апартамент, мебелите, дрехите, колата — нищо прекалено лъскаво, но все пак мои собствени — не означават нищо. Пак бях никоя и пак ме унижаваха, както едно време — отново удари с юмрук по отворената си длан. — Пляс! Това е за теб, тъпа кучко!

Хеда я погледна.

— Но ти се научи да четеш, Кора. Имаш нещо, което никой не може да ти отнеме, имаш едно удоволствие, от което никой не може да те лиши. Това със сигурност те е променило.

Кора сви рамене, но не отрече казаното от Хеда.

— Мислиш си, че си все същата, защото си преживяла нещо ужасно — без изобщо да имаш вина, в това няма съмнение, — нещо, което си преживявала и в миналото, и това, че се оказваш жертва, е част от теб, част от най-съкровената ти същност. Права ли съм?

— Ще ми вземеш ли пари за този сеанс? — попита Кора.

Развеселена, Хеда се усмихна.

— Не, това не е терапия, а просто здрав разум. Мисля, че дълбоко в себе си ти си същата и ще успееш да превъзмогнеш станалото, защото си силна и можеш да продължиш напред, както си имала силата — и куража — да постигнеш това, което си постигнала: апартамента, мебелите, колата, това, че си се научила да четеш, че си имала куража да пропътуваш стотици километри през цяла Франция, за да стигнеш чак дотук! — Хеда допи виното си. — Преди пет години ти беше едно нахакано, упорито момиче и не си загубила това, то все още е у теб — тя се наведе и постави ръка върху гърдите на Кора, точно над сърцето. — То все още е тук, Кора, това е твоята същност. Обмисли го, но повярвай ми — това никога няма да се промени.

Кора постави дланта си там, където бе посочила Хеда, и се загледа в далечината. „Време — припомни си Хеда, — трябва й още време.“ Тя стана, остави Кора насаме с мислите й и влезе вътре да приготви вечерята.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Теа тъкмо бе направила чай, когато звънецът на входната врата иззвъня. Тя занесе чайника до масата, остави го там и изтича в антрето.

— Може да е Кора — викна през рамо — или поне новини от нея...

Фил се изправи и също тръгна към вратата. Том бе изпреварил и двамата и вече отваряше, а Теа застана в напрегнато очакване, което след минута се замени от разочарование. Откъм вратата на кухнята Фил видя, че Теа говори с детектив Лорънс, и се върна обратно на стола си.

— О, здравейте — каза Теа. Лорънс изглеждаше някак различен и тя се вгледа по-внимателно, за да разбере защо. — Подстригали сте се — откри разликата.

— Да, надявах се да е по-незабележимо, но фризьорката отрязва толкова много, че подстрижката ми се превърна в новина от национален мащаб.

Теа се усмихна.

— Тъкмо направих чай. Ще пийнете ли една чаша?

Детектив Лорънс се смути.

— Това май ми става навик, да идвам по времето за чай. Извинете.

— Няма нищо — Теа реши, че всъщност детективът ѝ харесва. — Хайде, влизайте. Има и торта. Пак! — хвърли поглед през рамо. — Аз май не мога да спра да правя торти — реакция спрямо майка ми, която дори не отваряше опаковките на полуфабрикатите, камо ли да изпече нещо.

Лорънс се засмя:

— Не се извинявайте, това е много хубав навик. Признак на домашарство.

— Домошарство? — Теа поклати глава усмихната. — Благодаря!

— Е, може би не точно домашарство, а... — опита се да намери по-точна дума Лорънс.

— Домошарство — повтори Теа.

Двамата се разсмяха и влязоха в кухнята, Фил се изправи.

— Детектив Лорънс, това е Фил Хабен — представи го Теа.

— Вече се познаваме — каза Фил и седна на мястото си.

Чувстваше се неловко в присъствието на полицаия и в голяма степен винеше него за случилото се с Кора.

— О, да, разбира се. В понеделник, когато Кора... — Теа млъкна и се втренчи в пода. Вече бе петък, а те не бяха получили никаква вест от нея. — Да сте научили някакви новини?

Лорънс поклати глава:

— Нищо конкретно.

Той се застоя край вратата и Теа го подкани:

— Моля, седнете, сега ще извадя още една чаша — тя взе от шкафа трета чаша и я сложи на масата. — Божичко, тази история е ужасна! — въздъхна. — И сякаш става все по-зле — Фил се протегна и потупа успокоително ръката ѝ. — Нямам представа къде може да е отишла Кора, освен че вероятно е заминала за чужбина. Не мога да си намеря място от притеснение. Била е толкова разстроена, когато е изчезнала, че не смея да мисля какво може да се е случило — замълча, защото Том влезе в кухнята.

— Има ли торта? — попита той.

Теа си пое дълбоко дъх и му се усмихна. Взе нож и започна да реже тортата.

— Първо на гостите. Детектив Лорънс, торта?

— Да, моля.

— Фил?

— Не, Теа, благодаря.

Тя отрязва едно парче за Лорънс и когато му подаде чинията, той забеляза колко тънки са китките ѝ, покрити със съвсем фини светли косъмчета, което бе необичайно за брюнетка.

— Благодаря.

— Том?

Теа понечи да отреже едно доста голямо парче, но той каза:

— Не, малко повече, ако обичаш — тя му хвърли кос поглед и отрязва толкова, колкото всъщност бе възнамерявала.

— Не прекалявай, малко чудовище! — закачи го тихо. Том се ухили, взе чинията си и тръгна с нея към стаята си. — И не

разхвърляй! — извика Теа след него. — Започнал е някаква битка горе — обясни тя. — Супермен се бие с Батман и май вече са паднали първите жертви. Намерих един войник, обесен на парапета с кожения ми колан.

Фил се усмихна.

— Той има страхотно въображение.

— Не, мисля, че с всички деца е така. Но при момчетата от най-ранна възраст е по-силно развит стремежът за унищожение — тя сви рамене. — Майка ми бе твърд поддръжник на идеята, че децата от двата пола трябва да си играят с еднакви играчки, но единствената последица от това, че купих на Том кукла, е, че той я обезглавява в момента, в който я извади от кашона с играчките. Миналата седмица я бе завързал за един кол в градината — тя се обърна към Лорънс, който я слушаше развеселен. — Вие имате ли деца, господин Лорънс?

— Говорете ми на „ти“, моля ви. Дейв е по-добре от господин Лорънс. Не, нямам деца. Не съм женен и така съм се опазил досега — пошегува се той. Теа му се усмихна и Фил усети между двамата някакъв повей на привличане. Беше много прозорлив за тези неща и обикновено ги долавяше далеч, преди да са се развили.

— Да не би да си гей, Дейв? — попита Фил. Все още не харесваше детектива — не заради нещо лично, просто не можеше да не го вини заради Кора.

— Не, но предполагам, че ти щеше да отгатнеш, ако бях — усмихна се дружелюбно Лорънс и Фил трябваше да си признае предубедеността.

Теа сипа чай и в следващите няколко минути всички мълчаха и пиеха чая си.

— Значи Кора още не ви се е обадила, така ли? — попита Лорънс, като остави чашата си.

Теа поклати глава:

— Почти съм сигурна, че е заминала за чужбина. Мисля, че паспорта ѝ го няма, но не съм абсолютно сигурна. Просто не е на обичайното си място, но не исках да претърсвам целия апартамент. Беше ми много неловко да съм там без нея.

— Някакви идеи къде може да е отишла? Европа, Щатите?

— Не, почти сигурно е в Европа. Колата ѝ я няма. Сигурно е отишла с ферибота до Франция, но пък може и да е оставила колата си

на паркинга на някое летище... — Теа отпусна глава в дланите си. — Уф, наистина не знам. Имам чувството, че се въртя в един и същ кръг от догадки, откакто е изчезнала. Просто не знам.

— Е — каза Лорънс, — страхувам се, че знаем едно нещо със сигурност и то е, че тя ни трябва тук, ако искаме да продължим с делото в съда.

Теа вдигна глава.

— Колкото повече време я няма, толкова по-малко шансове имаме да се стигне до процес. На предварителното изслушване успяхме само защото настоявахме, че делото трябва да се гледа в Областния съд, но в прокуратурата не бяха особено убедени, че ще успеят. Кора ни трябва тук, за да отстоява показанията си. Изправени сме пред много стабилно изградена защита.

— Знам — Теа се сети за Даниъл и стомахът ѝ веднага се сви. Отпи от чая си, като стисна чашата с две ръце, и мислите ѝ запрепусаха в главата: „Защо, по дяволите, продължавам да се чувствам така?“ Защо стомахът ѝ продължаваше да се присвива при всяка мисъл за него? За Бога, та нали не беше нищо сериозно, просто мимолетна страст?

— Добре ли си? — попита я Фил.

— Да, да, нищо ми няма — Фил не знаеше нищо за Даниъл, нито пък някой друг знаеше. — Значи ако не открием Кора, какво ще стане с делото?

Лорънс сви рамене:

— Честно казано, Теа, в настоящия момент предпочитам да не отговарям на този въпрос.

По-късно, когато Лорънс си бе тръгнал и Том вече бе в леглото, Фил и Теа седяха в кухнята с бутилка вино ѝ продължаваха с предположенията къде може да е отишла Кора. Но колкото повече обсъждаха това, толкова повече Теа се чувстваше объркана и разстроена.

— Не издържам повече! — каза тя внезапно, стана и се отдалечи от масата. — Не мога да си представя, че тя си почива спокойно и щастливо някъде в Европа, докато аз съм разтревожена до смърт, че

може би лежи мъртва в някоя канавка. Господи, Фил, просто не издържам повече!

Фил разтри уморено лицето си.

— Не мисля, че нещо ѝ се е случило, Теа, наистина не бива да се тревожиш толкова. Трябва да вярваш, че е добре, поне докато не научим нещо конкретно. Трябва!

— Но как бих могла? Видя я в какво състояние беше, аз бях с нея последните седмици, тя едва не се бе побъркала, изнасилването я бе съсипало и... — Теа замълча, преглътна трудно и захапа нервно едно ъгълче на нокътя си.

— И какво, Теа?

Тя продължи да се взира в пода.

— И не мога да спра да мисля, че само ако бях отишла с нея онази вечер, само ако аз бях там, а не Деби Причард, нищо от това нямаше да се случи, абсолютно нищо. Кора щеше да е тук сега, щеше да се смее, да се шегува, да си е... — Теа замълча, за да преглътне сълзите, които напиреха в очите ѝ. — ... да си е такава, каквато е била винаги, каквато я обичахме.

— О, Теа! — Фил стана и отиде до нея. — Не си виновна ти, ти нямаш нищо общо, повярвай ми. Това е бил просто случаен акт на насилие, който се е случил без причина и без да може да бъде предотвратен.

— Но това можеше да бъде предотвратено! Ако аз бях там, Кора нямаше да остане в клуба, щеше да си отиде вкъщи! Знаеш това също толкова добре, колкото и аз! Може би дори щяхме да отидем с една кола, често го правим, особено в събота. Ако не бях проявила такъв егоизъм и не бях отишла на това тъпо парти, вместо да приема ангажимента, нищо от това нямаше да се случи — тя го погледна. — Нямахте, нали? Нищо нямаше да се случи!

— Не — каза Фил. — Нямахте — постави ръце на раменете ѝ и я накара да се обърне към него. — Но, Теа, ако аз няхах уговорка за онази вечер, и аз щях да съм в клуба! Ако Деби не се бе напила, Кора нямаше да остане до толкова късно и нямаше да се наложи да я кара до вкъщи. Ако Лени бе наблюдавал по-внимателно какво става, можеше да извика такси за Деби... Боже Господи! Това няма край, това „ако, ако, ако“... Няма „ако“, Теа, просто се е случило и ние трябва да се справим с последиците, доколкото можем. Също и Кора — той

погледна Теа, но тя отново бе свела поглед. — Теа? Разбираш го, нали? Нито ти си виновна, нито аз, нито Деби. Никой не е виновен, освен негодника, който стори това с Кора — Фил леко я разтърси. — Теа?

През цялото време Теа се бе взирала в пода и Фил си помисли, че може би изобщо не го е чула, но когато пусна ръцете ѝ, тя вдигна глава.

— Да, разбирам го — каза. — Но от това не ми става по-леко.

— Нито на мен — въздъхна Фил и се дръпна настрана. — Единственото нещо, от което може да ни стане по-леко, е да видим, че Уейкс ще си получи заслуженото.

— Да — съгласи се Теа. И понеже Фил се бе извърнал настрана и защото си мислеше за Кора, той не долови омразата, която се прокрадна в гласа ѝ, нито видя гнева, който пламна в очите ѝ.

Беше петък вечер и Даниъл Елис бе стоял до късно в кантората, работейки по един нов случай. Хвана вечерния влак за Съсекс, който тръгваше в девет часа. Чувстваше се изморен, мечтаеше си да се излежава цял един ден и да гледа крикет по телевизията, но двамата с Пет бяха решили утре да заведат момчетата на плажа, ако не вали. Даниъл бе наел вила на брега край Уест Уитъринг за цялото лято и я бе обзавел с ново барбекю, различни игри, шезлонги, чадъри — всичко, с което може да се направи престоят на плажа по-удобен. От месеци очакваше да дойде лятото и да отидат там, беше си мечтал да заведе и Теа, представяше си щастливи семейни дни край морето, как Том и момчетата играят някаква игра или се боричкат в надуваемия басейн.

— По дяволите! — каза той на глас и жената, която седеше до него, зашумоля с вестника си и се изкашля предупредително.

Защо, по дяволите, Теа го бе излъгала? И защо, по дяволите, това го тормозеше толкова много? За Бога, та това бе просто мимолетен флирт, никой, освен Мат не знаеше нищо. Даниъл си заповяда да не мисли за това и се наведе да извади една папка от куфарчето си. Без да иска, сръга с лакът жената до него и тя наведе вестника си и го изгледа гневно.

— Извинявайте! — промърмори той. Сложи папката в скута си и извади химикалка от джоба на сакото си, но в момента, когато сведе поглед към папката, мислите му отново отпрашиха в погрешната посока и той усети, че не му се иска да прекара уикенда сам, макар да

не можеше да си отговори защо. — По дяволите! — каза отново на глас, но този път дори не си направи труда да се извини на жената до себе си, просто така се чувстваше.

Кора переше на мивката дрехите, които бе носила, когато Хеда влезе в кухнята. Сутринта Кора бе ходила до най-близкия град и си бе купила някои неща: бельо, няколко фланелки, къси панталонки, бански костюм и една лятна рокля. Роклята бе невероятна находка като за провинциално френско градче: къса, от фин памук, тъмносиня на малки бели точки. Отиваше ѝ и за пръв път от месеци Кора се погледна в огледалото и хареса това, което видя.

— Нямаше нужда — каза Хеда. — Можеше да ги пуснеш в пералнята заедно с останалите дрехи.

Кора се обърна.

— Исках да ги изпера на ръка. На етикета на тази ленена риза пише, че не трябва да се пере машинно, а и за дрехите е по-добре по принцип, като ги переш на ръка.

Хеда се усмихна.

— Сигурно. Благодаря — погледа Кора няколко минути и попита: — Значи си решила да останеш още известно време?

Кора вдигна глава.

— Нямаш нищо против, нали?

Хеда я докосна нежно по рамото.

— Разбира се, че не, приятно ми е да си тук — взе изцедената риза и тръгна към вратата, за да я простре в задния двор. — Обаче не трябва ли да звънеш на Теа, за да ѝ кажеш къде си? Предполагам, че е ужасно разтревожена за теб — тя излезе на двора, без да изчака отговор.

Кора изцеди последната дреха, наслаждавайки се на физическото усилие, и последва Хеда в градината. Вържето за простиране бе опънато между две дървета и Хеда вече бе закачила ризата. Кора се наведе, взе шепя щипки, напъха ги в джоба си и се зае да простира останалите дрехи.

— Реших да се откажа от делото — каза тя, когато свърши с простирането. — Ако вече не са го прекратили от прокуратурата.

Хеда не каза нищо.

— Просто не мисля, че ще се справя, не мога да го понеса: първо да се опитвам да го забравя, да го залича от мислите си, а после всичко да се извади отново наяве в съда. Освен това няма гаранция, че ще го осъдят, не и с такъв прочут адвокат, а и всичко вече ми изглежда безсмислено — тя се взираше в земята. — Разбираш ли какво имам предвид?

Хеда сви рамене.

Кора я погледна, но тя не отговори.

— Мислиш ли, че греша?

Хеда всъщност наистина мислеше, че Кора греша, но това бе лично нейно мнение, бе свързано със собствените ѝ възгледи за справедливост и наказание.

— Мисля, че само ти можеш да решиш какво да правиш — отвърна ѝ. „Времето ще излекува всичко“, припомни си за кой ли път, макар че самата тя бе много нетърпелива по нрав.

— Но мислиш, че греша, като се отказвам, нали?

— Няма значение какво мисля аз — отвърна Хеда.

— Напротив, има! — Кора погледна Хеда. — Има огромно значение! Моля те, кажи ми какво да правя!

Хеда пристъпи напред и я прегърна. Защо Кора събуждаше у нея всички тези майчински чувства, които никога не бе изпитвала спрямо Теа? Дали ѝ бе по-лесно да обича Кора, защото не очакваше нищо от нея? Отдръпна се леко и каза:

— Кора, скъпа, не мога да ти кажа какво да правиш, трябва да решиш сама, но мога да ти кажа, че никой не трябва да се измъкне безнаказано, след като ти е направил такова нещо, независимо какъв адвокат има. Защо не звънеш на Теа и не ѝ кажеш къде си и как се чувстваш? Може би тя ще ти помогне. И ще знае какво е станало на предварителното изслушване.

Кора сви рамене.

— Поговори с Теа, обсъди го с нея за последно и после спри да мислиш за случилото се.

— Това ли ме съветваш да направя?

Хеда въздъхна: не можеше да каже на Кора какво да прави.

— Ако наистина искаш да знаеш какво мисля, то моето мнение е, че не е разумно да вземаш решението си точно сега, каквото и да е то. Много малко време е минало, за да прецениш трезво. Уреди нещата за

момента: поговори с Теа, научи какво се е случило и просто си почини още известно време, не мисли за това, докато не се почувстваш готова да се справиш с проблема. Ако мислиш по същия начин и след няколко седмици, тогава добре, но не избързвай сега, Кора. Не решавай точно сега.

Кора пъхна ръце в джобовете на панталонките си.

— Къде има телефон? — попита тя и Хеда се усмихна.

— Обикновено в пощата, но по това време на деня можем да помолим Мишел в кафенето. Той обикновено ми позволява да звъня оттам, когато ми се налага.

— Ще ида пеша.

— Добре, направи го — Хеда хвана Кора под ръка и двете се върнаха в къщата. — Знаеш ли какво — каза Хеда, когато отвори вратата. — Ще дойда с теб, ако нямаш нищо против, и може да пийнем по чашка. Събота вечер е в края на краищата!

— С удоволствие, ако наистина искаш.

Кора явно не можеше да се отърве от несигурността си нито за миг, затова Хеда я увери:

— Разбира се, че искам. Иначе нямаше да го предлага.

— Да, сигурно — промълви Кора и Хеда осъзна, че за нея доверието бе нещо, което просто не съществуваше.

Теа и Том седяха на канапето, ядяха царевичен чипс и гледаха „Супермен“. Беше обичайната им съботна вечер пред телевизора с вечеря, която може да се яде на дивана: наденички, боб и картофено пюре, следвани от руло с ванилов сладолед, което Том обожаваше, и без което Теа спокойно би прекарала остатъка от живота си. Кора често се присъединяваше към съботната им вечеря и оставаше да спи при тях. Тя носеше сантиментални мелодрами, които двете с Теа гледаха на бутилка вино, след като Том си легнеше. Тази вечер Теа пи кока-кола и вече бе решила да си легне в девет, веднага след Том. Тази вечер се чувстваше особено самотна.

Това бе ново усещане за нея, нещо, което по-рано не я бе притеснявало — самотата. Винаги бе имала Том, с когото не й оставаше време за терзания за мъже и връзки, тя не успяваше дори да се замисли за липсата на секс. Освен това си имаше Кора, която й бе

истинска приятелка и с която можеше да се наговори на воля, също и Джейк, който често ги навестяваше — сам или с Мариан. Той винаги успяваше да поправи нещо и да поговори с Том по мъжки. Теа въздъхна, раздвижи се и сви крака по турски. Без да иска, бутна Том, който държеше купата с чипса, и той веднага викна:

— Мамо! Внимавай!

— Ох! Извинявай — втренчи се в телевизора. Може би всъщност ѝ липсваше сексът, може би затова ѝ бе толкова самотно. Трябваше да си признае, че сексът с Даниъл бе страхотен, очевидно си бе струвал чакането пет дълги години!

— Мамо! На какво се смееш?

Теа се изчерви и измънка:

— О... въз... нищо особено, Том, миличък, просто се чувствам щастлива.

Том ѝ се усмихна и веднага се съсредоточи върху телевизора.

Теа стана да сложи наденичките на скарата.

— Вечерята ще е готова след около десет минути.

Том не реагира, дори не отмести поглед.

— Том — каза Теа по-настойтелно, но той отново не ѝ обърна внимание. — Вечерята — повтори тя, като застана между Том и телевизора — ще е готова след десет минути и искам, когато те извикам, да дойдеш и да приготвиш подносите. Става ли?

Том кимна.

— Да, мамо — каза Теа.

— Да, мамо — повтори Том и се усмихна подкупващо.

Теа тръгна към кухнята. „Може би просто ми липсва Кора — помисли си тя, усещайки как болезненото чувство за самота отново я изпълва, — може би това е просто реакция от изчезването ѝ.“ Тя извади четири наденички от хладилника и ги сложи на скарата, но те ѝ се сториха толкова нещастни — две за нея и две за Том, че реши да изпече всичките осем. Като ги сложи, се почувства осезаемо по-добре. Животът с Том бе чудесен, винаги се бе чувствала така, никога, дори за момент, не бе съжалила за миналото и за това, че го бе родила толкова млада, но сега? И сега ли животът с Том ѝ бе достатъчен?

— О, дяволите да те вземат, Даниъл! — каза тя на глас. Ако не беше той, тя никога не би изпаднала в такива съмнения, никога не би се чувствала по този начин. Ако не беше той... Теа си пое дълбоко дъх

и си заповяда да спре тези мисли. „Ако, ако, ако.“ Какво бе казал Фил? „Случило се е и ние просто трябва да се справим, доколкото можем.“ Тя още се чудеше как да направи това, когато телефонът иззвъня.

Кора стоеше в дъното на кафенето на Мишел и чу как телефонът на Теа започва да звъни. Отчаяно желаше да поговори с Теа, но не искаше да отговаря на никакви въпроси, дори не искаше да споменава за случилото се. „Просто искам всичко да се забрави — помисли си тя, искам да избягам от него.“ В този момент Кора чу гласа на Теа:

— Ало?

Гласът на Кора я предаде. Защо се бе случило на нея, а не на Теа? Защо Теа все още си имаше всичко?

— Ало? Кой се обажда? Ало?

— Теа, аз съм.

В малката си къща в Западен Съсекс, на толкова километри разстояние, Теа се облегна, зашеметена от облекчение, на стената.

— Кора? Кора, къде си, за Бога? Добре ли си?

Кора долови облекчението, болката и тревогата в гласа на Теа и усети радостта ѝ. Затова ли бе решила да избяга — за да накара Теа да страда? Нима винеше Теа в известен смисъл? Тя прехапа устната си, помълча, после събра кураж и каза:

— Добре съм, Теа. Във Франция съм, при майка ти.

— При майка ми?! — Теа бе поразена. — Как се озова там? Откъде знаеш къде живее тя? — поклати глава, опитвайки се да асимилира новината. — При майка ми? — Теа не бе виждала Хеда от нощта, когато бе напуснала къщата на „Парк Роуд“ 59. Бяха говорили един-два пъти по телефона, от време на време си разменяха по някое писмо, но нищо повече. Защо Кора бе решила да отиде при майка ѝ — Теа не можеше да си обясни. — Тя, тоест ти добре ли си там?

— Да, чудесно. Хеда се държи много мило, тук съм от вторник сутринта.

— Цяла седмица? — Теа усети как започва да се ядосва.

— Защо не ми се обади по-рано? Защо не звънна?

— Не можех да го понеса, просто... — Кора замълча и захапа нокътя си. Погледна към бара и видя Хеда, седнала пред чаша вино, да пуши и да бърби с Мишел. — Извинявай, Теа — добави тя тихо. — Не

мисля съвсем рационално в момента, май съм имала някаква нервна криза.

— О, Боже... — гневът на Теа веднага стихна, после отново се надигна. — Тогава е добре, че си при Хеда — каза хладно.

Кора премигна и усети как сълзите рукват от очите ѝ. Продължи да мълчи, а Теа отгатна причината за мълчанието ѝ и веднага изпита угризения.

— Извинявай, не трябваше да го казвам. Просто толкова се тревожех за теб и... ами просто предпочитам да ми се бе обадила, за да знам, че си при нея — „защо Хеда — не спираше да се пита, — защо е решила да отиде при Хеда? Защо не при мен?“ Но преглътна всички тези въпроси и попита: — Тя добре ли е?

— Да. Държи се чудесно и много се грижи за мен, наистина ми помага...

— Сигурно е така — в гласа ѝ, колкото и да се опитваше да се овладее, се прокрадна миниатюрна следа от раздразнение или може би... нима беше завист? — Кога ще се прибиращ? Трябваш ни за делото. Детектив Лорънс също се тревожи за теб, той се отби онзи ден и...

— Теа?

— Да.

— Теа, още не мога да се прибера у дома. Не знам как точно се чувствам, какво мисля за всичко, което стана, и ами... просто не знам дали... — Кора се поколеба и Теа задържа дъха си. Тя усети какво ще последва и можеше да разпознае почерка на Хеда. Хеда, която нямаше никакво доверие на — как я наричаше? — архаичната и елитарна, да, точно така — архаичната и елитарна система на британското правосъдие; Хеда, която вярваше в индивидуалното облекчение и личния триумф над системата. — Не знам дали ще мога да продължа с делото, Теа — каза Кора. — Мисля да оттегля обвинението си.

— Да оттеглиш обвинението? Кора, не можеш да направиш това, наистина не можеш! — Теа бе готова да се разплаче. — Ако оттеглиш обвинението, това значи, че той ще се измъкне безнаказано, че...

— Това значи, че няма да се наложи да бъда публично унижена в съда! — извика Кора. — Че няма да разпъват личния ми живот на кръст пред дванайсет мъже и жени, че няма да се наложи да го видя отново и няма да мина отново през цялата болка, че няма да получа

плесница в лицето, като го видя да си тръгва свободен... — Кора направи огромно усилие да се успокои. Пое си няколко пъти дълбоко дъх и стисна ръце в юмруци до тялото си. — За Бога, Теа — завърши след няколко мига. — Просто не мисля, че ще го понеса. Просто не мога!

Теа опря глава на стената и затвори очи. Кора — силната, решителна и безстрашна Кора. Ето каква бе станала. Ето в какво я бе превърнал онзи негодник! Сълзите се стичаха изпод затворените ѝ клепачи и обливаха страните ѝ. Последва мълчание, на всеки двайсет секунди се чуваше щракването на брояча и накрая Теа каза:

— Трябва да постъпиш, както решиш, Кора.

И Кора, която се чувстваше съвсем сломена, само измърмори „да“ и затвори.

Теа се отпусна на пода и опря глава на коленете си. Една проява на насилие, една ужасна случайна проява на насилие, пет минути, най-много десет — и един цял живот се разтърсва из основи. И това не бе нищо ново, Кора не бе изключение, тези неща се случваха всеки ден на някой друг и навярно със същите последици. Какво бе нервният срыв на Кора в сравнение с нещастията по света? Нищо особено. Какво бе болката на един човек, сравнена с общото страдание на цели нации? Нищо. На Теа ѝ се искаше да заплаче, да вие, да реве и крещи заради несправедливостта на това положение, но сълзите ѝ бяха пресъхнали. Тя остана в тази поза още няколко минути, докато Том не се появи в коридора.

— Мамо, какъв е този странен мирис?

Теа вдигна глава и осъзна, че от кухнята се носи пушек. В този момент се включи и алармата на датчика за дим.

— По дяволите! — извика тя, скочи и изтича в кухнята. — Том! Излез навън и остани там! — наденичките върху скарата се бяха запалили и кухнята бе пълна с гъст дим. Теа грабна една ръкохватка и отмести металната решетка с наденичките от скарата, после започна да гаси пламъците с една ръка, защото притискаше другата към устата си. Изтича до стъклената врата на кухнята, отвори я широко и вдиша дълбоко от чистия въздух. Излезе в градината и постоя там няколко минути. Кашляше, за да прочисти дробовете си, и се опитваше да се успокои. Том дойде при нея и тя го прегърна силно и дълго.

— Добре ли си, мамо?

Теа кимна.

— Специалитет „горящи наденички“ — пошегува се тя. — В останалата част от къщата нали всичко е наред?

— Да, пушекът беше само в кухнята.

— Добре — Теа го пусна и влезе отново вътре. Дръпна кърпата, с която бе задушила пламъците, и се взря в осемте овъглени черни наденички и в този момент реши нещо.

Реши, че болката на Кора не може просто да се преглътне, както става с останалите, и че тя няма да забрави случилото се с приятелката ѝ. Реши, че Джейсън Уейкс няма да се измъкне безнаказано, и че в края на краищата трябва да има някакъв начин, по който да докажат вината му. Трябваше да има съдебен процес и Теа щеше да се погрижи за това. Щеше да изобличи негодника, колкото и време да ѝ костваше. — Том! — извика Теа, като изхвърли наденичките в кофата. — Какво ще кажеш да излезем и да идем на пицария? — лицето на Том грейна. Теа осъзна, че Фил бе съвършено прав в това, което ѝ бе казал предния ден. Миналото е минало, няма връщане назад, трябва да се намери пътят напред. Този път бе различен за всеки човек и Теа току-що бе открила своя. За пръв път от седмици Даниъл Елис изобщо не присъстваше в мислите ѝ.

— В „Пица Експрес“? — попита Том, докато завързваше маратонките си.

— Дадено. „Пица Експрес“ — съгласи се Теа.

— Ами наденичките?

Теа сви рамене.

— Нищо не става от тях, така че да ги забравим — имаше разлика: тя бе приела това, което не можеше да промени — положението с Даниъл, и бе решила да промени това, което не можеше да приеме — положението с Кора. Усмихна се. — Хайде, Том — протегна му ръка тя. — Да тръгваме.

Теа заключи бързо, двамата с Том се качиха в колата и потеглиха в търсене на вечерята си.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Беше денят на училищния спортен празник и Теа си облече кремави къси панталони от лен и бяла ленена риза без ръкави. Стегна талията си с кафяв велурен колан и обу ниски обувки в същия цвят. Погледна се в огледалото, среса набързо косата си, сложи си червило и провери дали и двете ѝ обици са си на местата. Бяха.

— Така — каза тя, като се отправи към стълбите. — Спортен празник, пристигам! — взе чантата си и ключовете за колата, погледна се за последен път в огледалото и убедена, че изглежда добре, допълни: — Даниъл Елис, изяж се от яд! — отвори входната врата, но точно в този момент иззвъня телефонът. — По дяволите! — тя изчака да чуе включването на телефонния секретар, но не се чу нищо — беше забравила да го включи.

Върна се в антрето и грабна слушалката:

— Да? Ало? — прозвуча доста по-войнствено, отколкото би искала. Замълча. — О, да, да, аз се обаждах! Можете ли да изчакате минутка, за да се преместя на другия телефон? Благодаря — Теа остави слушалката, хвърли бърз поглед към часовника си и видя, че има десетина минути. Втурна се нагоре по стълбите към спалнята си, където веднага отвори чекмеджето на тоалетката си и извади една синя папка и химикалка. След това вдигна телефона, който стоеше до леглото ѝ. — Извинете, че ви накарах да чакате. Да, аз се обаждах в „Дък и Ферет“, радвам се, че са ви предали — запрелиства папката, докато откри един лист, озаглавен „Юърт“. Извади го, взе си списание за подложка и продължи да слуша. — О, да, да, разбирам. Не, не е нищо, свързано с полицията, отнася се за бившата му приятелка — Кора Уитби. О, познавате я, така ли? Какво, миналата година? Да, много е привлекателна, да — Теа трескаво записваше по листа, докато гласът от другата страна на линията ѝ обясняваше нещо. — Не, точно това е проблемът, не се е обаждал и ние се опитахме да се свържем с него, но не успяхме. Да, да, разбира се. Не, не бих разкрила откъде съм го научила, разбира се, че не... — тя замълча. — Разбирам — последва пауза, докато Теа обмисляше чутото. — Добре, ако ми дадете пълния

му адрес, ще уредя да получите неголяма сума в брой. Колко точно, трийсет? — отново замълча. — Не, съжалявам, това е последното ми предложение и не мисля, че е малко за един петминутен разговор по телефона! — дяволите да го вземат, нямаше да получи нищо, докато тя не провереше дали адресът е истински. — Да, мога, утре сутрин. Добре, радвам се, че решихте — тя си записа: пари в брой — 35 лири, и името на бара. — Добре, давайте! — последваха адресът и телефонът, които така нареченият приятел на Юърт ѝ даде. — Добре, записах ги, благодаря — тя подчерта сумата и до нея си записа: тел. Фил.

— И сте абсолютно сигурен, че той е там, така ли? — гласът отсреща я увери в това. — Добре, благодаря, много благодаря. Ще проверя информацията ви и ще ви изпратя парите — без повече приказки Теа затвори телефона.

Стана, постави листа в папката, а нея — в чекмеджето. Сега нямаше време, но щеше да звънне на телефонния номер по-късно през деня, след като поговореше с Фил. Теа затвори чекмеджето и се поздрави с първия успех. Една сутрин в Лондон, прекарана в обикаляне на баровете, които Юърт обикновено посещаваше, и вече се бе сдобила с това — първата насочваща информация.

Погледна часовника си и бързо тръгна надолу, включи телефонния секретар, грабна чантата си и изтича навън. „Дотук добре — помисли си, докато се качваше в колата, — може пък да започна нов бизнес — като детектив.“

Началното училище на Том се намирало на огромна площ от първокласна съсекска земя, граничеща от едната страна с река Арун, а от другата — с Южните падини. Когато зави по алеята и паркира зад дългата редица коли, Теа си помисли, както неведнъж вече, че това училище със сигурност бе по-добро от нейното собствено във „Финсбъри Парк“. Дръпна ръчната спирачка, слезе и взе чантата си. За родителите на най-малките ученици спортният празник означаваше да поседят като зрители на полето за крикет, да ръкопляскаат бурно и после да пийнат чай в градината на училището. Слънцето грееше, духаше слаб ветрец — идиличен, типично английски ден. Носеха се гласовете на множество хора и виковете на момчетата, раздаваха се

награди на всеки участвал в надпреварите, съвсем в духа на добрите частни училища. Теа извади одеялото си за пикник от багажника. Разбира се, тя не си бе купила обикновено карирано одеяло, както всички останали майки, а бе избрала искрящо розово на оранжеви квадрати. Нави го под мишница, махна на една майка от класа на Том, която я поздрави в отговор и извика: „Виждам, че пак си донесла това безумно одеяло, Теа!“ — и се отправи към полето, където течаха спортните състезания.

Спортният празник бе към края си и в градината на училището бе поднесен чай. Теа стоеше с чашката си чай в едната ръка и с малко, домашно приготвено кексче в другата и водеше любезен, типично английски разговор с директора и една от другите майки.

— Какъв късмет, че днес времето е хубаво, като се има предвид, че валя повече от седмица! — отбеляза директорът.

— Така е съгласи се Теа. Бедната ми градина направо се наводни!

— Значи се интересувате от градинарство, госпожо Маршал?

— Много — Теа никога не бе се представяла като госпожа или госпожица и бе оставила на учителите да се обръщат към нея, както решат. Не че много ѝ се искаше да ги лъже или че се срамуваше, че е самотна майка, по-скоро го възприемаше като въпрос на удобство, особено за Том, пък и за самата нея. — Имам доста голяма зеленчукова градина, плодни дръвчета и храсти и, разбира се, задължителната леха с подправки.

Директорът се усмихна.

— Радвам се да го чуя! Том помага ли ви за градината?

Това бе едно от нещата, които Теа особено харесваше в училището на Том — фактът, че директорът знае имената на всички момчета. Войнственият, ляво ориентиран директор на нейното собствено училище можеше да изреди имената на всички членове на лейбъристкия кабинет в сянка, но не знаеше как се казват и учителите, камо ли учениците в училището, което ръководеше.

— О, много е добър в копаенето — каза Теа. — Особено в подкопаване корените на растенията.

Директорът се засмя:

— Значи е като мен! И аз не мога да различа коприва от марули — той погледна през рамото си. — А, Даниъл! Познаваш ли госпожа Маршъл? Тя е запалена градинарка! — Теа се изчерви.

Даниъл Елис пристъпи към тях. Той се обърна първо към другата майка и я целуна по бузата.

— Здравей, Одри. Благодаря за чая онзи ден, Чарли е прекарал страхотно.

— Удоволствието бе изцяло мое, Даниъл! Трябва да дойде пак някой ден.

— Не, сега е наш ред. Ще накарам Петула да ти звъгне. Аз не съм много добър в организирането на подобни сбирки.

— Добре.

— Някой да иска още чай?

Теа поклати глава, но Даниъл кимна:

— Да, моля, с удоволствие бих изпил още една чаша.

— Добре, ще изпратя някое от момчетата да ти донесе. Одри?

— Не, благодаря, но ще се разходя, за да си потърся още едно парче от този вкусен кекс. Теа, искаш ли и ти?

— Не, благодаря. Трябва да тръгвам след малко.

— Даниъл?

— Не, благодаря, Одри.

— Добре. Ами в такъв случай, извинете ни — директорът и Одри се отдалечиха заедно и Теа ги изпрати с поглед. Обърна се към Даниъл, видя, че той я гледа, и пак се изчерви. Даниъл усети, че топката от нерви в стомаха му, която го бе измъчвала цял следобед, сега се увеличи още повече.

— Добре ли си, Теа? — попита той тихо.

— Да, чудесно.

— Радвам се. А Том?

— И той — Теа отмести поглед встрани, после, след няколко минути, го погледна отново. — Не си казал на никого с какво се занимавам, нали?

— Не — Даниъл се ядоса, че изобщо ѝ бе хрумнало, че той е способен на подобно нещо. — Не мисля, че на някого му пука по какъв начин си изкарваш прехраната.

— Освен на теб.

Той се взря в земята. Боже Господи, бе безнадежно. Бе прекарал целия следобед, гледайки с едно око към момчетата и с другото — към Теа, с кого говори тя, какво прави, как изглежда, дали изобщо поглежда в неговата посока, а сега успяваше да предизвика само гнева ѝ. Тя нямаше да отстъпи и на сантиметър, това бе сигурно. Той допи чая си и направи последен опит:

— Имаш ли вести от Кора?

Теа кимна. Той внимателно наблюдаваше лицето ѝ: изражението му се промени и стана напълно неразгадаемо.

— Във Франция е. При майка ми.

— При майка ти? — Даниъл знаеше съвсем малко за Теа, но доколкото бе разбрал, тя изобщо не бе близка с майка си. — А, добре. Как е тя?

— Както можеш да предположиш, че е при дадените обстоятелства — гласът на Теа стана съвсем леден. — Прекарала е някаква нервна криза и е убедена, че иска да се откаже от съдебното дело срещу Джейсън Уейкс, така че... — тя сви рамене.

— Съжалявам — каза Даниъл. — Сигурно се чувства ужасно.

Теа леко смекчи тона си.

— Да, така е — погледна Даниъл в очите и добави: — Защото той наистина е виновен. Кора наистина е била изнасилена.

Даниъл задържа погледа ѝ. Даваше си сметка, че това, което се кани да каже, е неетично, но в момента то не го смущаваше.

— Знам — каза той. — Не се съмнявам, че е била изнасилена.

— Тогавя можеш да ми помогнеш! — каза неочаквано Теа и очите ѝ пламнаха от ентузиазъм. — Щом и ти си убеден във вината му, той трябва да бъде съден. Трябва да открия още доказателства, Даниъл. Трябва да открия какво крие Уейкс: има нещо съмнително във всичките тези показания, твърдящи какъв чудесен характер има той. А и никой не познава Кора така, както я познавам аз. Няма начин тя да го е насърчила, бе абсолютна параноичка в това отношение. Още от самото начало спазваше съвсем стриктно правилата, които си създадохме, и доколкото знам, не ги е нарушила нито веднъж, дори и в най-малка степен. Сигурно има нещо скрито-покрито около него, нещо, което полицията не е успяла да открие. Сигурно и преди е правил подобни неща, иначе просто не мога да повярвам, че... — Теа

замълча, защото едно момче от училището се появи с чаша чай за Даниъл. Лицето ѝ бе поруменяло и очите ѝ проблясваха диво.

Даниъл благодари на момчето, отпи от чая и отместа поглед от Теа, поразен от непоносима болка заради откритието, че в момента тя изглеждаше по същия начин, както когато се бяха любили. Той преглътна чая, въпреки че изгори гърлото му, и използва мълчанието, за да овладее чувствата си.

— Даниъл, можеш да ми помогнеш — настоя Теа. — Ако искаш, разбира се. Щом вярваш, че той е виновен, значи можеш да помогнеш на справедливостта. Наистина можеш!

Даниъл се наведе и остави чашата на тревата до краката си. Не го интересуваше, че някой може да го види, беше се издигнал над това. Хвана ръцете на Теа и каза:

— Теа, не мога да ти помогна. Цялата тази история ме постави в много деликатна ситуация и ако сега се забъркам още повече, ще се компрометирам много сериозно. Имам принципи и трябва да ги спазвам.

— Принципи! — Теа дръпна ръцете си. — Съжалявам, но аз не се впечатлявам много от принципите, не и когато те противоречат на справедливостта.

— Но аз съм на страната на справедливостта! — Даниъл се чувстваше много разстроен. Защо Теа винаги оказваше такова влияние върху него? — Не мога да рискувам кариерата си заради това! Трябва да го разбереш! Каквото и да знам за този случай, то е професионална тайна между мен и бившия ми клиент и не мога да го разкривам.

Теа прехапа устната си. И тя бе разстроена. Сега двамата стояха, оковани в болезнено мълчание, и не забелязваха нищо около себе си.

— Теа, моля те — промълви Даниъл. — Не може ли поне да се срещнем и да обсъдим всичко?

— Тази история съсипа приятелката ми, а ти не можеш да си позволиш да ми помогнеш. Какво друго да си кажем, Даниъл, което можеш да разкриеш? — тя го погледна за последен път и без да изчака отговора му, се отдалечи.

Том седеше на кухненската маса с картичките от състезанията и ги броеше. Беше събрал картички за участие във всички спортни

състезания през деня. На някои от тях пишеше: „Победител“.

Други бяха за второ или трето място, а на някои пишеше просто: „Добър опит“.

— Осем! — провикна се той към Теа. — Събрал съм осем!

— Чудесно — измърмори тя, без да откъсва поглед от крема, който правеше. След малко все пак вдигна глава и му се усмихна, насилвайки се да забрави разговора с Даниъл. „Няма да му позволя да съсипе празничното ни настроение“, повтаряше си тя, но не можеше да се отърси от потискащия спомен. — Направо си звезда, Том Маршъл, браво!

— Може ли вече да видя изненадата?

Теа поклати глава:

— Щом е изненада, не може да се види предварително. След вечеря!

— Моля те! — настоя Том. — Нека я видя! — в този момент телефонът звънна и отвлече вниманието му. Той скочи да го вдигне пръв. Теа използва момента да прибере десерта в хладилника. — Дейв Лорънс е — провикна се Том.

— Добре, кажи му, че ей сега ще дойда.

Теа изми ръцете си и бързо ги подсуши с кърпата. Отиде до телефона.

— Здравей, Дейв, извинявай, че се забавих. Как си?

Детектив Лорънс седеше в колата си на километър разстояние от къщата на Теа.

— Добре съм, Теа. Всъщност съм съвсем наблизо, трябваше да отида на един адрес в селото и се чудех дали ще е удобно да се отбия за малко.

— Да, разбира се. Има ли нещо конкретно?

Лорънс си пое дъх.

— Ами не, всъщност не. Просто исках да се видим за малко.

— Аха, ясно — Теа се изненада, после се почувства поласкана. — Добре, чудесна идея! — погледна през рамо към кухнята, където стоеше готова една голяма тава с лазаня. Беше възнамерявала да замрази половината, но сега промени решението си. Лорънс можеше да ѝ бъде полезен, това бе възможност, която не трябваше да се пропуска. — Защо не дойдеш за вечеря? — предложи тя. — Имаме

нещо като празненство заради спортния празник днес. Том се представи много добре.

— О, не, не исках да се натрапвам.

— Не се натрапваш. Хайде, Том ще се радва да имаме компания, сигурна съм, че му писва да е само с мен през цялото време.

Лорънс се усмихна.

— Много се съмнявам да е така... — той се поколеба. — Ако си сигурна, че нямаш нищо против?

— Разбира се, че съм сигурна. Искаш ли да дойдеш веднага? Смятах да вечеряме след около час.

— Добре. Ще се отбия само да купя бутилка вино и след петнайсет-двайсет минути ще съм при вас. Добре ли е така?

Теа се усмихна. Кой знае докъде можеше да стигне една неофициална вечеря, стига тя да я запази спокойна и неофициална.

— Напълно. Ще те чакам.

Дейв Лорънс пристигна точно както бе казал — петнайсет минути по-късно, с бутилка червено австралийско вино и кутия белгийски шоколадови бонбони.

— Охо, любимите ми! — възкликна Теа, когато той ѝ ги подаде. Лорънс се засмя и се зачуди защо тази фраза не звучеше абсурдно, произнесена от нея.

— Изглеждаш много добре.

Теа се обърна.

— Така ли? — ленените ѝ дрехи бяха вече доста поизмачкани, не се бе ресала цял ден, нито бе подновявала червилото си.

Лорънс се усмихна.

— Да, определено — непринуденият ѝ, но изтънчен вид му действаше много възбуждащо, но той не би добавил това в никакъв случай. Поне засега.

— Заповядай, влез. Да отворя ли това или ще предпочетеш първо чаша бяло вино?

— Червено, няма проблем. Тук мирише на нещо много вкусно.

— Лазаня, не е кой знае какво, но Том я обожава, а аз доста му угаждам, особено при такива случаи.

— Това е добре.

— Нима? — усмихна се Теа. — Не съм сигурна дали не го глезя прекалено. Мен никога не ме глезеха като дете и аз май прекалявам в другата посока.

— Никога не е вредно човек да получава това, което иска — поне според мен.

Теа го погледна. Той сякаш говореше съвсем открито и прямо, но начинът, по който я гледаше, придаваше на думите му и друг, съвсем различен смисъл. Теа усети, че се изчервява и тръгна към шкафа, за да извади тирбушон и да промени темата.

— Здравсти! — поздрави Том, който влезе в кухнята. Още бе със спортния си екип: бледосиня тениска и тъмносини шорти. „Изглежда като ангелче — каза си Теа веднага, виждат се само дългите му крака и буйната коса.“ — Вие ли сте полицаят?

— Да.

— Имате ли от онези коли със сирени на покрива?

— Да.

— Какво, тук ли? Супер! Може ли да я видя?

— Не, не е тук, в участъка е.

— О! — Том бе много разочарован.

— Обаче имам синя лампа, която мога да закрепям на покрива на обикновената си кола. Искаш ли да я видиш?

— Да! Може ли?

Лорънс се усмихна.

— Да тръгваме! — той извади ключовете за колата си и тръгна към вратата. Отвори я и подаде на момчето ключовете. — Натисни копчето на алармата, за да се отключат вратите — каза на Том, който бе изтърчал пред него. После се обърна към Теа: — Страхотен е! — усмихна се. Теа му отвърна с усмивка.

След вечеря Теа извади десерта — сметанова торта с боровинки, оцветена отгоре със зелена боя за сладкиши, за да изглежда като спортно игрище. Беше сложила и няколко миниатюрни пластмасови фигурки на спринтьори върху тортата и каза на Том, че този най-отпред е той.

— Невероятно! — възкликна Лорънс. — Как успя да...

Теа вдигна ръце, за да го накара да замълчи.

— Изобщо не е невероятно, по-скоро е престараване и дори изглежда малко глупаво, но на кого му пука. Том, искаш ли?

— Да.

— „Да“ какво?

— Да, моля!

— Дейв?

— Как мога да откажа?

— Съвсем лесно, бих казала. Зеленият цвят е достатъчен като мотив — тя отрязва две парчета и ги подаде на Том и Дейв, после отрязва за себе си съвсем тънко парче. — Пазя се за бонбоните — обясни тя на Лорънс. — Наистина са ми любимите.

— Добре, радвам се, че съм улучил.

Тя се усмихна и всички мълчаливо се заеха с тортата си. Том я изяде неприлично бързо.

— Благодаря за вечерята, мамо. Може ли да отида в дневната?

— Разбира се, догледай си касетата и после се качвай и се приготвяй за лягане.

— Какво? Без вана?

— Да. Можеш да си вземеш един душ. Хайде, тръгвай и ме викни, когато си готов.

Том скочи от стола си и изчезна. Теа го изпрати с поглед, помълча малко и реши да опита късмета си. Би предпочела Дейв да бе пил повече и да не е толкова нащрек, но това явно нямаше да стане, така че тя си пое дълбоко дъх и каза:

— Дейв, надявам се, нямаш нищо против да те попитам... тъъ... как стана така, че нещата с Кора толкова се объркаха? Обикновено не става така, нали?

Дейв дояде тортата си, остави вилицата в чинията и я погледна.

— Не, не става — отпи от виното си, после и малко вода. — Канеше се да ме питаш това цяла вечер, нали?

Теа се взря в дланите си.

— Усещах колко си напрегната — той се протегна и хвана ръката й. — Теа, какво всъщност искаш да знаеш?

Тя усети как се отпуска. В един ужасяващ момент си помисли, че той ще я попита какво всъщност е намислила, и че тя няма да успее да измисли достоверно обяснение.

— Просто исках да знам какво не достигна. Защо нещата стигнаха дотук? Направо не ми го побира главата как той може да се измъкне невредим, при положение че е виновен.

— Какво целиш с въпросите си?

— Не знам — отвърна Теа тихо, без да го поглежда. Знаеше, че никак не я бива да лъже. — Предполагам, искам да си изясня положението поне за мен. И да съм в състояние да обясня на Кора какво точно става, когато тя ме попита.

Последва мълчание и Теа се притесни, че той не ѝ е повярвал. Но след няколко минути Лорънс каза:

— Има два основни факта, които ни липсват, Теа, и няма да се справим без тях, а засега не успяваме да ги проверим — той се облегна на стола си и я погледна. — Първият е какво е правила Кора, след като е напуснала къщата на Уейкс и преди да се появи у вас. Тук изчезването на Юърт Локхарт съвсем усложнява положението... — Теа внимателно издиша. Значи се бе насочила правилно.

— Продължавай — подкани го тя и детектив Лорънс, без да осъзнава, че в момента отваря кутията на Пандора, продължи да ѝ обяснява подробно ситуацията.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Теа седеше в леглото, наметнала една жилетка над нощницата си. Нощната ѝ лампа светеше, а на масичката до нея имаше чаша чай. Четеше всичко, което бе събрала в папката си. Чувстваше се потисната, изморена и почти отчаяна. През двете седмици, откакто бе решила да проведе свое собствено разследване, не бе постигнала никакъв напредък. Нямаше развитие, нямаше улики, нямаше отговори. Нищо. Дори и трийсет и петте лири, които даде за адреса на Юърт, не донесоха нищо. Теа въздъхна, взе чая си и отново запрехвърля листите. На вратата се почука, тя бързо затвори папката и я пхна под леглото си, след което извика:

— Влизай, татко, още чета.

Джейк, облечен в домашен халат и обут със стари кожени чехли, влезе в стаята и се приближи до леглото. Теа отмести краката си и той приседна на ръба.

— Добре ли си, Теа? Изглеждаш много тъжна и напрегната.

Тя се усмихна.

— Така ли? Съжалявам. Не, добре съм, благодаря.

— Сигурна ли си? — Джейк не изглеждаше убеден. — Просто Бети ми каза, че постоянно хвърчиш нанякъде. Доста се е притеснила и... — Джейк замълча.

— Не се тревожи, татко! — Теа го потупа успокоително по ръката. — Имаше това-онова, но нищо не излезе.

— О, съжалявам. И ти заслужаваш малко разнообразие. Теа, работиш прекалено, а откакто стана и това с Кора... ами струва ми се, че имаш нужда от малко компания. Добре де, стига съм те поучавал. Сигурна ли си, че си добре?

— Да, напълно.

Джейк се изправи, но петата на чехъла му се закачи на нещо под леглото. Той се наведе да види какво е и се изправи със синята папка в ръка.

— Боже Господи, това пък какво е? Обзалагам се, че си я забравила там отдолу — подаде я на Теа, но един лист от папката се

изплъзна и падна на пода. Джейк коленичи да го вдигне. — Никога не съм харесвал тези папки, все се разпиляват... — задържа листа и го погледна за миг. Нещо привлече вниманието му обаче и без да успее да се спре, той прочете написаното. После погледна Теа. — Какво е това? — подаде ѝ листа. — Още ли има?

Тя кимна.

— Същото? За Кора?

Тя отново кимна, после сведе глава.

— Какво, по дяволите, си решила да правиш, Теа? Тук пише: Разговор с приятеля на Юърт, после стрелка към някакъв адрес, който е зачеркнат. Какво означава всичко това? Да не би да се месиш в полицейското разследване?

— Не, не се меса!

— Ами какво тогава? — гласът на Джейк звучеше неумолимо. — Каж ми, Теа! Това ли е причината за необичайните ти излизания? Затова ли си толкова замислена и напрегната? — той седна на леглото, отвори папката и я запрелиства. — Това е, нали? — беше толкова ядосан, колкото Теа рядко го бе виждала. — Теа? Ще ми обясниш ли или да се обадя на полицията да ги питам? Сигурно много ще се заинтригуват, че още някой работи по случая. Бих казал дори...

— Добре! — прекъсна го Теа.

Джейк млъкна и я погледна.

— Добре — повтори тя малко по-спокойно. — Ще ти обясня — взе папката, отвори я и подреди листата върху леглото. — Просто се опитвам да открия какво всъщност се е случило...

— Ти знаеш какво се е случило! Кора е била изнасилена! Какво повече ти трябва да знаеш?

— Искам да знам как Уейкс се е изкарал толкова неопетнен и чистичък! Искам да знам как е успял да се измъкне безнаказано! Как адвокатите са изградили толкова непоклатима защита на такъв негодник! Искам да знам защо, когато говорих с един от приятелите на Уейкс, който е бил там във въпросната нощ, един от „най-добрите“ му приятели, който е свидетелствал пред полицията за безупречния характер на Уейкс — защо като го попитах кога последно се е виждал с Уейкс, той не може да си спомни. Страхотен приятел, а? Най-добрият му приятел! И като го попитах кога последно са се чували по телефона, той заекна, оплете се, изчерви се и накрая каза: „Не си

спомням, сигурно миналата седмица.“ — Теа отпусна крака на пода и стана от леглото, прекалено възбудена, за да може да стои на едно място. Започна да крачи из стаята.

— Другият му тъй наречен приятел не искаше да каже и дума — нито в защита, нито против Уейкс, просто отказа да говори с мен!

— Теа, как, за Бога, си успяла да се свържеш с тези хора?

— Лени ми даде списък с имената, на които е била изпратена покана за партито на Уейкс в клуба в нощта, когато... — искаше да каже: „Когато Кора бе изнасилена“, но не можа дори да произнесе тези думи. Овладея се и продължи: — Обадох им се и ги питах дали са давали показания за полицията.

— Не мислиш ли, че това е доста дръзко? — Джейк не вярваше на ушите си. — Не мислиш ли, че от полицията може да се ядосат, ако научат какво правиш?

— Как ще научат? Аз няма да им кажа! — Теа изобщо не съжаляваше за стореното. — Има нещо потулено, Джейк! Знам, че е така и искам да открия какво е! Познавам Кора като собствена сестра и съм абсолютно сигурна, че не тя е насърчила Уейкс. Не би му дала и най-малкия аванс, просто не е такъв човек! — Теа го погледна в очите.

— Нали?

— Наистина не е, права си. Трябва да призная, че и аз се шокирах, когато чух твърденията, че е било с нейно съгласие. Просто не се връзваше, не и при характера на Кора, но те явно не вземат това под внимание!

— Секс с нейно съгласие! Как ли не! — Теа взе един лист. — После и това, историята с Юърт! Къде, по дяволите, е той? Как може да е изчезнал така внезапно? Когато са го потърсили от полицията, него вече го е нямало. Къде е? И защо с такава бързина е изчезнал? Някой е отишъл при него пръв, Джейк, някой сигурно му е платил, заплашил го е, не знам кое точно, но би било невероятно съвпадение той да изчезне точно когато отсъствието му може да се използва като аргумент в полза на защитата.

Джейк поклати глава:

— Почакай малко, не можеш да отправяш подобни обвинения! Може да се забъркаш в големи неприятности, това може да се изтълкува като опит за запуставяне. А и какви доказателства имаш,

освен развитото си въображение? — той вдигна ръце. — Не, не, това не го приемам, просто не звучи убедително.

— Добре, да се върнем на Уейкс тогава. Работи в тази банка от около година и всички то обожават. Секретарките, колегите, шефът му, всички мислят, че е роден за бизнес.

— Това пък откъде го знаеш? Да не си ходила в банката...

— Не! — прекъсна го Теа. — Не, не се тревожи. Не съм толкова непредпазлива — поклати глава, притеснена, че Джейк може да я помисли за глупачка. — Детектив Лорънс ми го каза, това е едно от нещата, които смуцават и него. Той каза, цитирам: „Всичко мирише толкова прекалено хубаво, че ми заприличва на ароматизатор, който трябва да скрие вонята.“ Просто това е едно от нещата, които не се връзват.

— Не виждам какво точно целиш с това, Теа. Да не би да твърдиш, че Уейкс и всичките му приятели и колеги лъжат? Ако е така, това е абсурдно! А и е напълно недоказуемо! Няма да помогне на Кора по никакъв начин.

Теа замълча и погледна Джейк. После отпусна глава в дланите си.

— Знам — измърмори тя. — Убедена съм в това, но не мога да го докажа, така че... — вдигна сепнато глава. — Божичко! Какъв е този шум?

Джейк скочи на крака.

— Звучи като котка, сякаш е наранена...

Двамата се втурнаха към прозореца и Теа го отвори широко. Пищенето се носеше в нощта.

— Котаракът на госпожа Бетс — каза Теа и затърси обувките си. — За Бога, звучи, сякаш някой почти го е заклал. По-добре да ида да видя какво става. Госпожа Бетс замина за уикенда. Може някой да е прегазил котарака с колата си — тя хукна към вратата.

— Да дойда ли с теб? — попита Джейк.

— Не, засега няма нужда. Ако не го намеря, ще те извикам — лицето ѝ бе съвсем преbledняло, мразеше да вижда как някое животно страда и при мисълта за това направо ѝ се гадеше.

— Теа? — Джейк изтича на площадката, но тя вече бе долу и отваряше предната врата. — Теа, чакай! — не го чу, защото бе излязла.

— Арти? — Теа изтича надолу по алеята. — Арти? Всичко е наред, миличък, идвам! — извика тя. Пищенето продължаваше и стомахът на Теа се сви. Беше много тъмно, имаше само няколко звезди, а луната бе съвсем тъничък сърп. — По дяволите! — не видя едно стъпало, препъна се и се зачуди дали да не се върне за фенерче. — Арти? — извика отново. Пищенето бе преминало в жален вой, сякаш животинчето щеше да издъхне всеки момент. — Арти? Къде си?

Изведнъж нещо я удари в лицето. Пляс! Беше тежко, топло и мокро и като го докосна с ръка, Теа напипа една лапичка.

— Божичко! — ахна и веднага млъкна. Ударът дойде изотзад, нещо тежко се стовари върху раменете ѝ и я събори на колене, а стомахът я срязва от болка. Падна върху чакъла и остриите камъчета се забиха в голата ѝ кожа. Отвори уста и изпищя точно когато някой я скрита силно отстрани. Тя се присви одве. — Джейк! — извика. — Джейк! — отново я ритнаха — този път в гърдите, и тя се сви на кълбо, вцепенена от болка.

— Теа! — Джейк бе излязъл от къщата и тичаше по алеята към нея. Тя чу стъпки и скърцане на чакъл, но стъпките сякаш се отдалечаваха. Заплака.

— Джейк... — хълцаше тя. — Джейк, моля те... — затвори очи.

— Теа! — Джейк коленичи до нея. — Божичко! Какво... — внимателно вдигна главата ѝ.

Теа отвори очи и усети ръцете му върху лицето си.

— Добре съм... — прошепна тя.

— Не говори, всичко ще се оправи, вече съм тук — Джейк я огледа, лицето ѝ бе цялото в кръв и той едва се сдържа да не заплаче от облекчение, болка и гняв. — Можеш ли да се движиш?

— Да... Мисля... че да — изпъна краката си и се надигна до седнало положение. Джейк носеше фенерче. Беше го оставил на тревата до Теа и лъчът му осветяваше върховете на дърветата. — Нещо ме удари в лицето, не знам какво, после някой ме блъсна отзад — тя разтри раменете си. — Не видях нищо... беше много тъмно, нищо не се виждаше — Теа погледна към дърветата, осветени от фенерчето. — Мисля, че дойде от... — млъкна и притисна ръка към устата си. — О, Боже... — стомахът ѝ се преобърна. — Божичко, Джейк, това е Арти — тя се наведе и повърна.

Джейк огледа района зад нея. На едно дърво висеше обесена котка, която беше разпорена от врата до опашката. Лъчът на фенерчето освети зловещата гледка и ужасените и изцъклени очи на животното блеснаха от светлината. Джейк се изправи, за да не повърне и той. На врата на котката имаше закачена бележка. Пишеше:

„Любопитството уби котката.“^[1]

Беше чист късмет, че детектив Лорънс бе в участъка тази вечер, но той го възприе като знак на съдбата. Занимаваше се с разни писмени доклади, когато постъпи обаждане за нападение, и какъвто си бе любопитен, той веднага се заслуша в разговора на колегата си и чу името на селото, в което живееше Теа.

— Хей, Майк, какво става? — извика той.

— Нападение в някакво селце близо до Даунс. Нападнали са млада жена в собствената ѝ градина. Веднага тръгваме.

— Знаеш ли името на жертвата?

— Да, Теа Маршъл...

Лорънс вече бе прекосил помещението. Грабна листчето от ръката на младши детектив Майк Мичъл и прочете записаното.

— Боже Господи! — вдигна глава. — Само това ли се знае?

— Да, веднага тръгваме.

— Добре! — Лорънс грабна сакото и ключовете за колата си. — Ще се видим там — каза вече от вратата. — Тя е основният свидетел по един от моите случаи.

Теа седеше, увита с едно одеяло, и стискаше с разтрепераните си ръце чашата обилно подсладен и подсилен с малко бренди чай, а Джейк крачеше из стаята, вече напълно облечен.

— Съжалявам, Теа, но трябваше да го направя — той спря и я погледна. — Това е стигнало прекалено далеч. Полицията просто трябва да научи — Теа не каза нищо. — И ако питаш мен, те трябва да научат цялата история.

— Недей, Джейк, моля те... — все още бе под влияние на шока и с мъка се съдържаше да не заплаче. — Какво направи с Арти? — попита

тихо.

— Поставих го в една торба в дъното на градината — Джейк поклати глава. — Теа, престани да избягваш темата! Ти ли ще им кажеш или аз?

— Какво да им кажа? Това няма нищо общо с Кора!

Джейк коленичи пред нея.

— Разбира се, че има общо със случая с Кора! Това е някакво предупреждение и ти трябва да кажеш на полицията!

— Значи сега ми вярваш? Признаваш, че в случая има нещо потулено и странно?

Джейк си пое дълбоко дъх.

— Не знам, Теа. Не мога да мисля за това сега. А и не се притеснявам за разследването на полицията, а за самата теб. Предай им каквото си открила и ги остави да си свършат работата.

Теа пак не каза нищо. Отчаян и ядосан, Джейк се изправи и продължи да крачи.

Детектив Лорънс сложи синята сигнална лампа на покрива на колата си и подкара с пълна скорост по шосе А-24. Мина по отбивката вдясно, тръгна по селския път, преминаващ през няколко селища, и стигна до селото на Теа. Намали едва забележимо и подкара по тесния път, който водеше само към четири къщи. На алеята пред къщата на Теа спря рязко, точно зад патрулната кола, остави лампата да свети, изскочи от колата и хукна към входната врата. Нямаше официална причина да бърза толкова, случаят не бе спешен, но Лорънс не се замисли за това. Теа Маршъл бе не само ключов свидетел в случая, по който работеше. През последните две седмици Лорънс бе започнал да си мисли, че тя може да се окаже нещо много повече за самия него.

Даниъл Елис се връщаше с колата си след спокойна вечеря с приятели в Хейкот, следващото село след това на Теа. Караше и слушаше един нов компактдиск. По принцип бе предпазлив шофьор и спазваше ограниченията на скоростта, но щом навлезе в селото на Теа, намали съвсем и започна да оглежда колите, опитвайки се да разпознае колата ѝ. И въпреки че си повтори няколко пъти, че няма какво да гледа

по посока към къщата на Теа, когато стигна до нейната улица, намали още повече и се взря в тъмнината, без да очаква наистина да види нещо. Внезапно спря по средата на пътя, без да е дал никакъв сигнал за това — просто спря. Сграбчи силно волана. В края на улицата, точно пред къщата на Теа, имаше две полицейски коли — едната със светеща синя лампа.

— По дяволите! — изруга той и без да се замисля повече, включи на първа и бързо подкара към къщата.

Детектив Лорънс влезе тичешком в къщата. Вратата бе отворена, тъй като единият от униформените полицаи бе излязъл с Джейк в градината, за да види котката.

— Полиция! — представи се той и показа служебната си карта на полицайката, която стоеше в антрето. — Къде е Теа? Госпожа Маршъл?

— В кухнята.

— Тук съм, Дейв — извика Теа.

Той бързо се отправи натам и я намери да се топли до печката.

— За Бога, Теа! Добре ли си? — отиде до нея и хвана ръцете ѝ.

— Ох! — възкликна тя и опита да се усмихне.

— Имаш ли нужда от лекар?

— Не, не мисля. Просто ме блъснаха по раменете и после ме сритаха няколко пъти, но мисля, че ми няма нищо. Утре за всеки случай ще навестя личния си лекар.

— Какво стана?

— Теа?

Теа вдигна глава, разпознала гласа на Даниъл.

— Даниъл?

Той бързо влезе в стаята, последван от полицайката.

— Извинете, той...

— Да, да, приятел ми е. Няма нищо.

Даниъл стоеше на прага и се опитваше да асимилира видяното. Детектив Лорънс се бе дръпнал, настрани, но Даниъл бе доловил някаква близост между него и Теа.

— Теа, добре ли си?

Тя кимна притеснено.

— Какво правиш тук?

— Можеш ли да повярваш, просто минавах през селото и видях полицейската кола и... — той сви рамене. Последва кратко мълчание, после измърмори: — Слава Богу, че си добре.

Лорънс се обади:

— Какво точно се случи, Теа? Изненада ли ги? Опит за кражба ли беше?

— Не, беше... — Теа млъкна, защото в този момент Джейк се върна в къщата.

Следваше го униформен полицай, който разпозна Лорънс и му каза:

— Сър, мисля, че трябва да дойдете отвън да видите нещо.

Теа се взираше в пода.

— Теа?

— Да, върви.

Лорънс излезе и Даниъл пристъпи навътре в стаята.

— Каза ли му? — обърна се Теа към Джейк.

Той поклати глава.

— Какво да му каже? — попита Даниъл.

Теа затвори очи за момент, после обясни:

— Тази вечер бях нападната. Беше предупреждение, че намесата ми е нежелана. Бях започнала да задавам въпроси за Джейсън Уейкс и Кора.

— *Какво си правила?*

— Свързах се с неколцина от приятелите на Уейкс и им зададох някои въпроси, това е всичко. И се опитах да открия Юърт — Теа размаха ръце. — Боже Господи! Всички реагират, сякаш съм извършила някакво престъпление! Просто се опитвах да си отговоря на някои въпроси, за да... — млъкна и захапа юмрука си. В съзнанието ѝ проблесна гледката на изкормения Арти — само за секунда — но това бе достатъчно очите ѝ да се напълнят със сълзи.

— Кажи му за котарака.

Теа поклати глава.

— Добре, тогава аз ще му кажа. Някой — същият, който е нападнал Теа — е убил котарака на съседите. Беше разпорен от врата до опашката и висеше обесен на...

— Стига! — изплака Теа. — Стига, Джейк, моля те!

— Не, няма да спра. Бяха оставили бележка, на която пишеше: „Любопитството уби котката.“ Беше предупреждение, и то кърваво предупреждение, че може да убият и самата нея — той погледна Теа. — Следващия път може да си ти, Теа, или пък Том!

Теа се разплака, а Даниъл усети пронизваща болка при вида на сълзите ѝ.

— Теа — прошепна той нежно. Замълча, защото детектив Лорънс се върна в стаята.

— Какво, по дяволите, значи всичко това? — попита навъсено Лорънс. — Теа? Какво, по дяволите, става?

Теа преглътна сълзите си и прехапа силно устната си.

— Аз... аз задавах въпроси за Юърт и Джейсън Уейкс.

— Боже Господи, как може да си такава глупачка!

— Хей, я по-кратко! — намеси се Даниъл. — Няма нужда от подобни изрази!

Лорънс изгледа през рамо Даниъл, но все пак се постара да се успокои.

— Осъзнаваш ли, че така можеш да zlepоставиш цялото разследване? Че има процедури, които трябва да се спазват, правила, протоколи, които — ако се пренебрегнат — могат да провалят обвинението ни — той бе готов да избухне, но някак се сдържаше. — Какво си мислеше, че правиш? Какво, Теа?

— Опитвах се да открия Юърт. Дадох ми един адрес. Намерих приятел на Юърт в един от клубовете, където ходеше често, и после... просто нещата си продължиха...

— И са ти дали адрес в Нюкасъл, нали?

Теа се сепна.

— Ти откъде...

— И ние си вършим работата, Теа! Не сме никакви поспаланковци, които не си мърдат пръста! — Лорънс поклати глава. — Нима си мислеше, че ние няма да проверим всяка възможна следа, всеки познат на Юърт и всеки клуб? За Бога! Само любител Шерлок Холмс ни трябваше!

Теа отпусна глава в дланите си.

— Това е сериозна заплаха, Теа! Имала си късмет, но следващия път може и да нямаш! — Лорънс погледна през рамо и видя, че пристигнаха двамата дежурни детективи. — Всичко наред ли е, Майк?

— Да. Какво става тук?

Лорънс виждаше, че Теа плаче, и реши да изведе колегите си навън.

— Ела, ще ти предам накратко какво открихме. Тъкмо ще запаля една цигара. — Той погледна към полицайката. — Защо не направите чаша чай за госпожа Маршъл? — Жената кимна, а Лорънс и колегите му излязоха в градината.

Много по-късно, когато полицаите най-последно си тръгнаха, Даниъл остана. Намери бутилка коняк в шкафа на Теа и наля три чашки. Теа изглеждаше изцедена физически и емоционално и той едва се сдържа да не я прегърне, за да я успокои.

— Добре — каза той, като отпи от коняка си. — Какво всъщност става тук? Ти не си глупачка, Теа, трябва нещо сериозно да те тормози, за да се забъркаш толкова.

Джейк погледна Даниъл. Хареса го, но Теа се държеше така, сякаш изобщо не го харесва.

— Теа? — подкани я той. — Ще отговориш ли на Даниъл?

Тя сви рамене. Отпи голяма глътка от блендита и се закашля.

— Ще ти дам папката си — каза му направо. — От нея ще разбереш защо мисля така.

Даниъл кимна и допи коняка си наведнъж. Нямаше смисъл да им се натрапва повече, беше разбрал намека ѝ.

— Добре, ще я прегледам.

Той се изправи и Джейк каза:

— Ще я донеса, горе е.

— Благодаря — когато Джейк излезе, Даниъл се втренчи в косата на Теа и каза: — Не съм виновен аз за това положение.

— Не съм казала, че си.

— Но сякаш по някакъв начин виниш мен. Ако не бях аз адвокат на Уейкс, щеше да е някой друг.

Теа го погледна и ефектът от погледа ѝ бе, че го накара да отстъпи назад.

— Но можеше да ми помогнеш.

— Не, не можеш. Ако човек има принципи, трябва да ги спазва винаги, иначе няма никакъв смисъл.

— Но ако човек има принципи, трябва да знае кога да ги прилага и кога не — възрази Теа. — Това беше проблем и на майка ми.

Джейк се върна с папката, Даниъл я взе и се сбогува. Теа не вдигна глава, нито промълви „довиждане“. Нямахте сили за нищо, вече нищо нямаше смисъл.

---

[1] Стара английска поговорка. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Детектив Лорънс не мигна цяла нощ. Стоя на бюрото си с папката по случая „Корин Уайт“, като преглеждаше отново и отново всеки лист, всяко показание, всеки доклад от лабораторията, всяка следа, по която бяха тръгвали. Не се чувстваше уморен: кофеинът и никотинът го зареждаха с енергия — подът около бюрото му бе осеян с пластмасови чашки от кафе, а пепелникът бе пълен с фасове. Чувстваше странния прилив на адреналин, който идва след безсъние, и от него всички неща придобиват по-резки очертания.

Знаеше защо е загубил Теа предната вечер, разбираше го и го оценяваше. Не бе просто заради разследването — тя не би могла да попречи особено, беше заради усещането, че е бил измамен, че вечерите — общо три — са били постановка, начин, по който тя да се добере до информация. Това го бе разгневilo, бе го накарало да се почувства като пълен глупак. Разбира се, че я харесваше, кой нормален мъж не би я харесал? Но може би имаше нещо повече? Запали си нова цигара и се облегна на стола. А може би нямаше. Боже Господи, този случай бе пълен с въпросителни! Имаше едно сигурно нещо обаче и то бе, че на никого не бива да му се размине безнаказано гадостта, която Лорънс бе видял в градината на Теа предната вечер. Никой не отправяше подобни заплахи просто за развлечение.

Лорънс разтри лице с дланите си и се изправи, за да отиде до тоалетната, все още стиснал цигарата между устните си. Ако не бе Теа, щеше ли да е толкова ядосан, щеше ли да остане буден цяла нощ? Дръпна за последно от цигарата и я изгаси в пепелника. Още една въпросителна, помисли си, както и начинът, по който се бе държал с нея. Вече не бе сигурен дали изобщо ще му се удаде възможност да постави нещата на местата им.

На път за тоалетната се размина с младши детектив Луис Джъд.

— Добро утро, шефе — поздрави го Джъд. — Как е положението?

Лорънс спря.

— Случаят „Корин Уайт“. Папката е на бюрото ми. Направи кафе за всички и ги събери, моля те. Отивам да се поизмия малко и след десет минути идвам.

— Добре, шефе, няма проблем! — Джъд влезе в помещението на детективите, взе папката от бюрото на Лорънс и седна да я прегледа.

— Така, добро утро на всички — започна Лорънс, измит и избръснат, но още с вчерашните си дрехи. — Това е неофициално съвещание. Искам всички отново да се заемат със случая „Уайт“. Мисля, че оставихме няколко неща недовършени и сега трябва бързо да се справим с тях.

Последва смутено размърдване. Хората, занимавали се със случая, смятаха, че са направили всичко възможно, и че не са оставили нищо непроверено.

— Например? — попита Кет.

— Например лентите от охранителните камери. Кет, искам да се свържеш с всички денонощни бензиностанции и закусвални, на които се обади и преди, но този път поискай да прегледаш записите от охранителните им камери в онази нощ.

— Шегуваш се! Това може да отнеме дни!

— Правилно!

— Но защо, след като никой не разпозна колата?

— Защото ги питахме устно, а понякога хората грешат. Корин Уайт трябва да е спряла някъде за час-два. Била е объркана и изплашена и аз предполагам, че е спряла на някоя бензиностанция, може да си е купила кафе, може просто да е постояла на паркинга. Ако е така, може да я засечем на някой запис. Съжалявам, Кет, знам, че е досадно, но... — той сви рамене. — Луис, ти се заеми отново с Юърт Локхарт. С онзи адрес в Нюкасъл ни пратиха за зелен хайвер, но този човек все се крие някъде и аз бих предположил, че това „някъде“ е в Лондон.

Младши детектив Джъд кимна и си записа нещо в бележника.

— Пийт, направи нещо по проблема с пръстена, става ли? Провери отново всичките му приятели, някой все трябва да има снимка от онази нощ, може на някоя от снимките да се вижда, че Уейкс е с пръстен. Освен това как може човек да си направи пръстен с герб?

Не всеки срещнат си поръчва такъв пръстен. Сигурно са някаква рядкост. Провери бижутерите, изобщо навсякъде, където се сетиш.

Младши детектив Пийт Дауи бе току-що произведен, сериозен и старателен и точно затова Лорънс му възложи изискващата най-голяма изобретателност задача.

— Останалите — заемете се отново със списъка на поканените на партито на Уейкс. Понатиснете ги, може някой да издаде нещо. Все трябва да има някой, който не харесва Уейкс! — Лорънс се усмихна. — Освен нас, разбира се! — последва лек смях. — Добре. Някакви въпроси?

— Да. Каква е целта на всичко това, шефе? Мислех, че сме приключили случая — попита Джъд.

— Така е, но доказателствата ни не са достатъчно. Трябва да изградим такова обвинение, че от прокуратурата да престанат да се чудят дали ще спечелят делото или не. Ясно ли е всичко?

Всички кимнаха.

— Добре, да се залавяме за работа.

Даниъл Елис пристигна в кантората преди всички останали. Помоли Чарли да му даде папката по случая „Уейкс“, направи си кафе и седна да чете. Беше рано, но той бе прекарал нощта в тревоги за Теа и сега кафето му дойде добре. Отпи от горещата течност, стисна чашата между дланите си за момент и погледна през прозореца. След това се зае за работа. Имаше нещо, което го бе смутило преди, бе се сетил за това, докато стоеше буден през нощта, размишлявайки върху думите на Теа, и знаеше, че ще го открие някъде в папката. Запреглежда свидетелските показания за характера на Уейкс, четеше внимателно всяко едно и си водеше бележки. Най-последно, три показания преди края, откри това, което търсеше. Шефът на Уейкс, който стоеше начело на ръководния екип на фонда, бе написал в първото си показание:

„Джейсън Уейкс е високоуважаван член на нашия екип. Той работи при нас само от една година и въпреки че първоначално имахме някои проблеми — поради липсата

му на опит при общуването с персонала и при ръководенето на такъв голям фонд, сега той вече се справя изключително добре.“

Точно това си спомняше Даниъл. Във второто показание, поправено по негова препоръка, не се споменаваха за липса на опит и проблеми с персонала. Даниъл бе открил това, което му трябваше. Той стана и излезе в коридора, за да преснеме този лист. След няколко минути вече бе върнал оригинала на показанията в папката и я бе занесъл на Чарли.

— Значи тръгвате, господин Елис?

— Да, Чарли — Даниъл бе обявил, че ще си вземе няколко дни отпуска.

— Ще ходите ли някъде?

— Ако времето е хубаво — в Уест Уитъринг, ако не — ще си стоя вкъщи и ще гледам крикет по телевизията.

— И това бива. Няколко бирички и един хубав мач. И аз това бих избрал, ако можех!

— Ще изпия една бира и заради теб. Благодаря за помощта, Чарли. До скоро!

— Довиждане, господин Елис! Приятна почивка!

Копието на показанията бе на сигурно място в куфарчето му, така че Даниъл спокойно се отправи към гарата, за да вземе първия влак за Съсекс.

Теа миеше нещо на мивката, когато Джейк слезе в кухнята. Лятната ваканция на Том вече бе започнала и той спеше до късно сутрин, за да си навакса всичките ранни ставания през годината. В къщата бе съвсем тихо. Тихо и малко потискащо, помисли си Джейк, докато слагаше чайника на печката.

— Дай на мен — каза Теа и взе чайника от ръката му. — Какво да бъде — чай или кафе?

— Чай, моля — Джейк още бе по халат. Ако трябваше да си признае, инцидентът от предната вечер здравата го бе разтърсил и

изплашил. „Явно остарявам — каза си той, — щом вече не мога да приемам нещата в крачка.“

— Искаш ли препечени филийки? — Теа отиде до хладилника. — Направила съм сладко от френско грозде, тази година имаше много и...

— Теа?

Тя замълча, пое си дълбоко дъх и се обърна.

— Теа, съжалявам, че трябва да повдигна този въпрос, но мисля, че ми дължиш обяснение — той я погледна. Изглеждаше толкова бледа, че се виждаха вените на врата ѝ, а под очите ѝ имаше синкави сенки. — Не мога да разбера, наистина не мога, как си могла да изложиш на такава опасност себе си и Том.

— Аз...

— Не, изслушай ме докрай. Теа, не мога да разбера какво може да е предизвикало подобно ужасно отмъщение. Защо си решила да поемеш на собствен гръб ролята на правосъдието, за да постигнеш възмездие за Кора? Защо си се заела с това като с някаква идея фикс? Искам да кажа, че всички сме разстроени, не само ти, но тази самостоятелна битка, която си подхванала, ми се струва малко пресилена.

Чайникът изсвири и Теа се зае да прави чая. Остави го да се запари няколко минути, разбърка го и наля една чаша за Джейк.

— Теа, моля те, седни да поговорим нормално.

Тя седна срещу него.

— Извинявай, че те питам, но държа да го знам. Има ли нещо между теб и Кора, което да преминава границите на обикновеното приятелство? Има ли някаква по-специална причина за гнева и болката ти?

— Питаш ме дали с Кора сме любовници ли?

Джейк преглътна. Сега, след толкова години живот с Хеда, възприемаше тези неща изненадващо либерално. Искаше Теа просто да е щастлива и в безопасност, не желаше тя да страда заради разбито сърце или предразсъдъци, да трябва да се бори с условностите на обществото. Мечтаеше тя да има много деца — неговата собствена неосъществена мечта, и да бъде истински обичана. Затова каза само:

— Предполагам, че да.

Теа мълчеше.

— Обичаш ли Кора?

— Да. Много я обичам, но... не по начина, за който ти говориш. Обичам я така, както обичам и теб. Ти си огромна част от живота ми, Джейк, моя и на Том. И с Кора е същото. Не бих могла да живея без теб и ми е много трудно да живея без Кора.

Джейк се протегна и хвана ръката ѝ.

— Това ли е всичко?

— Да. Да и не — Теа стисна пръстите му. — Честно казано, не знам защо се чувствам точно по този начин. Никога не съм изпитвала такъв гняв и такава болка! — тя въздъхна. — Не мога да спра да мисля за това как Кора се е борила цял живот, борила се е да постигне нещо, да бъде нещо. Научи се да чете, да разговаря като образована дама, стана всичко, за което си мечтаеше, и после в една нощ, само за някакъв си един час, този негодник е съсипал всичко това! Знаеш, че тя ми се доверяваше, Джейк. Когато започвахме, тя не одобряваше стриптийза. Прие го само защото аз я убедих, че всичко ще бъде наред! И аз я предадох: не изпълних обещанието си. Накарах я да се заеме с професия, от която тя се срамуваше, и в края на краищата не можах да я защитя точно когато имаше нужда от мен.

— Не си виновна ти, Теа. Наистина не си.

— О, знам това, вече превъзмогнах самообвиненията. Но и аз се чувствам предадена от нея. Тя просто избяга. Кора е единственият човек, когото винаги съм уважавала, а се изплаши. Избяга във Франция, при Хеда. Това дълбоко ме засегна — Теа се втренчи в ръцете си.

— Значи и това е причината. Опитваш се да я спечелиш обратно, да я убедиш, че има основание да се върне?

— Май ти е трябвало да станеш психоаналитик!

Джейк се усмихна.

— И Хеда все това ми повтаряше.

Най-после и Теа се усмихна.

— Има ли още?

— Да, има още едно нещо — Теа си пое дълбоко дъх и продължи: — Имах връзка с мъжа, който се появи тук снощи, Даниъл Елис. Всичко вървеше много добре, направо невероятно, после... — тя прехапа устната си. — Оказа се, че той е адвокатът на Джейсън Уейкс.

— Боже Господи! Сигурна ли си?

— Разбира се! Той сам ми го каза.

Джейк усещаше как сълзите ѝ напират.

— И?

— Нищо. Заряза ме.

— Заряза те?

— Да, отиде си. Повече не ми се обади.

— Съжалявам, Теа.

— Да. Честно казано, Джейк, и аз съжалявам.

— Той знае ли го?

— Кое? Че съжалявам? Изобщо не му пука.

Джейк не каза нищо. От начина, по който Даниъл бе гледал Теа предната вечер, от начина, по който ѝ бе говорил и се бе държал, за Джейк бе станало очевидно, че това не е така.

— Е, сега вече знаеш — каза Теа.

— Да, сега знам.

— Разбираш ли нещо? Виждаш ли някакъв смисъл цялата история?

Джейк сви рамене:

— Не съм сигурен — стана да си налее още чай и в този момент на вратата се позвъни. — Аз ще отида — и тръгна към антрето. — Здравей, Даниъл — чу Теа. — Заповядай, влез — тя скочи паникьосана на крака, но Даниъл се появи на вратата, преди да успее да избяга нанякъде.

— Теа, мислих за това, което каза снощи, и... ами реших, че искам да ти помогна.

— Наистина ли?

— Да — беше облечен в делови костюм, тъмносин и шит по поръчка, със светлосиня риза и червена вратовръзка. Въобще не приличаше на адвокат, но пък и той не парадираше с това. — Но ако искаш да се включа, държа да ми обещаеш две неща.

— Казвай.

— Не, първо обещавай.

— Как да обещая като не знам какви са условията ти?

— Не, ако искаш да ти помогна, трябва да ми се довериш напълно.

Теа се поколеба за миг. Не можеше да се справи сама.

— Добре, какво искаш да ти обещаая?

— Първо, че повече няма да се месиш в разследването — Даниъл не можеше да понесе мисълта, че нещо може да се случи с Теа. Беше прекалено опасно за нея.

— Даниъл! Не мога да ти обещавам такова нещо! Знаеш, че...

— Следващия път може да не е котка, може да си ти или Том. Трябва да ме оставиш аз да се справя с това, Теа. Иначе няма да се заема! — той блъфираше, но се надяваше тя да се хване на блъфа му.

Така и стана.

— Добре — реши Теа. — Имаш думата ми.

— Благодаря.

— А второто?

— Че това, което правя, няма да излезе извън тези четири стени. Излагам цялата си кариера на риск, трябва да съм сигурен, че няма да съобщиш на никого за намесата ми. Що се отнася до мен, никога не сме водили този разговор.

— Съгласна съм — всъщност чак сега тя осъзна сериозността на това, което той правеше. — Обещавам. Разбира се, че обещавам!

— Добре — той бръкна в джобовете си. — Тогава се разбрахме.

— Разбрахме се.

Даниъл тръгна към вратата, но Теа го спря:

— Може ли да те попитам нещо, Даниъл?

— Да.

— Защо? Защо реши да помогнеш?

Той бръкна още по-дълбоко в джобовете си и я изгледа изпитателно. Сега беше моментът. Сега бе шансът му да й каже защо е при нея. Очакваше това от мига, когато я бе видял предната вечер, отново и отново бе повтарял наум думите, които да й каже, дори ги бе изрепетирал на глас, но сега те не можеха да излязат от устата му. Той не искаше просто да помогне, бе дошъл, защото тя бе по-важна за него от принципите му, от кариерата му дори. Бе дошъл, защото тя го бе извикала, но не можеше да го изрече.

— Защото... Защото мисля, че така е правилно.

— Разбирам.

— Наистина ли, Теа?

Той я погледа още няколко минути, после с мъка отмести погледа си и тръгна към вратата. Преди Теа да успее да го спре, за да го попита

какво означава този въпрос той бе излязъл. След минута чу шум от колата му.

— Е? — попита Джейк, като се върна в кухнята. Беше се оттеглил дискретно в дневната, за да ги остави насаме.

— Е, нищо — отвърна Теа потиснато, после стана и наля и на двамата още чай.

Хеда наблюдаваше Кора незабелязано откъм терасата. Кора седеше на сянка и четеше или поне така изглеждаше, но единият ѝ крак не преставаше да мърда и бе очевидно, че тя не е особено концентрирана в четенето си. Хеда си запали цигара, без да помръдва от мястото си.

Бяха минали почти три седмици от пристигането на Кора и през това време тя доста се бе променила. Разбира се, промените бяха съвсем недоловими, но не убягваха от професионалното око на Хеда. Преди Кора бе объркана и готова да заплаче и при най-малкия повод, сега бе просто резервирана. Вече нямаше сълзи, нямаше изблици на гняв и вина, нямаше нерешителност, а само хладно непроницаемо мълчание. Бяха говорили един-два пъти, но Кора бе доста неразговорлива и бегло бе споменала нещо за възмездието и истинската справедливост, нещо, което Хеда не можеше и не искаше да разбере, и това ужасно я тревожеше. Положението започваше да я притеснява все повече. Хеда се приближи до младата жена.

— Кора?

Кора я погледна. Беше започнала да обръща малко повече внимание на външността си, но по най-странния и неподходящ начин. Постоянно ходеше с тъмносинята рокля на бели точки, като я переше вечер, за да изсъхне до сутринта, и решише косата си на сложен кок или на плитка, като ги редуваше и сменяше прическата си по два-три пъти на ден. Носеше някакви големи лъскави обици, които си бе купила в съседния град, и лакираше ноктите си в наситенорозово. Сега си бе сложила жълти клипсове с форма на цвете и с имитация на диамант в средата и яркочервено червило, което изпъкваше на бледото ѝ лице.

— Кора, ще ходя в селото тази вечер да пийнем по нещо с Анри. Искаш ли да дойдеш?

Тя остави книгата си.

— Не, Хеда, не ми се идва.

Хеда си издърпа един стол и седна до Кора.

— Изглеждаш толкова красива, ще е срамота никой да не те види.

— Пазя се.

— О? За кога?

Кора се усмихна. През цялото време, докато седеше така, кракът ѝ продължаваше да подскача нагоре-надолу.

— Не е нещо важно.

Хеда въздъхна. Допуши цигарата си мълчаливо, после попита:

— Кора, мислила ли си да се върнеш у дома? Да се изправиш лице в лице с нещата там?

— Да. Мислила съм.

— Наистина ли? И?

— Ще се постарая справедливостта да победи.

Хеда я погледна изненадано.

— Браво! Радвам се, че го казваш!

Но Кора сякаш не я чуваше. Бе навела глава и навиваше подгъва на роклята между пръстите си, а на лицето ѝ бе изписана напрегната концентрация.

— Обади ли се на Теа?

Кора рязко изправи глава. За момент изглеждаше съвсем обърквана.

— Теа?

— Да, тя знае ли, че ти...

Кора поклати глава и се усмихна.

— Казах ти, Хеда — протегна се и докосна с леденостудената си ръка топлото, загоряло от слънцето рамо на Хеда. — Ще се постарая справедливостта да победи — без да каже дума повече, тя отново се задълбочи в книгата си.

— Не ми харесва това, Анри — каза Хеда вечерта, докато седяха в бара. — Чувствам се притеснена. Тя не е добре и не знам какво да правя. Професионалният ми опит и инстинктът ми подсказват да я

оставя на мира, но в поведението ѝ има нещо, което ме смущава, тя не е типичен случай.

Анри не знаеше какъв съвет да даде. Момичето му се струваше много особено. То бе смутило спокойния им живот, влиянието ѝ бе направо потискащо, той се чувстваше неловко в дома на Хеда, а дори — при единствения случай, когато тя я бе завела на гости — и в собствения си дом! Но Кора бе преживяла нещо ужасно и макар че бе консервативен и голям инат, Анри не можеше да не ѝ съчувства.

— Остави я, Хеда — отвърна той. — Остави я още малко и виж дали започва да се съвзема. Може би още една седмица. Хубаво ще е да я запознаем с хора на нейната възраст, да произлезе малко, да се сприятели с момичетата от селото. Например с Мари и семейството ѝ. Хайде да изпием още по едно и да отидем вкъщи да се наспим. Съгласна ли си?

— Да — кимна Хеда и му подаде празната си чаша.

Кора успя да се върне в къщата на Хеда съвсем в рамките на трийсет и петте минути, които си бе дала като краен срок. За нула време бе стигнала до къщата на Анри. Всичко бе станало съвсем лесно. „Лесно-чудесно“ — повтаряше си тя. Усмихна се и погали свидетелството за успешната операция. Боже Господи, този мъж бе пълен глупак! Миналата седмица, когато с Хеда му ходиха на гости, той си бе въобразил, че тя му хвърля съблазнителни погледи! Какъв идиот! Всъщност тя го бе наблюдавала много внимателно, когато им показваше пистолета си и се фукаше колко лесно го зарежда. Бе видяла в кой шкаф го прибира и къде държи ключа от шкафа. Сега вече притискаше пистолета до гърдите си и въздъхна с облекчение. Взе една хавлиена кърпа от банята и уви пистолета с нея, после го постави на дъното на пътната чанта, която бе приготвила още от сутринта, а отгоре натрупа дрехите си. Изпъна кувертюрата на леглото си и излезе от стаята.

Хеда щеше да прекара нощта у Анри. След няколко питиета в бара и едно у Анри щеше да заспи в леглото му, отпусната и доволна. Когато се върнеше сутринта, Кора отдавна щеше да си е заминала. Бележка с благодарности, букет цветя и довиждане.

Кора слезе по стълбите, подреди едно-две неща, оставени не на местата им в малката каменна къща, и се огледа за последно. Всъщност не видя нищо, не бе виждала истински нищо от дни. Заклучи входната врата и остави ключа под изтривалката. Качи се на колата си и подкара, без да погледне повече назад. Бързаше за ферибота — беше си резервирала билет още преди седмица — и засега се движеше точно според графика си.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Детектив Лорънс се чувстваше потиснат. От двацет и четири часа не мръдваше от участъка в очакване на резултати от подновеното разследване на случая „Уайт“, но засега резултатът от самоналоженото му мъчение бе нулев.

— Защо не си идеш вкъщи, Дейв? — подхвърли му детектив Мичъл, като минаваше покрай бюрото му и го видя да седи с отпусната глава, затворени очи и стиснал неизменната цигара между устните си.

— И да ти кажа, няма да разбереш — измърмори той, без да вдига глава. Честно казано, и самият той не бе сигурен, че разбира защо. Не бе заради Теа, това вече си бе изяснил през изминалото денонощие. Беше много повече, беше, защото не искаше да предаде Корин Уайт, не искаше да позволи на надутия, богат негодник да се измъкне безнаказано. Беше крайна проява на професионализъм и въпрос на гордост и достойнство. „Да, точно така — помисли си и в този момент телефонът иззвъня — най-вече гордост.“ Грабна слушалката и изръмжа името си, но след секунди се изправи рязко и си запали нова цигара. — Сигурна ли си, Кет? Да, чакай да проверя. Номерът е М465FRC, син опел корса. Наистина? Боже Господи! Ти си гениална! Браво, Кет! Да, моля те, донеси касетата веднага и ще я изгледаме заедно — той затвори телефона и скочи на крака.

— Добре ли си, шефе?

— Повече от добре, направо чудесно! Намерила го е! Кет е намерила касетата, на която се вижда как Корин Уайт е спряла в ъгъла на паркинга на една денонощна бензиностанция, съвсем близо до шосе А-24. Досега не сме го открили, защото не е точно по пътя между Уейкс и Теа Маршъл, но Кет решила да провери. Направо гениално! Корин Уайт е стояла там през цялото време, което досега ни се губеше. Всичките час и четирийсет и пет минути и със сигурност е тя! — той изгаси цигарата си и веднага си запали нова. — Сега остава и ти, Луис, да извадиш късмет и ще хванем здраво копелето без никакво съмнение! Просто няма да има за какво да се заловят!

Даниъл Елис погледна бележките, които си бе записал, а в това време факсът му изписука и започна да получава някакъв списък.

— Аха! — измърмори той, стана и се протегна. Отиде до факса и в този момент звънна телефонът на бюрото му. Даниъл веднага вдигна слушалката. — Ало? Да, да, аз се обаждах, благодаря. О, наистина ли? Чудесно, благодаря. Да, да, за финансовата страница на „Дейли Телеграф“. Разбира се, само да си запиша още веднъж името ви и ще ви изпратя един екземпляр веднага щом го публикуват — през последните двацет и четири часа бе открил, че с няколко безобидни лъжи може да научи невероятно много. Първо бе казал, че се занимава със статистиките за безработица по проект на Министерството на промишлеността и търговията, а сега се представи за журналист от „Телеграф“. Само за един ден от адвокат бе станал статистик, а после и журналист. Не бе зле. Записа си името на момичето от отдела за връзки с обществеността на банката и ѝ благодари отново за помощта. После отиде до факса и взе листовете, които бяха изтекли. Беше получил списък на най-важните вложители, чиито капитали се управляваха от банката, размера на капиталите и екипите, които ръководеха инвестиционната дейност. Даниъл зачете списъка и се отпусна на стола си. — О, Боже... — подчерта името на фирмата, която бе поверила най-много капитали за управление на банката, и поклати глава. Беше „Хайнд Индъстриъл“. Джейсън Уейкс управляваше част от пенсионния им фонд, банката бе разпределила останалите средства между няколко други екипа.

Даниъл вдигна телефона и набра номера, от който бе получен факсът.

— Ало? Мога ли да говоря с Кайли? О, Кайли ли е? Здравейте. Обажда се Том Роджърс, журналистът. Преди малко говорихме. Да, здравейте отново. Вижте, Кайли, дали бихте могли да ми помогнете с още малко информация? Интересува ме откога банката управлява пенсионния фонд на „Хайнд Индъстриъл“. Искам да добавя един малък абзац за лоялността на клиентите и как те държат повече на... О, можете да го проверите? Да, ще изчакам — той забарабани с химикалката по предните си зъби, малко напрегнат от изчакването. — Да? От миналата година? Август миналата година? Аха, от „Фърст

Мидуестърн“? Добре. Благодаря ви отново, Кайли. Дочуване засега — Даниъл остави слушалката и пак се облегна на стола си. „Хайнд Индъстриъл“ местят пенсионния си фонд от „Фърст Мидуестърн“ в „Премиър Банк“ и Джейсън Уейкс е назначен да го ръководи по същото време, може би като част от пакета, може би не, но каквато и да бе истината, никой нямаше да каже нищо против сина на един от най-важните клиенти на банката. Имаше нещо скрито-покрито. Но никой нямаше да рискува да ядоса „Хайнд Индъстриъл“, колкото и некадърен или непоносим да се бе оказал Джейсън Уейкс. Може би, тук вече Даниъл просто гадаеше, може би бе спуснато указание от горе всички да си държат устата затворена или да говорят само хубави неща, за да нямат проблеми. Какво беше казал Джон Едуардс, когато помоли Даниъл да поеме случая: „Майкъл Уейкс винаги получава това, което поиска.“ Уейкс бе пожелал синът му да бъде защитаван от най-добрите адвокати, така както бе пожелал каквито и недостатъци да има синчето му Джейсън, те да бъдат премълчавани или представяни в съвсем различна светлина.

Даниъл запрелиства факсовете, които си бе издействал да получи сутринта, и откри този, който му трябваше — списък на работещите в банката, с който се бе сдобил, след като се бе представил на човека от отдел „Кадри“ като служител в Министерството на търговията и промишлеността. Сега прегледа внимателно списъка, подчерта си няколко имена и отново взе телефона. Набра агенцията за набиране на кадри, с която обикновено работеше „Премиър Банк“.

— Ало, да, здравейте... тъъ... дали Морийн Паркс е още там? Да? Да, ако обичате. Ще изчакам — госпожа Паркс бе директор на агенцията и както бе казала секретарката преди това, никой, освен нея не можеше да съобщава каквато и да било информация. — Ало? Морийн Паркс? Да, надявам се. Казвам се Том Роджърс и съм журналист. В момента работя по една голяма статия по поръчка на един от най-големите всекидневници. Статията ще бъде за сексуалния тормоз в големите фирми в Сити. Тъй като се интересувам основно от финансовите институции и знам, че вие осигурявате секретарските кадри за голям брой... — замълча, защото Морийн Паркс го попита за кой точно всекидневник работи и той се поколеба кой да избере този път. — Да, разбира се, за „Таймс“. Редакторката Сюзън Хилър, която ми възложи статията, ми препоръча да поставя ударението върху

секретарките, защото според нас те са основният обект на подобни посегателства — Даниъл си пое дъх и продължи бързо: — Помислих си, че вие може да имате опит от първа ръка с подобни произшествия. Дали съм бил прав? — погледна отново списъка със служителите и техния стаж в банката, както и двете имена, които си бе отбелязал. И двете жени бяха работили като секретарки в отдела на Уейкс, и двете бяха напуснали доста бързо след не повече от месец работа в банката, и двете бяха предложени на банката от агенцията на Морийн Паркс. Можеше да бъде обичайното текучество, но пък можеше и да не е... — Наистина сте имали? Да, разбира се, мога да дойда. Кога ще ви бъде удобно? Честно казано, колкото по-скоро, толкова по-добре за мен. Срокът малко ме притиска. Утре сутринта? — Даниъл взе бележника със срещите си. — Да, седем и четирийсет и пет е чудесно. Не, не е прекалено рано, съвсем не. Благодаря. Да, знам къде се намирате. Очаквам с нетърпение да се срещнем.

Фериботът на Кора пристигна в Доувър в пет сутринта. Това бе един от онези луксозни лайнери, които пътуват през нощта и имат басейни, нощни клубове и фризьорски салони на борда си. Точно във фризьорския салон прекара Кора по-голямата част от времето и стъпи на английска земя вече не блондинка на черта до раменете, а брюнетка със съвсем къса и изтънена коса. Фризурата бе променила лицето ѝ напълно, сега то изглеждаше по-малко и ъгловато, а с новите си тесни слънчеви очила Кора бе почти неузнаваема.

Първо отиде с колата си до една фирма за автомобили под наем и нае кола, оставяйки своята собствена в паркинга на фирмата, който се използваше срещу съвсем незначителна такса. Напълни резервоара на наетата кола и се отправи към магистралата за Лондон. След половин час, около шест сутринта, тя вече бе на път към офиса на „Премиър Банк“ в Лондон.

Беше петък, пет и половина сутринта, третият ден от отпуската на Даниъл. Той вече бе станал, беше се изкъпал и избръснал и бе облечен с костюм и вратовръзка. Направи си чай, закуси и събра бележките си, като ги натъпка в куфарчето си. Когато Петула слезе в

кухнята в шест часа, той тъкмо тръгваше с намерение да отиде с колата си до Гатуик^[1], откъдето да вземе експреса до площад „Виктория“.

— Ще се върна към обяд, Пет! Ще заведеш ли момчетата в зоопарка днес?

Най-близкият зоопарк се намиреше в Източен Съсекс. Петула се намръщи и Даниъл каза:

— Знам, знам, не е приятно, но не мога да отида аз. Трябва да свърша нещо много важно тази сутрин, нещо изключително важно!

Петула още се мръщеше, така че Даниъл остави куфарчето си, върна се от вратата и я целуна по бузата.

— Утре няма да излизам. Обещавам.

Петула кимна, а Даниъл взе куфарчето си и се отправи повторно към вратата.

— Някога да не съм спазил обещанията си, Пет? — извика той вече отвън и Петула най-после се усмихна. Винаги ги спазваше. Даниъл Елис бе най-принципният човек, когото познаваше.

Офисът на Морийн Паркс бе в една пресечка на „Оксфорд Стрийт“, много елегантен и заел целия първи етаж на бивш магазин, както и втория етаж, където по-рано бе живял собственикът на магазина. Бе проектиран и обзаведен от специалисти по офис обзавеждане, имаше меки и удобни канапета с дамаски на райета, надиплени завеси, махагонови бюра, имитиращи известни модели от минали векове, и картини в красиви рамки. В агенция „Паркс“ работеха шест жени на пълен работен ден, от които се изискваше винаги да са облечени с костюми. Бяха завършили елитни секретарски колежи, очакваха да си намерят високоплатена работа в Сити, където да се задържат година-две, преди да си намерят богат млад съпруг.

Когато Даниъл пристигна, Морийн Паркс бе сама в офиса. Служителките ѝ пристигаха чак в осем и половина, което означаваше, че разполагат — както предупреди госпожа Паркс, поглеждайки златния си „Ролекс“ — с четирийсет минути.

— Надявам се, че нямате нищо против — допълни тя, докато наливаше на Даниъл кафе. — Наистина бих предпочела да приключим,

преди да започнат да пристигат служителките ми. Мисля, че ще е по-добре, ако само ние двамата с вас знаем за тази среща.

— Разбира се — увери я Даниъл.

— Мляко или захар?

— Не, пия го чисто — той взе кафето си и двамата седнаха един срещу друг.

— Е, господин Роджърс...

— Наричайте ме Том, моля ви.

— Том. Искате да научите за опита ни със случаи на сексуален тормоз?

— Да, казахте, че сте имали подобни инциденти. Нали така?

— Да — Морийн Паркс бе малко под петдесетте, с изправена стойка, грижливо поддържан маникюр, много скъп костюм и съвсем малко класически бижута. Маниерите ѝ бяха шлифовани, но на Даниъл му се стори, че долавя лека следа от северняшки акцент в говора ѝ. Освен това изглеждаше доста изнервена. — Но трябва да ви предупредя, че съвсем не съм сигурна дали мога да споделя това с вас. Ако не бе чувството ми, че е извършена несправедливост, и фактът, че едно от момичетата ми, от най-добрите ми момичета, беше... — тя замълча за момент и се взря в дланите си. — В тази статия... трябва ли да се използват истинските имена?

Даниъл поклати глава:

— Изобщо не е необходимо. Ако желаете да останете анонимна, това си е ваше право. Мога да кажа например: „една от елитните агенции за набиране на персонал“. Би трябвало да има поне няколко такива.

— Е, не са много.

— Разбира се, но все пак гарантира известна анонимност.

— И имам вашата гаранция, че ще се погрижите за това? Обещавате ли?

— Разбира се — „вярва на журналист — помисли си той, — това е първата ѝ грешка.“

— Работата е там, Том, че от известно време ме измъчва мисълта за един инцидент. Аз съм честна жена, нещо нетипично за нашия бизнес наистина, но съм изградила репутацията си точно върху това. При Морийн Паркс няма скрити недостатъци — това, което виждате, е това, което получавате. Стана така, че... — тя се поколеба отново.

— Имах проблем с една от институциите в Сити — две от момичетата ми напуснаха заради сексуален тормоз. Особено единият случай, този с второто момиче, беше... направо ужасен... — последва нова пауза, този път още по-дълга. — Така че мисля, че е време да проговоря за случилото се, за да го поправа поне малко. Когато се обадохте вчера и оставихте съобщение за мен, аз доста дълго мислих и реших, че това е намесата на съдбата. Бях получила предупреждение да си мълча за случилото се, защото иначе никой вече няма да сключи сделка с малката ми фирмичка. А една голяма банка за нас е основен клиент, който не можем да си позволим да загубим. Така че аз си мълчах, но момичетата ми са нещастни, започна да се разчува между тях и те вече не ми се доверяват, усещам го. Това, което се случи, не бе по моя вина, но някои от редовните ни секретарки за почасова работа винят мен, смятат, че аз...

— Госпожо Паркс? — прекъсна я Даниъл. — Какво точно се случи? Съжалявам, но нищо не мога да разбера, ако не ми кажете подробностите.

Морийн се поколеба отново. Темата видимо я разстройваше.

— Защо не ми разкажете всичко със свои думи, от начало до край?

— Добре — тя очевидно бе жена, която не дава израз на емоциите си, но сега усилията ѝ да се овладее не бяха съвсем успешни.

Даниъл извади диктофон от куфара си.

— Може ли да запиша разказа ви? Ще го използвам само за бележките си, за да ми е по-лесно да отсея същественото.

— Ами... да, можете да записвате — тя изчака Даниъл да включи диктофона и си пое дълбоко дъх. — Всичко започна преди около година. Имах едно чудесно момиче — Лора, и тя започна работа при един от най-значителните ни клиенти. Беше добра работа — личен асистент на управленския екип на фонда. След това стана инцидентът. Лора работеше там само от месец, когато един от новите управители се опитал да ѝ се пусне.

— Да ѝ се пусне?

— Да. Тя не каза нищо повече, поне не на мен, но после чух от едно от другите момичета, че този мъж се държал наистина отвратително, грубо и агресивно. Тя отхвърлила авансите му — бе сгодена, щеше да се жени този август — но в продължение на три

седмици тормозът продължил. Само така мога да го определя: тормоз, физически и психологически. Мъжът я докосвал при всеки удобен случай, подхвърлял ѝ похотливи забележки, правел си шеги за нейна сметка, унижавал я и в края на краищата тя напусна и работата, и агенцията ми! — Морийн Паркс поклати глава. — Разбира се, аз научих всичко това, след като тя си отиде, и така и не можах да поговоря лично с нея за случилото се. Но въпреки това побеснях! Отидох веднага в банката, говорих с шефа на отдела, който отрече абсолютно всичко. Каза, че било просто недоразумение и че моето момиче било „истеричка“. И представяте ли си, аз му повярвах! Божичко, колко наивна съм била! Просто това момиче току-що бе дошло в агенцията ми, а аз бях работила с банката от много време и никога преди това не бях имала проблеми, никога! Целият инцидент бе омаловажен и аз приех версията им. Нещо повече, намерих им нова секретарка, едно от най-добрите ми момичета, което до този момент поемаше само временни постове. Бързо им осигурих заместничка, а те ми предложиха щедър хонорар за извънредната услуга. Всъщност са ми платили да си мълча, но тогава не го осъзнавах.

Даниъл, който си водеше бележки, вдигна глава, защото Морийн Паркс замълча. Тя издуха носа си в една безупречно бяла кърпичка.

— Съжалявам — каза тя. — Но като се отприщят емоциите... Толкова дълго таих тази тревога в себе си, толкова дълго се измъчвах, че сега, като ви го разказвам, ми действа много разстройващо... — издуха носа си отново. — Извинете.

— Няма нищо. Напълно разбирам как се чувствате. Искате ли да направим кратка пауза?

Морийн погледна часовника си.

— Не, иначе ще ни свърши времето — тя сгъна кърпичката си. — Когато това момиче, Лора, напусна банката, както ви казах, им изпратих едно от най-опитните си момичета — Кейт. Тя започна при тях още на следващата седмица. Кейт е много способна. Привлекателна, на двайсет и седем-осем години, неомъжена, много независима и наистина твърде способна. Тя работеше при мен от седем години, преди да стане това с банката, така че изобщо не бих се усъмнила в нейните думи.

— Какво се случи?

— Ами на първо време същото, както с предното момиче. Този млад мъж започнал да ѝ прави намеци, но Кейт се справила много по-добре: тя беше по-зряла и умееше да контролира нещата. Само че тогава, както разбрах, нещата се развили по нов начин. Той започнал да я ухажва против волята ѝ, изпращал ѝ цветя, звънял ѝ по телефона, изпращал ѝ любовни картички по електронната поща, постоянно я канел на срещи, и въпреки че тя се стремяла да го държи на разстояние, нещата ставали все по-зле. Тя дойде за съвет при мен и аз отново отидох в банката и говорих с шефа на отдела. Този път вече не приех лековерно твърденията му, настоях да проведат вътрешна проверка и им заявих, че Кейт ще напусне. Той каза, че ще обсъди всичко с нея и че вероятно ще успеят да се разберат — Морийн си пое дълбоко дъх. — Резултатът бе, че на Кейт ѝ предложиха постоянна работа в банката — като асистент на друг екип, в същия отдел, забележете, но с други хора. Предложиха ѝ много висока заплата и всички останали бонуси: пенсионно и здравно осигуряване, годишни премии и т.н., и т.н. Сигурна съм, можете да разберете, че на такова предложение обикновено не се отказва. За съжаление Кейт го прие. Може би, ако се бе доверила на инстинкта си, щеше да откаже, но... Всеки на нейно място би се изкушил. Както и да е, Кейт прие работата, прехвърли се в другия екип, но за съжаление това не бе краят на проблема. Този млад мъж станал още по-досаден. Изглежда, той всъщност не можел да има нормална връзка, трябвало да доминира по всякакъв начин. Направо се вманиачил в чувствата си към Кейт, пресрещал я по коридорите, когато била сама, докосвал я, започнал да ѝ се обажда вкъщи, проследявал я, когато излизала на обяд, всякакви подобни работи. И една вечер, доста късно, отишъл в дома ѝ. Казал ѝ, че трябва да поговорят, защото е влюбен в нея. Кейт го пустила и той... — Морийн Паркс млъкна и сведе глава, за да скрие сълзите си.

— Какво е направил, госпожо Паркс?

Морийн го погледна.

— Той я изнасилил.

Беше късно следобед, а Кора продължаваше да стои пред „Премиър Банк“. Бе прекарала там целия ден. Бе видяла как Джейсън Уейкс пристига на работа в осем и четирийсет и пет, как отива на обяд

в един часа и как се връща в офиса почти два часа по-късно. Сега бе пет и петнайсет и Кора знаеше, че е преполовила чакането си. Отново сведе поглед към книгата си. Ходилото ѝ продължаваше да подскача нервно нагоре-надолу, но тя се взря в буквите пред себе си, без изобщо да ги вижда в действителност.

Младши детектив Пийт Дауи влезе в архива на семейните гербове на „Куин Виктория Стрийт“ и се представи на момичето на входа.

— Дежурният ще дойде след минута. Искате ли да го изчакате в приемната?

— Не, и тук съм добре, благодаря — той огледа стените, на които висяха знамена с кралски гербове, и се изпълни със страхопочитание. Когато се обърна, дежурният вече вървеше към него. — Младши детектив Дауи, говорихме по телефона тази сутрин.

— Да, здравейте. Мисля, че открих точно това, което търсите. Името беше Уейкс, нали? Господин Джейсън Уейкс?

Младши детектив Дауи едва не подскочи от радост.

— Да. Има ли нещо, свързано с него, в архива ви?

— Както ви казах и по телефона, когато се поръча търсене за конкретен герб, се заплаща определена такса и ние отваряме нещо като досие. Според записаното в това досие, господин Джейсън Уейкс ни е поръчал такава търсене през януари тази година. Ето, тук има бележка с всички подробности, същите са като тези, които ми изредихте по телефона — дежурният показва папката.

— Ще може ли да направим фотокопие на тези документи?

— Разбира се.

— А хората, които ви възлагат подобни търсения, какво правят обичайно със семейния си герб, след като го открият?

— Какво ли не. Някои си поръчват собствени бланки за писма с герба, други си правят пръстени с герб, някои просто си го запазват за семейната история.

Младши детектив Дауи взе папката.

— Кое е най-типичното?

Дежурният се замисли за момент.

— Според мен — пръстенът.

Младши детектив Дауи се усмихна.
— Благодаря ви. Много ви благодаря наистина.

Даниъл Елис остана малко повече от определените четирийсет минути с Морийн Паркс. Щом историята бе излязла наяве, думите запрепусаха като плочки домино, всяка от които събаря следващата, и преди да се усети, Морийн Паркс бе казала много повече, отколкото бе възнамерявала. „Какво — бе попитала тя — да правя, това тежи на съвестта ми.“ Даниъл ѝ предложи само това, което и самата тя знаеше: да убеди Кейт да отиде в полицията.

От мига, когато рано сутринта Кет се обади, детектив Лорънс бе убеден, че това е щастливият му ден. По обяд касетата със записа от охранителната камера на бензиностанцията бе официално при тях и веднага ѝ направиха няколко копия, които да използват като доказателство. На Лорънс му идеше да хвъркне от радост. След това му се обади и Дауи, който бе ходил в архива на семейните гербове, и Луис Джъд, който пък бе открил Локхарт, бившия приятел на Корин Уайт, криещ се в едно малко хотелче в Тутинг Бек, на пет минути от мястото, където живееше по принцип.

— Беше си чист късмет, шефе — каза Джъд. — Както си вися в една заложна къща и подпитвам дали някой не го е виждал, и той се появява цял-целеничък. Опита се да избяга, обаче го спипах — Джъд, който се обаждаше по полицейската радиостанция, седеше изправен до колата и сега се ухили на Локхарт, който беше отзад в колата е един полицай. — При мен е — повтори той и в участъка на Кроли Лорънс отново размаха възторжено юмрук във въздуха.

След час и половина Джъд пристигна в участъка с Локхарт.

— Къде го искаш, шефе?

— Заведи го в стаята за разпити. Каза ли нещо по пътя?

— Само, че не е направил нищо. Което си го знаем и ние.

— Тогава защо се е скрил? — Лорънс си запали цигара. — Да му предявим обвинение.

— Обвинение?

— Да, за жестоко нападение над Корин Уайт.

— Майтапиш ли се?

— Не, изобщо. Той е пребил Корин, когато тя отишла при него да му се похвали, че е свалила Уейкс. Нали това твърди защитата на Уейкс, хайде да му го съобщим и да видим как ще го отрече.

Джъд погледна Лорънс. Имаше моменти, когато го считаше за гений, и моменти, когато се питаше дали шефът му е нормален.

— Да му предявим обвинението — повтори Лорънс. — Довери ми се, Луис! Знаем какво правя.

След един час Локхарт седеше в стаята за разпити и разпалено настояваше, че е невинен. Бе говорил с Лорънс само трийсет минути и вече започваше да се пречупва.

— Не можете да ме обвините, щото не съм направил нищо — извика той и погледна служебния адвокат. — Не могат да ми натресат това, нали не могат? Не съм направил нищо!

Адвокатът му го посъветва:

— Просто отговаряйте на въпросите, господин Локхарт.

— Къде беше по това време? — продължи Лорънс. — Сутринта на четиринайсети май, между три и пет часа?

— Казах ви, вкъщи, в леглото!

— Може ли някой да потвърди това?

— Разбира се, че не! Та аз спях!

Лорънс въздъхна:

— Не, не си спял, Юърт. Гледал си телевизия, някой филм сигурно, и Кора Уитби е дошла у вас към три. Била е много доволна, хвалела се е, че тъкмо се е изучкала с една голяма клечка, дразнела те е и ти си побеснял. Подивял си от ревност, бил си и пийнал, така че ти е паднало пердето. Нахвърлил си ѝ се и добре си я подредил. Удрял си я в лицето, налагал си я и накрая си я изритал. Само че тя не си е замълчала, както обикновено, а е отишла при една приятелка, която настояла да извикат полиция.

— Боже Господи! Това са абсолютни глупости! Пълни лъжи!

— На следващата сутрин ти изтрезняваш, обаждаш ѝ се по телефона да се извиниш и тя ти казва, че е прекалено късно, защото се е оплакала в полицията. Затова ти се покриваш веднага. Нали така? Изплашил си се и си се покрил.

— Не е така! — извика Локхарт. — За Бога, човече, откъде измисли тия глупости?

— Защо се криеше, Юърт?

Локхарт не каза нищо.

— Как стана така, че изчезна в деня точно след като Кора е била пребитата? — Локхарт продължи да мълчи, но докато си палеше нова цигара, Лорънс видя как ръцете му треперят. — Изчезнал си, защото си пребил жестоко Кора! — повтори детективът. — Направо си я претрепал от бой! Какво ти каза тя, че така те ядоса, а, Юърт? Че на онова копеле му е по-голям от твоя ли? Или...

— Не! Нищо толкова! Изобщо нищо толкова не ми е разправяла!

— Аха! Тогава какво? Какво ти каза, че ти я преби от ярост?

— Изобщо нищо не ми е казала! — извика Юърт. — Изобщо нищо не ми е казала, защото аз изобщо не си бях вкъщи онази нощ! — той млъкна, погледна Лорънс и отпусна глава в ръцете си. След малко продължи: — Бях при една жена, в нейната къща. Казва се Джули, работи при Кора, стриптийзьорка е. Бях там цялата нощ! Тя може да го потвърди!

Лорънс погледна Джъд и каза:

— Младши детектив Джъд напуска разпита в... — той погледна часовника си. — ... в осемнайсет и петнайсет. Провери това, Луис. Къде живее тази твоя Джули?

Локхарт му даде адреса.

— Добре, ако приемем, че изобщо не си бил вкъщи, защо тогава се криеше? А ти се криеше, нали, Юърт?

Локхарт кимна.

— За записа: господин Локхарт кимва с глава. Защо, Юърт? Кажете ми, не мога да разбера!

— Ами в неделя сутринта вкъщи дойде един тип. Още в осем. Джули ме изгони рано, защото баща ѝ щял да се върне от нощна смяна. Та тоя ми предложи седем бона, ако си държа устата затворена. Каза, че ще ми плати за хотела и разноските, само да изчезна за три-четири месеца. Най-много за шест.

— Но ти не си могъл да изчезнеш, нали, Локхарт? Прекалено си си падал по веселия живот — Лорънс поклати глава. — Какво друго ти каза?

— Каза ми, че е нещо, свързано с Корин, с Кора де, и че ще имам големи ядове с полицията, ако ме открият. Това е всичко.

— Каза ли ти как се казва?

— Не.

— Никакво име ли не спомена?

— Не.

— И никакъв телефон, на който да му се обадиш, ако стане нещо спешно?

— Не.

— Ами парите?

Локхарт замълча.

— Парите, Юърт?

— Вземах си ги от рецепцията на един хотел. Донасяше ги куриер, онзи повече не го видях.

— Куриер от тези с мотоциклетите ли?

— Тъхъ.

Лорънс издиша продължително, после се наведе напред и предложи на Локхарт цигара, след което запали и той. „Пипнахме го — мислеше си в момента, — този път наистина го пипнахме.“

Даниъл слезе от влака на Гатуик и подкара право към дома на Теа. От колата се обади на Петула и ѝ каза, че няма да се прибере за вечеря, после се обади на Теа да го чака.

— Мисля, че успях — каза той. — Ще ти обясня, като се видим — за негова изненада, Теа не каза почти нищо в отговор.

Беше почти седем, когато Даниъл спря пред къщата на Теа. Бе прекарал следобеда, прехвърляйки разговора с Морийн Паркс в писмен вид, бе направил копие на касетата, след това бе оставил оригинала в един трезор в своята банка, но на името на Теа. Докато слизаше от колата, Теа излезе да го посрещне.

— Добре ли си? — попита я Даниъл.

— Не, не съм. Следобед се обади майка ми. Каза, че Кора си е тръгнала предната вечер, че в последно време се държала много особено, била много мълчалива и резервирана, задълбочена в някакви свои си мисли, въобще странна... — Теа притисна длани към лицето си.

— Теа, какво има? — Даниъл се приближи и я прегърна. Въпреки грижите и очевидното ѝ нещастие, прегръдката му се стори най-прекрасното нещо, което бе изпитвал от седмици.

Тя се дръпна леко назад.

— Хеда се обади, защото днес следобед открили, че пистолетът на приятеля ѝ липсвал. Тя мисли, че Кора може да го е взела.

— Какво? Защо да го е взела Кора?

— Явно Кора е знаела как да влезе в къщата, онзи човек държал резервен ключ в една саксия в градината. Освен това нямало следи от взлом. А и Кора си е тръгнала, оставила бележка и заминала — в гласа на Теа се усещаше паника. — Напоследък все говорела за справедливостта и възмездието. В бележката пишело, че ще се прибере у дома! О, Боже, Даниъл, само да не направи някоя глупост!

— Обади ли се в полицията?

— Да, звънях на Дейв.

— Дейв?

— Детектив Лорънс. Но той в момента разпитва някого и не можеха да го извикат.

— Не можеше ли да предадеш на някой друг?

Теа поклати глава и Даниъл изпита ревност, от която му примая.

— Да звъннем отново.

— Току-що звънях.

— Ами в апартамента на Кора?

— Опитах. Никой не отговаря.

— Добре, хайде да влезем за момент. Можем да отидем до апартамента ѝ и да проверим дали се е върнала. Имаш ли ключ?

— Да.

— А Том?

— Бета е тук.

— Добре, вземай ключа и да тръгваме.

Теа тръгна към къщата.

— Наистина ли мислиш, че става нещо сериозно? — попита я Даниъл. Тя го погледна през рамо и отговорът бе изписан на лицето ѝ. Той поклати глава. Само това му липсваше! „Какво ли не прави човек от любов“, напомни си той мрачно и се качи в колата.

Кора стоеше в телефонната кабина на ъгъла срещу „Бинарна Хигсън“ и наблюдаваше компанията вътре през прозореца. Компанията, в която бе и Джейсън Уейкс.

Беше осем часът в петък вечер и тъй като бяха пристигнали малко след шест, някои от групичката на Уейкс започваха да се разотиват. Уейкс бе излязъл веднъж, за да се обади по мобилния си телефон. Кора предположи, че е позвънил за такси. Бе паркирала колата си край тротоара, готова да потегли. Съкровището ѝ стоеше в чантата в багажника.

В осем и петнайсет наистина се появи такси и Уейкс излезе от бара с леко олюляваща се походка и подкрепян от един приятел. Кора излезе от телефонната кабина и пресече улицата. Приятелят на Уейкс я загледа, докато минаваше покрай тях. Тя спря за момент, сякаш търсеше нещо в чантата си, и чу, че дават указания на шофьора на таксито да кара към Хоршъм.

Кора се усмихна.

— Малко е пийнал — извини се приятелят на Уейкс на шофьора, — обаче като стигнете там, си вземете колкото пари трябва, ето портфейла му. А и по пътя той може да поизтрезнее.

Шофьорът взе портфейла и слезе да помогне, за да качат Уейкс в таксито. След това седна отпред и потегли, а Уейкс веднага се катурна на задната седалка.

— Глупак! — измърмори приятелят на Уейкс към Кора, която тъкмо се канеше да пресече обратно улицата.

Тя му се усмихна в отговор. „Да — помисли си, — пълен глупак!“ Качи се в колата и подкара към Пътни, откъдето се излизаше на магистралата. „Пълен глупак!“ — повтори си отново наум и за пръв път от месеци се засмя.

Апартаментът на Кора в Чичестър изглеждаше по същия начин, както и последния път, когато Теа бе идвала. Тя набързо се огледа и се върна при Даниъл в колата.

— Нищо. Не е идвала. Успя ли да се свържеш с детектив Лорънс?

— Още не може да говори.

Теа се качи в колата и погледна Даниъл.

— Да идем направо в участъка в Кроли? — предложи ѝ. Тя кимна и Даниъл подкара обратно към Кроли. — Не знам защо правя всичко това — опита се да развесели леко атмосферата той.

Теа постави ръка на рамото му.

— Разбира се, че знаеш — в този момент той бе готов да я откара и до луната, стига тя да поискаше.

Детектив Лорънс говореше по телефона, когато получи съобщението от дежурния сержант. Прочете бележката, довърши разговора си и се изправи.

— Успя ли да откриеш нещо, Кет?

— Не, но половината ги отхвърлих — тя звънеше на всички куриерски фирми в Лондон.

— Добро момиче, продължавай така.

Лорънс излезе в коридора.

— А, Луис. Готови ли сте с Локхарт?

— Още не, шефе — Луис и един от полицейските художници се опитваха да съставят с помощта на Локхарт портрет на мъжа, който му бе платил да се скрие.

— Добре. Виж, слизам долу в приемната. Госпожа Маршъл е дошла и иска да ме види. Като свършите, ми се обади.

— Добре.

Лорънс слезе в приемната. Видя през стъклената врата Теа и отново почувства привличане. Теа бе сама: бяха решили, че е по-сигурно Даниъл да остане в колата.

— Здравей, Теа.

Тя се обърна към него и той се сепна от разстроеното ѝ изражение.

— Боже Господи, Теа, добре ли си?

Тя поклати глава.

— Кора е напуснала Франция снощи и предполагаме, че може да носи пистолет в себе си. Там, където е била отседнала, са открили, че липсва един.

— Шефе?

Лорънс се обърна. Беше Луис Джъд.

— Дейв, постъпи спешно обаждане, от централата веднага ми го прехвърлиха. Обаждането е от къщата на Уейкс в Хоршъм...

Теа ахна.

— Той е съобщил, че в къщата му влизал някой, но после връзката прекъснала.

Лорънс не губи време за колебания.

— Изпратили ли са патрулна кола?

— Да, вече е на път, но...

— Осигурете въоръжено подкрепление. Бързо, Луис, може да ни потрябва. Теа, ти изчакай...

— Не! — прекъсна го тя. — Не мога да изчакам, идвам с вас. Кора е разстроена и има нужда от мен.

Лорънс я погледна за миг и бързо взе решение, неслучайно му се носеше славата за това.

— Добре, да тръгваме. Луис, среща отвън след две-три минути.

Младши детектив Джъд кимна и изчезна. След няколко минути всички бяха отвън.

---

[1] Едно от летищата край Лондон. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Джейсън Уейкс лежеше на пода. Умираще от страх, потеше се и трепереше, свиваше се на кълбо и мърмореше нещо, което Кора не чуваше. Бе жалък и Кора го презираше. На стената зад него зееше дупка от куршума, който бе изстреляла, за да изпробва пистолета. Сега си мислеше: „Още един изстрел и ще размажа мозъка му по стената.“ Уейкс започна да хленчи.

— Млъквай! — викна му Кора. Преравяше вратовръзките му, за да избере най-скъпите и хубавите. Вече бе отделила три, трябваше й само още една и щеше да е готова. Откри я — копринена вратовръзка в червено и синьо на „Хермес“, и се усмихна доволно. — Ставай!

Уейкс се изправи с мъка, придържайки се към стената. Беше се подмокрил, когато Кора изстреля първия патрон, и сега скъпият му кариран костюм имаше тъмно петно на слабините.

— Отиди на леглото — заповяда Кора — и легни!

Уейкс я изглежда.

— Какво ще правиш?

Кора взе вратовръзките. Прокара пръсти по тях и го погледна.

— Ще те убия — Уейкс заплака. — На леглото! — изкрещя тя. Мъжът се хвърли бързо към леглото, цялото му тяло трепереше и той едва контролираше крайниците си. — Лягай! — заповяда Кора. Той го направи и тя видя как пълният с вода матрак се разклаща под тежестта на тялото му.

Кора отиде до краката му и завърза единия му глезен за ъгъла на леглото с една от копринените вратовръзки, после повтори процедурата и с другия глезен. След това мина от горната страна на леглото и завърза и китките му, стягайки вратовръзките така, че да го заболи. Уейкс заплака и Кора отново се усмихна. Вече бе в ръцете й.

Тя отиде до прозореца и погледна навън. Държеше пистолета близо до гърдите си. В този момент видя в далечината проблясващата синя светлина, която се приближаваше към къщата. Това й подежда успокояващо, защото й напомни какво възнамерява да направи. Никога

не си бе представяла, че няма да я арестуват и съдят за убийството на Уейкс, но въпреки това бе твърдо решена да го извърши.

— Моля те... — плачеше Уейкс. — Моля те, Корин! Ще направя всичко, всичко, моля те...

Той напълно бе загубил самообладанието си и гневът, който връхлетя Кора, бе толкова внезапен и силен, че тя едва се сдържа да не го удари с пистолета в лицето. Пристъпи напред с вдигнато оръжие, но се спря.

— Млъквай! — извика му. — Млъквай, ако искаш да не те застрелям веднага!

Уейкс стисна устни и затвори очи. Кора закри из стаята.

Колата на Лорънс пристигна няколко минути след патрулната. Двамата униформени полицаи вече се бяха заели да отцепят района, тъй като по радиостанцията им бяха казали да изчакат въоръженото подкрепление.

— Вижда ли се някакво движение? — попита Лорънс, като изскочи от колата.

— Не, нищо. Предната врата е била разбита, още е отворена, но не се чуват никакви шумове, нито движение.

— Добре. Щом отцепите района, преместете тази кола и стойте зад линията.

Теа също бе слязла от колата и гледаше към къщата. Тялото я болеше от страх, но тя знаеше какво трябва да направи. Ако Кора имаше някакъв шанс, то точно Теа знаеше как да ѝ го осигури.

Даниъл караше като луд. Седнал в колата пред участъка в Кроли, той видя как полицейската кола потегля, после как Лорънс и Теа се качват в една необозначена кола и се отправят в същата посока. Въобще не се бе поколебал дали да ги последва. Караше със сто и трийсет километра в час, бе нарушил всички пътни знаци, само и само да не изостане от Лорънс, макар че не се замисляше за това в момента. Щом Теа отиваше някъде, и той трябваше да е там; в каквато и опасност да се забъркаше тя, нямаше да го направи без него.

Теа изчакваше своя момент. Стоеше зад линията и слушаше как Лорънс говори по мегафона на Кора, когато видя колата на Даниъл. Той приближи с бясна скорост, пуснал аварийните си светлини, и спря със свирене на гумите. Лорънс се обърна, също и униформените полицаи. Теа използва момента и хукна към къщата.

Даниъл единствен я видя как побягва. Отвори бързо вратата на колата си, изскочи навън и изтича след нея.

— Какво, по дяволите, правите? — извика им Лорънс. — Веднага се махнете от... — млъкна и хвърли мегафона на земята. — Боже Господи! — един от униформените полицаи понечи да изтича след Теа и Даниъл, но Лорънс го спря: — Остави ги! Трябва да изчакаме подкреплението! — и ядосан, се облегна на колата си.

— Кора? — Теа беше вече в къщата, когато Даниъл я настигна и я хвана за ръката. Тя извика уплашено, но като видя, че е той, се отпусна в прегръдката му за момент и Даниъл я притисна силно към себе си. Теа се дръпна назад.

— Какво, по дяволите, ще...

— Тя си няма никого, освен мен — отвърна Теа. — Трябва да й помогна.

— Но тя е много разстроена. Бог знае какво може да направи.

— Не и на мен. На мен не би направила нищо. Тя ми има доверие — Теа се обърна и тръгна към вътрешността на къщата. — Кора? — извика тя. — Кора!

Спря, защото се чу някакъв приглушен вик.

— Горе! — каза Даниъл. — В спалнята е — хукна нагоре по стълбите, следван от Теа.

— Кора! — двамата застанаха пред вратата на спалнята — единствената затворена — и Теа притисна глава към полираното дърво на вратата. — Кора, аз съм! Моля те, отвори вратата! Отвори вратата да поговорим!

Последва тишина, после чува нещо като хленчене и Теа започна да се моли без глас да не са закъснели.

— Кора, моля те, отвори вратата, искам да поговорим!

Отново последва мълчание, после от вътрешната страна на вратата Кора попита:

— Какъв е смисълът?

Теа издиша. Един отговор и тя се бе приближила до вратата.

— Чуй ме, Кора — започна Теа. — Не трябва да правиш нищо. Моля те, запази спокойствие. Вече се случиха някои неща, има развитие по твоя случай и... — усети, че гласът ѝ трепери. Беше изплашена, не можеше да се овладее и едва се сдържаше да не заплаче. — Кора? — прошепна тя. — Кора, моля те, недей...

— Кора? — Даниъл също се приближи до вратата. — Казвам се Даниъл Елис, адвокат съм и също проучвах случая ти. Вече открих някои неща. Открих, че на Джейсън Уейкс не му е било за пръв път, изнасилвил е едно друго момиче — казва се Кейт, но тя е била прекалено изплашена и не е съобщила в полицията. Била е ужасена, Кора, също като теб, но вече не е. Решила е също да предяви обвинение срещу Уейкс, Кора, защото е научила за теб и е била насърчена от това, от твоята смелост. Той вече няма да може да се измъкне, Кора, не и при доказани повече от едно изнасилване...

— Лъжа! — изкрещя неочаквано Уейкс. — Всичко е лъжа, Елис, и ти го знаеш много добре!

— Млъкни! — извика му Кора.

Теа затвори очи и заповтаря молитвата си.

— Не е лъжа, Кора — каза Даниъл внимателно. — И ще ти кажа още нещо. Той или баща му са подкупвали разни хора, за да ги накарат да си мълчат...

— Никога! — извика Уейкс. — Никога не съм правил нищо подобно! Никога не съм...

Кора вдигна пистолета. Уейкс започна да хлипа и тя се отдалечи от вратата и насочи пистолета към слабините му.

— О, Боже, не, моля те! Боже, не, не, о, Боже! Боже Господи! Не! Кора стреля.

Чу се силният звук на изстрела, сякаш цялата стая избухна и Даниъл нахлу в стаята. Хвърли се към Кора и я събори на земята. В този момент го заля огромно количество вода и той едва си пое дъх.

— Божичко... Кора... да не би...

Теа изтича в стаята и нагази във водата, загуби равновесие и политна назад към стълбите. Хвана се за стената и се огледа, объркана в първия момент, после погледна към леглото. Видя Уейкс. На водното

легло, точно между краката му, зееше огромна дупка, а Уейкс плачеше, мъчейки да освободи краката и ръцете си.

— Как?... — Теа спря. Уейкс не бе ранен и тя веднага се обърна към Кора. Тя бе при Даниъл, той я бе прегърнал като дете, а тя плачеше и трепереше. Теа коленичи до тях и Даниъл внимателно отпусна Кора в ръцете на приятелката ѝ, после се изправи. Веднага се насочи към вратата.

— Няма да ти се размине, Елис! — изкрещя Уейкс откъм леглото. — Ще се погрижа да загубиш правата си, копеле! И ще пипна тази кучка, ще...

Даниъл знаеше, че полицаите са тръгнали към тях, но не можеше да подмине тези думи. Втурна се към Уейкс и наведе лицето си съвсем близо до това на Джейсън.

— Това е последната заплаха, която изричате, господин Уейкс! — каза му той спокойно. — Няма да „пипнеш“ Кора, защото тя вече те е пипнала. Всичко свърши, Джейсън, тя ще бъде осъдена условно за незаконна употреба на огнестрелно оръжие, а ти ще получиш петнайсет години, може и повече, ако познавам съдията. Що се отнася до мен, аз няма да загубя правата си, защото изобщо не съм бил тук тази вечер — Даниъл се изправи. — Нали, Теа? Нали, Кора?

Теа го погледна и поклати глава. Отвън се чува бягащи стъпки и Даниъл излезе от стаята.

— Даниъл? — извика го Теа. — Даниъл, чакай! — остави Кора за момент и изтича след него. — Даниъл, ще се видим ли, да речем, довечера на алеята? Ще дойдеш ли? Можеш да хвърлиш камъчета по прозореца...

— Не — отвърна той. За него нямаше връщане назад. Теа го погледна в очите и разбра това. Тя затвори очи и почувства, че е загубила всичко. — Но можеш ти да дойдеш на плажа — каза той — с мен, Петула и момчетата. Можеш да доведеш Том и Кора, ако тя е добре. Утре, в единайсет. Уест Уитъринг, вилата е номер дваайсет и седем по крайбрежната улица.

Теа отвори очи и сълзите, които бе спирала до този момент, обляха лицето ѝ.

— Обичам те — прошепна Даниъл. — Трябва да тръгвам, Теа.

И той тръгна надолу по стълбите, подмина Лорънс и въоръжените полицаи от подкреплението и излезе от къщата. Някой

понечи да го спре, но Лорънс направи знак да го пуснат. Нещо му подсказваше да пусне този мъж — не знаеше каква е причината, но послуша инстинкта си. Може би грешеше, но това бе малко вероятно.

В края на краищата днес бе щастливият му ден!

Издание:

Мария Барет. Неприлично поведение

ИК „Хермес“, Пловдив, 2000

Редактор: Пламен Тошев

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-697-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.